

Giới thiệu Ngày Mai Liền Hòa Ly

Editor: trucxinh0505

Bìa: Lạc Mỹ Xuyên Thu

Thể loại: Trùng sinh, cổ đại, sủng

Phu thê Trần Quốc Công ở bên nhau đã hai mươi năm, tương kính như tân. Đôi vợ chồng này đáng lẽ ra có thể tình nồng ý mật, khoảng thời gian dài chung đố, tính ra đã có thể trở thành phu thê ân ái. Nhưng cả hai phát hiện ra trong lòng đối phương còn cất giấu tình cảm với một người khác, vì thế muốn kết thúc trách nhiệm của nhiều năm qua, kiên quyết hoà ly.

“Hòa ly thôi!”

“Được! Liền ngay bây giờ luôn!”

Sáng sớm tinh mơ, cả hai cùng trở về thời điểm hai mươi năm trước ngay trong hôn phòng, đang trong thời điểm tân hôn.

Nàng khóc không ra nước mắt “Vi cái gì không về sớm hơn một chút? Nếu là lúc này, có khi trường tử đã hình thành trong bụng nàng rồi..”

Chàng cũng một phen buồn bực “Tại sao chưa thể hòa ly?”

“Tất nhiên rồi! Ta sinh xong hài tử liền sẽ ly!”

Là Quốc công phu nhân, nàng trang điểm mình thật xinh đẹp đi tham gia yến hội ‘thanh niên tốt’. Quốc công gia ghé mắt "Xem xem, đã một bó tuổi rồi còn ăn mặc lộng lẫy như thế để làm gì, tính quyn rũ tiểu tử nào, thật không biết xấu hổ?”

Quốc công gia tỉ mỉ chuẩn bị hộp quà ‘nữ thần’ cho người đẹp, quốc công phu nhân cười nhạt “Đã là Lão nhân gia, một chân sắp tiến vào quan tài mà trong lòng còn nhớ nhung tiểu cô nương!”

Tóm lại, đây là một câu chuyện của đôi phu thê điên cuồng đối nhau, ngọt văn, muốn hòa ly mà không thành.

Tất cả tình tiết hư cấu đều vì cốt truyện nhé bạn!

Cung đình hầu tước, yêu sâu sắc, làm ruộng, ngọt văn.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mai Liền Hòa Ly* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Nữ thần cùng thanh niên tài俊

Mấy năm chiến loạn qua đi, triều đình Đại Hạ sống trong cảnh thái bình, khắp nơi tràn ngập tiếng ca hoan hỷ của muôn dân.

Sau buổi chiều sớm, Trần Quốc Công về phủ thì phát sinh cãi vã với phu nhân mình. Quốc Công phu nhân Giang Nhã Phù lúc này không còn bóng dáng dịu dàng, nhã nhặn lúc xưa thay vào đó có chút điều ngoa, tùy hứng. Bà không khách khí đẩy một cái tráp cũ kỹ đến trước mặt Quốc Công gia Thời Phái.

Cả hai thành thân hai mươi năm chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, họ xưng hô, đối đãi tôn trọng nhau như khách. Mỗi lần hoàng thượng phái ông đi chiến trường là đi liền mấy năm, để lại mình bà gian nan chèo chống gia đình. Vừa chiếu cố thân sinh phụ mẫu của ông vừa dưỡng dục hài tử, đến bây giờ bà chưa từng hé một lời oán hận nào đối với ông.

Bà những tưởng thâm tâm ông có mình, cho dù ông chưa từng nói lời yêu thương hay thể hiện cử chỉ ngọt ngào cả. Hiện bên ông chỉ có mình bà, chưa từng xuất hiện kẻ thứ ba chen vào.

Bà từng nghĩ, nếu phu quân cưới thêm tiểu tiếp bà vẫn vui vẻ tiếp thu. Nhưng khi đụng chuyện thực không dễ chút nào, hôm đó bà dọn dẹp vật dụng cũ giúp ông thì phát hiện một hộp đựng bí mật mà phu quân cất giữ, càng nhìn tâm bà càng lạnh buốt thể lương.

Quốc Công Thời Phái nhưu cặp mây kiếm tở ý không vui, giờ không còn trẻ nhưng phong thái đỉnh đặc danh chấn năm xưa ăn sâu xương tủy. Ông biết đồ vật trên bàn là thứ gì, thuở niên thiếu ai mà không cất giấu vài bí mật chứ, nhưng đó chỉ là hồi ức cũ được ông phong ấn sâu tận đáy lòng tưởng chừng quên luôn mất.

“Sao bà đụng vào đồ của ta?”

Phu nhân Giang Nhã Phù cắn cắn môi. Từ trước tới giờ bà và ông chưa từng to tiếng với nhau, nhưng hôm nay không biết sao bà không kìm nén được cục tức này mà cứng miệng cãi lý.

“Ta đừng vào thì thế nào, nếu không sao biết được phu quân mình còn biết dùng lời ngon tiếng ngọt như vậy đối với kẻ khác. Cuối cùng ta cũng rõ, tình cảm vợ chồng bao năm xa cách là từ đâu, không phải trong lòng ông có nàng ta sao?”

Thời Phái không để ý đay mắt bà ngấn ánh lệ bởi xấu hổ, ông buồn bực đỏ mặt. Khi sinh ra ông đã là kẻ được trao thìa vàng, được cả nhà sủng trên lòng bàn tay, sau trở thành tướng quân chưa từng thất bại trận nào, cuộc đời cứ thế kiêu hùng lắm liệt. Trừ chuyện liên quan đến người cất giữ trong hộp gỗ không được như ý, đời này chưa từng có ai dám cãi lý cùng ông.

Hơn nữa, bà lại nhấn mạnh rõ ràng như thế ông là người có lỗi, thực là nhục nhã, làm như bà ta minh bạch hơn ông sao?

“A! là ta làm khó bà, giờ đã một bó tuổi không thể nguy trang được nữa chứ gì, cho rằng Đinh Nghiễm Khiết là chân ái của ta? Bà lôi chuyện cũ của ta ra vậy ta hỏi bà, mảnh ngọc bội cất sâu dưới hộp trang điểm là của ai? Bà có thể cất giữ đồ vật nam nhân khác đưa cho hai mươi năm qua thì ta có lưu lại mấy phong thư thì thế nào?” Lời lẽ ông phun ra đầy sắc nhọn, cứ như vậy đánh giá bà?

Lời lẽ trên hoàn toàn kích thích Giang Nhã Phù, bà không yếu thế “Đúng thì thế nào? Là ta không quên được người khác đấy, cũng như ông được chưa? Ta không giống ông, bên này là một lão tướng tốt, bên kia bên ngoài đánh giặc còn cùng công chúa phiên bang thư từ qua lại. Ông cho rằng những chuyện đó ta không biết gì sao?”

Nghe bà nói như vậy, Thời Phái càng phần nộ hơn, từ khi nhận định khối ngọc bội kia trong lòng ông tựa như có một cây đinh cắm vào. Ông luôn tự nhủ, không thể cùng nữ nhân chấp nhặt chuyện nhỏ này, đợi có cơ hội sẽ cùng bà nói chuyện rõ ràng, cư nhiên cơ hội là cái dạng thế này đây.

“Nói hươu nói vượn! Bà vậy mà không tin ta? Tiểu thư khuê các xuất thân từ dòng dõi Thư hương, mỗi từ như thế mà nói được. Chuyện công chúa ngoại bang kia ta không cần giải thích, bà tin cũng được không tin cũng không sao. Nói chuyện bây giờ, ta và nàng ta thì có phát sinh gì chứ, còn cưới bà về hào hào chịu đựng!”

Giang Nhã Phù thấy ông như thế gào thét nói mình như vậy, kinh lạnh nhìn ông, nước mắt cứ thế tuôn rơi, hạ nhân ngoài cửa nghe mà trong lòng không khỏi run sợ.

Thời Phái rống xong, lúc này thấy dáng vẻ ấy của bà thì không nói nữa, hai người lặng im ngồi đối diện, không khí bao quanh như thế bị đóng băng.

Giờ phút này, tâm Giang Nhã Phù thực sự đau, bà không ngờ ông cứ thế phủ định hết thảy khổ cực hai mươi năm của mình mà nói ra lời đó.

“Một khi đã như vậy, chúng ta hòa li đi.” Hòa li rồi ông yêu ai cưới ai ta không quản nữa.

Thời Phái kinh hãi, Là bà nói thật?”

“Là thật sự, ta không nói giỡn.”

“Bà có phải hay không nhớ thương người nọ đã chết nương tử? Bà tốt lắm...”

Giang Nhã Phù lướt đôi mắt lạnh lùng nhìn ông.

Thời Phái mím chặt môi, chịu đựng khổ sở trong lòng. Người nọ cùng bà là thanh mai trúc mã, bà thay đổi thái độ như vậy là vì người nọ ông còn gì để nói.

Nhất thời không kìm được lý trí, Thời Phái đánh một quyền đánh trên bàn “Vậy thì ly thôi! Bà cũng đừng hối hận!”

Nói xong liền đá một cước vào chân bàn rồi đi nhanh ra ngoài, ông muốn lập tức tìm đám tân binh ở quân doanh đập vài người mới hà được cơn giận này.

Thời Phái và Giang Nhã Phù sinh dục tổng cộng hai nam một nữ, trưởng tử Thời Công Khóa mười chín tuổi, con thứ Thời Thước mười lăm tuổi, tiểu nữ Thời Ngọc mười hai tuổi.

Nghe phụ mẫu sau một phen cãi vã liền muốn hòa li, con trai trưởng Thời Công Khóa vội vàng về khuyên can. Đáng tiếc chàng đến chậm một bước, lúc này trong phòng chỉ còn lại mình mẫu thân ngồi đó, biểu tình hờ hững lạnh nhạt.

“Nương, đã xảy ra chuyện gì? Người cùng phụ thân sao lại giận đối?”

Giang Nhã Phù thấy con trai tới, mím cười như không có chuyện gì “Đầu nhất tới rồi, mau lại ngồi xuống, cũng chẳng có gì ghê gớm, ta và phụ thân con muốn hòa li.”

Trong nhà thành viên đơn giản, quy củ không nhiều, Giang Nhã Phù có thói quen gọi nhi tử theo nữ danh.

Cứ tưởng chuyện không đến nỗi, nghe vậy đầu óc Thời Công Khóa loạn cả lên, trước giờ gia đình luôn hoà thuận vui vẻ, lần đầu có chuyện không nghĩ nguy cơ lớn thế này. Chàng vội hỏi nguyên nhân nhằm xem có thể cứu vãn được không, nhưng mẫu thân mãi không chịu nói, xem tâm đã quyết khó có

thể lung lay.

Cuối cùng chàng đành dùng chuyện khác nói chuyện “Nương, tức phụ hài nhi rất nhanh qua cửa, người không thể vì chúng con mà bỏ xuống sao? Còn đệ đệ, muội muội bọn họ nữa, về sau làm sao bây giờ?”

“Các con đều lớn, nương yên tâm. Mặt khác ta liền tính không ở trong phủ nữa, các con có chuyện gì lớn cần ta sẽ không mặc kệ.”

“Nhưng người rời nhà rồi muốn đi đâu? Ông ngoại không còn nữa, chẳng lẽ người về sống với cữu cữu sao?” Khi Thời Công Khóa truy vấn.

Chuyện phụ mẫu muốn hòa lý đối với chàng chẳng khác nào trò đùa! Quá hoang đường! Chàng chưa hỏi mẫu thân, đến lúc đó phụ thân muốn cưới dâu thì làm sao bây giờ? Chàng không tin chuyện xảy ra, mẫu thân có thể chịu được.

“Con cho rằng hòa li rồi nương không có gì sao? Trong nhà có mấy cửa hàng, thôn trang ta tùy tiện chọn một cái nuôi sống chính mình.”

Thời Công Khóa thấy mẫu thân đến chuyện đường lui đều suy tính kỹ rồi liền nóng nảy nói “Còn tổ mẫu thì sao? Mấy năm nay nương cùng bà tình cảm chẳng khác nào mẫu thân ruột thịt, người thật sự muốn bỏ mặc bà sao? Tổ mẫu mấy năm nay tinh thần thực sự kém. Nương, người không cần xúc động, phụ thân nếu là khi dễ ngài, nhi tử giúp người đòi lại công bằng.”

Nhắc đến lão phu nhân quả nhiên khuôn mặt Giang Nhã Phù không như còn kiên định như trước, hướng Thời Công Khóa nở nụ cười thực lòng “Tiểu Đầu nhất của ta thật đã trưởng thành, cư nhiên dám cùng phụ thân con đối chất.” Nhớ con trai khi còn nhỏ sợ nhất chẳng phải phụ thân mình, chẳng khác nào tiểu quý sợ Diêm Vương.

Thời Công Khóa không biết nói gì nữa, lúc này rồi mà mẫu thân còn nói giỡn được. Nhưng thái độ bà không cường ngạnh như trước, trong lòng nhẹ nhàng thờ ra.

“Nương, lời nhi tử nói người suy nghĩ cẩn thận, tạm thời người nên nghỉ ngơi, xú nhi tử gọi muội muội lại bồi người trò chuyện.” Lúc này chàng muốn tìm đệ đệ nói chuyện thực không dễ dàng gì, nó chẳng khác nào con khi nhỏ tìm không thấy tung tích.

“Được, con có chuyện cứ đi đi, chuyện người lớn không cần con nhọc lòng.”

Giang Nhã Phù trải qua một phen đại nhi tử nói lý lẽ, tuy rằng không còn cứng rắn như trước song sự uất ức trong lòng nữa điểm vẫn chưa được giải. Từng câu, từng chữ Thời Phái nói qua như khắc sâu trong lòng, trái tim mỗi lần đập là mỗi lần đau.

Thời Phái đến khuya mới từ tân binh doanh trở về, xoay người xuống ngựa, tư thế tiêu sái oai hùng bao năm vẫn thế không giảm. Khi rời phủ cả người sạch sẽ, lúc này về cả người dơ bẩn, chẳng khác nào mới chạy nạn về.

Đêm khuya tĩnh lặng, mọi người đều ngủ mình ông đứng trong viện nhìn phía chính phòng, nơi đó đã tắt đèn tối om, không ai để đèn chờ cửa.

Mà chuyện này có gì hiếm lạ! Ông cũng không cần bà chờ cửa mình!

Vì thế, Thời Phái lần đầu tiên cảm nhận tư vị ở phủ nhưng ngủ một mình. Cái hộp gỗ đập vào mặt như thể cười nhạo ông, thực ông đã quên nó vậy mà không hiểu bà lại đào nó từ đâu ra không biết nữa.

Ông mông lung suy nghĩ, trước mắt hiện ra một gương mặt xinh đẹp, không thể cảm ông nghĩ đến được, nếu năm đó có thể làm lại từ đầu, có thể ông và người nọ sẽ nên duyên với nhau? Nếu không cưới Giang Nhã Phù, có thể hay không...

Không! Ông không cần cái giả thiết này, lịch sử là không thể nghịch chuyển, bỏ qua chính là bỏ lỡ, chỉ có đến được mới là chân thật nhất. Ông và bà trải qua hai mươi năm biết bao mưa gió âm lạnh, sinh được ba đứa trẻ ưu tú, hẳn là đủ mới phải.

Ông không biết bà có nghĩ giống mình không? Lúc sáng lời ông nói quá nặng, nhưng lời nói lúc ấy của nàng thực khiến ông rất giận, thôi, chờ ngày mai bà bớt giận sẽ hảo hảo nói chuyện từ tế lại.

Ông ngủ một mình trong thư phòng mãi suy nghĩ loạn cào không yên giấc, mà chính phòng, Giang Nhã Phù cũng vậy. Bà như bị sốt, chẳng khác nào cái bánh nướng áp trên chảo, đến nửa đêm mới mơ mơ màng màng đi vào giấc ngủ được.

Trong giấc mộng, bà thấy mình lúc còn trẻ, bộ dáng ngây ngô, xung quanh bà phủ mờ đầy sương trắng khó nhìn rõ thứ gì, trước mặt có hai lối rẽ, một là cuối đường Thời Phái đứng, mà cái kia cuối đường lại là Chu Hi.

Thời Phái khi còn trẻ diễm mạo tựa trích tiên, mà nay thanh lãnh, đối với bà quá xa lạ. Chu Hi vẫn một điệu bộ nho nhã công tử, ánh mắt nhìn bà trước giờ chưa từng có thâm tình nên bà hướng chỗ ông đi đến.

Trong mộng, Giang Nhã Phù ngơ ngẩn nhìn Chu Hi trong chớp lát lại đem ánh mắt chuyển hướng về phía bên kia kiên định đi qua.

Tác giả có lời muốn nói: Cả đời không làm hai cái trùng sinh, đã làm rồi mong mọi người đón nhận ~~~~ chú ý! Đầu là hư cấu! Chuẩn bị khai màn!

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mai Liền Hòa Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 2: Còn muốn ly chưa thể rời?

Ánh trắng sáng trong tựa thủy ngân, len qua mảnh giấy dầu dán cửa sổ chiếu vào bên trong, trong phòng khắp nơi choáng ngợp hầu như đều màu đỏ, hai chữ hỷ đỏ thắm đập vào mắt chói lóa, trên chiếc giường màu đỏ, trướng màn trong suốt cũng thế, nơi đó thấp thoáng hai nhân ảnh quấn nhau xuân ý dạt dào, giường lớn không giường kêu vang kéo kẹt đến độ ánh trắng cũng phải xấu hổ đỏ mặt.

Qua một lúc sau, bên trong động tĩnh mới hoàn toàn bình ổn, gương mặt tiểu tức phụ đỏ bừng, rúc trong cánh tay thiếu niên chưa thể bình phục sau cuộc mây mưa vừa rồi.

“Nàng có khỏe không?” Thiếu niên khẽ cười, âm thanh nhu nhu dựa đỉnh đầu nàng hỏi.

Bọn họ thành thân được mười ngày, cuộc hôn nhân này là do phụ mẫu sắp đặt, qua mấy ngày này tiếp xúc chàng phát hiện tính tình nàng nhu mị, đáng yêu. Trước kia từng gặp qua nhưng chàng không có chút ấn tượng nào đặc biệt về nàng, nhưng thế này cũng không tồi. Hơn nữa chàng mới nếm qua chuyện chăn gối, lại trong tuổi thanh niên xung sức, mấy này qua cùng chung chăn gối dù ý chí sắt đá cũng thua, lòng chàng thực chấp nhận nàng.

Chàng rõ ràng, nếu mình đã thành thân rồi, thứ không phải của mình sẽ không suy nghĩ nhiều.

Tiểu tức phụ không phải dạng mỹ nhân xuất chúng, thân mình cân đối vừa vặn, gương mặt tròn tròn có chút trẻ con, đôi mắt to tròn, cái mũi xinh xinh, cái miệng chúm chím trông thanh lệ cũng đáng yêu.

Nàng trộm nhìn chàng, thẹn thùng nói “Còn hảo, cũng đã quen.”

Thiếu niên tiếp tục cười, âm lượng trầm thấp dễ nghe, cười xong chàng thủ thi bên tai nàng trịnh trọng nói: “Phu nhân, đời này ta sẽ hảo hảo đối với nàng, nhất sinh nhất thế một đời.”

Thiếu nữ nghe xong chủ động ôm chặt eo chàng, dán mặt hờn cổ chàng nói “Vâng, ta đời này cũng sẽ hảo hảo đối với chàng, toàn tâm toàn ý.”

Giang Nhã Phù bị tiếng nói của hạ nhân ngoài cửa đánh thức, tối hôm qua giấc ngủ không tốt, khẽ động hạ mí mắt liền cảm thấy đầu thật đau như thể muốn nứt ra.

Chậm rãi mở mắt, đập thẳng vào chính là một màu đỏ rực, nàng vẫn chưa thể tỉnh táo bỗng phát hiện kế bên có người. Nàng nhớ rõ ràng tối qua mình ngủ chỉ một mình. . .

Nàng nhanh chóng nhìn về phía người bên cạnh, bắt gặp một gương mặt quen thuộc lại xa lạ! Đây là Thôi Phái không sai, nhưng sao ông ấy lại trẻ đến nhiều tuổi như vậy? Chẳng lẽ nàng vẫn ở trong mộng? Nhưng này mộng cũng quá chân thật.

Nàng duỗi tay sờ sờ trước ngực ông, có nhiệt! Hơi thở phập phồng!

“Này! Tỉnh tỉnh!”

Thôi Phái tối hôm qua ngủ cũng không tốt, bị nàng đẩy phải rời giường liền sinh khí “Muốn chết, lão gia ta còn muốn ngủ.”

Xúc cảm này! Âm thanh này! Hết thấy đều rất chân thật! Giang Nhã Phù véo mạnh lên người một phen, cảm giác đau đón càng thêm chân thật, này rốt cuộc là chuyện như thế nào? Là chuyện quý gì?

Bọn nha hoàn ở bên ngoài nghe động tĩnh kêu một tiếng “Thiếu gia, Thiếu phu nhân, nô tỳ bưng nước cùng quần áo sạch sẽ vào.”

Một thanh tú đại nha hoàn mang theo hai tiểu nha hoàn đẩy cửa đi vào.

Giang Nhã Phù hoảng loạn một phen kéo ra giường màn, nhìn về phía đại nha hoàn hô lên “Mộc Lưu Phi! Như thế nào lại là người? Không phải. . . Không phải. . .” Đã chết sao?

Không! Có gì đó không đúng! Đây là gương mặt Mộc Lưu Phi lúc trẻ, sau nàng là Xuân Hạnh cùng Xuân nguyệt đều cũng vậy, chuyện gì thế này?

Mộc Lưu Phi bị nàng hỏi thế, gương mặt ngốc đơ hơi sợ, thầm nghĩ Thiếu phu nhân chắc là va chạm cái gì không sạch sẽ mới hỏi vậy, nàng cười trả lời: “Thiếu phu nhân người có khó chịu chỗ nào không? Tại sao người ngủ dậy liền quên mất nô tỳ?”

Thôi Phái bị cuộc nói chuyện làm cho thanh tỉnh, ông không tình nguyện ngồi dậy mở mắt, bị người trước làm kinh ngạc đến quên cả tức giận vì bị phiền giấc ngủ.

Đôi mắt ông nhìn chăm chăm bà, xác không phải mình ảo giác, ông run giọng hỏi “Bà..... Phu nhân? Nhã phù?”

Phu thê hai người nhìn nhau, đều cùng về mặt khiếp sợ đến ngu người, Thòi Phái liếc nhìn quanh phòng vài lần, thật khó tin tưởng ông vươn tay phải véo gương mặt trắng nõn Giang Nhã Phù.

Bị véo đau, Giang Nhã Phù cây bàn tay to đang giầy xéo mặt mình, nhìn chăm chăm đôi mắt ông, thấp thỏm bất an thấp giọng hỏi “Quốc công gia? Đầu nhất, Viên thạch, Ngọc Nhi?”

Thòi Phái hiểu rõ, nín thở chăm chú nhìn nàng gật gật đầu, tuy rằng quá sức tưởng tượng, nhưng sự tình thực sự đã xảy ra, bọn họ cùng trở về thời điểm mới thành thân, nhìn bọn nha hoàn vừa vào, nhìn bố trí trong phòng, đều cùng lúc ấy giống nhau như đúc.

Giang Nhã Phù càng thêm hoảng loạn “Sao có thể? Chúng ta vừa trở về! Hải...”

Thòi Phái ra hiệu nàng từ từ nói, chuyện này khó giải thích rõ với đám nha hoàn, nhìn họ ông nói “Các người để lại những thứ đó xuống rồi lui trước đi, nơi này tạm thời không cần các người hầu hạ.”

“Vâng.” Mộc Lưu Phi áp nghị vấn trong lòng xuống, mang theo hai cái nha hoàn đi ra ngoài.

Cửa lần nữa từ bên ngoài đóng lại, phòng trong chỉ còn lại hai lão gia hòa đột nhiên khôi phục thanh xuân, không khí tức khắc chuyển biến vi diệu.

Hôm qua vừa mới cãi nhau muốn cùng hòa li, kết quả sau một giấc ngủ dậy ông trời liền cho bọn họ cơ hội trùng sinh, thế nhưng ông trời... Nên đánh không đây!

Không còn người ngoài, hai người không nhất thiết đeo mặt nạ, cảm giác cả người mát lạnh, Giang Nhã Phù đi chân trần xuống đất đem xiêm y lấy cho mình và ném cho Thòi Phái một bộ nhanh chóng mặc vào.

“Ông nói chúng ta có thể trở về sao?”

Thòi Phái không vội vã mặc quần áo, ánh mắt vẫn luôn ở trên người nàng không rời trả lời “Ta thật đã quên, lúc tuổi trẻ bà còn rất có thịt.”

“Thòi Phái!”

“Đừng nghĩ, trải qua một lần đã là kỳ tích, lão phu không tin còn có lần thứ hai. Nơi này hết thấy đều rất chân thực, chúng ta thật sự một lần nữa sống lại.”

Giang Nhã Phù bề ngoài hiện tại là cái tiểu cô nương, nhưng nội tâm đã là thành thực ôn trọng của phụ nhân. Nàng cũng biết là vậy chỉ là muốn một đáp án khác mà thôi.

Nàng suy sụp ngồi ở trước gương, nhìn chính mình gương mặt tuổi trẻ, đôi mắt âm đạm nhìn xa xăm, nàng thực luyến tiếc bọn nhỏ, không biết thế giới kia còn nàng hay không có nàng cùng Thòi Phái.

Thòi Phái trầm mặt suy nghĩ, chém giết nửa đời, vừa mới có thể an nhàn quãng đời còn lại, ai ngờ trời cao thế nhưng đối ông như thể một trò đùa vui. Dù vậy, từ trước đến nay tư tưởng ông rất phóng khoáng, rất nhanh tiếp nhận hiện thực.

Một khi tiếp nhận tình hình thực tế, ông nhớ lại thời trẻ của mình, nhìn lướt những đồ dùng trong phòng cuối cùng ánh mắt dừng lại trên bụng Giang Nhã Phù.

“Không cần quá khổ sở, bà không nghĩ tới sao, tuy bọn nhỏ không thấy được nhưng lúc này lão gia tử, mọi người đều tồn tại sao.”

Lời này lập tức làm tâm trạng Giang Nhã Phù cô đơn ánh mắt trở nên sáng rực, đúng vậy, trùng sinh một lần nàng có thể đền bù đạo hiếu đời trước tiếc nuối, phụ thân còn có lão quốc công gia lúc này tất cả đều khỏe mạnh.

“Hôn nữa...”

“Hôn nữa cái gì?” Từ khi nào ông ấy còn có khiếu thừa nước đục thả câu thế này.

“Xem trong phòng bố trí, bọn nha hoàn thái độ, tối hôm qua hẳn không phải đem động phòng hoa chúc, ta nếu đoán không sai, chúng ta thành thân hẳn đã nhiều ngày, lúc này, Đầu nhất đã có trong bụng bà.”

Giang Nhã Phù theo bản năng nhìn bụng nhỏ của mình, đưa tay ấn, trong lòng ngũ vị tạp trần...

Thật ra năm đó vừa thành thân nàng liền có thai.

Trời cao đang trêu đùa nàng sao? Nếu thật muốn cho hai người lần nữa cơ hội lựa chọn, vì sao không cho thời gian sớm hơn một chút, lúc mà cả hai vẫn chưa gả! Nhưng cố tình là ngày hôm nay, trong bụng nàng chắc đã có tiểu Đầu nhất, lại lần nữa cùng Thòi Phái dây dưa.

Trải qua tràng khắc khẩu ngày hôm qua, nếu trùng sinh sớm hơn nàng thật sự sẽ thận trọng suy xét nên hay không lần nữa gả cho Thòi Phái, không phải

nàng hoàn toàn chặt đứt thân duyên cùng các hài tử, nhưng thử một lần không liên quan với ông có thể khác không.

Nhưng hiện tại...

Nàng nhìn về phía Thôi Phái, xuyên thấu qua gương mặt tuổi trẻ đầy tinh thần đến gương mặt nhăn nheo bởi thời gian mà mắng nàng, nói nàng chanh chua, nàng cắn chặt môi, nhớ đêm qua đầy phần hận giờ không biết nên nói như thế nào.

Nàng thực bức bối, trong đầu nháo loạn loạn một đoàn tựa đồng hồ nhào, về sau nàng nên làm cái gì? Một chút manh mối đều không có.

Nàng tuy rằng không nói, hai mươi năm phu thê, từ ánh mắt Thôi Phái hiểu cảm thụ của nàng, nhìn ông bề ngoài bình tĩnh thực ra nội tâm cũng mờ mịt chẳng khác gì nàng.

Nhưng ông tự tin rằng, bất cứ lúc nào tinh thần mình vẫn mạnh hơn nàng, bao gồm cả tâm tính.

Vì vậy ông còn tỏ vẻ châm chọc hỏi nàng “Bà tính thế nào? Hiện tại còn muốn hòa li sao?”

Giang Nhã Phù trừng mắt nhìn ông, ánh mắt bốc hỏa nặng hơn hôm qua, hơn bốn mươi nàng còn dám đề hòa li, hiện tại mới mười bảy có cái gì mà nàng không dám? Ông ấy cho rằng hôm qua là nàng cùng ông nói giỡn? Ông không xin lỗi, ngược lại mở miệng còn kích thích nàng! Ông dựa vào cái gì chứ?

Triều đình Đại Hạ thông thoáng, đến mẹ đẻ đương kim thánh thượng còn tái giá nữa là. Ông nghĩ nàng nhu nhược, lại đang hoài thai nghĩ nàng không có ông sẽ sống không được?

Nực cười!

Mà hiện tại là nàng trùng sinh, mọi điều đều không thể nói trước, ai biết còn có những điều kỳ quái nào khác nữa. Thế giới này không nhất định sẽ giống kiếp trước, ai biết thực là nàng có đang hoài thai không?

Tuy rằng lý trí nghĩ vậy nhưng tận sâu nội tâm mình nàng vẫn hy vọng trong bụng có tiểu Đầu nhất.

“Ly! Đương nhiên ly! Ai lui trước sẽ là đồ lưu manh.” Không phải nói nàng thô tục sao? Nàng liền hoàn toàn triển lộ bản tính cho ông xem, dù sao cả hai cũng đã xé rách mặt rồi, nàng ở trong lòng ông vĩnh viễn kém Hứa Triền Nhan kia, nàng cần gì nhu thuận cho ai xem?

“Bây giờ đừng quen thói nói chuyện đó, trong bụng hài tử kia sẽ thế nào đây?” Thôi Phái không muốn trêu đùa nữa, đôi mắt âm u nhìn chằm chằm nàng. Nếu nàng hòa li để đi tìm nam nhân khác, nói muốn xoá sạch tiểu Đầu nhất, ông nghĩ có thể mình tức giận động thủ bóp chết nàng.

Mất nhìn bụng nhỏ đầy từ ái, Giang Nhã Phù ngẩng đầu trả lời “Đương nhiên là sinh xong tiểu Đầu nhất mới hòa li. Ha ha ông yên tâm, ta khinh thường dùng hài tử làm khó ông. Ông cứ việc tìm hồng nhan tri kỷ của mình, ta tuyệt không có ý kiến.”

Ánh mắt Thôi Phái thâm trầm, giọng điệu càng trầm hơn “Bà không muốn dính dáng đến ta, ý là muốn ta cũng đừng làm khó bà? Để bà thoải mái quay lại cùng Chu ca ca?”

“Ừ, nói vậy cũng đúng, chúng ta trừ bỏ dính dáng tiểu Đầu nhất, còn lại nước sông không phạm nước giếng, Giang Nhã Phù ta nói được thì làm được.”

Thôi Phái bị nàng hoàn toàn chọc giận cười lạnh “Bà yên tâm, ta cũng không muốn làm kia phò long lưu manh!”

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mai Liền Hòa Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 3: Mỗi đêm đều khổ học đọc sách

Lời đã nói ra, hôm qua cũng một phen cãi vã nhưng nay cách biệt một đời, những tưởng tâm sẽ đau đến nghẹt thở, ngược lại, cảm giác đau lòng qua đi tâm tình bình ổn hơn.

Gương mặt non nớt Giang Nhã Phù trở nên nghiêm túc, lời nói non nớt mang ý tứ già dặn thật không phù hợp với vẻ bề ngoài chút nào.

“Quốc công gia đừng quên tuổi thực tế chính mình, tuy bộ dạng tuổi trẻ nhưng cần phải chừng mực, đừng có khiến ta xấu hổ.” Ý tứ chính là, ông đừng không biết xấu hổ cùng nữ nhân khác thông đồng khi bà còn ở đây, miễn bà thấy ghê tởm.

Thôi Phái nghe là hiểu, liền đánh trả không lưu tình “Bà cũng thế, đừng trang điểm lòe loẹt như thế còn là thiếu nữ mười bảy, ta sợ sẽ nhìn không nổi.”

Giang Nhã Phù đứng lên gọi lớn “Mộc Lưu Phi!”

Mộc Lưu Phi bên ngoài vội đi vào.

“Quốc... Thiếu gia cần tranh thủ nhiều thời gian, phải đọc sách thật tốt nếu không lão gia sẽ trách phạt. Người gọi người chuẩn bị cho thiếu gia một phòng đơn, như vậy khi đọc sách khuya cũng có chỗ nghỉ ngơi.”

Mộc Lưu Phi kinh ngạc đưa mắt dò xét, đây là làm sao vậy? Tối hôm qua thiếu gia và thiếu phu nhân còn tình nồng ý mật, như thế nào tình lại liền tìm cơ ở riêng?

“Mộc Lưu Phi, đây là ta cùng thiếu gia quyết định, người phân phó đi xuống, đừng cùng người khác nói lung tung, để lão gia cùng phu nhân biết sẽ hiểu lầm. Mặt khác người gọi quân sự mụ mụ cùng bọn nha hoàn tập trung lại, ta muốn gặp mọi người.”

Mộc Lưu Phi thấp thỏm nhìn về phía Thôi Phái “Thiếu gia, ngài còn có gì phân phó không?”

“Kêu lão... Trương Bình đi thư phòng chờ ta, lão gia ở trong phủ sao?” Chẳng thiếu chút nữa đã quên, lão Trương hiện giờ đã biến thành tiểu trương rồi.

“Thiếu gia, lão gia sáng sớm đã tiến cung.”

“Được rồi, người đi xuống đi.”

Mộc Lưu Phi làm việc thực nhanh nhẹn, nàng đã tập trung xong các nha hoàn, bà tử vào chính sảnh trình diện, có rất nhiều gương mặt Giang Nhã Phù ẩn tượng, đặc biệt là phụ nhân hòa ái đứng đầu.

Vành mắt nàng đỏ lên, Tôn mụ mụ là bà vú cùng Mộc Lưu Phi mà nàng dẫn từ nhà mẹ đẻ lại. Tôn mụ mụ cả đời cô độc, xem nàng như nữ nhi thân sinh mà yêu thương. Đặc biệt nhĩ tử bà khổ cực tìm kiếm biết tin đã chết, bà sống cũng vì không bỏ được nàng. Nàng mất mẫu thân từ nhỏ, là bà cho nàng tình thương bao la của người mẹ, nàng âm thầm thế, đời này nhất định giúp Tôn mụ mụ có thật nhiều con cháu, cuộc sống trôi qua hạnh phúc.

Tôn mụ mụ thấy đại Thiếu phu nhân một tay nuôi lớn đang ngơ ngẩn nhìn mình như là đang khóc, trông như thể sắp chia ly sầu biệt, bà không nghĩ nhiều, nghe nói sáng sớm vợ chồng trẻ giận dỗi, đây là đang tố úy khuất cùng bà sao.

Giang Nhã Phù rất nhanh thu thập lại tốt tâm tình, vẫn gương mặt thiếu nữ đơn thuần, nàng ngồi ngay ngắn vị trí chủ thượng, đương gia nhiều năm rất nhanh khí thế ấy tản ra khiến mọi người không dám khinh thường dù nàng nhỏ tuổi.

Tôn mụ mụ cực kỳ vui, xem ra bao lâu bà khuyên lon nàng không để ngoài tai, bước vào thăm trách hào môn thì không thể lười biếng mà không quan tâm.

Giang Nhã Phù nghe quân sự mụ mụ báo cáo thứ tự gia cảnh từng nhóm người, đảo ánh mắt sắc bén qua bọn nha hoàn đang quỳ trên đất, mọi người đều nín thở không nữa điểm tâm tư, cảm thấy hôm nay Thiếu phu nhân thay đổi, không giống thiếu nữ mới làm đương gia, tựa như một người lão luyện.

Thông báo xong, Giang Nhã Phù răn dạy vài câu rồi cho các nàng lui xuống, để lại Tôn mụ mụ cùng Mộc Lưu Phi.

“Vừa rồi tiểu nha đầu mặc y phục hồng nhạt đứng phía sau tên gì?”

Tôn mụ mụ suy nghĩ chút hỏi lại “Có phải cái người suốt buổi không ngừng đầu, gương mặt trắng trẻo sạch sẽ đứng không?”

“Đúng vậy.”

“Thiếu phu nhân như thế nào hỏi về nàng? Nàng tên tiểu Mai, là nha hoàn mới chọn mua gần đây, ngày thường không nói nhiều, ta xem hài tử này rất chuyên tâm bốn phận.”

Bỏ qua hồi ức cũ, Giang Nhã Phù phân phó: “Hai người các người về sau lắng lẽ chú ý nàng nhiều nhiều chút.”

Hai người kinh hãi, Tôn mụ mụ hỏi “Thiếu phu nhân? Ngài là nói nàng ta có vấn đề?”

“Ta cũng không dám khẳng định, nhưng lưu tâm một chút sẽ không đến nỗi cuồng tay chân.”

Kiếp trước lão quốc công gia đột nhiên xảy ra chuyện, cho tới nay mọi người đều cho rằng trong gia đình không có di nương, con vợ lẽ sẽ không có đồ vật lung tung rối loạn, không nghĩ tới, người ngoài có tâm đã sớm đem tai mắt cài vào, đúng thời điểm sẽ bắt đầu hành động.

Mộc Lưu Phi khó hiểu, “Nếu như vậy sao không trực tiếp đuổi nàng đi?”

Giang Nhã Phù lắc đầu “Người không hiểu, đuổi được người này sẽ có kẻ khác thay thế, họ muốn sẽ trà trộn vào, không chỉ có nàng, nếu như lưu ý thấy ai đó có điểm không thích hợp liền nhanh chóng nói cho ta.”

Nàng có biết một chút chưa nói, người cài vào có khả năng là vị kia, không nên bút dây động rừng sẽ càng phiền toái.

Bên này, mấy ngày trước nàng từ một kẻ yếu đuối, ngây thơ trở nên mạnh mẽ, khí thế bùng bùng, quân gia nghiêm cần đầu vào đấy. Mà bên kia, Thôi Phái cũng bắt đầu làm một số việc chuẩn bị tiến vào hàng ngũ đại nhân vật trẻ tuổi.

Vào một buổi sáng, hạ nhân Trần Quốc Công phủ nghị luận sôi nổi, vợ chồng thế tử còn ở tân hôn, như thế nào liền ham thích quân sự? Thế tử phu nhân

hành sự không nói đến, thế tử gia hôm nay diễn xuất đủ làm lão Quốc công gia chấn kinh rồi.

Thế tử gia tài mạo xuất chúng, văn võ toàn tài, ánh mắt luôn đề trên đầu, người ngoài hãy cách xa mười mét chớ đến gần, đám thiếu niên trong kinh đều không dám chọc chàng, đến hoàng tử để tôn đối với chàng cũng phải khách khí, cho nên chàng chỉ làm những việc mình thích, trừ bỏ bị quốc công gia cưỡng chế đi chiến trường rèn luyện hai năm, duy nhất yêu cầu chàng chính là đọc binh thư.

Hôm nay không biết thiếu gia đột nhiên bình dị, gần gũi? Trương Bình sai vật cảm thán. Thiếu gia nói chuyện với y, có nhiều lần y cảm thấy chính mình là ở cùng quốc công gia đối thoại...

Giang Nhã Phù dùng xong bữa sáng đơn giản, tự mình thêu một chiếc khăn tay mang qua sân ba mẹ chồng quốc công gia.

Lúc này quốc công gia từ trong cung trở lại, vừa lúc Thôi Phái cũng ở đó, nhìn qua không khí thật hòa thuận.

Lần nữa thấy lão quốc công còn sống, thân thể khỏe mạnh, thần sắc lão phu nhân tươi sáng, Giang Nhã Phù áp xuống gọn sóng trong lòng, trịnh trọng thỉnh an.

“Nhã phù cấp phụ thân mẫu thân thỉnh an.”

Quốc công phu nhân thấy nàng liền cười, đây là con dâu tự tay bà chọn, vốn dĩ cho rằng nhi tử sẽ không đồng ý, không nghĩ tới thuận lợi liền thành thân, hôn sau vợ chồng son đều tốt đẹp, tương lai sinh nhiều nhiều con cái như vậy sẽ hoàn mỹ hơn.

“Mau đứng dậy, đến nơi này ngồi với mẫu thân.”

Giang Nhã Phù đã sớm xem bà chính mình mẹ ruột, kiếp trước nàng cùng bà ở chung thời gian nhiều hơn so với ở cùng Thôi Phái, nàng để bà tùy ý lôi kéo tay mình, không nửa điểm câu nệ, lúc này trên mặt bà chưa hẳn dấu vết thời gian, mọi việc đều chưa xảy ra.

“Mẫu thân, đây là khăn tay ta thêu cho ngài, ta thêu công không tốt, ngài đừng ghét bỏ.”

Phu nhân tiếp nhận nhìn kỹ khăn “Vừa lòng vừa lòng! Ta thực thích, đúng tâm ý ta, bất quá về sau con đừng thêu như vậy nữa, sẽ hư đôi mắt mắt.”

Quốc công gia cười sang sảng nói “Đứa nhỏ này có tâm, mẫu thân ngài nói rất đúng! Nhưng mà con chỉ thêu một cái khăn sao?”

Đây là ghen?

Phu nhân trừng mắt liếc chồng một cái “Nhìn ông, ta như thế nào thấy ông dùng khăn thêu hoa?”

Quốc công gia hừ một tiếng “Về sau ta sẽ dùng!”

“Đây, cho ông, ta xem ông như thế nào trước mặt các tướng sĩ lấy dùng!”

Hai vợ chồng già thường xuyên cãi nhau, cũng mặc kệ nhi tử tức phụ chế giễu mình không, trông thật đáng yêu.

Giang Nhã Phù chạy nhanh nói “Con có thêu một cái kiêu nam nhân cho ngài, chỉ là còn chưa xong, chờ thêu xong con đưa lại.”

“Tốt! Cũng không quên luôn ta.”

Thôi Phái nhìn chăm chú hết thấy cười, nhớ đến kiếp trước phụ thân mất mà không làm gì được, trùng sinh lần nữa thật là tốt.

Giang Nhã Phù nói dối không đỏ mặt, kỳ thật trước kia nàng chưa thêu cho quốc công gia đồ vật nào, xem ra nàng cần tới phòng thêu lần nữa.

Nhìn qua thấy Thôi Phái cười mình, ánh mắt như trào phúng nàng, nàng làm được sao? Nhớ rõ kim thêu hoa như thế nào lấy sao? Vốn dĩ nữ hồng chẳng ra gì, hai mươi năm chẳng đụng đến, giờ muốn thêu không dễ nha.

Giang Nhã Phù khinh thường không tiếp tục nhìn chàng, chàng chỉ biết nàng nhiều năm chưa chạm vào kim chỉ, lại không biết nàng là tiểu cô nương siêu nhẫn nại.

Hạ nhân làm việc thực nhanh nhẹn, đem một gian phòng dành cho khách kế thư phòng thu thập lịch sự tao nhã, từ đây thế tử gia mỗi đêm đều có thể khổ đọc, không cần sợ đêm khuya về phòng quấy rầy Thiếu phu nhân nghỉ ngơi.

Đêm đó, Thôi Phái nghỉ ngơi ở phòng cho khách.

Giang Nhã Phù bắt đầu tập trung tinh lực làm nữ hồng, tuy rằng còn nhớ rõ cách thêu, nhưng nhiều năm không chạm vào kim có xúc cảm, nàng bị kim đâm rất nhiều lần, thật khó khăn lắm mới thêu được một chút.

Ban ngày nàng gọi người bày ghế dựa ngồi dưới bóng râm trong viện thêu từng đường kim mũi chỉ, nàng kém nhất nữ hồng nhưng mỗi châm mỗi tuyến đều thật thiết tình.

Khi Thôi Phái đi ngang, bước chân khựng lại, vốn tưởng nàng thêu vài mũi châm rồi đưa nha hoàn làm tắt, không nghĩ nàng thật sự tự thêu.

Nàng thật tâm đối tốt cha mẹ mình chàng hiểu, nhưng... Không biết thế nào lòng lại rất khó chịu.

Hừ! Phu thê nửa đời người, nàng chưa từng thù bất cứ gì cho chàng?

Thấy chàng sắc mặt âm trầm đi qua, Mộc Lưu Phi dứt quả nho vào miệng Giang Nhã Phù “Thiếu phu nhân, thiếu gia tâm tình giống như không được tốt?”

Giang Nhã Phù tay vẫn không ngừng, đầu cũng chưa nâng hồi lại “Phải không? Dứt tiếp trái nữa cho ta.”

“Không cần phải để ý hấn, ta quen tâm tình này của hấn rồi.”

Thói quen? Mộc Lưu Phi buồn bực, lúc này mới thành thân không đến nửa tháng a.

Liên tiếp qua ba ngày, Giang Nhã Phù mới thù xong bức mai màu xám, chuẩn bị chờ lần sau thấy quốc công gia đưa cho ông. Nàng để khăn vào rổ kim chỉ, nắn nắn cổ tay đau nhức, đứng dậy đi thỉnh đường xử lý việc khác.

Nàng thành thân được một ngày, hôm sau lão phu nhân liền đem đương gia giao cho nàng, may nàng quen những việc này rồi nên thuận buồm xuôi gió. Sống ở kinh thành, lui tới chủ yếu các nhân gia chỉ một lần, đặc biệt là những nhân vật quan trọng tránh nói đi cửa sau, còn có tương lai những người muốn hại gia đình mình, trong lòng cũng không muốn thường xuyên lui tới.

Nàng nhìn hai bái thiếp, một là Vĩnh An của phủ tam thiếu gia đón dâu, một là Trương đại nhân trưởng tôn trắng tròn, nàng bình thân gọi hạ nhân chuẩn bị quà tặng. Quốc công phủ đại quân gia Lưu phúc âm thâm nghiêm ngẫm, Thiếu phu nhân gọi người chuẩn bị lễ không suy nghĩ nhiều, vậy mà vừa vặn không nhiều không ít, thật sự nàng là Giang gia tiểu nữ nhi không biết thế sự?

Lại xử lý vài món việc vặt vãnh mất hơn một canh giờ, Giang Nhã Phù mới trở về phòng, tính nằm nghỉ một lát, lúc này nàng tuy là người ở Quốc công phủ, nhưng lòng lại chia làm hai nửa, một nửa vương vấn ở kiếp trước trên người nhi nữ, một nửa bay về phía Giang gia.

Là tân tước phụ hiện tại về nhà mẹ đẻ là trăm điều không thích hợp, cũng may, còn hơn nửa tháng là sinh thân phụ thân, đến lúc đó nàng có thể về nhà gặp mặt người, không được thấy mặt lão nhân gia lần cuối là tiếc nuối lớn nhất đời này của nàng.

Ai! Mà thôi, đều đã qua, về sau nàng hảo hảo hiếu thuận lão... Ân?! Khăn nàng thù đâu?

Lơ đãng nhìn khay kim chỉ, chiếc khăn thế nhưng không cánh mà bay!

- - - - -

Tác giả có lời muốn nói: Ngạch ha ha a ~~~ cảm tạ đại gia nhấn lại nha ~ ta sẽ cố gõ chữ!

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mai Liền Hòa Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Uy nghiêm gia chủ ở đâu?

Nàng nhớ rõ ràng mình đặt bên trong rổ, như thế nào bây giờ không thấy? Chẳng lẽ mình mệt mỏi choáng đầu mà để lộn chỗ nào rồi?

Nàng tìm cẩn thận một vòng trong phòng vẫn không thấy, đành gọi Xuân Hạnh đang quét dọn trước sân lại hỏi.

“Xuân Hạnh, vừa rồi có ai vào phòng ta không?”

“Không ạ, nô tỳ vẫn luôn quét rác ở đây, không phát hiện có ai đi vào.”

Mộc Lưu Phi vừa đến nghe được hỏi “Thiếu phu nhân có chuyện gì sao?”

Không lẽ có trộm? Không có khả năng. Giang Nhã Phù không tin tà mà “Các người có ai nhặt được một cái khăn màu xám? Chính là cái mà mấy ngày nay ta thù đó.”

“Không có, bằng không nô tỳ hỏi người khác giúp người?”

Rất nhanh, thêm mấy nha hoàn, Tôn mụ mụ bắt đầu cùng tìm kiếm, lật tung cả viện vẫn không thấy đâu, tựa như biến mất vô tung ảnh.

Giang Nhã Phù có chút nản chí “Thôi, tạm thời không tìm nữa có khi lại sẽ thấy thôi.”

Mộc Lưu Phi bỗng nghĩ tới một khả năng khác, thử hỏi nàng “Thiếu phu nhân, có hay không là thiếu gia lấy đi?”

Giang Nhã Phù không hề nghĩ ngợi liền phủ định suy đoán này “Không có khả năng, đừng nghĩ, nên làm gì thì làm đi.”

Nếu thực sự là thiếu niên Thời Phái sẽ có khả năng, nhưng nàng biết, kia là một lão đầu, bọn nhỏ khi bé đều được răn dạy theo khuôn khổ, nên chàng sẽ không làm việc đó, nhị nhi tử Viên thạch khá nghịch ngợm, lúc nhỏ có lần trộm mấy lượng bạc đi chơi, bị chàng phát hiện đánh một trận nên làm nó phải khiếp.

Cho nên chắc chắn nói chàng sẽ không có khả năng, với lại trong lòng chàng còn vướng bận kẻ kia sao có chuyện lấy trộm khăn thêu này.

Có lẽ nàng không cần thận đánh rơi chỗ nào đó, bị người khác nhặt mất rồi, nghĩ nghĩ, hiện tại nàng không thể làm liên cái khác vì phải chuẩn bị lễ vật mừng thọ phụ thân, khăn thêu nàng sẽ từ từ làm lại cái khác, với lại quốc công gia cũng không quy định thời gian với nàng mà.

Kiếp trước, lễ vật cho phụ thân là lấy từ kho phủ Quốc công, nàng không chuẩn bị thêm món nào khác cả. Hồi môn của nàng không tính là xuất sắc, lần này vô luận thế nào nàng cũng muốn cấp cho phụ thân một kiện lễ vật thật vừa ý.

Nàng mang theo Mộc Lưu Phi tự mình ra phố đi tìm kiếm, dạo khắp các cửa hàng lớn nhỏ bán thư pháp trong kinh thành, thật may tìm được thứ phụ thân yêu thích tại một cửa hàng bán lẻ.

Nàng liền mua lấy, chờ đến ngày mừng thọ đem tặng phụ thân.

Nên đến lúc ngủ, Tôn muội muội giúp Giang Nhã Phù lau khô tóc, vẻ mặt lo lắng sốt ruột, không nói ra bà ghen chết mất, thật sự không thể để vợ chồng son tình cảm nhạt lạnh như vậy.

“Thiếu phu nhân, thiếu gia đã mấy ngày không trở về phòng nghỉ, như vậy sẽ không tốt, người nên đi gọi ngài ấy về. Phu thê trẻ nào mà có không giận dỗi, chỉ cần không phải vấn đề lớn, người chịu thiệt chút không sao, ta xem thiếu gia là đang đợi người cho ngài ấy bậc thang đi xuống ấy.”

Giang Nhã Phù đoán trước bà sẽ khuyên nàng thế này, nhìn ý tứ được viết rõ ràng ngay trên mặt.

“Mu muội, lần thành thân này chàng lãng phí nhiều thời gian rồi, lão gia phu nhân kỳ vọng đối chàng rất cao, sau này còn muốn chàng ra chiến trường nên không thể sơ sẩy được, nếu chàng cảm thấy đã học tốt sẽ tự nhiên chủ động về phòng ngủ thôi.”

Nghe vậy Tôn muội muội kinh hãi “Ai nha, tiểu thư nói phải học hành thành? Vậy đến khi nào mới tốt? Người đừng dọa Tôn muội muội. Lão gia cùng phu nhân tuy muốn cô gia tương lai mở rộng gia nghiệp, nhưng hiện tại bọn họ mong nhất chính là tôn tử, ba đời đều đơn truyền, con nối dõi quá đơn bạc...”

“Ai nha Tôn muội muội! Muốn ta ngày mai ta đi gặp chàng hỏi học tốt không? Ta thật mệt lắm.”

Tôn muội muội vừa thấy nàng như vậy liền biết nàng không nghe lời mình khuyên, thần sắc sầu muộn “Mẫu thân người đi sớm, trách ta quá sùng người, đem người chiều hư rồi, nhưng hiện tại người là tức phụ người ta, vợ chồng son cãi nhau không quan trọng, lão gia phu nhân đã biết sẽ không trách con họ mà sẽ trách người a.”

Trước mặt Giang Nhã Phù hiện lên khuôn mặt Tôn muội muội lúc già, trong lòng mềm nhũn, nàng ôm eo bà làm nũng nói “Ta đã biết Tôn muội muội, người yên tâm đi.”

Ngày mai nàng tìm Thời Phái nói rõ, định ra ước định chung, trước khi nàng sinh con xong mới hòa li, chàng lâu lâu vẫn phải về phòng ngủ cùng.

“Được, như vậy mới đúng.” Tôn muội muội vui mừng vuốt ve mái tóc của nàng. Nếu bà biết một tháng qua vợ chồng son tân hôn bất mãn không phải ở giận dỗi, mà là nháo ở hòa li, không chừng sẽ trực tiếp hôn mê đi.

Ngày hôm sau, Giang Nhã Phù chủ động đi tìm Thời Phái, chàng mới từ bên ngoài trở về, trên người có chút mùi rượu. Nàng không hỏi chàng đi đâu, làm gì, dù sao đời trước nàng cũng rất ít hỏi điều đó.

Thời Phái sau khi uống qua rượu ánh mắt trông ảm áp hơn, nụ cười lộ lên có chút tà khí, đặc biệt là lúc chàng cong khóe miệng, hai mắt lấp lánh nhìn thẳng nàng, làm tim Giang Nhã Phù có chút hoảng loạn.

“Để ta đoán xem, nàng tới mời ta trở về phòng ngủ?”

Giang Nhã Phù thực mau khôi phục trấn định, ánh mắt bình đạm không gợn sóng nhìn thẳng chàng “Chàng cách ba ngày trở phòng một lần đi, tạm thời chúng ta vẫn ngủ chung một giường. Trước khi chúng ta hòa li, ta không muốn làm lão gia cùng phu nhân lo lắng, bớt được chuyện nào hay chuyện đó.”

Sao, không muốn chàng chạm vào?

Thời Phái cười nói “Cũng được, bắt quá nàng không cần nói thêm câu kia như vậy ta sẽ không hiểu lầm.”

Cơ mặt Giang Nhã Phù có chút giật giật “Vậy không còn gì tốt hơn. Nếu đêm nay chàng trở về phòng ngủ, hy vọng tẩy hết hơi rượu trên người, ta sợ ảnh hưởng tiểu Đầu nhất.”

Thời Phái cảm thấy thật mệt, nhìn nàng hướng cửa thư phòng đi ra, cánh cửa đóng lại vang lên một tiếng, thanh âm kia như là đánh vào mặt chàng. Đêm

nay rồi cuộc chàng có nên về đó không?

Nàng thật là càng ngày xấu nét, muốn chàng trở về phòng lại dám dùng thái độ đó. Chàng từng thống lĩnh mười vạn đại quân, uy danh bốn bể, trừ bỏ Hoàng Thượng nào ai dám nói vậy với chàng?

Nàng thật không giả bộ nổi nữa, ý chính mình thay đổi tui da trẻ trung liền không xem chàng vào mắt? Thật sự làm càn!

Bất quá... Trên người chàng có mùi rượu thật sự thực quan trọng sao?

Thời Phái nâng tay áo lên, đúng là có chút khó ngửi, đêm nay không nên về, ám vào hài tử là không tốt. Hơn nữa điều quan trọng nhất, chàng bị nàng đuổi đi, như thế nào nàng mới nói một lời liên tung ta tung tăng trở về?

Uy nghiêm Gia chủ ở đâu? Có chút hơi mem cảm xúc Thời Phái hơi kích động, nhất thời quên mọi điều giờ chàng nghĩ chẳng đã động gì đến nàng...

Vì uy nghiêm gia chủ chàng trốn được sau buổi tối đó.

Thấy chàng đứng trước cửa phòng, Tôn mụ mụ vui sướng bật khóc, nói hai câu vui vẻ rồi nhanh chân lui khỏi phòng. Trong phòng còn lại phu thê hai người, không ai nói chuyện với ai, thời điểm ở chung cùng đời trước phương thức giống nhau, bây giờ không đề tài càng ít nói hơn.

Giang Nhã Phù quyết định cùng chàng làm mặt lạnh, Thời Phái trầm nghĩ, nhìn nàng như vậy thật khiến chàng mất mặt.

Giang Nhã Phù tự thay xiêm y, chỉ mặc áo trong đi ngủ, quay gối đầu ngược lại với chàng.

Màu mắt Thời Phái âm trầm, nàng không hầu hạ chàng thay y thường cũng được, vậy mà lại khinh thường gối đầu cùng một hướng với mình, một chút giả dối nàng cũng không muốn!

Hắn đành qua loa thoát ý phục ngoài, đến trước giường trông nàng nằm ngủ chẳng khác nào cá chết một dạng 'hiền lương thực đức hảo phu nhân' chàng làm bộ không có việc gì cũng nằm xuống, trừng mắt nhìn nàng đắp chăn kín mít lại không che hết mắt cá chân.

Thật là tiểu yêu tinh chân đẹp, trắng mịn như ngọc, còn son móng tay đỏ chói, khiến tâm chàng như bị thiêu đốt. Nếu là... Nếu là có thể hung hăng cắn một ngụm lớn xem nàng sẽ là cái dạng gì? Có dám hay không cùng mình động thủ?

Đương nhiên, chỉ là ác liệt ý niệm lóe trong đầu mà thôi, tuy rằng rất muốn thử nhưng chàng không có như vậy tiện, tự tìm ăn chữ.

Chàng muốn xem lại lần nữa, đột nhiên chân nàng 'về' một cái thu hết vào trong chăn, không cho chàng nhìn nữa.

A, thật không thú vị!

Cứ như vậy, Thời Phái bảo trì ba ngày về phòng ngủ một lần, Tôn mụ mụ miễn cưỡng không khuyên nàng nữa.

Rất nhanh, sinh thần phụ thân Giang Nhã Phù đến, Thời Phái cùng nàng mang theo hậu lễ trở về chúc thọ.

Hai người cùng ngồi trong xe ngựa, Trương Bình ở bên ngoài đánh xe.

Thời Phái hảo tâm nhắc nhở "Chờ gặp nhạc phụ đại nhân nàng ngàn lần nhớ phải thu biểu cảm của mình, đừng dọa lão nhân gia, tướng phủ Quốc công chúng ta khi dễ nàng."

Giang Nhã Phù đáp trả "Đó là đương nhiên, ta sớm làm tốt tâm lý, mấy ngày này sẽ không ai hoài nghi không thích hợp. Ngược lại là chàng, liền không thể thu lại tác phong kinh tởm kia sao?"

Thời Phái cứng họng, khó có lần không cãi lại. Xác thật, chàng so với nàng chưa kịp thích ứng hảo, tính tình nàng vẫn không có biến hóa đặc biệt gì lớn, chỉ là thay đổi chút sinh hoạt ngày thường trầm ổn hơn thôi.

Chàng thì lại khác, từ một kẻ tự cao tự đại, khí phách hăng hái thiếu niên đến một bụng kinh nghiệm sa trường, trở thành nhất phẩm Trấn Quốc Công, tâm tính chàng sớm thay đổi, làm việc gì cũng sát phạt quả quyết, duy nhất không đổi là cỗ ngao khí trong người.

May mắn chàng luôn khiêm lời, người ta ấn tượng khó tiếp cận mình, sẽ không ai dám nói cái gì, chỉ có thể nói là thế tử gia hiểu chuyện mà thôi.

Chàng yên lặng nhớ kỹ lời Giang Nhã Phù nói, suy ngẫm chính mình, ai, từ lâu đâu muốn giả bộ thành thiếu niên thật là khó.

Nhà mẹ Giang Nhã Phù đề tọa lạc ở kinh giao, phụ thân là đại nho tôn kính nhất Giang Sóng Thiên, Hoàng Thượng từng bái ông làm thầy, cả đời ông say mê nghiên cứu học thuật, vô tình bước vào con đường quan trường, bởi vậy Hoàng Thượng cho ông một cái danh hiệu đại học sĩ, lại chấp thuận ông không cần trực tiếp vào triều.

Nhà cửa Giang gia rất lớn, là năm đó Hoàng Thượng ngự tứ, đình viện bình dị đơn giản, không nửa điểm tinh xảo hay xa hoa lãng phí, chỉ có hậu viện trồng rất nhiều trúc, mỗi bụi trúc được xử lý cầu kỳ không kém trang nhã, vài nơi đặt một bộ ghế bập bênh tiện ngồi xem sách quý, sách hay, uống một tách trà, đối với người yêu thư thật là quá hưởng thụ.

Giang Nhã Phù chính là sống trong hoàn cảnh như vậy lớn lên, trên nàng có một ca ca, tên là Giang Phóng, lớn hơn nàng ba tuổi, một năm trước đã cưới nữ nhi Lư Nguyệt Thiền, đồng thời cũng là bạn thân khuê trung với nàng.

Sinh nhật Phụ thân luôn luôn đơn giản, trừ bỏ mấy nhà quen biết sẽ thu lễ ở ngoài, còn lại giống nhau không thu, thường chính là người trong nhà đoàn tụ bên nhau nói cười vui vẻ thôi.

Xe ngựa dừng trước cửa, bên trong liền có người ra đón, một thanh niên cao lớn rực rỡ như ánh mặt trời, một nữ cao gầy trắng nõn.

“Ca ca, tẩu tử!” Giang Nhã Phù kêu lên ngọt ngào, ôm khủy tay Lư Nguyệt Thiền tiến tới.

Giang Phóng cười nói “Muội phụ, muội muội, các người cuối cùng tới, phụ thân ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng vẫn luôn nhớ thương các người nha!”

Giang Nhã Phù muốn gặp phụ thân gấp không chờ nổi “Cha đâu?”

Lư Nguyệt Thiền chỉ về phía sau “Ở rừng trúc chỗ bụi trúc nhỏ, người...”

Không đợi nàng nói xong, Giang Nhã Phù liền vén váy chạy đến rừng trúc.

Giang Phóng có chút ngượng ngùng đối Thôi Phái cười nói “Nha đầu này, già chồng rồi còn tính trẻ con như vậy.”

Thôi Phái nghe vậy chỉ cười mà không nói, cùng đại cữu ca đi vào trong nói chuyện.

Giang Nhã Phù chạy một hơi đến rừng trúc, còn chưa tới liền hô lớn “Cha, con đã về! Nữ nhi đã trở lại!”

Nàng thở hổn hển, sắc mặt hồng nhuận chạy tới rừng trúc nhỏ, liếc một cái đã bị cảnh tượng trước mặt trấn trụ bước chân.

Cha như thế nào ở chỗ này? Nhớ rõ sinh thân phụ thân không có việc gì sẽ không tới đây. Bỏ qua câu hỏi trong đầu, nhìn phụ thân, trông tóc ông hơn phân nửa còn màu đen, nụ cười trên mặt sáng sủa, phụ thân... người còn sống!

“Cha! Nữ nhi nhớ ngài!” Giang Nhã Phù hốc mắt đỏ bừng, nước mắt lăn dài, giống tiểu hài tử ngày xưa nhào vào lòng ông.

Dọa ông gạt mình, chạy lại hỏi sự tình “Tiểu Bảo, đây là làm sao? Tiểu tử Thôi Phái kia khi dễ con?” Ông chưa từng thấy nàng như vậy ủy khuất khóc.

Giang Nhã Phù cảm kích giải thích “Không có không có, chính là đã lâu không gặp cha, nhớ cha.”

“Hai! Nha đầu ngọc, như thế nào đã lớn rồi. Lại không phải cách ngàn dặm vạn dặm, mau thu hết nước mắt lại đi, Chu đại ca người còn ở đây, đừng để cho hấn chế giễu.”

Giang Nhã Phù lau nước mắt, nhìn về phía Chu Hi, trong lòng nổi lên một tia nhỏ gọn sáng, đây là người nàng yêu thầm mười mấy năm “Ân, gặp qua Chu đại ca.”

Chu Hi ngọc thụ lâm phong, tươi cười ôn nhuận, nhìn nàng mang theo chút sùng nịch “Thành thân chính là không giống nhau, Tiểu Bảo thấy ta cũng biết lẽ nghĩa.”

Trong lòng Giang Nhã Phù cứng lại, nhất thời phản ứng, tuổi này lúc này nàng phải nói gì, vì thế chính đồn tâm tình nhìn giống thẹn thùng.

Giang Sóng Thiền cười lớn “Được rồi, Chu Hi đừng chọc nó, thật vất vả và không khóc nữa.”

“Cha ~”

“Chúng ta cùng nhau đến đằng trước thôi, để con rể đợi lâu không tốt, bất quá không nên để bọn chúng đến tìm.” Vì thế ba người cùng trở về tiền viện.

Thôi Phái đang cùng Giang Phóng trò chuyện ở đại sảnh vui vẻ, nhìn Chu Hi, Giang Nhã Phù xuất hiện trong tầm mắt, đôi mắt nháy nguy hiểm mị mị, xem ra kiếp này cùng kiếp trước không hoàn toàn tương đồng, không nghĩ tới hôm nay hấn cũng tới.

“Tiểu tể bái kiến nhạc phụ đại nhân, chúc ngài phúc thọ an khang, thọ tỷ Nam Sơn.”

Giang Sóng Thiền đỡ chàng lên “Hào hảo, mau đứng lên, nhìn các người sống tốt đối với ta mới là tốt nhất. Con rể, lão phu giới thiệu cho con làm quen, đây là đệ tử qua môn Chu Hi. Chu Hi, đây là hôn phu Nhã Phù, thế tử Thôi Phái Trần Quốc Công, các người tương lai có gì cùng giúp đỡ, quan tâm nhau.”

Chu Hi chấp tay “Cẩn tuân sư phụ dạy bảo, gặp qua thế tử, kỳ thật ta với thế tử từng có gặp mặt một lần, không biết thế tử có ấn tượng?”

“Không ấn tượng, gặp qua Chu huynh.”

Tác giả có lời muốn nói: Đây chương thực vui nha ~ nam chủ tập thật hương cùng tự ngược thể chất vì nhất thể, hạ chương Tu La trăng một đợt ~

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mai Liền Hòa Ly* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Đỉnh cao việc ăn dấm Lục Vân

Chu Hi không loạn ngữ, lại có cảm giác thể từ gia đối với mình dường như địch ý lớn. Chàng xuất thân quan lại thế gia, tiếc là phụ thân mất sớm, gia đạo sa sút, may mắn có tư chất thông minh, được Sóng Thiên nhìn trúng thu đồ đệ. Lúc trẻ cuộc sống chàng cùng mẫu thân quá gian khổ in sâu tận xương tủy, vì vậy chàng sớm đặt cho mình mục tiêu phải làm nên nghiệp lớn.

Vì tiền đồ phía trước chàng chấp nhận bỏ qua cuộc sống thú vị xung quanh, thậm chí cần thiết dù yêu ghét ai cũng bỏ qua. Bởi vậy, chàng ngoài khổ học đọc sách, nếu có thể sẽ năng kết giao cùng những người có quyền thế.

Nhưng tuy là vậy, trong lòng chàng vẫn có tôn nghiêm riêng mình, nếu là người không thích mình chàng sẽ không cố chấp kết giao.

Giang Nhã Phù đem lễ vật mình mua được tại cửa hàng nhỏ cho Sóng Thiên, đây là quà mừng cuối cùng, nhìn thấy quả nhiên lão gia tử cao hứng không ngừng, khi nhập tiệc rượu còn cố ý vui đùa uống với nàng một ly, phụ thân đương vui nâng uống luôn một hơi hết ly rượu, lập tức bị khí cay xông ho lên khụ khụ, làm cả nhà được một trận cười vang, ngay cả Thời Phái cũng luôn cong khóe miệng, thể hiện bộ dáng vui vẻ hòa hợp cùng mọi người.

Chỉ là... lúc đang cười bỗng nhìn qua Chu Hi, thì da mặt như bị kéo căng không cười nổi.

Vừa dùng xong món nhiều dầu mỡ có chút thất lễ, Chu Hi lấy khăn tay trong tay áo lau miệng, cảm giác như có ánh mắt sắc lạnh chiếu vào mình, chàng nhú mày, điều chỉnh cảm xúc tao nhã bình ổn, ngăn đầu chàng nghi hoặc hỏi: “Thế tử nhìn tại hạ như vậy là có chuyện gì sao? Không phải trên mặt tại hạ điểm dính gì không?”

Thời Phái dời ánh mắt không nhìn nữa, áp khó chịu trong lòng xuống “Không có, là ta hơi đường đột, cảm giác lời thể nhân nói công tử như hoa như ngọc thật không sai.”

Chu Hi cười “Thế tử quá khen, vô luận phong độ hay tài trí, trên đời này thế tử là nhất khó ai sánh bằng.”

Thời Phái không tiếp tục nói, Chu Hi cũng dừng câu chuyện, hai người ăn ý tiếp tục uống rượu dùng bữa.

Giang Sóng Thiên đặt tiệc rượu cùng một gian, bên này nói chuyện bên kia Giang Nhã Phù nghe được, Lưu Nguyệt Thiên cảm giác có gì đó không thích hợp, nhìn qua hai người.

Thời Phái lúc này tâm tình không tốt, liếc sơ nhận ra chiếc khăn Chu Hi dùng là do Giang Nhã Phù thêu, bởi trên đó có ấn ký đặc biệt.

Tuy là chiếc khăn cũ, chàng biết rõ nàng cùng Chu Hi là thanh mai trúc mã, Chu Hi lớn lên ở Giang gia, bởi vậy khi đó Giang Nhã Phù thêu cho hắn đồ vật cũng không quá phận, nàng thêu cho phụ thân, ca ca nhân tiện cho sư huynh này một cái cũng là không có gì.

Nhưng là! Trong lòng thực khó chịu, bởi không lâu trước đây chàng mới biết phụ nhân mình vẫn luôn thích Chu Hi!

Từ khi biết điều này, chàng mơ hồ thấy mình sắp ăn dấm Lục Vân, chưa thấy mặt Chu Hi còn đỡ, lần nữa nhìn thấy gương mặt hắn chẳng thua kém mình, lại có đồ vật vợ thêu cho dùng, tức khắc cảm thấy dấm Lục Vân sắp hóa thành mưa to nhấn chìm chàng.

Giang Nhã Phù không uống rượu được, vừa rồi uống hết ly rượu kia, nàng cảm thấy ở trong phòng thực khó chịu, liền đứng dậy tính về khuê phòng trước khi xuất giá nghỉ tạm một chút, không có nàng ở lại cũng không sao, mọi người cũng để nàng rời đi.

Rời thính đường ra ngoài sân, nơi đây trồng nhiều nhiều hoa tươi, đều là hoa quý, rất nhiều hoa hồng nghìn tía nở, hương thơm tỏa mê người. Giang Nhã Phù rất thích hoa cô, không về phòng mà ngồi lại thưởng thức, nàng ngồi xuống ghế đá đặt trong vườn, vừa ngắm hoa vừa thả lỏng tâm tình cho tỉnh rượu.

Hôm nay có thể nói là ngày vui vẻ nhất sau khi nàng trùng sinh, phụ thân còn sống, thật tốt, mọi người đều khỏe mạnh, thật tốt, trong thời gian này nàng dần dần vứt bỏ dĩ vãng trước kia, thực sự tiếp nhận mình trùng sinh làm lại đời mới, một tuổi trẻ đầy tốt đẹp.

Nàng quyết định không nghĩ hồi ức cũ nữa, làm một tân thiếu nữ Giang Nhã Phù hoàn toàn mới, chỉ là... Nàng sờ sờ bụng nhỏ còn chưa phản ứng, à! Cổ tình lúc này có tiểu gia hòa.

Không xong! Vừa rồi thế nhưng nàng nhất thời hứng khởi uống rượu, sẽ không ảnh hưởng đến con đi? Tiểu Đầu nhất vốn dĩ có chút khỏe, vạn nhất càng khỏe hơn nàng phải làm sao đây? Hắn sẽ không có việc gì, nó khỏe mạnh như vậy, hơn nữa vừa rồi nàng chỉ uống một ngụm, cũng không nhiều lắm.

Chu Hi thấy sư phó cùng con trai, con rể uống rượu nồng nhiệt, một nhà hoà thuận vui vẻ, uống vài ly rượu vào bụng không khỏi gọi nhớ phụ mẫu quá

cổ, vì thế tìm có người không khỏe đến tiểu rừng trúc nghỉ ngơi.

Chàng xoa xoa thái dương, bước nhanh về phía sau viện, chợt nghe trong viện truyền đến một tràng ca cảm “Quý phong lưu, không biết xấu hổ, đáng ghét...”

Nghe ra là ai, gương mặt tuấn mỹ như ngọc lộ kinh ngạc, sự muội tính tình ôn hòa, ngẫu nhiên có chút nghịch ngợm cũng chưa từng nói những lời như vậy, dường như ai đó khiến nàng ăn một bụng oán khí lớn.

Giang Nhã Phù nương theo cảm giác say, cầm một đóa hoa tươi phát tiết bất mãn đối với Thòi Phái, bỗng nhiên một đôi giày kiểu nam đập vào mắt.

Chu Hi khom lưng cười nói: “Đây là muội cùng ai phân cao thấp?”

Gương mặt Giang Nhã Phù vốn đã đỏ, lúc này hoàn toàn xấu hổ đỏ hết một đoàn, nàng quần bách đứng lên “Chu, chu đại ca, thì ra là huynh, không có gì, một chút việc nhỏ, huynh sao cũng ra đây?”

“Cùng muội giống nhau, không uống nổi nữa, sự phụ khó có được hôm nay cao hứng, Huynh sợ ở trong chút nữa sẽ không chịu được. Muội ở phủ Quốc công thế nào? Nếu có chuyện khó xử phải nói cùng người nhà, Giang gia tuy kém thế gia vọng tộc khác nhưng sẽ không ai dám coi khinh muội biết chứ.”

“Tạ Chu đại ca quan tâm, muội khá tốt, huynh thế nào?” Giang Nhã Phù đáp, nghe được lời quan tâm của chàng tựa dòng nước ấm áp len lõi khắp kinh mạch.

“Huynh khá tốt, bây giờ đang chuẩn bị dự thi, ngẫu nhiên ra ngoài kết giao một ít bạn tốt, sự phụ muốn huynh mùa xuân sang năm khảo tiến sĩ.”

“Chu đại ca, huynh sẽ làm được, khẳng định có thể đậu Trạng Nguyên! Huynh vừa thông minh lại có cha muội là thầy, sẽ đúng không sai được.” Giang Nhã Phù không phải tùy tiện cô vũ lời nói, Chu Hi đúng là mùa xuân sang năm khảo được Trạng Nguyên, được thánh thượng ưu ái, trở thành môn sinh thiên tử.

Chu Hi thật tình cười nói “Vây mượn lời cát ngôn này của muội! Chờ huynh thi đậu cao trung sẽ tặng muội một phần tạ lễ. Tuy rằng đã qua chính ngo, thời tiết còn rất nóng, muội không nên ngồi lâu bên ngoài, ta còn có vài tờ thư chưa xem xong, giờ đi đến tiểu trúc đọc.”

Nói xong chàng muốn đi, bước chân Giang Nhã Phù động theo, mà xui quỷ khiến thế nào lại gọi chàng “Chu đại ca!”

“Tiểu Bảo còn có việc?” Chu Hi nhướn mày.

Bỗng gọi chàng, tâm Giang Nhã Phù nhảy loạn cào cào, đứng rồi, gọi huynh ấy lại nàng tính nói gì? Cũng không có gì cần nói? Kiếp trước yêu thầm chàng mười mấy năm chưa từng dám mở miệng, cho nên cả đời cảm thấy tiếc nuối, không phải tiếc nuối không được ở bên nhau, mà là uất ức tiếc nuối! Có lẽ tâm nàng còn giữ tình cảm ấy chứ chàng cũng không biết điều đó.

Người ta luôn có lòng tham, cũng do không cam tâm, nàng cãi nhau cùng Thòi Phái lúc ấy giận mà nói thế, nhưng trong đó cũng có chút chân thật, nàng như thế, Thòi Phái cũng vậy.

Cho nên, nàng dựa vào rượu nàng muốn mạnh dạn hỏi một chút.

“Chu đại ca, huynh... Huynh vẫn luôn xem ta là muội muội sao?” Nàng nghiêm túc nhìn Chu Hi hỏi, thần thái trên mặt so với bồn hoa tươi xinh đẹp vạn lần.

Chu Hi chính nhìn gương mặt tiểu muội nghiêm túc, rất cuộc ý thức nàng đã là đại cô nương, hơn nữa đã thành thân.

Chàng rũ mắt hạ mi như thể che đậy nỗi lòng của mình, khi lòng bình ổn lại gương mặt nói “Đó là đương nhiên, ta vĩnh viễn là ca ca của muội, cả đời sẽ không đổi, huynh đi trước.”

Giang Nhã Phù cả người chấn động, tâm đang treo cao trong nháy mắt rơi xuống, nàng vẫn đứng đó trong lòng đầy bi thương chua xót, một chút tư vị hỗn loạn không thoải mái khó có thể nói nên lời.

Nàng trở về khuê phòng chính mình, không chú ý bên kia bồn hoa một gương mặt đen nhánh như mực, bàn tay nắm chặt nỗi gân xanh như muốn đánh người.

Chu Hi thất thần đi vào rừng trúc, sắp đi vào thì phía trước có người chặn đường.

“Thế tử?”

Cả người Thòi Phái tản ra hàn khí “Chu huynh không cần khách khí, có thể gọi ta một tiếng huynh cũng được. Huynh tẩu đổ nhạc phụ đi nghỉ ngơi rồi, một mình ta đi lung tung một chút, không bằng lúc này hai chúng ta ngồi uống uống chén trà hay không?”

Chu Hi không nghĩ nhiều “Một khi đã như vậy, cung kính không bằng tuân mệnh, thỉnh huynh.”

Hai người lại ghé mây ngồi xuống, Chu Hi nhắc ấm trà trên bếp lò rót ra hai ly, đẩy một ly trước mặt Thòi Phái, chờ chàng mở miệng nói chuyện. Người

kia địa vị cao, lại có địch ý với mình, chàng mở miệng trước sẽ không tốt.

Thời Phái nhấp một ngụm trà xanh, thờ dài “Trà ngon. Đây là lần đầu tiên ta tới Giang gia, còn rất nhiều điều không quen thuộc. Mong rằng huynh chỉ giáo, Chu huynh là cùng huynh muội Giang gia lớn lên?”

Trong lòng Chu Hi do dự, thân thể chàng hầu như mọi người đều biết, vì sao thế tử lại lần nữa hỏi? “Là sư phụ nhân từ, xem ta như con nên mới có Chu mẫu hôm nay.”

“Xem huynh như con, chung quy không phải là con?” Thời Phái sâu kín nói.

Chu Hi hơi bức, đây là muốn châm ngòi quan hệ? Vì thế không tiếp tục cung kính nữa “Người nói vậy là đánh giá thấp sư phụ, cũng là đánh giá thấp tại hạ.”

Thời Phái khẽ cười “Chu huynh không nên nổi giận, ta không phải ý tứ đó. Là ta nói... Huynh chung quy là người nam khác họ, hiện giờ Nhã Phù là thế tử của ta, mặc dù cùng nòng là huynh muội, nhưng không nên gọi nòng bằng nữ danh?”

Trong chớp nhoáng, Chu Hi minh bạch điều gì đang xảy ra, hiển nhiên lúc này chàng và Giang Nhã Phù đối thoại đều bị người này nghe.

Vì thế chàng nhanh đứng dậy chấp tay thi lễ Thời Phái “Tại hạ quả là đường đột, thỉnh huynh thứ lỗi. Tại hạ không có ý khác, chỉ là thói quen khó sửa, nhất thời nhanh miệng thôi. Về sau gặp lại sư muội sẽ không xưng hô như vậy nữa.”

Thời Phái như đỡ chàng nói “Chu huynh đại lễ như vậy xem ra ta quá cố chấp rồi. Chúng ta là người trẻ tuổi gặp gỡ giao thiệp nhiều, ta chỉ sợ vạ nhất người ngoài nghe được nói lời không hay, miệng lưỡi người đời, huynh cũng biết đấy, nhà của chúng ta...”

“Chu Hi minh bạch, Quốc công phủ không phải gia đình bình thường.”

“Chu huynh không trách tội liền tốt, trà cũng uống qua, ta liền không quấy rầy các hạ đọc sách, ta đi xem Nhã Phù đã tỉnh rượu chưa.”

Chu Hi nhìn bóng chàng mất hút trong tầm mắt, dùng ngón tay phải cái vuốt ve ngón chỗ trái, ánh mắt khó hiểu tối đi.

Thời Phái vẫn luôn áp chế con tức giận, sau một phen nói chuyện cùng Chu Hi cũng không tiêu tán, tâm tình ngược lại càng trầm trọng hơn. Tuy rằng Chu Hi minh xác cự tuyệt Giang Nhã Phù, chàng trả lời như chém đinh chặt sắt, nhưng đối mặt cùng Giang Nhã Phù thái độ rõ ràng không giống, lòng chàng nghi ngờ Chu Hi kia thật sự chưa nói thật.

Chỉ mong chàng nghĩ thân nghĩ quý, dùng tâm tiểu nhân nghĩ quân tử để trong bụng.

Giang Nhã Phù sau chuyện vừa rồi cũng không nghĩ nhiều, vào phòng không lâu, con buồn ngủ thực mau xông lên đại não, chỉ chốc lát liền ngủ ngon lành.

Tiếp sau đó Lưu Nguyệt Thiên gọi Trương Bình lái xe lại, gọi nàng dậy rửa mặt chải đầu. Xong rồi chị dâu em chồng cùng nói chuyện riêng tư một lát, đến khi Thời Phái lại thức giấc mới dừng.

Trên đường trở về, trong xe ngựa không khí dị thường trầm mặc, thần sắc Giang Nhã Phù thực uể oải, Thời Phái lại không biết cần nói gì không nên nói gì, cuối cùng chẳng biết nên bắt đầu từ đâu.

Chàng không thể trực tiếp chất vấn nàng, rõ ràng hai người sớm nói xong rồi, nàng sinh xong hài tử liền hòa li, nam cưới nữ gả không liên quan với nhau, chỉ cần trong lúc chưa hòa li không được làm mất mặt Quốc công phủ là được.

Nếu hiện tại chàng giống kẻ ghen ghét đồ mắt cao giọng chất vấn nàng, nàng nghĩ thế nào về chàng? Sẽ cho rằng chàng ghen, ăn nói lật lọng, mới bắt đầu chiến tranh chàng thua trước một ván.

“Tiểu Bảo là nữ danh nàng?”

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mai Liền Hòa Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Nàng muốn đi đoạt giải nhất sao?

Vâng? Giang Nhã Phù nhíu mi thật sâu! Nữ danh Tiểu Bảo này là biểu đạt tình yêu của cha mẹ đối với mình, lúc bé không hiểu không ý kiến, lớn chút thấy cũng không vấn đề gì, nhưng lớn rồi mọi người vẫn cứ gọi như vậy, nàng liền bức không cho mọi người tiếp tục gọi nữa.

Điều đáng giận là nàng nói hoài mà mọi người vẫn mặc kệ, dù nàng đã thành đại cô nương, trong mắt họ nàng vẫn là tiểu hài tử. Sau đó cha thấy nàng giận lấy dỗi khóc mới nghiêm lệnh người trong nhà có thể gọi vậy, khi có mặt người ngoài thì không cứ vậy gọi, kể cả nhà chồng của nàng sau này. Thành

thân rồi, trở thành phu nhân một phủ, nếu bọn hạ nhân biết nhũ danh đó của mình, nàng nghĩ mình sẽ mất uy nghiêm.

Làm sao Thời Phái lại biết? Nàng nhớ lại từng sự kiện diễn ra trong hôm nay nhưng không nhớ được lúc nào bị lộ, với lại lúc ấy người nhà quá kích động, căn bản nàng không nhớ ai đó gọi nàng bằng nhũ danh này.

Trong lòng bỗng nhiên nổi nóng, đời trước sinh hoạt cùng nhau hai mươi năm thế mà chàng không hề biết, trùng sinh mới một tháng thế nhưng chàng biết rồi. Trong nháy mắt, nàng cảm thấy so cao thấp với chàng mình mất đi nửa khí thế.

Nàng cao ngạo cảm “Thì thế nào? Cha mẹ đặt không thể tự lựa chọn.” Nàng cho rằng Thời Phái sẽ cười nhạo nhũ danh quê mùa chẳng khác nào trẻ con của mình.

Thì Thời Phái nghiêng răng ken két cười lạnh “Không thế nào cả, thật làm khó nàng đã giấu diếm, hai mươi năm phu thê tâm lại đóng chặt như vậy.”

Giang Nhã Phù sững sốt, trả lời lại một cách mỉa mai “Nếu không phải là chàng không quan tâm ta sao, chỉ cần lưu ý nhiều một chút sẽ biết thôi.” Thực chàng quan tâm nàng, chỉ cần hỏi bà vú Tôn lúc nào cũng ở trong phủ, thì sao bà ấy không dám nói cho chàng biết?

“Hừm! Nhanh mồm dẻo miệng.”

Lời nói không hợp, nửa câu cũng ngại quá nhiều, cả hai về tới phủ, vừa vào cửa đã bị quốc công phu nhân phái người gọi gấp mặt, sự việc đơn giản là nghe nói Thời Phái hàng đêm khổ đọc, sợ chàng vắng vẻ tần túc phủ, việc khai chi tán diệp Quốc công phủ sẽ đề từ từ.

Ban đêm, Thời Phái một mình ngủ phòng dành cho khách, lăn qua lộn lại không ngủ được, nhắm mắt lại liền xuất hiện trong đầu chính là một màn chói mắt ban ngày kia, còn có kiếp trước phát hiện trong hộp trang điểm cái ngọc bội kia, đúng rồi, ngọc bội! Sớm muộn gì chàng cũng nghĩ biện pháp cho nó biến mất!

Nhưng nghĩ lại chính mình lưu trữ mấy phong thư kia, chàng tạm thời áp chế ý niệm phá hủy ngọc bội xuống, nếu cứ rần so đo, cứ xem thái độ nàng lúc này, nếu biết được sẽ làm ầm lên mất, chàng không thể hành động thiếu suy nghĩ được.

Trong kinh thành giải trí duy nhất là mọi người cùng tụ tập đàm thoại, một là kết giao bằng hữu, hai là tìm dấu thảo rởn hiên, một cơ hội tốt để các bậc tiền bối chọn lựa việc đề thân.

Ninh Vương phi xưa nay thích tổ chức những buổi tụ tập này, trong Ninh Vương phủ có một mảnh đất rộng thơ mộng hữu tình, mùa hè hoa sen đua nở tỏa hương thơm ngát, nhìn cảnh cũng khiến người ta say theo rồi, những gia đình có con cái, cháu chắt đến tuổi dựng vợ gả chồng đều hy vọng có mặt trong buổi yến hội này. Mỗi năm Ninh Vương phi đều phát thiệp mời khá nhiều, Trần Quốc Công phủ cũng không ngoại lệ.

Quốc công phu nhân nói gần đây thân thể không khỏe, Giang Nhã Phù là dâu mới, vừa đúng dịp để rèn luyện nàng, hơn nữa trong khoảng thời gian này nàng quản gia rất tốt, nên bà khá an tâm.

Thời Phái cũng được một thiệp do thế tử Ninh Vương gửi. Thế tử phát riêng thiệp mời cho những con em thế gia mình quen biết, như vậy khi Vương phi tiếp khách, chàng không phải một mình tiếp đón khách nam, lại phù hợp với lễ nghi lẽ thường.

Giang Nhã Phù lạnh nhạt buông thiệp trong tay, lòng hừ lạnh, cơ hội tới thật mau, kiếp trước nàng chưa bao giờ để ý cái danh thiên tài mỹ nữ trong kinh. Vô luận thế nhân có thế nào, nàng vẫn bình thường làm một khuê tú danh môn, chưa bao giờ nghĩ muốn chí khí hơn người, giờ nghĩ lại, Trần Quốc Công thế tử đâu phải người bình thường, nữ tử của chàng không thể bình thường được.

Khẳng định chàng sẽ muốn đi, không phải vừa trùng sinh sao? Hừ!

Ngày yến hội đến, Giang Nhã Phù ăn vội ngậm nhỏ com sáng liền bắt đầu chuẩn bị làm đẹp, Tôn mụ mụ, Mộc Lưu Phi, Xuân Hạnh, Xuân Nguyệt vây quanh, giúp nàng trang điểm.

Tôn mụ mụ chải đầu, Mộc Lưu Phi phụ trách chọn trang phục, hai tiểu nha đầu lần lượt ướm y phục giúp nàng tìm một kiện trang phục đẹp mà phù hợp nhất.

“Không được, cái này quá lộ, đổi cái khác!”

“Bộ đồ trang sức kia không xứng, lấy cái màu đỏ ngọc ta nhìn xem.” Giang Nhã Phù nói xong thấy Mộc Lưu Phi muốn thoa son cho mình liền nói “Màu này quá phai nhạt, không hiện được khí sắc. Các người đừng trang điểm theo ý thích trước kia của ta, giờ ta muốn trang điểm sao cho điểm lệ mà không mất quý khí.”

Gương mặt nàng hiện hơi tròn, còn nhiều nét trẻ con, nếu vẫn như xưa trang điểm nhạt, đi so sánh cùng Hứa Triển Nhan chẳng khác nào chênh lệch một trời một vực sao?

Mộc Lưu Phi thở dài, buồn rầu lải nhải “Thiếu phu nhân thực là, chỉ là hội ngắm hoa người sao lại xem trọng thế? Ngày đó người thành thân nô tỳ thấy người cũng không coi trọng đến như vậy.”

Tôn mụ mụ cười gằn nàng “Nha đầu chết tiệt kia, làm việc nhanh tay là được rồi, ai cần người nói nhảm nhiều vậy? Thiếu phu nhân nên như vậy, hiện tại ra cửa nhất cử nhất động đều đại diện cho Quốc công phủ, không thể tiếp tục bất đồng như xưa.”

Nghe xong Giang Nhã Phù nói “Mụ mụ cũng đừng la nằng, nằng thật nói đúng một câu, này so với thành thân thực quan trọng hơn nhiều.”

Thành thân có gì hiếm lạ? Nàng hai lần đều gả cho Thời Phái, nhưng chưa từng một lần nghiêm túc đối diện cùng Hứa Triền Nhan nha.

Lăn lộn hồi lâu, rốt cuộc Giang Nhã Phù cũng vừa lòng, Tôn mụ mụ cùng Mộc Lưu Phi đều thực khéo tay, thay đổi gương mặt nguyên bản tăng lên bảy tám phần xinh đẹp. Nhìn mình trong gương nàng thực vừa lòng, nghĩ Hứa Triền Nhan hôm nay thấy nàng sẽ giật mình cho xem.

Đều chuẩn bị tốt nàng mang theo Mộc Lưu Phi ngồi xe đi dự tiệc, hôm nay đại tẩu hân cũng đi, có chị dâu bên cạnh nàng sẽ không một mình đơn lạc. Những phu nhân trong đó, nàng không muốn đặc biệt cùng ai giao hảo, tất cả sớm muộn gì cũng thành cáo già tiểu hồ ly, cho dù có bản tính thuần lương ôn hòa, cũng giống như nàng vậy, mà phía sau thế lực rắc rối phức tạp nàng không muốn liên lụy.

Yến hội giữa trưa bắt đầu, Ninh Vương thế tử hội họp các nam nhân đến sớm cùng chàng chơi cờ, chờ giữa trưa sẽ phối hợp cùng Vương phi, cho nên phái người đến các phủ đón người đi từ rất sớm.

Thời Phái nghe có người tới đón, không hề nghĩ ngợi liền cự tuyệt, chàng cùng Giang Nhã Phù đã thành thân, không giống những thân nam nhân độc thân kia. Hôm nay nếu chàng không cùng nàng đi, nói không chừng đám nữ nhân lắm mồm nhàn rỗi kia sẽ nghị luận sau lưng nàng đến thế nào đây.

Nghe nói Giang Nhã Phù trang điểm cả một buổi sáng, chàng có chút bức bối, vậy mà còn chưa đủ? Cả đời cũng không thấy nàng trang điểm như thế. Hôm nay là muốn đi đoạt giải nhất sao? Vẫn là muốn Chu ca ca kia liếc ánh mắt?

“Thiếu gia, chúng ta cũng đi thôi.” Trương Bình nhìn thời gian, thấy đã tới giờ nên tiến vào thư phòng nhắc nhở.

Thời Phái ‘bang’ một tiếng đem thư nện trên bàn, cơ mặt có chút cương “Thế? Thiếu phu nhân đâu?”

Bất giác Trương Bình phát hiện, thì ra thiếu gia đang chờ Thiếu phu nhân, thực đây không phải là chuyện quan trọng...

“Thiếu phu nhân mang theo Mộc Lưu Phi đi từ sớm rồi... Thiếu gia, chúng ta...”

Cơ ngực Thời Phái kịch liệt đập phồng, chàng cảm thấy bao năm giữ lòng ổn trọng mà chưa tới một tháng muốn bộc phát mấy lần! Từ khi nào, chàng từng gặp nguy không loạn, bị quân địch đêm khuya đánh lén cũng chưa đến giận như vậy.

Nữ nhân kia chính là cố ý! Cố ý cùng chàng vội vã phân rõ giới hạn!

Bên này Thời Phái suy diễn một vòng, mà Giang Nhã Phù cũng không hề biết, nàng không nghĩ nhiều, đi trước thuần túy cảm thấy yến hội từ trước đến nay là nam nhân cùng nam nhân, nữ nhân cùng nữ nhân, hơn nữa đời trước lần yến hội này họ đều không có cùng nhau đi.

Khi đó nàng thực sự là cô dâu mới, cái gì cũng không hiểu, được quốc công phu nhân dẫn đi dự tiệc.

Vội lại, chàng không hề nói gì cả, suốt ngày đều chung một bản mặt khối băng cho nàng xem, sao nàng biết chàng muốn đi cùng nàng.

Khi Giang Nhã Phù tới Ninh Vương phủ, không sớm cũng không muộn, đã có một ít người tới rồi, Ninh Vương phi cùng Tần La Y tiếp đón khách nhân.

Thấy nàng tới, liền lộ ánh mắt kinh ngạc, thì ra khi nha đầu Giang gia trang điểm lên lại xinh đẹp như vậy! Dáng vẻ này cùng Trần Quốc Công thế tử đứng chung một chỗ thực là xứng đôi.

Nàng cung kính hướng Ninh Vương phi cùng các vị phu nhân lớn tuổi khác, và giải thích nguyên nhân hôm nay bà bà không thể tới. Ninh vương khen nàng vài câu, hàn huyên chốc lát liền thả nàng đến hội họp cùng các vị tiểu thư, tức phụ đang ngồi ngốc đợi.

Tần La Y ân cần bồi nàng “Nhã phù muội muội, đã lâu không gặp, ta bồi ngươi nói chuyện, giờ còn chưa tụ tập đủ đâu.”

Giang Nhã Phù bị nàng vác tay trên vai thân người không khỏi cứng đờ “Quận chúa, ngài không cần ngồi cùng ta, người tiếp tục giúp Vương phi tiếp đãi khác khách nhân đi ạ.”

“Hải! Ngươi còn cùng ta khách khí cái gì? Thực ra hôm nay đúng là rất vội, nếu ngươi nói vậy, ta liền đi trước, có việc nhớ kêu ta nha ~”

Giang Nhã Phù tức khắc gật đầu, “Nhất định! Nhất định!”

Thấy Tần La Y tránh ra, nàng mới lặng lẽ nhẹ nhàng thờ ra, vị quận chúa này cũng không phải là thực thiện tâm, dĩ vãng đối với nàng không như vậy thân thiết, luôn xem thường nàng nhỏ tuổi, nói được hai câu liền khiến nàng không khỏi gian nan.

Cũng không có gì khác, đơn giản vị quận chúa tiểu thư này si mê Chu Hi, mà nàng là nữ nhân thân cận nhất bên cạnh Chu Hi, tự nhiên gặp sẽ hận nàng.

Bây giờ nàng đã xuất giá, mới thay đổi thái độ với nàng, cảm thấy nàng hoàn toàn không còn gì uy hiếp.

Nhìn những đóa hoa sen lay động trong gió, Giang Nhã Phù lẳng lặng thưởng thức, không biết nguyên nhân gì hôm nay đại tẩu không có tới. Trong lúc đó có hai vị tiểu thư lại cùng bắt chuyện với nàng, nàng chỉ ứng đối qua loa với tư cách phu nhân phủ Quốc Công.

“Giang muội muội, ngươi không biết hôm nay có bao nhiêu tiểu thư đổ mắt vì ngươi đâu?” Người nói chuyện là một vị đồng dạng tính tình ôn hòa Trương

Nhị tiểu thư, cùng nàng có chút giao tình.

“Đồ mắt ta làm gì?” Giang Nhã Phù làm bộ không hiểu.

“Ai, ngươi là thật khờ hay vẫn giả ngốc? Trần Quốc Công thế tử phu nhân vị trí bao nhiêu người nhìn chăm chăm Ta biết có vài gia đình định thân, ai ngờ thế nào lại định ra ngươi?”

Biết nàng lời nói không ác ý, Giang Nhã Phù liền cùng nàng nói giỡn, có vài phần tiểu nữ hài nghịch ngợm “Ta không biết, ngươi vậy nói cho ta biết, là những ai nhìn chăm chăm ta? Có phải hay không cũng có ngươi cái cô gái nhỏ? Hừm?”

Trương Nhị tiểu thư làm bộ muốn đánh nàng “Hừ! Ta đều là vì tốt cho ngươi, phu quân của ngươi tất nhiên là người tốt nhất, không phải mỗi người đều coi trọng hân ta? Ta và ngươi nói rõ, cha mẹ ta đã cấp ta nghị hôn rồi.”

“Sao? Nhanh như vậy, là nhà ai? Nhà ai?”

Hai người nhỏ giọng vui đùa âm ỉ, chợt nghe đám người một trận xôn xao, nơi ngấm hoa đi bớt người bởi một chỗ mới hấp dẫn.

“Là hứa tiểu thư tới!” Không biết là ai kêu gọi một tiếng, rất nhiều người cùng muốn giao hảo liền chủ động qua đón. Phụ thân Hứa Triễn Nhan là Lại Bộ Thị Lang, được hoàng đế yêu mến, tiền đồ vô hạn lượng. Bản thân nàng càng quốc sắc thiên hương, tài mạo song toàn, sớm có thanh danh trong tốt kinh thành.

Giang Nhã Phù từ xa nhìn nàng vài lần, tiểu nha đầu này thực xinh đẹp, đôi mắt linh động, dáng người yếu điệu, trông thật lóa mắt.

Bỗng nhiên, Hứa Triễn Nhan bắt được ánh mắt nàng, xa xa hướng nàng cười một chút, thiếu chút nữa mê choáng một đám người xung bái, Giang Nhã Phù cũng hướng nàng hơi hơi mỉm cười. Tiếp theo liền thấy đối phương cùng người bên cạnh nói vài câu, rồi bước đến cạnh nàng...

Ai, sớm biết thế nàng không nên cười.

Hứa Triễn Nhan che dấu thực tốt kinh ngạc trong lòng, dĩ vãng nàng chưa bao giờ đem nha đầu Giang Nhã Phù ở trong mắt, đối với nàng khách khí cũng vì thân phận phụ thân nàng. Hôm nay gặp mặt, nàng dường như thay đổi, như là một khối ngọc thô chậm rãi phóng ra quang hoa, gọi người không dám bỏ qua.

Cho tới nay, nàng đều yên lặng hưởng thụ Thời Phái theo đuổi, làm cho nàng có một loại siêu việt cảm thụ, nhìn vô số thiếu nữ yêu thầm người trong mộng, mà người đó lại phải quỳ dưới váy nàng?

Thời Phái này đương nhiên không có gì để bắt bẻ, nàng cũng có chút tâm động, nhưng trong lòng nàng lại có mục tiêu lớn hơn, chàng cấp không được.

Nhưng thế nào nàng cũng không thể tưởng được, không lâu trước đây còn cùng nàng liên lạc thâm tình, đảo mắt liền cùng bình phẩm Giang tiểu thư đính hôn, làm người ta không kịp phản ứng. Biết được tin tức chàng đính hôn, nàng kêu nha hoàn qua hỏi, muốn chàng trả lời. Nhưng mà, Thời Phái lại không đến chỉ cho Trương Bình đến nói, giờ chàng là người có gia thất, những điều trước kia xem như chưa phát sinh.

Không phát sinh! Chàng đúng là nhẫn tâm, nói chặt đứt tình lập tức liền hoàn toàn cắt đứt!

Chàng sao lại có thể như vậy? Chẳng lẽ những lời nói trước đây đều là giả sao? Chàng xem nàng là cái gì? Tính lần cuối cùng nàng nhẫn tâm cự tuyệt, một khoản thời gian ngắn chàng không thư từ qua lại? Làm nàng nên hoài nghi thực sự đúng sai hay sao?

“Gặp qua Giang tiểu thư.”

Giang Nhã Phù không nói, lấy mắt tiếp nàng.

Hứa Triễn Nhan trong lòng không vui, cười nói “Nhìn ta trí nhớ này, gặp qua Thiếu phu nhân.”

“Hứa tiểu thư không cần khách khí.”

Một tia xấu hổ xuất hiện giữa hai người, may mắn lúc này Tần La Y chạy tới, giữ chặt hai người “Lập tức khai yến, chúng ta chạy nhanh qua đi! Hứa tỷ tỷ không phải có một ca khúc mới sao? Hôm nay vừa lúc làm bọn tỷ muội nghe đã tại.”

Hứa Triễn Nhan vừa xuất hiện, nàng tự nhiên trở thành tiêu điểm trong đám người, Giang Nhã Phù tính toán cùng Trương Nhị tiểu thư ngồi cùng nhau, không nghĩ tới Tần La Y hôm nay đối với nàng nhiệt tình ngoài dự đoán, hận không thể lúc nào cũng cùng nàng dính ở bên nhau, thực muốn nới da gà.

Nàng nhiệt tình thực khó từ chối, Giang Nhã Phù đành dựa vào nàng an bài, cùng Hứa Triễn Nhan cùng nhau ngồi xuống, hiển nhiên, các nàng hôm nay là khách nhân quan trọng nhất.

Tới giờ, Ninh Vương thế tử mang theo một đoàn nam tử tuổi trẻ lại cấp các trưởng bối thỉnh an, lúc này tức khắc các thiếu nữ thấp giọng nhỏ to đối thoại, ra vẻ ngượng ngập liếc ánh mắt về đám nam nhi kia.

Thời Phái vừa tiến đến liền cảm giác một đạo phá lệ u oán bắn về phía mình, chàng đưa mắt vừa thấy, Hứa Triễn Nhan muốn nói lại thôi, hai tròng mắt lập tức không dấu vết nhìn lệch một bên, liền thấy nàng nghiêm chỉnh ngồi bên cạnh, mắt nhìn phía trước, xem chàng không tồn tại!

Trong mắt hiện lên một tia kinh diễm, không nhìn được nhìn chăm chăm nàng, xem ra một buổi sáng này thật sự bận việc, không giống quá khứ.

Giang Nhã Phù khẽ nâng cằm nhỏ, mí mắt nhẹ nâng, đôi mắt nhìn chàng. Thòi Phái rất nhanh thu hồi ánh mắt. Vừa lúc Ninh Vương phi hỏi mình, chàng liền nghiêm túc ứng đối.

Giang Nhã Phù trong lòng cười lạnh, đừng tưởng chàng cùng Hứa Triễn Nhan mất đi mây lại nàng không phát hiện, lại còn lằng lằng tròng mắt nàng? Là ngại nàng chứng mắt đúng không? Nàng cố tình cùng người trong lòng chàng ngồi cùng nhau, xem chàng có ngại không?

Mặc phu thê hai người ý tưởng trông đánh xuôi, kèn thổi ngược, một bên Hứa Triễn Nhan trong lòng tràn đầy chua xót, đến bên kia có hai vị hoàng tử thân thể hiển hách cũng không có tâm tư nhìn.

Ở đây, hai người này vừa rời ánh mắt giao phong, rõ ràng là ve vãn đánh yêu, ở nhà lâm li triền miên còn chưa đủ, cư nhiên cố ý đưa mắt trước mặt nàng, chẳng như vậy nhẩn tâm! Nàng không thể tiếp thu!

Thực mau, Ninh Vương phi cho người dẫn bọn nam khách đi khu vực khác dùng cơm, trong quá trình đi ra ngoài, trong lúc Chu Hi lơ đãng nhận ra Giang Nhã Phù, lúc sau khẳng định, hướng nàng cười, lặng lẽ giơ ngón tay cái ủng hộ nàng.

Tuy lần trước gặp ở nhà bị cự tuyệt, nhưng được chàng khẳng định dung mạo mình, trong lòng Giang Nhã Phù vẫn thực là vui, Chu Hi không phải là phu quân nàng, vĩnh viễn là ca ca nàng, muốn đòi cũng không được.

Thòi Phái chột đi nhanh về phía trước, xẹt qua bên người chàng, chỉ một cử chỉ nhỏ, có chú ý tới cũng không ai nghĩ ra điều gì.

Tác giả có lời muốn nói: Phi! Chương... Ta muốn ở cầu huyết ngạnh thượng khai nở hoa ~ ha ha ha

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mai Liền Hòa Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Có cái gì hiếm lạ?

Hứa Triễn Nhan không như những cô gái bình thường, sóng ngầm trong lòng rất nhanh được nàng áp chế xuống, lần nữa về ngoài khỏi phục bình thân, tỏa sáng rực rỡ. Tần La Y bên cạnh nhắc nàng tấu một khúc, nàng liền sáng khoái vì mọi người tiến lên biểu diễn giúp vui.

Mùa hè ánh nắng thực chói chang, được thưởng thức giai điệu đẹp của Mỹ Nhân chẳng khác nào đón làn gió mát thổi vào lòng, tâm tình nặng nề liền thư thái nhẹ nhàn, rất nhiều công tử cách vách yên lặng lắng nghe, chỉ sợ chút một chút lơ đãng nhỏ mà bỏ qua khúc thiên tiên nhạc. Nàng biểu diễn kết thúc, mọi người sôi nổi vỗ tay tán thưởng, Ninh Vương phi là người đầu tiên ban thưởng cho nàng, tiếp đến mấy vị phu nhân ban thưởng, đều là thứ tốt hết.

Gương mặt xinh đẹp Hứa Triễn Nhan ửng đỏ “Các vị phu nhân quá khen, thực cảm kỳ còn non kém lắm, đều do mọi người ưu ái nói vậy. Ở đây tỷ muội nào mà không tinh thông cầm nghệ chứ? Tỷ như... tỷ như thế tử phu nhân Trần Quốc Công, từ nhỏ nàng được Giang đại nho tự mình dạy dỗ, cầm nghệ chắc không tầm thường.”

Bình phong cách vách bên kia, Thòi Phái cùng Chu Hi đồng thời sừng sốt, Giang Nhã Phù xuất thân thanh quý không giả, đáng tiếc khi còn là cô nương nàng mắc bệnh lười, trừ bỏ thích đọc sách, ngẫu nhiên bồi lão gia tử chơi cờ thì không có yêu thích nào khác. Đừng nói cầm kỳ cao siêu, thậm chí nàng chưa chạm qua một chút, cho nên một tay kỹ nghệ kia của lão gia tử đều truyền cho Chu Hi chứ không phải nàng.

Thòi Phái cùng nàng sinh hoạt nhiều năm, tự nhiên cũng biết, phu nhân đòi trước không hề lộ chút tài điểm nào, không phải chàng yêu thích người nhu thuận hiền thực, mà do tính chàng trời sinh không thích lạm tình, nếu không sớm đã đào hoa đầy trời.

Tức khắc, các nam nhân dồn ánh mắt nhìn về Thòi Phái, nói thật, mọi người đang rất tò mò chàng kén vợ theo tiêu chuẩn nào. Rốt cuộc nữ nhân Thòi Phái cưới là cái dạng gì. Đại gia sớm có nghị luận, xinh đẹp, đa tài, kiều diễm, nhu mì... Thậm chí bọn họ còn nghĩ đến những người cao quý như công chúa, quận chúa nữa, lắm lúc họ hoài nghi căn bản chàng không thích nữ nhân.

Nhưng không ai nghĩ tới chàng nói cưới liền cưới, mà người chàng cưới không một ai trong họ nghĩ đến bởi nàng quá tầm thường.

Thòi Phái bày vẻ mặt thờ ơ, bất đồng với Chu Hi đang lo lắng, chàng ngồi chờ mọi người chế giễu.

Ninh Vương phi kinh ngạc nói “Nhã Phù thực sự cầm nghệ không tầm thường? Thực sự ta chưa từng nghe người nói qua?”

Giang Nhã Phù cảm thấy thực không thể hiểu nổi, nhưng đã bị điểm danh là nữ nhi của Giang Sóng Thiên, nàng không thể trước mặt bao người nói chính mình không thể?

Làm cô gái mua vui cho thiên hạ thật là phiền, nàng bắt đầu chán ghét Hứa Triền Nhan rồi.

Có biến nàng không thể loạn cần nhanh chóng nghĩ ra đối sách “Hồi Vương phi, Hứa tiểu thư thế nhưng đã đoán sai, Nhã Phù từ nhỏ vụng về, trừ bỏ ngoài đàm mê đọc sách, những thứ khác đều không học thành, phụ thân ta còn cười nói, sinh sai nữ nhi rồi. Bất quá Nhã Phù có sở trường đó là đọc sách, rất nhiều chữ đã được luyện qua, không bằng người cho phép ta vì ngài viết vài chữ được không ạ?”

Lời này nghe có vẻ giản dị, nháy mắt toàn bộ đại gia tỏ rõ biểu tình, chắc là không am hiểu đánh đàn, nếu thực sự có tài hoa, như thế nào không muốn mọi người biết đến?

Đọc sách viết tự bình thường thôi, nàng nói như vậy rồi, Ninh Vương phi tự nhiên thuận nước đẩy thuyền cho nàng chút mặt mũi, thực mau kêu người nâng thượng văn phòng tứ bảo ra.

Giang Nhã Phù đi ra phía trước, lập tức trở thành tiêu điểm, nàng không thích nổi bật thế này, ai ngờ hôm nay không biết chuyện gì khiến Hứa Triền Nhan kích thích thành như vậy chứ.

Thôi, bêu xấu cũng tốt, mất mặt cũng vậy, nàng tận lực là được rồi.

Giấy pho tốt, mực tốt, nàng vờn cánh tay nhỏ trắng nõn cầm bút lông lên, vòng bích ngọc trên cổ tay lác lác hai cái trông thật đẹp mắt.

Một khi cùng giấy bút giao tiếp, nàng như tiến vào một thế giới khác, thần thái nhàn hạ, tư thế nghiêm túc ôn trọng không thua gì một quân đại tướng chỉ huy ngàn người.

Nàng từ từ viết vừa nói “Đur độc ái liên chi ra nước bần mà không nhiễm, trạc thanh liên mà không yêu, trung thông ngoại thắng, gọn gàng, mùi thơm xa càng rõ ràng, cao vút tịnh thực, nhưng xa xem mà không thể đâm loạn nào!”

Đây là 《ái liên nói》 trong một câu mà nàng đặc biệt thích, nàng tên Phù, đó là một đoá thủy phù dung.

“Vương phi, Nhã Phù đã viết xong, làm ngài chê cười rồi.”

Nha hoàn thực mau đem tự nàng viết dâng lên, Ninh Vương phi cho rằng nhiều nhất là khuê trung hảo tự, không nghĩ tới ngoài dự kiến nàng! Này tự rất có ý vị, đoạn chính không mất linh tú, thanh nhã bên trong lại thấy vài phần tiêu sái, tạo thành một trường phái riêng, tuyệt không phải một sớm một chiều có thể luyện ra tới! Xem ra Vương gia nhà mình chỉ sợ còn kém nàng, không hổ nữ nhi Giang đại nho.

“Hảo tự! Quả là hảo tự! Đa tạ món quà này của ngài, phúc tự này ta nhận, chờ Vương gia về ta kêu hần nhìn, xem chừng người khen không dứt miệng đây, người tới, lấy hai mươi viên nam châu Hoàng Hậu nương nương tặng, ban cho Nhã Phù đem về chơi đi.”

Mọi người nghe Vương phi nói như vậy lập tức hứng thú tăng vọt, tức khắc cả hội trường náo nhiệt, đại gia ngài một lời ta một ngữ thảo luận, nháy mắt đoạt hết nổi bật Hứa Triền Nhan không còn một chút, đây chính là phải cho Vương gia xem, vạn nhất nếu Vương gia nhìn trúng rồi đưa thánh thượng xem thì sao?

Phải biết rằng danh tài nữ Hứa Triền Nhan không phải dễ dàng có được, ngoài biết giữ chừng mực còn phải thêm một chút mưu mô mới có hôm ngày nay! Đối với chính mình nàng tin tưởng ca khúc mới là lựa chọn hôm nay nàng bộc lộ tài năng, cơ bản nàng đã bắt được tâm mọi người, nhưng hiện tại so ra...

Đối với nam tử đọc sách thánh hiền, cảm kỳ nho nhã xem là dẹt hoa trên gấm, thư mới là chính đồ!

Quả nhiên, bên kia nam tử nghe động tĩnh, đã sớm ngồi không yên, trong chốc lát, một cái nha hoàn bên kia tới, muốn đem bản vẽ đẹp về bên đó thưởng thức, Ninh Vương phi cười giao cho nha hoàn, còn dặn dò nàng ngăn lần vạn lần phải cẩn thận, xem xong rồi giao lại để ngài dán cửa, rồi còn phải tìm một sư phó có tay nghề tốt đóng khung lại nữa.

Nha hoàn vừa đem bản vẽ đẹp lại, bọn nam tử bên này liền xôn xao, mọi người ở đây đều là danh tài công tử, trong kinh họ chỉ biết một tài danh nữ Hứa Triền Nhan, chưa từng nghe nói thêm ai khác, ai ngờ hôm nay còn có một nữ thư pháp gia?

Bọn họ không tin.

Nhưng mà, từng câu từng chữ xem qua, bọn họ đã tin...

Một người hỏi: “Thế từ, tự này so với ngài thì thế nào?”

Ninh Vương thế tử xấu hổ “Hắc hắc, các ngài vừa rồi không phải nghe gia mẫu nói sao, nói phụ vương ta chỉ sợ đều so ra kém, ta như thế nào được vậy?”

Lại một người hỏi Chu Hi “Chu huynh, sư muội ngài có bức tài hoa này, ngài thế nào không sớm tiết lộ cho mọi người a? Giang gia thật là che giấu kỹ.”

Chu Hi không nói chuyện, nhưng trong lòng chàng cũng thực kinh ngạc, đích xác tự viết của Nhã Phù thực hảo, nhưng nàng tiến bộ thế nào mà nhanh vậy? Tuyệt không giống một tiểu cô nương có thể viết ra tới.

Đại gia mồm năm miệng mười, bỗng cảm thấy có chỗ nào không đúng, nhân gia phu quân ở đây! Thời Phái đâu?

Ngần đầu nhìn thấy, một thân tự tại cả người ngả vào ghế dựa, xiêu xiêu vẹo vẹo chẳng khác nào bầu rượu té phẩm.

Đại gia cảm bản vẽ đẹp không hèn mà cùng tiến lên vây quanh chàng “Khi huynh, người không nhìn xem?”

Thân mình Thời Phái không động đậy, chỉ dùng đôi mắt hướng trên trang giấy nghiêng nghiêng kia “Có gì hiếm lạ sao?”

“Ách...”

Nháy mắt tề ngắt...

“Ha ha ha đúng vậy, chúng ta nhìn hiếm lạ, khi huynh nhìn quen, tự nhiên không cảm thấy hiếm lạ, vẫn là khi huynh có phúc khí nha!”

“Không phải sao? Cưới vợ đương noi theo khi huynh! Khi huynh, lệnh chính tự thật sự khó được, tháng sau cha ta chúc thọ, Trần Quốc Công trong phủ cũng không cần chuẩn bị hạ lễ khác, khiến cho tâu từ giúp cha ta viết mấy chữ là tốt rồi, người thấy thế nào?”

Tam hoàng tử cũng nói “Đúng vậy, phụ hoàng yêu thích tự này, nếu có cơ hội thật không ngại...”

Thời Phái không kiên nhẫn, từ ghế trên nhảy dựng lên “Các người thật nhàm chán, bắt quá mấy chữ nữ nhân viết thôi. Mau nghe! Các nàng muốn đi đảo giữa hồ, chúng ta cũng đi qua đi.”

Cuối cùng có đề tài mới cấp tách mọi người, bọn họ tạm thời không nói tiếp chuyện này, cùng hướng bên đình hồ lên thuyền đi du ngoạn, nam nhân một con thuyền nữ nhân một con thuyền.

Thời Phái nhìn trong đám người bóng dáng Giang Nhã Phù, khỏe miệng hơi hơi nhấc lên, nếu nhìn không kỹ căn bản là nhìn không ra tới. Hai mươi năm nghiên cứu tự nhiên không thể so với người khác, bắt quá đúng là đường tư của nàng vượt trên cấp thượng giai.

Kiếp trước chàng căn bản không để ý nàng, hàng năm bên ngoài chinh chiến, mặc dù cũng có thời điểm ở nhà nhưng lại bận bịu xử lý chính sự khác, giao lưu cùng nàng giới hạn trong việc nhà cùng bọn nhỏ, nghĩ tới đây, trước kia chàng đối nàng... Xác thật là thiếu quan tâm.

Đại khái cảm thấy nàng đủ tư cách làm dâu, thê tử, mẫu thân, lại không kiên nhẫn quan tâm nàng từ đáy lòng, có lẽ lúc nàng phát hiện mấy phong thư kia mới bùng nổ, mà nguyên nhân hòa li cũng từ đó đi?

Hồ nước chiếm một khoảng đất rộng lớn, hoa sen nở rộ trùng trùng, điệp điệp, uốn lượn quanh hồ, giữa hồ là một hòn đảo nhỏ, diện tích không lớn, có một chỗ khá cao tựa núi nhỏ, trên núi có một chỗ ngắm toàn cảnh đình, nơi đó thường thức cảnh đẹp là quá tuyệt diệu.

Sau yến hội thân thể Ninh Vương phi có chút mệt mỏi, liền cùng vài vị phu nhân lưu lại nói chuyện, mặc cho bọn người trẻ tuổi đi ra ngoài chơi, lại cố ý phái thêm mấy đại nha hoàn đi theo bên người phòng ngừa xuất hiện chuyện ngoài ý muốn.

Trên đảo giữa hồ, Tần La Y như cũ dán chặt bên Giang Nhã Phù, mặc kệ nàng đi đến nơi nào nàng ta liền theo tới đó, còn không quên cẩn thận hỏi nàng về tình hình Chu Hi.

Giang Nhã Phù vừa nghĩ muốn bỏ rơi nàng ta thì chợt nghe tiếng cười sang sảng từ trên núi ngắm cảnh truyền đến. Thì ra khi không có trường bối ở đây, những nữ tử gan lớn dám cùng đám nam nhân du ngoạn cùng, tất nhiên bọn họ không dám làm cái gì khác người, đơn giản chỉ là đối thơ, du âm lĩnh tình mà thôi, trong đó có cả Hứa Triền Nhan nữa.

Đương nhiên, nhiều người giống Giang Nhã Phù cùng nhau đi dạo hái hoa, hoặc tụ tập bên nhau đánh bài ăn điểm tâm.

“Quận chúa, ngài không tính đi lên nhìn sao? Từ tiểu thư ở bên đó, còn có Chu công tử cũng ở đó nha, nếu muốn biết chuyện của huynh ấy, không bằng ở một bên tận mắt nhìn thấy.” Giang Nhã Phù vì muốn né xa nàng, xảo ngôn dụ hoặc nói.

Tần La Y có chút do dự, quyết tâm “Ta không nghĩ đi, nơi đó người quá nhiều, ta không được tự nhiên.”

Nàng không được tự nhiên? Giang Nhã Phù có chút hoài nghi, thôi, nàng thích đi theo thì đi theo đi, dù sao hiện tại chính mình không hạn nàng ta. Nàng ta tuyệt cũng không dám đối với mình có ý xấu gì.

Ngắm cảnh trên núi trong đình đúng là có một góc nhìn khác biệt, đây thực đúng chân chính là tiên cảnh chốn nhân gian, Hứa Triền Nhan cùng Tam hoàng tử họa cảm thực xứng, đem không khí xung quanh rộn ràng hẳn lên.

Trong lúc nhiều người sán ắt nàng không ai chú ý, nàng đem đôi mắt đem u oán hướng Thời Phái, nhưng Thời Phái không hay, nàng cảm giác trong lòng thất bại cao hơn một tầng.

Chu Hi cũng phụ thuộc trong đám người, bỗng nhiên chàng cảm thấy lòng bàn tay vừa động, một tiểu nha hoàn đưa chàng điểm tâm kèm tờ giấy, mặt trên chỉ viết ngắn gọn mấy chữ “Nhã Phù có việc, thỉnh huynh tới chân núi Tây Nam gặp.”

Này có gì đó không minh bạch, tâm Chu Hi lập tức nhiều suy nghĩ, rốt cuộc là Nhã Phù muốn gặp chàng hay Nhã Phù xảy ra chuyện gì rồi? Rõ ràng Thời Phái còn ở chỗ này, vì sao phải đặc biệt tìm chính mình?

Ở đây nhiều người, vì danh dự Giang Nhã Phù, chàng không dám hành động thiếu suy nghĩ, tính toán lặng lẽ nhìn xem, nếu là không có việc gì, chàng sẽ không cùng nàng ra mặt, mà chạy trở về lại đây.

Chàng yên lặng không một tiếng động lên núi, thực mau tới địa phương trong tờ giấy nói, rất xa thấy hai nữ tử ở bên kia, tức khắc thở dài nhẹ nhõm một hơi, may mắn là hai người, cũng may mắn Nhã Phù không có việc gì.

Tần La Y không nghĩ chàng thật sự tới, cười kéo Giang Nhã Phù qua “Chu công tử!”

Chu Hi nhú mày, nhìn về phía Giang Nhã Phù, Giang Nhã Phù nhìn nhìn Tần La Y, tức khắc minh bạch, thì ra đây mới chính là mục đích nàng ta dán chặt bên mình, vì đơn độc cùng Chu Hi nói chuyện mà dụng tâm lương khổ.

Giang Nhã Phù hướng chàng xin lỗi lắc lắc đầu “Chu đại ca, chắc là quận chúa có chuyện tương đối với người nói. Ta liền ở bên cạnh ngắm hoa, sẽ không đi xa, có chuyện liền mau nói xong đi.”

Nàng nói xong ngồi xổm bên hồ, một tay nắm chặt làn váy, để tránh dính ướt, một tay vói vào trong nước, vớt mấy chú tiểu nòng nọc.

- - - - -

Tác giả có lời muốn nói: Đêm nay 9 điểm sẽ thêm một chương.

Lúc sau mỗi ngày bình thường canh một, đổi mới thời gian sửa ở buổi tối! Ta phát hiện ta còn là thích hợp buổi tối càng văn, buổi sáng không thích hợp ta...

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mai Liền Hòa Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Nàng biết bơi?

Lúc này Tần La Y cảm giác không được tự nhiên “Chu công tử, ta, người, người có hay không đã có ý trung nhân rồi? Ta, ta tuổi tác đính hôn đã tới, mẫu thân hỏi ta có ý trung nhân chưa?” Khó có được cơ hội đối mặt như vậy, nàng bất chấp Giang Nhã Phù bên cạnh cùng hai nha hoàn đứng xa hơn một chút mở lời hỏi.

Nghe vậy Chu Hi liền đoán được chuyện gì, Tần La Y này chàng có thể nghĩ đến. Chàng không ngại nữ nhân có tâm cơ, nếu một nữ nhân hoàn toàn không có tâm cơ sẽ không thích hợp đứng bên cạnh chàng, nhưng hôm nay nàng lợi dụng Nhã Phù khiến chàng thực sự không thích.

Chàng mở miệng liền có vài phần lạnh “Chu mỗ một thân áo vải, gia đạo sa sút, thực không dám cùng quận chúa bàn việc hôn nhân.”

Tần La Y sùng sốt “Người cảm thấy ta không đủ xinh đẹp?”

“Quận chúa hiểu lầm rồi, người là thiên nhân chi tử, cùng tại hạ chẳng khác nào một trên trời một dưới đất.”

“Chẳng lẽ người đã có ý trung nhân?”

“Không có, bất quá trước linh vị cha mẹ ta đã phát lời thề, một khi thi đậu công danh mới suy xét đến đại sự cả đời.”

“Không có thì tốt rồi! Ta sẽ chờ, đến lúc đó người lại muốn cự tuyệt ta, thì phải cho ta một lý do hợp lý, không thể nói qua loa được!”

Thật ra nàng chỉ là một nữ tử cay độc ngay thẳng, tâm cơ có thừa nhưng cơ trí không đủ.

Chu Hi lo lắng chính mình còn chưa xuất đầu lộ diện tội Ninh Vương phủ nên nói thêm vài câu hợp lý, hy vọng không khiến nàng ta nghĩ sai, phạm sai lầm.

Trên núi vẫn tiếp tục nhàn nhã hưởng lạc, nhưng Thôi Phái không tham dự vào, chàng đứng dựa lan can không biết suy nghĩ gì. Dĩ vãng trong mộng muốn gặp mặt Hứa Triền Nhan đều không thấy được, hôm nay gặp lại cảm thấy không như trước nữa, nàng nhìn chàng như vậy, rốt cuộc tính cái gì đây?

Có lẽ Giang Nhã Phù nói đúng, rốt cuộc lúc này chàng cũng đã một bó tuổi rồi...

Bỗng nhiên, một âm thanh quen thuộc được gió lạnh dưới chân núi đưa lên, như là tiếng Chu Hi. Lại nhìn lên, quả nhiên không có hán ta ở đây, mà cũng đã một đoạn thời gian không thấy rồi thì phải.

Chẳng lẽ hán xuống núi gặp lên Giang Nhã Phù? Chàng tuyệt không sẽ nghe lầm đâu!

Thời Phái lấy có có việc, gấp gấp vội xuống núi, men theo phương hướng âm thanh Chu Hi một đường thẳng đến.

Đề hai người kia nói chuyện, Giang Nhã Phù tận lực đóng cửa năm giác quan của mình, làm bộ là kẻ vô hình chỉ chuyên tâm trên đùa tiểu nòng nọc, chúng nó thực thần kỳ, tuổi nhỏ là nòng nọc, khi trưởng thành liền biến thành một bộ dạng khác hoàn toàn. Khi trưởng thành như vậy, thần sắc nàng có chút ảm đạm, nói không nghĩ vẫn là nhớ tới ba hài tử kia.

Nàng ngồi ngốc đó, tay phải không ngừng đuổi nước nhưng suy nghĩ sớm đã bay xa...

Đột nhiên! Một tiếng kêu to nhảy mắt đem nàng trở lại hiện thực.

“Giang Nhã Phù! Nàng đang làm gì? Lại đây nhanh lên!” Thời Phái cứ như vậy luống cuống gọi, khi thấy tư thế ngồi xỏm của nàng quá nguy hiểm, làm tâm chàng như muốn rút ra ngoài, hoàn toàn quên luôn chuyện mình tới bất gian.

Mà Giang Nhã Phù chợt bị rổng giận, theo phản xạ nhìn chàng cười cười đứng lên, chỉ là, nàng quên mất lòng bàn chân bởi vì quá gấp, một chân bị giẫm vào nước bùn thế là cả người không chịu khống chế mà ngã nhào vào trong nước.

Đột nhiên biến cố phát sinh mọi người không kịp trở tay! Đến một lòng thiếu nữ nhu tình như Tần La Y cũng phải choáng váng.

Chu Hi biết bơi, chàng không nói hai lời liền chạy về phía hồ, tính nhảy vào nước cứu nàng, bất chấp thanh danh gì đó, lúc này mệnh người mới là quan trọng nhất. Chàng vừa xuống nước được một giây thì cánh tay bị người khác kéo lại, đẩy mạnh trở về bờ, tiếp theo nghe được ‘bùm’ một tiếng, có người nhảy cầu.

Người nhảy xuống không nghĩ ngờ ai khác, đúng là Thời Phái, mặc kệ xuất phát từ loại nào tâm lý, chàng cũng không thể để Chu Hi đụng tới thân thể Giang Nhã Phù, cho nên chàng tình nguyện chính mình thử mạo hiểm một lần.

Chu Hi khẩn trương, luống cuống hướng Tần La Y gọi: “Chạy nhanh kêu nha hoàn biết bơi lại đây!”

Tần La Y bị dọa vội vàng phân phó nha hoàn chạy đi gọi người, Mộc Lưu Phi trở lại thấy vậy liền bị dọa khóc sụt sùi, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm trong nước, nếu Thiếu phu nhân có mệnh hệ gì, nàng cũng không sống nổi.

Thời Phái lấy tư thế anh hùng nhảy vào trong nước “Nhã phù, đừng sợ, ta cứu nàng... A cô... ta...Ta...”

Chàng quên mất mình trên đất bằng đúng là đại anh hùng, nhưng trong nước chỉ là vịt cạn.

Mặc dù chàng bị sặc nước, vẫn không quên ôm Giang Nhã Phù theo, tận lực giương đầu nàng lên khỏi mặt nước, chống đỡ đợi các nha hoàn, bà tử tới cứu.

Giang Nhã Phù khẩn trương “Thời Phái, chàng làm gì vậy? Đừng khẩn trương như thế, mau buông ta ra! Ta mang chàng lên!”

Nhưng mà nguy cơ sống chết trước mắt tràn ngập đại não Thời Phái, chàng căn bản không nghe rõ nàng nói cái gì, chàng chỉ biết, nàng không thể chết như vậy...

Giang Nhã Phù gấp quá không có biện pháp, cứ như vậy bọn họ sẽ xong đời, nàng đập xuống nước vài cái, dùng sức đẩy cánh tay chàng ra đưa lên miệng hung hăng cắn một ngụm, rốt cuộc bị đau chàng cũng buông ra tay kia, mà lúc này chàng đã bị sặc nước ngắt đi rồi.

Cám ơn trời đất, chàng cuối cùng cũng thả, Giang Nhã Phù nhanh ôm lấy chàng bơi vào bờ...

Bất quá bỗng nhiên rút xuống nước nàng có chút hoảng loạn, nhất thời không ngoi đầu lên thôi, ai ngờ khi nàng định bơi lên thì bị chàng kéo xuống, găt gao ôm lấy, cho tới bây giờ lần đầu tiên thấy chàng khẩn trương đến như vậy.

Sau khi sinh xong nhị nhi tử Viên thạch, ở suối nước nóng thôn trang an dưỡng một đoạn thời gian, cũng là lúc này nàng học xong bơi lội. Nên người phu quân này không hề biết rằng nàng biết bơi, hòa li là đúng! Nên phải hòa li!

Trên bờ mấy người chạy nhanh lại phụ nàng một tay, Giang Nhã Phù đặt Thời Phái nằm xuống, liền ấn trước ngực chàng vài cái, thấy chàng phun ra mấy ngụm nước hồ và bắt đầu tỉnh lại.

Đôi tay bỗng dưng bị chàng cầm chặt, hai mắt chàng mở to, găt gao trừng nàng “Nàng... Nàng...” Nàng biết bơi?

“Ta cái gì ta? Còn chưa đủ mất mặt sao? Đều tại chàng, kêu loạn cái gì?” Giang Nhã Phù thấp giọng tức giận trách mắng.

Lúc này nha hoàn, bà tử Vương phủ đều tới, thấy người không có việc gì, sôi nổi thở dài nhẹ nhõm, bị đánh mấy bản tử so với bị bán thật tốt hơn.

Xiêm y sạch sẽ đưa tới, một đại nha hoàn dẫn phu thê hai người đi phòng bên cạnh thay quần áo, may mắn xiêm y bọn họ dính nước đều nhìn không xuyên thấu, hơn nữa được mặc hai tầng, người ngoài nhìn vào cũng không thấy cái gì.

Sau một phen lăn lộn, nơi này tụ tập không ít người, kể cả những người du ngoạn trên núi cũng tò mò xuống xem đã xảy ra chuyện gì, nghe nói vợ chồng Trần Quốc Công thế tử cùng rơi xuống nước, thật đúng là thiên hạ kỳ văn, không có chuyện gì vô duyên vô cớ sao lại rơi xuống nước chứ?

Gương mặt Tần La Y băng hàn, cái gì cũng không nói, kêu bọn hạ nhân chuẩn bị thuyền, đem các khách nhân chưa hiểu sự tình đương muốn nghe ngóng tiền đi! Ngay cả thân ca ca hỏi nàng, nàng đều nói không biết.

Sau khi đuổi đi các khách nhân, Ninh Vương phi sẽ không bỏ qua cho nàng, đem nàng cùng nha hoàn bên người hỏi rõ một lần.

Nàng thực ủy khuất cùng tức giận, rõ ràng kế hoạch hoàn hảo, như thế nào lại phát sinh nhiều chi tiết như vậy? Vốn định dùng Giang Nhã Phù giúp mình một tay, ai nghĩ sẽ nháo thành như vậy chứ? Nàng ta thật đúng là, muốn chơi nước cũng không nên ngồi xồm như thế chứ! Nếu không tốt, chỉ sợ Chu công tử sẽ không thích nàng, còn oán nàng nữa, vì tại nàng, mà sư muội hấn ta mới phải ngồi xồm nơi đó?

Còn Trần Quốc Công phủ nữa, sẽ ảnh hưởng quan hệ hai nhà thì sao? Nếu là như vậy, chỉ sợ phụ vương sẽ nể nàng.

“Tiểu thư, Diệp tiểu thư vẫn còn chưa đi, nghe nói trong lòng người hiền muộn, hỏi người có hay không muốn gặp nàng ấy?”

“Vậy gọi nàng lại đây, may mắn ta còn có nàng.”

Diệp Tri Tri là biểu muội con của dì, từ nhỏ các nàng là bạn tốt cùng chơi chung, nàng ấy sẽ không dối gạt nàng.

Thực mau, gương mặt tinh xảo Diệp Tri Tri xuất hiện “Gặp qua biểu tỷ.”

“Biết biết, hôm nay ta vắng vẻ ngươi, ngươi không trách ta đi?”

Diệp Tri Tri cười không hề khúc mắc “Tỷ tỷ đa tâm, ta trách ngươi làm cái gì? Ngươi có tính toán của mình, ta tự nhiên muốn thay Vương phi chiêu đãi các nhân gia tiểu thư, đó là việc phải làm.”

Tần La Y thấy nàng lại, liền đem sự tình hôm nay phát sinh từ đầu đến cuối nói cho nàng “Ngươi nói xem chuyện này đã xảy ra phải làm sao? Ta thực sự muốn nàng ta hỗ trợ, kết quả thế nhưng lại thành quấy rối.”

Diệp Tri Tri nghe xong nhíu chặt chân mày “Khó trách các ngươi hội tụ bên nhau, mọi chuyện đều là ngươi thiết kế. Giang Nhã Phù xưa nay ôn trọng, hôm nay rơi xuống nước thực sự chỉ là việc ngoài ý muốn, đối với nàng ta đúng là không tốt. Bất quá kế hoạch này của ngươi thành ra như vậy ta chỉ có thể nói là ngoài ý muốn thôi.”

“Hả? Ý tứ là gì?”

“Xem ra trước kia ngươi căm thù Giang Nhã Phù là đúng, điều này ngươi đã nhìn ra đi? Xác thật Chu Hi để ý nàng ta.” Diệp Tri Tri giải thích nghi hoặc cho nàng.

Tần La Y tưởng tượng, đích xác đúng là vậy, nếu hấn không để ý liền không thể dẫn tới, nguyên nhân chính là vì người hấn để ý nàng mới thực hiện được kế hoạch này.

“Bọn họ vốn là sư huynh muội, lại nói Giang Nhã Phù đã thành thân, Thời Phái so với Chu Hi cũng không kém.”

Diệp Tri Tri bất đắc dĩ lắc đầu “Ngốc tỷ tỷ, bọn họ thành thân thuần túy là lệnh của cha mẹ, lời người mai mối, sao có thể so với tình cảm lớn lên từ nhỏ được? Nếu ngươi muốn làm người trong lòng Chu Hi, trước tiên phải đẩy người trong lòng hấn ra đi.”

“A?” Tần La Y nghe có chút ngốc “Nghe ngươi nói thực có chút đạo lý, nhưng ta phải làm thế nào đây?”

“Ta đây cũng không biết, tuổi muội muội còn nhỏ, tâm tư nam nhân ta không hiểu lắm. Chính tỷ tỷ ngươi tự suy nghĩ, chỉ cần nhớ kỹ lời ta nói sẽ ổn, chờ cơ hội thích hợp lại nghĩ cách khác cũng không muộn.”

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mai Liền Hòa Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Nàng thật dám cắn ta?

Vợ chồng Trần Quốc Công thế tử đổi xong quần áo được nha hoàn an bài một con thuyền đơn độc rời đảo hồ, Trương Bình vẫn luôn túc trực bên xe ngựa đậu ngoài Vương phủ. Trải qua một chuyến vừa rồi, phu thê hai người thức thời yên lặng lên xe, không tranh cao thấp hơn thua mà cùng hồi phủ.

Quần áo tuy rằng được đổi, nhưng tóc ướt sũng thực không thoải mái, gương mặt Giang Nhã Phù trước đó được hóa trang tinh xảo đều bị nước hồ tẩy sạch, lúc này chỉ còn hình dáng chật vật mà thôi.

Hai người đều một bụng hỏa khí.

Tay Thời Phái bị nàng cắn lúc này ần ần đau, đúng là tiểu gia hỏa, nàng thực dám cắn chàng đến chảy cả máu!

“Nàng vậy mà biết bơi lội? Học được khi nào thế?”

Giang Nhã Phù cắn chặt miệng, nếu không phải chàng đột nhiên xuất hiện hô to, nàng sao phải cả kinh rơi vào trong nước? Giờ thì thế nào, còn muốn nàng cảm tạ vì cứu nguy không thành sao?

“Biết bơi thì sao, nếu có tâm đã biết cần gì phải hỏi?”

Thời Phái cắn răng “Đương êm đẹp nàng ngồi xỏm nghịch nước làm gì? Liên tính bơi lội sao, không sợ rơi xuống nước lại mất mặt? Nàng phải nói rõ một chút... vậy mà cũng dám?”

“Ta như thế nào mà rơi trong nước? Không phải chàng bỗng dưng kêu lớn làm chi? Làm như đang ở chiến trường chỉ huy đánh giặc không bằng, thích rống lúc nào là rống lúc đó?”

Thời Phái nhìn chằm chằm miệng nhỏ nàng phân bua, hận nếu có bộ kim chỉ trong tay lập tức khâu miệng nàng lại.

“Ta là vì tiểu Đầu nhất, nếu đã có nó, ta không hy vọng xảy ra bất cứ sai lầm nào.”

Lúc này Giang Nhã Phù không tranh cãi lại, tay đặt trên bụng nhỏ, ôn nhu vuốt ve khả năng lúc này đã có tiểu đầu nhất.

“Nàng vì sao xuất hiện ở đó?” Thời Phái lại hỏi, vừa rồi tình thế cấp bách không hỏi, hiện tại chàng mới nhớ, vừa rồi Chu Hi cùng Tần La Y đứng nói chuyện, nàng ở ngay bên cạnh họ, không cảm thấy mình là người dư thừa sao?

Giang Nhã Phù trừng chàng một cái, không nói lại sợ chàng hiểu sai, dù sao nàng ngồi ngay ngắn đoan chính, đâu có làm gì cho chàng đội nón xanh, mà nàng cũng không xuẩn hèn hò bên ngoài phù trong thời điểm như vậy.

“Tần La Y ái mộ Chu Hi, giả tên ta gọi Chu Hi đến. Chàng không cần như vậy xem thường ta, chỉ là chuyện ngoài ý muốn, Chu Hi không nợ gì chàng.”

Thời Phái nhìn nàng chăm chú thật lâu, giống như muốn từ gương mặt đẹp này tìm ra điểm khác lạ “Ha hả, nàng nói là chuyện ngoài ý muốn, mà ngoài ý muốn chính là Chu đại ca của nàng, xem ra trước kia ta xác thật không hề hấn vào mắt.”

Hừ! Xem ra Giang Nhã Phù dối hấn thật sự rất có ảnh hưởng, vậy tay thì tới, xua tay thì đi. Chu Hi thông tuệ như vậy không thể không biết được bên trong có trá? Nhưng sự tình liên quan đến Giang Nhã Phù, hấn liền không thể không đi, không sợ tình thế không chế không xong mà vẫn chui vào.

Hấn đối nàng, tuyệt không như ngoài miệng nói là không có tình yêu nam nữ!

Giang Nhã Phù nghe không được lời này “Chàng không cần âm dương quái khí, nói tóm lại chúng ta là sư huynh muội, thật sự gấp mặt chỉ nói đôi ba câu bình thường. Ta cùng với chàng bất đồng, làm nam nhân liền danh chính ngôn thuận ở bên ngọn núi kia hóng gió cùng Hứa đại tiểu thư, chắc nói không ít lời đi? Cho nên chúng ta ai cũng đừng nói ai, lời đã sớm nói rõ, trong khoảng thời gian này chúng ta duy trì thể diện phu thê là chính.”

Nhìn Thời Phái nét mặt xanh trắng đan xen, Giang Nhã Phù dời tầm mắt đi, dừng ở mu bàn tay bị nàng cắn qua, ôi, thực là cắn đủ tàn nhẫn, có khả năng sẽ lưu lại sẹo rồi.

Trở về phủ, quốc công phu nhân liền cho người gọi bọn họ qua hỏi một chút tình hình yến hội hôm nay.

Tóc lúc này nàng đã chấn chỉnh cẩn thận, hai người gom những điều hay tốt kể cho bà nghe, chỉ là Thời Phái cất giấu tay trái không cẩn thận để bà thấy được.

“Ai nha! Đây ai to gan dám cắn con ta như vậy?”

Sắc mặt Giang Nhã Phù đỏ lên, liền phải thừa nhận, lại nghe Thời Phái vội vàng trả lời “Mẫu thân, không có gì, bị tiểu cầu Ninh Vương phủ cắn một ngụm.” Đúng là một con tiểu mẫu cầu hung ác.

Quốc công phu nhân hoảng hốt “Đây không thể để vậy được, chó cắn có khả năng để lại sẹo. Tú Đào, mau đem dưỡng nguyên cao tốt nhất lại đây!”

Tú Đào là nha hoàn nhất đẳng đắc lực bên bà, tay nghề điêu luyện, trù nghệ không tồi, lại kính đáo khôn khéo, hầu hạ quốc công phu nhân rất vừa lòng.

Thực mau, Tú Đào cầm dưỡng nguyên cao lại, chỉ thấy nàng một thân váy áo màu hồng đào, vòng eo tinh tế, bộ ngực nhô cao, thêm đôi mắt như sóng dền thật là đẹp mắt.

Giang Nhã Phù bất động thanh sắc nhìn nàng không nói chuyện.

“Thiếu phu nhân, đây là dưỡng nguyên cao do Thái Y Viện mới nghiên cứu ra, được thêm một loại mới, nghe nói hiệu quả cao hơn trước gấp mười lần, bất quá có cái khuyết điểm, chính là đụng đến miệng vết thương sẽ đau đớn gấp bội. Nô tỳ giúp thiếu gia bôi lên, phiền người hỗ trợ giữ thiếu gia lại, nếu không thiếu gia chịu không nổi sẽ vùng tay lộn xộn.”

Thời Phái quả quyết cự tuyệt “Không cần phiền toái như vậy, thuốc mỡ đưa cho ta, tự ta bôi lên.”

“Phải nhì!” Quốc công phu nhân cực kỳ đau lòng “Liền nghe Tú Đào đi.”

Thời Phái không dám phản bác, đành vươn tay trái đặt trên bàn trà, lộ ra một đoạn trắng nõn ửng ửng nhìn thấy mạch máu.

Giang Nhã Phù cong cong khoe môi, cách bàn trà cầm chặt cổ tay của chàng, đột nhiên da thịt tương tiếp xúc chân mày Thời Phái khẽ run, nhìn thoáng qua thủ đoạn nắm chặt tay kia của nàng.

“Bắt đầu đi.”

“Vâng~” biến đổi bất ngờ Tú Đào chỉ còn biết trả lời vâng.

Da gà Thời Phái liền nổi lên, ở góc độ mẫu thân không nhìn thấy chàng hung hăng trừng mắt Giang Nhã Phù một cái, ý bảo nàng đừng tham gia náo nhiệt, nhanh bỏ tay ra!

Chàng có ấn tượng Tú Đào này, năm lần bảy lượt tìm cách tiếp cận chàng, sau đó có một lần Giang Nhã Phù về nhà mẹ đẻ, liền muốn bò lên giường chàng, bị chàng một chân đá văng ra, rồi lập tức bán ra ngoài.

Nhưng lúc này cùng lúc đó bất đồng, lúc này Tú Đào vẫn chưa làm ra cái gì, lại là người mẫu thân yêu thích, chàng là nhi tử duy nhất không thể vô cớ đem người bán đi? Cho nên chàng trông cậy vào Giang Nhã Phù làm cái gì đó.

Lại nghe nàng ôn nhu nói: “Tú Đào bắt đầu đi, ta giữ chàng lại. Ngươi nhớ đem dược liệu bôi lên cho tốt.”

“Vâng, Thiếu phu nhân ngài yên tâm, nô tỳ nghiêm túc làm tốt, sẽ có chút đau, thiếu gia ngài nhịn một chút, một lát liền sẽ qua.”

Thời Phái tâm thực khó chịu, tưởng tượng một chút móng tay đập vào, chẳng khác nào thanh âm khối băng kia, lại tưởng tượng một chút cảm giác như bị ngâm nước tiểu nghẹn đến run người, đó là cảm giác từ Tú Đào mà chàng cảm nhận!

Thuốc mỡ bôi lên thực là đau, nhưng đối Thời Phái không thể nói không chịu được, giống như trải qua một trăm năm trường vậy, Tú Đào rốt cuộc lưu luyến thu hồi tay, còn giả bộ ngẩng đầu lơ đãng liếc mắt phong tình nhìn Thời Phái một cái.

Giang Nhã Phù biết Thời Phái ghét nhất chính là loại nữ nhân Tú Đào này, một loại dị ứng chán ghét tự nhiên, kiếp trước khi nàng từ nhà mẹ đẻ trở về, hẳn chính miệng nói đã bán Tú Đào đi.

Bởi vậy nàng ghen cười thực vất vả, tạo cho Thời Phái thực nhiều bất mãn. Nàng chắc chắn hai người này hãy còn nháo nhiều điều nữa, xem chàng tiếp tục nguyện ý sống cuộc sống hoàng thượng hay không? Nàng thật sự không thêm đề ý, tùy chàng muốn thu nàng ta thì tùy?

Chàng xoa xoa cánh tay cứng đờ “Mẫu thân, người tin tưởng bôi thuốc mỡ thực mau sẽ không có việc gì, không cần lo lắng hải nhi. Nghe nói Tú Đào nữ hồng xuất sắc, trong viện bên kia có mấy nha hoàn nữ hồng tạm được, không bằng cho Tú Đào qua nơi đó, ngày thường hầu giáo các nàng một chút.”

Giang Nhã Phù sững sốt, biểu tình Thời Phái thế này là thế nào.

Quốc công phu nhân cũng thực kinh ngạc, đứa con trai này luôn giữ mình trong sạch, đây là lần đầu tiên muốn nha hoàn từ bà, bà nhìn Giang Nhã Phù hỏi “Nhã phù, người nói đi?”

“Mẫu thân, ý tứ phu quân chính là ý tứ của con, ngài cho Tú Đào cô nương lại đây, con nhất định cho bọn nha hoàn đi theo nàng hảo hảo học tốt.”

“Vậy được rồi, Tú Đào ngươi thu thập cho tốt, hôm nay liền qua bên kia luôn đi.”

“Vâng! Đa tạ phu nhân, thiếu gia Thiếu phu nhân.” Tú Đào vui mừng khôn xiết, đây chính là cái bánh có nhân trên trời rơi xuống, nàng có thấp hương cầu cũng không được cơ hội tốt như vậy đâu!

Từ khi nàng ta đến, trong viện thiếu gia Thiếu phu nhân nhiều nha hoàn không hợp với Tú Đào, bao gồm cả Mộc Lưu Phi. Mấy cái nha hoàn nhất trí mỗi ngày banh khuôn mặt nhỏ nhắm vào Tú Đào, trừ bỏ lên nói vài điều không tốt cùng Giang Nhã Phù, các nàng cũng không làm được điều gì khác.

Ngay cả Tôn mụ mụ cảm thấy có gì đó không ổn, các nàng lo lắng Thiếu phu nhân tuổi nhỏ, nhìn thì trầm ổn, kỳ thật tâm cơ quá ít, mà Tú Đào kia thì tâm tư toàn viết ở trên mặt, mỗi ngày có cơ hội liền hướng thiếu gia bên đi.

Thiếu gia cũng thực quái, lúc xưa trừ bỏ Trương Bình có thể vào được thư phòng còn người khác thì không thể, nhưng Tú Đào phá lệ đã đi vào được hai lần rồi. Đại môn đóng lại, ai biết bên trong cả trai lẫn gái rốt cuộc đang làm những chuyện gì?

Thiếu phu nhân lại không vội, một chút ý tứ muốn bắt chẹt Tú Đào đều không có, thiếu gia như cũ ba ngày hồi phòng một lần, ngẫu nhiên vượt qua ba ngày, nàng cũng không chủ động thỉnh trở về, chưa từng gặp qua phu thê như vậy! Hơn nữa hai người cùng phòng, các nàng sáng sớm vào thu thập, giường đệm luôn sạch sẽ, nửa điểm dấu vết hoan ái đều không có, thật là gấp chết người!

Xuân Nguyệt cùng Xuân Hạnh chụm đầu lầm bầm, đơn giản chính là nói Tú Đào nói bậy, thế nào Thiếu phu nhân lại sốt ruột.

Cả hai lặng lẽ thì thầm đến quên trời đất, đột nhiên trên trán bị gõ hai cái, hai tiểu nha đầu không vui che cái trán lại, nhìn thấy người tới lập tức như cười như nỏ “Hắc hắc, Mộc Lưu Phi tỷ.”

“Các ngươi không lo làm việc tốt, trước công chúng bàn chuyện chủ tử không sợ nhân gia nghe thấy sao?”

Xuân Nguyệt tính tình thẳng thắn, bĩu môi phản bác “Hừ, nói nàng ta thì làm sao? Ý là người của phu nhân liền khoát lên mình chiếc da lông hổ, ở trong viện chúng ta bày ra dáng nửa chủ tử. Ta thấy nàng ta hôm nay ra vào phòng bếp vài lần, là chờ xem thôn trang đưa mấy con bò câu mới tới đi.”

Mộc Lưu Phi tức giận mắng nàng “Nha đầu nhanh miệng, không cho ngươi nói ngược lại nói hăng say nhỉ.”

Xuân Hạnh nói giúp Xuân Nguyệt “Ta xem thực đúng mà, nghe nàng nói qua, phu nhân muốn nàng ta nấu đồ bỏ gì đó cho thiếu gia, nhìn đi, nói không chừng đêm nay thiếu gia có thể uống canh bỏ câu do Tú Đào tỷ tỷ nấu.”

Tác giả có lời muốn nói: Nam chủ lẩn quẩn trong lòng chủ động tìm đường chết, nữ chủ có một trăm biện pháp làm hấn khó chịu ha ha ha

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mai Liền Hòa Ly* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Muốn làm gì? Chàng muốn đánh ta?

“Càng nói càng quá phận! Ta kêu Tôn mụ mụ khấu tiền tiêu vặt của các ngươi bây giờ!” Mộc Lưu Phi giả vờ tức giận.

Hai tiểu nha hoàn biết nàng nghe lọt tai liền cười hi hi chạy nhanh đi làm việc của bản thân.

Mộc Lưu Phi vào nhà đem lời vừa nghe được thuật lại cho Giang Nhã Phù “Thiếu phu nhân, người không thể cứ dễ như vậy được, chờ xảy ra chuyện sẽ chậm mất, nàng ta muốn vượt mặt người đấy.”

Giang Nhã Phù mấy ngày nay nghe nhân thoại vẫn nhin không phát tác, nghe Mộc Lưu Phi nói xong nàng chỉ nói tạm thời đừng nóng nảy, xem thử nàng ta có bản lĩnh đem canh đưa vào miệng Thôi Phái rồi hẵng nói.

Đêm đó, quả nhiên mùi hương canh bỏ câu tỏa ngát trong phòng bếp, Tú Đào cố gắng nấu bát canh này, làm cho người ăn một ngụm canh này có thể nghĩ đến tình yêu của nàng.

Canh rất cuộc hằm xong, nàng bưng canh đến thư phòng nói vài câu gì đó với người trực cửa, thực mau Trương Bình mở cửa cho nàng vào bên trong...

Bên này, Giang Nhã Phù đang uống chè thì dừng lại “Thật sự nàng ta tiến vào thư phòng?”

Mộc Lưu Phi gật đầu “Nô tỳ tận mắt nhìn thấy, nàng ta bưng canh đi vào một hồi lâu, Thiếu phu nhân, chờ nàng ta ra có muốn nô tỳ gọi tới?”

Giang Nhã Phù buông thìa, tay nhỏ vung lên “Không cần! Ngươi đi giúp ta làm một chuyện này...”

Nghe rõ phân phó, trên mặt Mộc Lưu Phi thực vi diệu “Thiếu phu nhân, này... Người thật muốn làm như vậy sao?”

Thôi Phái cố nén khó chịu, nghe xong Tú Đào vì chàng nói những lời hay, chàng tin chắc nếu không có Trương Bình ở đây, nàng ta nhất định nghĩ cách thân cận chàng.

“Canh lưu lại, ta sẽ uống, ngươi đi ra trước đi.”

Tú Đào không cam lòng, trừng mắt liếc cái đầu gỗ Trương Bình một cái “Kia thiếu gia ngài đừng quên uống canh, để lạnh hương vị sẽ không ngon nữa, Tú Đào cáo lui.”

Nàng vừa ly khai thư phòng, Thôi Phái tức khắc thở dài nhẹ nhõm, ngã người ra sau ghế, chàng không biết giờ này có nên đến chỗ Giang Nhã Phù nghỉ ngơi không, thực là không được tự nhiên, chàng cảm thấy vậy dù chẳng có làm sai điều gì.

“Trương Bình, ngươi đem canh uống đi, nếu không muốn uống thì đem đi đổ.”

“Tiểu nhân một lát liền đem đổ.” Trương Bình sờ sờ cái mũi, canh Tú Đào cô nương nấu hấn cũng không dám uống, vạn nhất có hạ dược thì sao?

Thôi Phái có thói quen, mỗi ngày đều phải dậy sớm luyện công phu một canh giờ, sau đó mới ăn sáng, hôm nay chàng lại viện ăn cơm, vào trong viện lữ tai bỗng nhiên giật giật.

Sao có tiếng nam nhân xa lạ trong viện nhỉ? Thanh âm phát ra từ nhà ăn, giống như không chỉ có một người!

“Về sau các người nghe theo Mộc Lưu Phi cô nương chỉ bảo, chỉ cần làm việc tốt không có suy nghĩ nào khác, ta sẽ không bạc đãi hai người, các người...” Giang Nhã Phù đương nói thì thấy Thời Phái trung bộ mặt đen sì đi đến liền thức thời nuốt xuống lời nói lại, nếu không sợ bữa sáng không thể tiếp tục dùng.

Hai anh tuấn thiếu niên theo bọn nha hoàn hướng Thời Phái hành lễ “Thỉnh an thiếu gia.”

Từ khi Thời Phái vào cửa, hai thiếu niên cảm giác không khí như bị đóng băng, sau đó như bị tê dại, mí mắt rủ xuống, không dám nhìn sợ rước khí lạnh vào người.

Giang Nhã Phù nuốt xong ngụm bánh bao nhỏ “Các người đi xuống trước đi.”

Như được đại xá, hai thanh niên theo Mộc Lưu Phi vòng ra sau đi ra ngoài, hận lúc này không có thêm nhiều chân để chạy cho lẹ.

“Bọn họ là ai?”

Giang Nhã Phù khép mở cái miệng nhỏ, nuốt tiếp cái bánh bao nhỏ vào bụng, thêm một ngụm cháo mới băng quơ nhẹ nhàng trả lời “Là hai gã sai vặt mới mua, ta muốn thưởng xuyên ra ngoài xã giao, thỉnh thoảng cũng muốn đi xem mấy cái sản nghiệp trong phủ, bên người chỉ có nha hoàn thực không an toàn, phải có thêm hai gã sai vặt bên người mới an tâm.”

“Bọn họ từ đâu tới thì cho về lại chỗ đó, gã sai vặt ta tự tìm cho nàng.”

Giang Nhã Phù khó hiểu hỏi chàng “Vì sao?”

“Chính là không được! Không vì cái gì cả.” Hai gã sai vặt kia quá mức thanh tuấn chàng không yên tâm, lời giải thích này sao chàng dám nói ra chứ?

Giang Nhã Phù đẩy chiếc đĩa sang một bên “Thực là chưa gì đã xem thường rồi, chàng có tìm được người tốt hơn sao? Đừng nhìn bọn họ mảnh khảnh, thân thủ thực không tồi, đã vậy còn biết chút chữ, tương lai có thể bồi dưỡng nhân tài đắc lực bên mình, phái họ đến cửa hàng làm quản sự cũng không tồi đâu. Bọn họ là một đôi huynh đệ, nếu trong nhà không phải gặp sự cố lớn cần một khoản tiền thì ta không dễ mua được họ.”

“Giang Nhã Phù!”

“Làm gì! Chàng muốn đánh ta?”

Ai nói muốn đánh nàng? Thời Phái cắn răng.

Hai người mắt to trừng mắt nhỏ, dùng như có cả ánh lửa điện xẹt qua, Xuân Hạnh đứng im một bên chẳng khác nào ve sầu mùa đông.

Thời Phái bại trận trong tay nàng, chàng minh bạch, là nàng quyết tâm muốn cùng chàng đối nghịch. Chàng không thể không hoài nghi, cái người vợ ôn nhu kiếp trước kia rốt cuộc đã đi đâu rồi? Có thể hay không trong khối thân thể này linh hồn bên trong không phải nàng nữa?

“Nàng rốt cuộc là ai? Giang Nhã Phù bị nàng đuổi đi đâu rồi?”

Giang Nhã Phù mở mắt to, khinh thường trừng chàng một cái, cổ áp chế ý cười “Ngu ngốc.”

Thời Phái không nghĩ chính mình lại nói ra suy nghĩ trong lòng, nhất thời quần bách mặt đỏ lên, đành lấy nha hoàn ra chịu trận “Xuân Hạnh! Người ăn không ngồi rồi sao? Thiếu gia ở chỗ này ngồi đã nửa ngày, còn không biết cầm chén đĩa lên?”

Xuân Hạnh không nghĩ tới mình đứng cũng có tội, thiếu chút nữa nước mắt úy khuất rơi xuống, quay người lấy thêm một bộ đồ ăn đặt trước mặt Thời Phái.

Giang Nhã Phù vỗ vỗ tay nhỏ Xuân Hạnh an ủi “Ngoan, đi xuống đi, không cần chấp nhặt chàng.” Xuân Hạnh trong lòng nóng lên, càng muốn khóc, che miệng chạy ra ngoài.

Phòng ăn chỉ còn hai người, Giang Nhã Phù nhìn da mặt dày đối diện không muốn cho nàng ăn xong bữa sáng, chằm chọc nói “Đại tướng quân thực là uy phong, nha hoàn của ta thực không bằng nha hoàn của chàng, còn biết nhìn ra hầm canh bỏ bỏ câu đó.”

Thời Phái ngừng đĩa, kinh ngạc nhìn nàng, muốn từ gương mặt nàng nhìn ra chút manh mối, đây là ghen tị? Chính là ghen tị?

Trong lòng chàng có chút vui vẻ, liền nghe nàng nói tiếp “Chúng ta tuy rằng chưa hòa li, nhưng thể diện đối phương vẫn rất cần. Ta không thích Tú Đào, trong mắt nàng không xem ta là Thiếu phu nhân, nàng ở trong phủ một ngày, hai gã sai vặt kia liền đi theo ta một ngày, ta đi chỗ nào bọn họ phải ở chỗ đó.”

Tức khắc gương mặt Thời Phái biến thành màu đen, thể diện! Lại là thể diện! Con mẹ nó cái thể diện!

Cơm rốt cuộc ăn không vô nữa “Được, nếu phu nhân đã nói rõ ràng như vậy, ta tự nhiên thấy có gì không tốt, ta liền đem Tú Đào đuổi khỏi phủ, nàng nhớ rõ lời đã nói, về sau cũng phải lưu cho ta vài phần mặt mũi!”

Chịu đựng xúc động bùng nổ, Thời Phái giận dữ rồi đi.

Giang Nhã Phù ăn cơm sáng chưa tiêu hóa xong, liền nghe bên ngoài tiếng khóc Tú Đào truyền đến, không biết Thời Phái giải thích với quốc công phu nhân bên kia thế nào, dù sao bây giờ không phải nhìn thấy gương mặt nàng ta thực tốt, mặt khác xem như đòn phản tỉnh những tiểu nha hoàn có tâm tư bất chính như vậy.

Xử lý xong việc này, Thời Phái đi tìm quốc công gia, kiếp trước ngồi trên lưng ngựa chinh chiến nhiều năm, hiểu biết chuyện trước mắt không thua gì phụ thân chàng, hơn nữa chàng còn biết trước một số việc mà phụ thân chàng không biết.

Hiện tại Thời Phái chỉ mang một chức quan nhỏ ở trong quân, chàng còn quá trẻ tuổi, bao gồm phụ thân và thánh thượng chưa thể tin nhiệm chàng, cho nên chàng cần suy nghĩ kỹ từ từ đem vài ý tưởng nói với phụ thân. Hơn nữa lúc này chàng cần chuẩn bị tốt phòng bị đánh lén, không thể một lòng tin tưởng ngu trung như trước nữa.

Trong khoảng thời gian này quốc công gia đối với chàng thực vừa lòng, phụ tử hai người trò chuyện rất vui, người tung kẻ hứng, cùng ra đối sách. Hôm nay cũng không ngoại lệ, tâm tình Thời Phái không tồi, chàng rất cuộc xây dựng thành công mằm mống nghĩ ngờ giúp phụ thân, không thể tiếp tục ngu trung mà không đề phòng.

Bước chân thông dong trở về viện mình, thiếu chút nữa chàng đụng phải người khác, giương mắt nhìn lên, a nha! Như thế nào hai gã sai vặt kia vẫn ở đây?

Giang Nhã Phù lúc này đang ở ngủ trưa, bỗng nghe tiếng đẩy cửa mạnh mẽ vào, không cần mở mắt liền biết là ai “Làm sao vậy?”

“Nàng không phải nói ta đuổi Tú Đào, thì cũng đem hai cái gã sai vặt kia đuổi đi sao?”

Giang Nhã Phù đưa tay che miệng ngáp một cái “Ta khi nào nói qua? Ta chỉ là nói Tú Đào ở một ngày, bọn họ liền ở một ngày, cũng chưa nói Tú Đào không ở một ngày, bọn họ liền không ở một ngày nha ~”

“Nàng!” Thời Phái bị nàng làm sinh khí đến đến nghẹn lời, đầu lưỡi đúng thực lợi hại, cái nữ nhân này, đánh không được mà mắng cũng không xong, quá xảo trá, trước kia mắt chàng bị mù mới không phát hiện được con người thực của nàng, còn xem nàng có ‘ưu điểm’ nữa chứ?

Giang Nhã Phù tùm tùm nhìn chàng cười, thực hiếm thấy bộ dáng ủy khuất giận dữ này của chàng, nhớ tiểu đầu nhất trước kia bị chàng trêu đùa mà không thể phản kháng lại. Nghĩ đến hài tử, nàng chua xót muốn khóc, nàng hoài thai mười tháng nuôi nấng bọn nhỏ lớn lên, thật sự khó mà không nghĩ về bọn nó.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mai Liền Hòa Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Hóa thành một sợi khói nhẹ

Giang Nhã Phù biết không thể chơi quá phận “Được rồi, không phải ta không muốn, nhưng chưa biết phải an bài huynh đệ họ làm gì thôi, xác thật họ là người tài. Chàng am hiểu dùng người, không bằng đem bọn họ đi, an bài công việc hữu dụng cho họ.”

Thực thần kỳ, nghe xong câu này tâm tình Thời Phái nhẹ nhàn hẳn ra, giận dữ lúc này như được rút hết không còn khó chịu hay bức bối nữa.

“Cũng được, ta liền đem bọn họ đi, nếu nàng đã xem trọng bọn họ, ta sẽ thử một chút!” nói xong câu này, cảm thấy đối thoại quá mức lạnh lùng, ma xui quỷ khiến thế nào Thời Phái nói thêm một câu nữa “Cái kia, còn phải cẩn thận ba tháng, nàng hảo hảo tính đường, đừng bộc phát tính tình tiểu hài tử.”

Giang Nhã Phù nhăn mũi, hai người bọn họ ai rốt cuộc mới là người ấu trĩ chứ?

Chẳng lẽ chàng không thấy sao? Mà thôi, tạm thời lúc này cũng nói được một câu hay ho.

“Rốt cuộc nàng cũng đã 40 tuổi rồi đó.”

Thời Phái nói xong liền xoay người đi nhanh ra ngoài, đến xiêm y cũng chưa thay.

Giang gia bên kia phái người truyền tin lại, đại tẩu Lưu Nguyệt Thiên lần trước không tham dự hội yến Hoa Sen là bởi vì có thai, Giang Nhã Phù ngầm buồn bực, như thế nào nàng lại quên điều này chứ? Chất nữ so với tiểu đầu nhất sinh trước một tháng thôi.

Nàng chuẩn bị hạ lễ ti mi, chọn được liệu trong kho đều là thứ tốt nhất cùng một số vải dệt mềm, rồi gọi Tôn mụ mụ đưa về Giang phủ một chuyến, hơn nữa nàng muốn chọn vài tập thư thú vị từ Giang gia về, nhờ đại ca hoặc Chu Hi chọn giúp nàng.

Tôn mụ mụ trở về nói đại tẩu cùng đưa bé mạnh khỏe, người trong nhà ai cũng rất vui. Thư là Chu Hi chọn giúp nàng, đều là những thứ nàng chưa đọc qua, trong đó bao gồm cổ kim chuyện lạ, các du ký từ nước khác.

Giang gia có không ít tàng thư, đáng tiếc những truyện hay trước khi xuất giá nàng đều xem qua, đây hiển nhiên đều là những quyển mới cả.

Mấy ngày nay thân mình nàng có chút lười, hầu hết những chuyện đơn giản Giang Nhã Phù đều giao cho Tôn mụ mụ xử lý, còn nàng ở trong phòng đọc sách. Trừ bỏ mỗi buổi sáng đi vấn an quốc công phu nhân, còn lại muốn thấy mặt nàng thực khó khăn.

Liên tiếp nhiều ngày đắm chìm trong tập du ký, đặc biệt là bốn chuyện lạ kia, nàng xem đến mê mẩn, thậm chí quên mất mình còn có một phu quân.

Thời Phái mấy ngày không thấy bóng nàng, đến hạn ba ngày trở về phòng ngủ chính, chàng cố ý ngồi ngốc ở thư phòng đến khuya, muốn xem một chút phản ứng của Giang Nhã Phù.

Kết quả, nàng chẳng có chút tự giác phản ứng nào...

Chàng thực tức giận quyết định vắng vẻ nàng vài ngày, ba ngày tiếp theo đối phương vẫn không có chút phản ứng gì!

Rốt cuộc chàng không thể ngồi yên được nữa.

Thời điểm chàng đẩy cửa đi vào, Giang Nhã Phù chỉ mặc một chiếc áo đơn nằm trên giường, một tay chống đỡ cằm một tay lật sách, hai chân nhỏ thả lỏng đong đưa, không biết xem gì vui vẻ mà cười ha ha ha.

Đang cười vui vẻ thì thấy Thời Phái tiến vào nàng liền ngưng cười, bắt đầu làm bộ làm tịch, đứng dậy đem cất cuốn sách xuống cuối giường “Chàng thế nào đã trở lại rồi?”

Thời Phái thực muốn giận sôi máu, hỏi chàng như thế nào trở về? Chẳng lẽ chàng không nên trở về sao? Đây là nhà chàng, là phòng ngủ chính! Sáu ngày, chàng ôm gối cô đơn sáu ngày, nàng vậy mà còn nói thời gian quá ngắn?

“Không thể về ngủ, nàng có ý kiến gì?” Nói xong chàng đi vào, ngồi xuống mép giường cời giày ra, tiếp đến cời áo khoát quăng xuống đất, rồi xoay người lăn vào bên trong ngủ.

Giang Nhã Phù biết mình lỡ lời, đọc sách quên luôn thời gian, không để ý chàng ngủ ở đâu, Tú Đào đi rồi, tạm thời không có người dám đối với chàng vượt thân phận.

“À, không còn sớm, ngủ thôi.”

Nàng theo thường lệ gối đầu dưới đuôi giường, mỗi lần quay đầu ngủ thực sự không tốt, hơn nữa quyển sách kia đang đọc dang dở, nên một chút buồn ngủ cũng không có.

Nàng ngưng thần chờ đợi, rốt cuộc chờ Thời Phái hô hấp đều đều, hẳn là ngủ say. Nàng lặng lẽ nhích thân thể, ‘cách’ một tiếng, quyển sách kia tiếp tục nằm trong tay nàng. Vì buổi tối tiện đi tiểu đêm, chính phòng luôn để lại một chiếc đèn nhỏ, tuy rằng không được sáng nhưng có thể đọc sách được.

Truyện kể kia chưa xem xong kết cục, hai mắt nàng tỏa sáng bùng bùng, vừa mới mở sách ra bỗng trong không gian yên tĩnh Thời Phái cất tiếng nói “Lại đây ngủ đi!”

Dạ? Giang Nhã Phù nhỏ giọng kinh hách, quay đầu lại nhìn chằm chằm cái ót của chàng “Ta thích ngủ như vậy.”

“Nói lại lần nữa, lại đây ngủ nhanh! Ta không nghe thấy mùi chân của nàng.”

Giang Nhã Phù lập tức ngơ ngẩn “Chàng nói cái gì? Mùi, mùi chân? Ta còn không chê chân chàng xú nha? Chàng vậy mà dám nói chân ta có mùi? Ta rửa chân sạch mới lên giường mà?”

Nhưng mà người nào đó lại tiếp tục nói “Không tin nàng đem ngửi thử, nhanh lại đây! Gia bữa giờ đều bị chân nàng xông muốn hôn mê luôn rồi.”

Giọng nói có chút chán ghét lại nói ra có vẻ rất chân thật, làm nội tâm Giang Nhã Phù tức khắc có chút nghi, chẳng lẽ chân nàng... Thật sự có mùi? Chỉ là của mình nên không thể ngửi ra? Trời đã tối, mặt nàng dần dần nóng lên. Nàng là một tiểu thư khuê các lại bảo nàng tự ngửi chân của mình, hình ảnh đó...

“Ta mặc kệ, có mùi thì có mùi, huân chết chàng mới tốt! Giờ ta còn muốn đọc sách đây.”

Nàng vừa dứt lời, Thời Phái tức khắc đứng dậy, không cùng nàng nói nhiều, thân thủ thoăn thoắt đem Giang Nhã Phù đang ngồi đó trở lại giường, thuận tiện đem cả gối đầu cùng sách nàng đọc dở lại.

“Xem đi, nằm như vậy xem.”

“Thời Phái, chàng phát điên cái gì đó?”

Trên mặt Giang Nhã Phù chẳng khác nào cái bánh nướng, hai mắt phun hỏa trừng cái người cùng giường kia, thật không thể nói lý với kẻ điên. Trong lúc nàng đang nóng như lửa đốt, Thời Phái thân nhiên nằm xuống gối đầu chỗ mình, đôi mắt nhẹ nhàng khép lại, ai, cả người thực thoải mái.

Giang Nhã Phù tự nhủ tối nay không cần cùng kẻ điên chấp nhặt, nàng ngủ chỗ nàng, không cần để ý chàng, cũng không sợ gây ồn phá giấc ngủ chàng,

tiếp tục ghé trên giường đọc sách, còn cố ý lật sách vang lớn nữa.

Trong chốc lát, nàng lần nữa đắm chìm trong sách...

Khỏe miệng Thôi Phái giường cao, thực vừa lòng. Nàng không cố ý làm ra động tĩnh cả không gian lần nữa khôi phục yên tĩnh, loại yên lặng này, làm người nào đó không ngủ được tự đóng cửa thị giác cùng thính giác, còn lại khứu giác đặc biệt nhạy bén giữa đêm khuya.

Nữ nhân gần trong gang tấc dường như tản ra một mùi hương quen thuộc, nhưng là có chút khác trước, có thể nước tắm gội nàng pha thêm dược liệu khác nên có chút không giống.

Trong đầu chàng bỗng nhớ ngày mình mới trùng sinh trở về, đập vào mắt là làn da trắng nõn nở nang của nàng, khoát trên mình một kiện tơ lụa mềm mại, mỗi khi nàng xúc động, hoặc thời điểm cùng chàng tranh chấp, cả người nàng phảng phất thực đáng yêu...

Thôi Phái bắt đầu không khống chế được thân thể, cảm giác hạ thân nóng lên, chàng trộm nuốt nước miếng, âm thầm khinh bỉ chính mình, cưỡng bách chính mình niệm thư ‘bị chu tặc ý đãi, thường thấy tặc không nghi ngờ. Âm ở dương trong vòng, không ở dương chi đối. Thái dương, thái âm...’

Giang Nhã Phù xem thực hăng say, chuyện xưa sắp kết thúc, yêu hồ thường trợ giúp người thay trời hành đạo bị quan viên bắt được, trước công chúng chuẩn bị chịu hỏa thiêu. Rất nhiều người chịu ân huệ từ Hồ yêu, lúc này lại không một người dám vì nàng cầu tình.

Thậm chí còn nghe họ thầm thì to nhỏ, nói nàng là yêu quái, chết thực là đúng. Hồ yêu thương tâm nước mắt chảy xuống, lửa bốc cháy hùng hực, trong ngọn lửa rực cháy biến thành một sợi khói nhẹ bay đi...

Là khói nhẹ...

Rõ ràng là hồ yêu chịu hoá hình, vì sao nàng cảm thấy chính mình cũng phát nóng? Hồi thần, đột nhiên thấy áp sát bên mình gương mặt to lớn mềm mại trái tim nàng bay khỏi lồng ngực.

“Chàng không phải đã ngủ sao?” Nàng duỗi tay đẩy chàng xích ra, tay nhỏ bị Thôi Phái bắt được, không dấu vết vuốt ve hai cái mới thả ra.

“À, đợi đọc xong câu chuyện này.”

Giang Nhã Phù cắn môi dưới, không quản chàng nữa, ánh mắt tiếp tục nhìn vào sách xem diễn biến vận mệnh yêu hồ sẽ thế nào.

Trong lửa lớn Hồ yêu hóa thành một sợi khói nhẹ, hoàn toàn biến mất, nàng không độ kiếp thành tiên, cũng không chuyển thế làm người. Mọi người nhìn trời thực mau khôi phục bình tĩnh, ác giả ác báo, người tốt tất tốt, bệ ải nương dâu, thế đạo ngàn năm vẫn vậy.

Giang Nhã Phù đọc xong chuyện xưa ngẫm nghĩ, tội cho hồ yêu, hận nhân tâm bạc, bất tri bất giác hốc mắt liền đỏ, nước mắt chảy cũng không biết.

Bỗng nhiên trên mặt một bàn tay to ôn nhu lau khô nước mắt giúp nàng, quay đầu nhìn lại thấy Thôi Phái bình tĩnh nhìn mình, ánh mắt thực ấm áp, không phải ánh mắt khinh khi đáng ghét kia, cứ như vậy nghiêm trang nhìn nàng, làm tim nàng đập bịch bịch.

Gương mặt kia chậm rãi tới gần, tới gần... lý trí Giang Nhã Phù muốn tránh, nhưng thân thể lại bất động không nhúc nhích.

Thôi Phái thấy nàng không trốn, đáy lòng nở hoa, nháy mắt muốn làm tốt chuyện tình một đêm này.

Môi đỏ trước mắt, chỉ cần gần chút nữa là chàng có thể ăn trong miệng rồi...

Nhưng chuyện ngoài ý muốn đột nhiên xuất hiện không kịp phòng bị ai, hai gương mặt khoản cách cận kề thì dạ dày Giang Nhã Phù cuộn trào cảm giác chưa muốn nôn mửa.

Cả người thực khó chịu nàng đẩy chàng sang một bên, đi chân trần xuống đất tiến lại ống nhỏ nòn khan không ngừng.

- - - - -

Tác giả có lời muốn nói: Nam chủ hảo đáng thương ha ha ha

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mai Liền Hòa Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Nàng có nghĩ sẽ ăn?

Nếu Giang Nhã Phù là nam nhân có hành động bất nhã như vậy trước mặt Thôi Phái sớm đã chết dưới tay chàng.

“Giang Nhã Phù! Nàng có ý phải không?”

Giang Nhã Phù phun xong mấy ngụm nước, cưỡng chế khó chịu trong bụng “Ta có ý? Chẳng lại muốn làm gì? Đừng quên chúng ta đang muốn hòa ly nha. Ta nói cho chàng biết, bây giờ là thời điểm thai nghén tiểu đầu nhất, chàng ngàn lần chớ chọc đến ta, ta không còn là cái hũ nút trước kia đâu nhá.”

Trời! Nàng ghê tởm chàng mà còn dám cãi lý, ồn ào với chàng nữa chứ?

“Như thế nào sớm muộn không thai nghén, lại cố tình vào lúc này chứ hả? Nàng đừng cho là ta đã quên, đời trước hoài thai nó nàng không hề bị nghén. Gia xem ra là nàng cố ý đây. Được, một khi đã như vậy, mặt gia không đủ dày tiếp tục bồi nàng, ta về phòng dành cho khách, nàng thích ngủ thế nào thì cứ tiếp tục ngủ đi!”

Chàng không tin lời Giang Nhã Phù nói, nếu ở kiếp trước, nàng nói chàng liền tin. Hiện tại tính tình nàng không giống trước đây, nàng chính là Trương hoa bị, hồ yêu hóa khối nhẹ? Đúng vậy! Nàng chính là hồ yêu đấy!

Thời Phái lê giày, cầm lấy áo ngoài chưa mặc đang hoảng đi nhanh ra ngoài, chàng muốn ở một mình tiêu bớt nóng giận trong lòng.

Cả hai âm ỉ làm Tôn mụ mụ thức giấc, chạy lại nhìn xem chuyện gì xảy ra, dạ dày Giang Nhã Phù còn khó chịu nên an ủi bà cho qua chuyện “Không có việc gì, chàng còn một bài viết quan trọng chưa làm xong phải trở về thư phòng viết tiếp, bảo ta đi ngủ trước thôi.

Tôn mụ mụ hỏi lại vài câu, thấy nàng không chịu nói cũng không tiếp tục ép nàng, đem sự lo lắng lấp lửng trở về phòng ngủ bên cạnh.

Cũng không thể trách Thời Phái không tin, Giang Nhã Phù cảm thấy bản thân thế này cũng buồn bức không kém, kiếp trước hoài thai hải tử nàng thật may mắn chưa từng chịu nửa điểm giày vò thời thai nghén, trừ bỏ lúc sinh con nguy hiểm ra còn lại ngoài ngủ nhiều thì ăn uống rất thoải mái, không kén cạnh món gì.

Nàng không sao đoán được kiếp trước cùng kiếp này lại bất đồng như vậy, thai nghén xuất hiện ào ạt như muốn vỡ òa, áp xuống cũng không được.

Cơm sáng bụng lên nàng còn chưa ăn, nghe mùi liên bắt đầu nôn khan “Đem đi, thay cháo trắng tơi cho ta!”

Thấy nàng thế dọa bọn nha hoàn một phen, nhanh đem bữa sáng tinh xảo dọn đi, rồi hoả tốc báo cáo cho Tôn mụ mụ biết.

Kết quả cháo trắng được bụng lên, nàng vẫn không thể nuốt vào bụng. Tôn mụ mụ thấy bộ dáng nôn khan của nàng, biết có hí rồi “Tám phần là có hí! Ông trời thật có mắt!” Kỳ thật bà chú ý tháng này nguyệt sự của nàng chưa tới, nhưng bản thân nàng nguyệt sự thường không đều, có khi hai tháng mới có, lỡ nói sai để nàng mừng hột thì không tốt nên chưa nói ra.

Rốt cuộc lần này ổn rồi! Sáng sớm thiếu gia đã cử, Tôn mụ mụ phái người chạy nhanh thông tri phu nhân còn ở phủ.

Không bao lâu, phu nhân tự mình dẫn theo đại phu lại, Giang Nhã Phù muốn hành lễ, bị bà ngăn lại “Con ngoan, không cần đa lễ, mau ngồi xuống để đại phu xem thế nào.”

Lão đại phu dễ dàng xem ra hí mạch, phu nhân quá đổi vui mừng, tặng thêm một bao tiền mừng còn khách khí cho người tiễn đại phu ra cửa. Chuyện thai nghén này đại phu không có biện pháp can thiệp đặc biệt nào, đều tự bản thân người mẹ khắc phục thôi, lão kê cho mấy đơn thuốc dưỡng thai phụ trợ để nàng đỡ mệt mỏi.

Lúc này tại bản doanh kinh thành Thời Phái bồi phụ thân luyện tân binh, ngay thời điểm luyện khí thế ngất trời thì người truyền tin từ quốc công phu nhân đến, nghe xong quốc công gia chưa thể tin lỗ tai mình nghe được, thực không biết có nghe nhầm không, khi gia rốt cuộc có hậu rồi!!!

Ông ngửa mặt lên trời cười to ba tiếng, khiến nhóm tân binh chân kinh run theo “Giải tán! Trong nhà lão phu có hí, ta phải về nhà xem!”

Lão nhân gia đương mừng muốn điên thì nhìn lại nhi tử, thấy vẻ mặt con trai điềm đạm không có gì vui mừng, ông liền đập một quyền lên vai Thời Phái “Tiểu tử ngốc, người sắp làm cha rồi! Còn không mau về xem tức phụ thế nào đi.”

Thời Phái bắt đầu đi theo cha trở về. Chàng sắp làm cha, chàng sống qua một đời rồi làm sao mà không biết chứ? Chàng còn biết, bản tính tiểu tử thói kia lớn lên sẽ giống ai nữa cơ đấy.

Xác định có tiểu đầu nhất, chàng thực cao hứng, nhưng một trảng bóng ma tối qua khiến chàng không vui nổi. Chàng chắc chắn Giang Nhã Phù có ý chơi mình, ác liệt hơn nữa là câu hòa ly luôn treo cửa miệng, nàng thực hy vọng hòa li với chàng sao?

Trần Quốc Công phủ bồi tin tức tốt này vui mừng rộn rã, chỉ có phu thê hai người không thể nào vui mừng, đặc biệt là Giang Nhã Phù, nôn đến mặt xanh mặt vàng, nghĩ thấy gì cũng muốn nôn, mới cố ăn một chút lại phun ra hết.

Vì thế quốc công phu nhân tiêu phí không biết bao công phu đặt mua thức ăn cho nàng, hiện tại toàn bộ Quốc công phủ nhiệm vụ ưu tiên chính là bụng Thiếu phu nhân, vợ chồng quốc công thiếu chút nữa gọi người dọn cả cửa hàng mứt hoa quả tới luôn ở phủ. Có mơ chưa lĩnh tính khai vị, hơn nữa bằng tình yêu bao la của người mẹ chống đỡ, nửa tháng sau rốt cuộc Giang Nhã Phù có thể ăn được một ít đồ vật, nhưng chung quy đối với việc ăn uống thực sự làm nàng không thoải mái.

Từ khi biết nàng có thai, Thời Phái quang minh chính đại không về phòng ngủ chính, đến cả nửa tháng cũng không thấy mặt mũi đâu. Giang Nhã Phù không biết chàng cả ngày vội vàng làm cái gì, có đôi khi nôn ra nước mắt liền sinh tâm sinh oán, cảm thấy việc mình muốn hòa li là đúng đắn. Không có

người giải bày oán niệm, ngẫu nhiên ý niệm phát sinh càng lớn hơn.

Sau giờ ngo, Giang Nhã Phù mang ghế trong viện ra nằm phơi nắng, trong tay cả đồng thứ mút hoa quả trái cây linh tinh nhưng nàng không muốn ăn chút nào.

Sợ phơi nắng lâu da mặt sẽ đen, nàng dùng một tấm khăn che lên, bỗng trong viện một trận vang rổ rên.

Nghe tiếng Trương Bình hét to mấy gã sai vặt gánh đồ vật vào “Mau! Nặng hết vào phòng thiếu gia, bên kia bên kia! Để tâm chút nào, mấy thứ này rất quý giá đấy!”

Trong tai Giang Nhã Phù tràn ngập tiếng động ồn ào, chớp mũi truyền đến mùi hương thơm dễ chịu.

Nàng giật phắt khăn che mặt xuống, ngồi thẳng thân mình muốn xem đó là thứ gì, nhưng mấy gã sai vặt kia chân cứng thực nhanh, nàng chỉ nhìn thoáng qua mà thôi, đồ vật toàn bộ đều nặng hết vào thư phòng Thòi Phái.

Không muốn nàng xem nàng cũng không thèm, trên sọt đầy kín thế ai biết thứ gì trong đó chứ, nàng đoán đại khái có thể là thứ ăn được.

Người có thai và người bình thường không giống nhau, nếu đã chán ghét thực ghét, nếu đã thích thì ruột gan như muốn loạn cào cào lên, chỉ nửa khắc thèm ăn như muốn lấy nửa cái mạng của nàng.

Giang Nhã Phù xác định, mấy sọt kia chắc chắn là trái cây! Là nông sản phương Bắc, còn nữa nàng không đoán được, nghe mùi hình như là cam sành, kiếp trước nàng có ăn qua, ăn ngon hơn cả trái quýt nữa.

Nguyên nhân chính là đã ăn qua, lúc này nhớ tới khiến nàng thèm. . .

Nàng không biết Thòi Phái làm vậy là có mục đích gì, kêu Trương Bình hành sự như thế, sợ là cam sành này nàng không dễ dàng gì lấy ra ăn. Hừ! Lại muốn bày chuyện giương đông kích tây, đợi nàng chủ động chịu thua sao? Nàng không tin chàng mua hiệu kính cha mẹ mình.

Nàng rất muốn ăn, nhưng vì một miếng ăn mà khom lưng bó gối với chàng, thực ngượng, nàng không làm được. Nàng không tin những thứ trong Đại Hạ triều này sẽ khiến nàng thèm đến chết.

Đêm khuya, mọi âm thanh đều tịch mịch, Giang Nhã Phù nằm quay cuồng trên giường hai canh giờ vẫn không ngủ được, một nhắm mắt lại trong lòng đều tràn đầy hình bóng trái cam sành vàng óng ánh!

Nếu ngủ không được, nàng liền xuống giường, khoát thêm một kiện áo ngoài đơn giản, lặng lẽ ra cửa.

Đứng bên ngoài thấy thư phòng không ánh đèn, nói vậy lúc này chắc Thòi Phái hồi phòng khách ngủ rồi. Giang Nhã Phù nhẹ nhàng đẩy cửa thư phòng ra.

Tối nay không có trăng, trong phòng đen như mực, cửa mở phát một tiếng kêu kệt, Giang Nhã Phù sờ soạng đi vào thư phòng, bước được vài bước, nàng suýt bị té, ngón chân đụng trúng thực đau.

“Ai nha ~ ai nha ~” bị đau Giang Nhã Phù kêu to, đúng lúc này bỗng nhiên nghe thấy trong bóng đêm truyền đến một tiếng thổi khí yếu ớt, tức khắc dọa lông tơ nàng dựng đứng lên hết.

Cùng với tiếng kêu quỷ dị kia, bên án thư truyền đến một tia ánh lửa, gương mặt Thòi Phái thoáng hiện trong ánh lửa.

Chàng thấp đèn lên, trợn mắt há hốc mồm nhìn mái tóc rối tung Giang Nhã Phù cười “Nguyên lai là nàng, nửa đêm tới thư phòng tìm ta làm gì?”

Giang Nhã Phù xoa xoa ngực, tròn mắt xoay chuyển “Cái kia, ta ngủ không được, những cuốn sách kia đều xem hết rồi, muốn tới tìm mấy quyển khác đọc.”

“Nương tử thật có nhã hứng, nếu đã như vậy nàng lại kệ sách tự chọn đi.”

Giang Nhã Phù thực mau khôi phục bình tĩnh, nàng cũng thấy rõ vừa rồi mình đá vào cái sọt lớn, ba cái sọt đều đựng trái cây không bị đập, có cam sành, chuối cùng chanh dây nữa.

Nàng cường bách chính mình dời tầm mắt đi, hướng đến kệ sách tìm, bất mãn nói thầm “Không bằng chàng có nhã hứng, khuya khoắt không đi ngủ còn hù dọa người khác.”

Thòi Phái biết rõ nàng tới vì cái gì, cũng không tiếp tục chọc phá nàng “Ta chỉ là nằm ngủ một chút, nàng thích đọc sách gì? Có cần ta giúp nàng chọn?”

Giang Nhã Phù làm ra vẻ mình đang chọn lựa “Không dám làm phiền ngài, tự ta chọn.”

“Ồ, cũng được.” Thòi Phái nói không sao cả hướng cả người dựa vào lưng ghế, trong tay không biết từ lúc nào lấy một trái chuối, lột vỏ, một ngụm một ngụm cứ vậy ăn hết trong miệng, còn cố ý bẹp bẹp lớn tiếng, đặc biệt đêm khuya nghe thật chói tai!

Đưa lưng về phía Thòi Phái, Giang Nhã Phù cắn chặt miệng, không muốn để ý tới chàng, nghiêm túc chọn sách trên kệ, phần lớn trên kệ là tứ thư ngũ

kính cùng các loại bình thư, rất ít loại sách nạng có hứng thú. Xem tới xem lui nạng lấy ra một quyển bản đồ, bên trong không chỉ địa hình bản đồ Đại Hạ quốc, còn có chú thích miêu tả tỉ mỉ các nơi phong thổ, ở đó có những đặc sản linh tinh nào.

Nàng vừa thấy thú vị, bỗng nhiên nghe mùi vị hương thơm thay đổi...

Thời Phái ăn xong trái chuối, tùy ý quăng vỏ ở trên án thư, lấy tiếp một trái cam sành lột vỏ, thứ này so với hương vị chuối lúc nãy còn thơm hơn, vỏ vừa lột xong thoáng chốc cả phòng đều thơm lừng! Thấm tận ruột gan nạng!

Thời Phái ăn trong miệng một nửa, hàm hồ hỏi nạng “Nàng có nghĩ muốn ăn không?”

Là chàng cô ý tra tấn nạng! Giang Nhã Phù có thể từ âm thanh nuốt trái cam nghe ra cam sành ngọt ngào rất nhiều nước, người này có bao nhiêu ác liệt đối với nạng đây?

“Chàng tự ăn đi, đừng để sặc chết là được.” Giang Nhã Phù lấy sách mình chọn được ôm trong ngực rời thư phòng, dù nạng có thêm chết cũng không quy lụy cầu chàng.

Thời Phái thấy nạng muốn đi, nhanh đứng lên gọi “Ai nạng đừng vội đi! Kỳ thật nhiều thứ như vậy một mình ta ăn cũng không hết, nạng thích cứ lấy ăn, chỉ cần nạng tự nhận mình sai bữa kia đối với ta, ta liền đem mấy sọt này cho nạng, về sau nạng muốn ăn gan long phượng ta đảm bảo cũng tìm cho bằng được.”

Nghe xong lời này bước chân Giang Nhã Phù ngừng một nhịp, xoay người cau mày nhìn chàng.

Thời Phái nghĩ rằng cảm động được nạng bằng sự chân thành của mình, muốn rèn sắt khi còn nóng nói tiếp “Nàng về sau nói chuyện đừng châm biếm ta, ta...”

Giang Nhã Phù không tin tai mình nghe được, khẳng định đầu óc chàng hôm nay bị lừa đá mới có thể nói ra những lời như vậy, những lời này không có khả năng từ miệng chàng nói ra được.

Thời Phái thấy nạng còn muốn rời đi, trong lòng nóng lên, hướng nạng lộ nụ cười sáng láng “Nương tử, ta...”

‘Bang’ một tiếng, Thời Phái đang tươi cười bị trượt vỏ chuối “Nạng!”

“Ta cái gì? Khuyên chàng muốn mơ tiếp tục trở lại giường nằm mơ đi, ta không còn là Giang Nhã Phù tuổi trẻ không biết gì, trải qua vài thập niên còn tin lời chàng có thể là chó sao! Ai hiểm lạ mấy trái chuối, trái táo này chứ!”

Máng xong Giang Nhã Phù rút cuộc cảm thấy thống khoái, thừa dịp Thời Phái trượt vỏ chuối còn chưa có phản ứng, thức thời chạy nhanh như một con gió lốc rời khỏi thư phòng, trở lại chính phòng nạng đóng chặt cửa sọt chàng trở lại.

- - - - -

Tác giả có lời muốn nói: Nam chủ: Làm tốt sự như thế nào như vậy khó? Mệnh khổ a

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mai Liền Hòa Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Chỉ có nửa điểm thiệt tình mà thôi

Mặc kệ tâm tình Thời Phái như thế nào, đến khi nằm xuống giường, Giang Nhã Phù như cũ cảm thấy hải hùng khiếp vía, kiếp trước chưa từng cùng chàng tranh luận nói chi đến việc ném vỏ chuối vào chàng. Vừa rồi không biết nạng mượn lá gan nào mà hành động như vậy, bất kể hậu quả chỉ nghĩ lúc ấy tinh thần sáng khoái.

Hiện tại nghĩ lại có chút sợ.

Thời Phái đưa tay lau gương mặt âm u của mình, lấy nửa vỏ chuối còn nằm trên trán quăng xuống đất đầy chán ghét, thực tốt, lá gan nạng lớn đến trình độ này rồi!

Xem chàng thu thập nạng như thế nào?

Thu thập như thế nào ... Như thế nào... Thực đáng giận! Trước mắt chàng chưa có biện pháp nào có thể thu thập nạng!

Hiện tại không tiếp thu sừng ái từ chàng, còn không sợ bị chàng hòa li, lá gan thực lớn hơn trước, Thiên Vương lão tử chân chính so ra còn kém xa nạng.

Trên mặt dính nhor nhóp vỏ chuối, Thời Phái vội lại bồn nước tẩy rửa, thời điểm trở lại thư phòng, nhìn mấy sọt trái cây kia thực không vừa mắt chút nào,

chàng hung hăng giờ hai chân đá vào sọt vài cái.

Thấy nàng ăn uống không được, chàng vội tìm người vận chuyển trái cây tình quý ở phía Nam, bỏ biết bao bạc cùng quan hệ mới đem về được, vậy mà nàng đối xử với chàng như thế? Không phải nàng muốn nghe mấy câu dễ nghe thì chàng nói cho nghe sao? Nghe xong sao lại lấy vỏ chuối ném chàng?

A, xem phần thật tình của chàng như lòng lang dạ sói, về sau nàng muốn ăn thứ gì thì tự bỏ tiền hỏi môn mà mua, đừng mơ tưởng chàng lo lắng chuyện ăn uống nữa.

Đêm đó chàng ngủ muộn nên hôm sau thức dậy trễ. Vừa mới dậy, liền nghe Trương Bình đứng cửa lo lắng gọi.

“Thiếu gia mau dậy đi! Phu nhân kêu ngài qua gấp, nhìn dáng vẻ ngài ấy đang tức giận, người vận lần nhớ chú ý một chút.”

“Đã biết, nói phu nhân ta lập tức đi qua.”

Đấy mắt Thôi Phái phát động thanh sắc, sắc mặt thối lại, thật vất vả tới qua đi vào giấc ngủ, kết quả chàng nằm ác mộng cả đêm, trong mộng cả người chàng trần trụi nằm trong một cái hồ đầy vỏ chuối, một con chuối lớn thành tinh, vận qua vận lại truy bắt chàng, cố tình trong mộng chàng không khai triển được chút nào vũ lực, chuối tinh kia lúc trong bộ dáng quả chuối lúc biết thành gương Giang Nhã Phù. . . Chàng thề cả đời sẽ không ăn chuối nữa.

Không biết mẩu thân tìm chàng vì chuyện gì? Chàng không nghĩ được chút manh mối nào, nghĩ mãi không xong chàng vội thu thập một chút liền đi thỉnh đường bá kiến mẩu thân.

“Nhi tử gặp qua mẩu thân.” Thôi Phái cười hành lễ, sau đó định ngồi xuống.

Ai ngờ bị quốc công phu nhân lớn tiếng quát “Con đứng cho ta! Ta cho con ngồi lúc nào?”

“Mẩu thân. . . Ngài làm sao vậy?”

“Ta làm sao vậy? Ta sắp bị con làm cho tức chết đây! Khi gia chúng ta ba đời đơn truyền, xưa nay con nói dối đều đơn bạc, trách ta thời điểm tuổi trẻ không nạp mấy thiếp thất cho phụ thân con, cuối cùng chỉ có mình con là hài tử độc nhất, đến bây giờ một bó tuổi ta phải nhọc lòng chuyện nói dối dòng tộc, làm không xong ta thực thẹn với khi gia!” Quốc công phu nhân vén tay áo che mặt khóc, không biết khóc thật hay khóc giả.

“Mẩu thân, không phải Nhã Phù mang thai sao? Ngài yên tâm, đứa bé này sinh ra chính là con trai đấy.”

Quốc công phu nhân càng giận hơn “Con còn biết đến nàng sao? Nếu không phải sáng nay ta thấy mặt tức phụ không tốt, mới hỏi nàng ta, thì ta mới biết trong thời gian này con chẳng quan tâm gì đến nàng, lại ân cần quan tâm đến nữ nhân khác, con nói xem ta phải làm sao cho tốt?”

Thôi Phái nhăn mày, nghe lời mẩu thân nói ra có điểm không đúng liền xen vào “Ngài từ từ. . . Con xum xoe với nữ nhân khác? Giang Nhã Phù nói như vậy với ngài?”

“Bảo ta nói không đúng sao? Con cứ nhiên gọi thẳng họ tên nàng, đến bây giờ phu thê còn gọi nhau kính trọng như thế?”

Thôi Phái đau đầu, gân xanh nhảy dựng trên trán, thực tốt mà, nàng học được cáo trạng, hơn nữa còn là vu cáo chàng!

“Mẩu thân, ngài nói sự tình rõ ràng xem, nói con xum xoe nữ nhân khác là thế nào?”

“Con là do ta sinh, đừng nghĩ gạt ta, ta hỏi con, con đem mấy sọt trái cây kia về không cho Nhã Phù ăn, cũng không hiếu kính chúng ta, không phải vì tặng nữ nhân khác? Tâm tư con đối với Hứa gia nhà đầu ta biết, chính là. . .”

“Mẩu thân! Ngài nghĩ đi đâu vậy? Cái này không thể nói lung tung được? Căn bản không có chuyện này xảy ra!” Âm thanh Thôi Phái run rẩy.

Quốc công phu nhân hồ nghi nhìn chàng “Thật không có? Rốt cuộc chuyện kia là như thế nào? Con tính lưu trữ một mình ăn sao?”

“Con! Con! Con là. . . Mua cho Nhã Phù.”

Thôi Phái nóng giận một hồi, bỏ đi, nàng lợi hại, chàng thua, chịu thua là được chứ gì? Lúc này chàng khắc sâu minh bạch, cái gì kêu vác đá đập chân mình rồi.

Quốc công phu nhân nhìn con trai dường như thở dài “Đứa nhỏ này, tâm tư như thế nào không nói rõ ràng? Chính chuyện tốt cũng làm không xong, bị nghĩ sai thực xứng đáng. Nhanh kêu người nâng mấy sọt đó đến chỗ Nhã Phù đi. Trái cây phía nam không dễ dàng có được, con biết đường vận chuyển này sao không đem về nhiều nhiều chút, nữ nhân hoài thai rất vất vả, làm nam nhân như con đầu hiểu được chứ.”

“Vâng, nhi tử đã biết.” Thôi Phái giống như bị đánh thành trái cà tím, cảm giác con đường nhân sinh của mình mất ý nghĩa rồi.

Quốc công phu nhân tự mình giám sát việc chuyển mấy cái sọt, thứ tự các loại trái cây được Mộc Lưu Phi cùng các nha hoàn nâng vào chính phòng.

Giang Nhã Phù từ chối “Mẩu thân ngài lấy một ít đi, nhiều như vậy con ăn không hết, trái quý như vậy hư thật không tốt? Lấy về ngài cùng phụ thân ném thử.”

Quốc công phu nhân lôi kéo tay nàng “Đứa nhỏ ngốc, người không cần quan tâm chúng ta, thích chúng ta kêu Phái nhi mua, đến lúc đó con đem về nhà mẹ đẻ một ít. Đứa con trai này của ta tâm nóng mặt lạnh, gặp chuyện vạ lần đừng chấp nhặt với nó, tìm nương là được rồi.”

Quốc công phu nhân nói lời thăm thía, Giang Nhã Phù cảm động một trận, tự mình chọn một ít tặng bà đem về, xoay người thì thấy Thòi Phái trong phòng, mắt thấy chưa kịp chớp bị chàng giữ chặt nâng cầm hỏi, nàng không sao nhúc nhích được.

“Muốn làm gì? Chàng buông ta ra.”

Thòi Phái không buông, mặc kệ bọn nha hoàn nhìn thấy “Ta khi nào cùng nữ nhân khác xum xoe? Nàng vậy mà trước mặt cha mẹ bôi nhọ ta.”

Giang Nhã Phù giãy giụa “Buông ra, chàng làm ta đau ~”

Thòi Phái buông tay ra, giọng điệu hòa hoãn một chút “Về sau chuyện của chúng ta đừng kinh động đến họ.”

Giang Nhã Phù bĩu môi “không tính chuyện gì chứ, bây giờ mẫu thân làm chủ, dù sao người nhân rồi mà, vừa lúc để lão nhân gia tự tìm hiểu sự tình. Lại nói bây giờ chàng không xum xoe, nhưng rồi sẽ có, không phải người trong lòng vẫn không quên được Hứa đại tài nữ sao? Ta không quan tâm, vì sao chàng lại mẫn cảm với nó chứ?”

“Nàng nhanh mồm nhanh miệng! Chỉ có đàn bà cùng tiểu nhân là khó ở chung, quả nhiên nói đúng không sai. Nàng nghe cho rõ đây, từ nhỏ Thòi Phái ta chính là được người khác xum xoe, không có chuyện ta đi lấy lòng người khác.”

Giang Nhã Phù nhún vai “Tùy chàng nghĩ sao thì nghĩ, từ nay trở về sau, chàng cứ thế này không phải sinh khí nhiều sao? Người ta nói hay sinh khí mau già, coi chừng tức mà chết, chàng cần bảo đảm thân thể, ta không nghĩ nhi tử sinh ra không có cha.”

Mắt thấy hai người sắp cao thấp một tiếng! May mắn Tôn mụ mụ kịp thời đi vào, đem Giang Nhã Phù kéo trở về, mà bên kia Trương Bình cũng lôi kéo ống tay áo Thòi Phái đem người lôi đi.

Ăn được cam sành tươi chua chua ngọt ngọt, Giang Nhã Phù rút cuộc cảm thấy mỹ mãn, nuốt xuống bụng cảm thấy thực thoải mái chẳng còn vương mắc gì nữa.

Tôn mụ mụ nhìn bộ dáng nàng vô tâm vô phối lo lắng “Thiếu phu nhân, vừa rồi sao người lại nói chuyện như vậy với thiếu gia? Người khiến thiếu gia sinh khí.”

Giang Nhã Phù bẻ nửa trái cam sành đưa cho bà “Mụ mụ không cần lo lắng, ta biết đúng mực, chàng vốn chính là như thế, bộ dáng thanh lãnh chỉ là chiếc mặt nạ bên ngoài, kỳ thật trong lòng chàng nghĩ đủ thứ chuyện, nếu không tức giận mới không phải chàng.”

“Được, vậy ta không nói nữa, lúc nào người cũng đều có lý. Vậy ta hỏi nhé, vừa rồi nghe người nhắc tới Hứa đại tài nữ, đó là chuyện gì xảy ra?”

Nhắc tới chuyện này, đáy mắt Giang Nhã Phù hiện lên một tia cô đơn, Tôn mụ mụ không phải là người khác, nàng thành thực kể với bà “Chàng có người trong lòng, chính là nỗi danh tài nữ Hứa Triền Nhan đó.”

Tôn mụ mụ một trận kinh ngạc “Có việc này sao? Tình tình thiếu gia như vậy hoàn toàn không nhìn ra.”

Lúc này Giang Nhã Phù nói, thâm tâm cũng nghĩ, cũng không phải cùng chàng sinh sống hai mươi năm nàng mới phát hiện ra bí mật này sao.

“Người phóng tâm tư phóng khoáng một chút, nhân phẩm thiếu gia không phải như vậy, nếu đã cùng người thành thân, tất sẽ toàn tâm toàn ý đối với người. Mấy ngày này ta xem hai người thường xuyên giận dỗi, cô gia đối với người không giống vô tâm vô ý.”

“Kia ai biết được.” Giang Nhã Phù lẩm bẩm, sống qua nửa đời người, nửa điểm tâm ý đối với nàng cũng không có, nàng còn hy vọng không bằng tìm dây thừng treo cổ cho rồi, sống vậy quá thất bại. Chính là, tâm kia phỏng chừng chỉ có nửa điểm mà thôi.

Tôn mụ mụ khuyên nhủ “Ánh mắt ta nhìn không sai được, vợ chồng chậm rãi sinh hoạt, người nếu thiết tình với ngài ấy, chắc chắn ngài ấy cũng thiết tình đối đãi với người. Ta không lo lắng phần thiếu gia, ngược lại có chút lo lắng cho người, người đối với Chu thiếu gia còn...”

“Mụ mụ, người nói bừa cái gì đó?”

“Được rồi, người không nói ta cũng biết, người phần lớn do ta nuôi lớn, ta còn không biết tâm tư của người? Dù sao những gì nên nói ta đã nói, người đã thành thân, không nên có chút ý tưởng khác, chỉ chúc lấy sâu khổ cho mình.”

“Ta đã biết.”

Giang Nhã Phù sợ bà tiếp tục hỏi vấn đề mình không trả lời được, tìm cái cớ đẩy bà đi ra ngoài. Những lời Tôn mụ mụ nói nàng nhất định nghe, đó cũng là quan điểm sống của nàng, nhưng đây là cuộc sống mới khó khăn có được.

Ông trời cho nàng trở về lứa tuổi có thể tùy hứng, vì sao nàng không thể tùy ý sống một phen? Đời trước nàng vì quốc công phủ vất vả hai mươi năm, đổi lấy thiết tình của Thòi Phái một chút cũng không có, trùng sinh đời này, dựa vào cái gì muốn nàng tiếp tục phải trả giá chứ? Nàng đối chàng thiết tình, tự nhiên cũng muốn chàng đối với mình như vậy.

Cử án tề mi, hàng ngày tôn trọng nhau như khách nài đã lĩnh qua, đời này nếu có khả năng, nài muốn nếm thử tư vị lưỡng tình tương duyệt, mặc kệ cùng ai, vô luận là Thời Phái, Chu Hi hay là nam nhân khác.

Chẳng qua, nài nguyện ý ưu tiên cơ hội cho Thời Phái trước.

Thời tiết bắt đầu mát mẻ, xã giao lui tới cũng nhiều hơn. Bệnh trạng thai nghén Giang Nhã Phù giảm bớt không đến một tháng liền biến mất một cách thần kỳ, nhìn qua quần áo, bụng như cũ bình thường. Cả ngày ở trong phủ cũng chán, mấy cái xã giao quan trọng nài sẽ tự mình đi qua bãi hạ.

Vừa lúc kỷ niệm sinh thần Huệ thái phi, nài theo quốc công phu nhân đi một chuyến, Huệ thái phi ở Đại Hạ quốc là một truyền kỳ nữ nhân, được tiên hoàng ngự giá thân chinh tuyệt bút, do trí tuệ cùng đảm lược siêu quần. Đương kim thánh thượng đối với bà thập phần tôn kính, bởi vậy tiệc mừng thọ làm cực kỳ náo nhiệt, cơ hồ người nhà quý đại thân đều lại chúc mừng.

Giang Nhã Phù một tác cũng không rời quốc công phu nhân, sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, đa số thời điểm nài an tĩnh ngồi gốc bên bà, nghe các trưởng bối nói chuyện, thuận tiện đem chuyện kiếp trước quên mất dần nhớ lại.

Hôm nay tới không ít tôn thất đệ tử, mấy vị Vương gia thiếu niên tới rồi nhưng có một chút khiến nài cảm thấy kỳ quái.

Trường hợp này, Hứa Triền Nhan như thế nào không tới? Ai không tới nhưng nài ta là nên tới nha.

Giang Nhã Phù tìm cơ hội cùng Trương Nhị tiểu thư nói chuyện, hỏi ra nghi vấn của mình.

Trương Nhị nhìn quanh, thấp giọng nói “Chuyện này người hỏi xem ra đúng người rồi, ta vừa vặn biết được. Hứa đại tài nữ mặt bị thương, nghe nói sưng đỏ ngứa đau, không chỉ hủy dung còn rất khó chịu nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mai Liền Hòa Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Bình hương lộ vô sắc vô vị

“Như thế nào bị thế?” Giang Nhã Phù giả bộ kinh ngạc, kỳ thật với nài ta không thân quen, những chuyện riêng tư nài không rõ ràng lắm. Kiếp trước không đặc biệt chú ý Hứa Triền Nhan, nhưng chuyện nài ta bị thương nơi mặt thì có nghe qua, nhưng lúc ấy gương mặt nài ta đã khôi phục rồi. Với lại lúc ấy nài không hiểu kỳ nhiều, nghe để đó chứ không hỏi rõ nguyên nhân vì sao bị thương.

“Chuyện này ta nghe nói, trong phủ đã thỉnh vài đại phu, uống không ít phương thuốc vẫn chưa có tác dụng gì. Hứa đại nhân còn vì việc này gọi ông ngoại ta mấy lần, kết quả chưa có biện pháp nào tốt cả, xem mạng nài ta khổ nhĩ, đừng nói muốn ra cửa, nếu trị không hết không chừng không muốn sống nữa.”

Ài, Giang Nhã Phù không biết tâm tình của mình lúc này thế nào, đối với Hứa Triền Nhan nài chỉ có oán không có hận, dung mạo đối với nữ nhân đặc biệt quan trọng, nữ nhân chưa lập gia đình càng đề tâm hơn, hủy dung chẳng khác nào muốn lấy mạng người ta.

“Có người nhìn qua, chúng ta đừng nói nữa, không chừng quá hai ngày có người trị hết cho nài ta sao?”

Trương Nhị không tin Nhã Phù rộng lượng như vậy, hướng nài chớp mắt “Nhã Phù, người không ghi hận nài lần trước ở Ninh Vương phủ có ý gọi người lên biểu diễn sao?”

“Ài, lòng dạ ta nào hẹp hòi đến như vậy chứ?”

Hứa Triền Nhan xảy ra chuyện lớn như vậy, Thời Phái sẽ mau biết thôi, Quốc công phủ có con đường thu thập tin tức riêng, thành thân rồi, mấy gia đình chàng bố trí chú ý Hứa Triền Nhan trước kia vẫn chưa rút về.

Chuyện này Thời Phái biết, chỉ sợ trên đời này cũng chỉ có chàng biết rõ ràng nhất, kiếp trước Hứa gia tra ra chân tướng phải là một tháng sau đó.

Đều là chuyện thâm thiếp tranh đấu nhau, một thứ nữ Hứa đại nhân vì ghen ghét Hứa Triền Nhan, dục lòng mưu mô chuyện này, sự tình bại lộ, bị được nài ta mua của gã giang hồ thuật sỹ bán, hần sớm đã chạy trốn. Muốn bắt được người này, Hứa đại nhân hao phí một lượng lớn nhân lực cùng tài lực, rốt cuộc bắt được hần trốn ở khe suối nhỏ kinh thành. Mặc dù lấy được giải được, mất nửa năm dung mạo Hứa Triền Nhan mới khôi phục như cũ.

Không biết sao, việc này trong trí nhớ Thời Phái quên mất, nghe được mới kinh ngạc, bằng không trước đó chàng nhắc nhở Hứa Triền Nhan chú ý một chút thì tốt rồi. Sự tình đã xảy ra nói gì cũng không tốt, với lại lúc này bản thân quan tâm nhiều đến Hứa gia thì quá kỳ quái, không những thế còn bị nghi ngờ dụng tâm kín đáo với người ta, vì sao chuyện nhà Hứa gia chàng đều biết, thậm chí nơi tên kia ẩn thân chàng cũng biết, muốn bịa biện khó bảo chữa xong.

Thời Phái thực mau hành động, chàng nghĩ biện pháp mang thủ hạ đến chỗ khe suối nhỏ bắt người, bắt hần được, buộc tên kia lấy giải được ra rồi gán một tội khác tống vào phủ doãn nha môn.

Thời Phái mang giải được về nhà, giao cho Trương Bình đổi qua cái bình thích hợp khác, đựng trong cái bình hương lộ bình thường đem tặng người.

Giao việc cho Trương Bình đi làm, chàng đi tẩm, hôm nay nên trở về phòng chính ngủ, bụng Giang Nhã Phù vừa qua ba tháng một ngày, quốc công phu nhân không cho bọn họ ngủ riêng mỗi ngày nữa, bởi vậy như ý mẫu thân chàng ngẫu nhiên trở về phòng ngủ chính.

Lúc chiều Giang Nhã Phù ăn cơm có chút no, sợ ngủ không tiêu hóa được thì khó chịu, thừa dịp ánh chiều chưa tắt nàng đi tản bộ, ánh chiều tà dưới chân trời hôm nay thật đẹp làm sao.

Lại lúc này, bóng dáng Trương Bình lóe trước đại môn đập vào mắt nàng, hần như muốn đi vào, nhìn thấy nàng lập tức lui ra ngoài.

Lòng nàng liền nổi nghi ngờ, nàng không phải quý, thấy nàng liền chạy là có chuyện gì?

“Mộc Lưu Phi, mau gọi Trương Bình lại cho ta, hỏi hần, trong mắt chỉ có thiếu gia không có Thiếu phu nhân này đúng không?”

Mộc Lưu Phi chạy nhanh gọi Trương Bình. Trương Bình đi xa chưa được vài bước thấy Mộc Lưu Phi đuổi theo, nhìn hộp quà cầm trên tay thở dài, ngoan ngoãn theo Mộc Lưu Phi gặp Thiếu phu nhân.

“Trong tay ngươi cầm là thứ gì?” Ngữ khí Giang Nhã Phù xưa nay chưa từng có nghiêm túc, lúc này đi thẳng đến lông tóc Trương Bình. Nàng nhìn ra hần trốn tránh nàng do hộp đồ trên tay.

“Hồi, hồi Thiếu phu nhân, đây là của thiếu gia chuẩn bị hạ lễ cho bạn tốt thành thân.”

“Bên trong là thứ gì?”

“... Là mỹ nhan hương lộ ạ.”

Mỹ nhan? Nháy mắt Giang Nhã Phù nghĩ đến một chuyện, cười lạnh một tiếng “Lấy ta nhìn xem, đồ vật này đưa cho nữ nhân, vạn nhất không phải thứ tốt, không phù hợp tâm ý đối phương ngược lại là thất lễ.”

“Này... Này...” Trương Bình cứng họng, muốn cự tuyệt lại không thể thốt ra.

Mộc Lưu Phi không nói hai lời, tiến lên đoạt cái hộp trong tay hần giao cho Giang Nhã Phù.

Giang Nhã Phù không giận mà uy nghiêm “Trương Bình, hôm nay không cần vội, lui xuống, chờ thiếu gia về phòng ta nói chuyện này với chàng, chuyện này là của phu thê chúng ta, ngươi không phải nhọc lòng suy nghĩ.”

Trương Bình không vật vờ, thật sự hần không có gì phải nhọc lòng, nhưng việc này liên quan đến Hứa tiểu thư...

“Vâng, tiểu nhân lui trước.”

Khi bóng Trương Bình biến mất, Giang Nhã Phù mới thoải mái hít thở không khí, bộ ngực phập phồng lên xuống, ngoắc ngón trở bảo Mộc Lưu Phi lại nàng dặn dò...

Mộc Lưu Phi cầm cái hộp đi, rất nhanh cảm trở lại.

Thời Phái tẩm xong tinh thần thực thoải mái, vừa về phòng thấy trên bàn cái hộp mở toan tức khắc sùng sốt, làm bộ như không có việc gì thử hỏi “Trương Bình đưa tới?”

“Vâng, Trương Bình nói bên trong là hương lộ, chàng muốn tặng riêng cho ta sao?”

Giang Nhã Phù cố ý tỏ ra mình cũng muốn, tha thiết nhìn chàng, hy vọng chút áy náy từ Thời Phái.

“Có thứ tốt hơn tặng cho nàng, cái này ta muốn tặng người khác, sáng mai liền đưa đi.”

“À, vậy chàng đem tặng đi. Ta đang có mang, vốn không thể thoa loạn lên mặt được.”

Một câu nói này làm lòng Thời Phái hệt hăng “Mấy ngày nay thân thể nàng thế nào? Hải tử còn nháo không?”

“Không có cảm giác gì, hiện tại khá tốt.”

Thời Phái trầm ngâm “Ta có đặt trái cây chuyển tiếp theo cho nàng, lần này là hai loại khác, nàng thoải mái mà ăn.”

“Được.”

Ngày hôm sau.

Tại Hứa phủ, trong khuê phòng đại tiểu thư lần nữa truyền ra tiếng nháo khóc sắc nhọn, âm thanh đồ sứ vỡ tung tóe “Buông ta ra! Ta không muốn sống

nữ, người không giống người quý không giống quý, ta tồn tại còn có nghĩa gì?”

Hứa phu nhân ôm eo nàng khóc theo “Nhan Nhi, Nhan Nhi, con nhịn một chút, nếu con chết nương cũng không sống nổi, phụ thân vì con đang tìm kiếm khắp nơi danh y, mặt con nhất định sẽ được chữa khỏi thôi.”

“Con không tin! Đã qua bao lâu rồi? Thái y tới đều nói không tốt, con nhất định bị bệnh nan y, trở thành chuyện bát quái trong kinh con tình nguyện chết đi cho rồi!”

“Con muốn lấy mệnh nương sao! Ta thật là mệnh khổ mà...”

Lúc này nha hoàn đi đến bên người Hứa phu nhân “Phu nhân, Trần tiểu thư lại đây vấn an tiểu thư.”

Hứa phu nhân nào còn tâm lực chiêu đãi khách nhân “Không tiếp, kêu nàng trở về, cái dạng này của tiểu thư sao có thể gặp người được?”

“Phu nhân, Trần tiểu thư không biết từ đâu mà biết đại tiểu gặp chuyện, nàng nói gia truyền của nàng có một lọ mỹ nhan hương lộ, có thể trị làn da bách bệnh, bị thương nơi mặt cũng được trị khỏi.”

Hứa Triền Nhan đang điên cuồng, nghe lời này lập tức có hy vọng “Vậy người còn chờ gì nữa? Chạy nhanh ra mời nàng ta vào!”

Thực mau, Trần Như Vân được mời vào nội viện gặp Hứa Triền Nhan, tuy nghe nói gương mặt Hứa Triền Nhan rất thảm, không nghĩ tới sẽ thảm đến như vậy, lúc này gương mặt như bị biến dạng hoàn toàn không rõ dung mạo, trông thật đáng thương.

“Ta với Hứa tỷ tỷ quen biết qua, nghe tin dữ này muối muối rớt cuộc ngồi không yên, đặc biệt đưa hương lộ này cấp tỷ tỷ xem thử, nhất định có thể đem mặt tỷ tỷ chữa khỏi.”

Hứa Triền Nhan kích động cầm chặt cái bình nhỏ run rẩy rơi lệ, Trần Như Vân không biết nàng đang suy nghĩ gì. Hứa phu nhân đem nữ nhi vào phòng, nói chuyện với nàng đầy khách khí, còn tặng rất nhiều hạ lễ quý giá mới tiễn nàng ra về.

Chỉ cần gương mặt khôi phục như lúc đầu, Hứa Triền Nhan nguyện ý ném thử bất cứ thứ gì, muốn nàng uống nàng cũng nguyện ý thử! Hơn nữa Trần Như Vân lời nói khẳng định như vậy, tâm tro tàn của nàng rớt cuộc lần nữa cháy hy vọng.

Trần Như Vân cùng mình không có giao tình gì đặc biệt, là biểu muội của người kia, chàng tuyệt đối sẽ không hại nàng!

Mở nút bình, Hứa Triền Nhan cẩn thận đổ một ít hương lộ vào lòng bàn tay, không sắc không có bất cứ mùi vị gì, có lẽ đây mới là chỗ đặc biệt của bí dược, nàng không hoài nghi liền vơn hai ngón tay chấm lấy hoa lộ, kiên nhẫn bôi lên chỗ sưng đỏ trên da thịt, mong chờ kỳ tích buông xuống.

Một ngày đi qua, gương mặt không có bất luận chuyển biến gì tốt đẹp...

Hai ngày đi qua, như cũ không đổi.

Nàng không tin, kiên trì dùng năm ngày, vẫn không hề khỏi sắc gì!

Mẫu thân cùng nha hoàn bên người đều khuyên, xem như giống những loại dược trước, nàng không nên nản lòng, lão gia nhất định tìm ra thần y chữa cho nàng. Mọi người đều nói, nếu thực sự có hương lộ thần kỳ như vậy, Trần gia trước kia sao không lộ ra? Không cần người cầu lại tự mình tới cửa? Bệnh này khó trị, hương lộ không công hiệu cũng là chuyện bình thường.

Lúc này phản ứng Hứa Triền Nhan ngoài dự kiến mọi người, nàng không khóc lớn hay náo loạn, mà ngồi tĩnh như pho tượng, cả người tản ra khí lạnh hàn.

“Đến phủ thỉnh Trần tiểu thư đến gặp ta.”

Hứa phu nhân nói: “Kỳ thật Trần tiểu thư cũng là hảo tâm, nàng không biết bệnh tình của con như vậy...”

“Mẫu thân, ngài yên tâm, con không phải gọi nàng đến vấn tội, con có chuyện muốn hỏi nàng một chút.”

Hứa phu nhân biết tâm tính nữ nhi lúc này yếu ớt, sợ không đáp ứng, nàng lại làm ra việc quá khích đành phải đồng ý theo.

Tác giả có lời muốn nói: Nam chủ: Xem ta về sau biểu hiện... Các người đừng vội phủ định ta!

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mai Liền Hòa Ly* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Chàng sẽ không quan tâm sao?

Trần Như Vân rất nhanh đáp ứng lời mời tới Hứa phủ, nàng tưởng gương mặt Hứa Triền Nhan có khởi sắc tìm nàng nói lời cảm tạ.

Nhưng thấy gương mặt Hứa Triền Nhan như cũ đáng sợ, nàng biết mình nghĩ sai rồi, nhất định có chỗ nào đó xảy ra vấn đề.

Hứa Triền Nhan đem nửa bình hoa lộ còn dư cùng hộp đóng gói đẩy cho nàng “Thứ này từ đâu tới, nhờ Trần tiểu thư trả về chỗ đó đi, nói người nọ vật quý trọng như vậy, Hứa gia ta dùng không nổi, mà Hứa Triền Nhan ta càng dùng không nổi. Còn nửa bình trà lại nguyên chủ, nói chàng nổi bếp lò nấu mười lăm phút đem pha trà mà uống.”

Trần Như Vân hoảng sợ “Này... chuyện thế nào lại nói vậy? Hứa tiểu thư, chắc có chỗ nào đó hiểu lầm đúng không? Ta... Ta thực không có ý xấu, không giúp được người ta thực xin lỗi, nhất định sẽ có biện pháp chữa khỏi gương mặt người.”

“Được rồi! Nơi này chỉ có hai chúng ta, không cần diễn kịch nữa. Đừng dùng bộ dáng đáng thương đó nói với ta, chuyển lời cho Thòi Phái biết, chuyện này Hứa Triền Nhan ta sẽ nhớ kỹ!”

Hành động bị nàng vạch trần, Trần Như Vân đỏ mặt “Hứa tiểu thư, kỳ thật biểu ca ta là thực tâm muốn giúp người...”

“Người tới! Đưa Trần tiểu thư rời phủ!”

Trần Như Vân mang đồ vật bị đuổi khỏi Hứa phủ, trong lòng thực ủy khuất, là chuyện gì xảy ra? Đầu tiên là không biết cọng dây thần kinh nào của biểu ca bị sai lệch, cổ tinh bắt nàng làm chân chạy đua đồ, bảo nhanh chóng đem bình dược huynh ấy tìm được cho Hứa Triền Nhan trị thương nơi mặt.

Hứa Triền Nhan cũng thật không biết tốt xấu, nước thuốc không hiệu quả cũng không cần nói khó nghe như vậy, còn đuổi mình ra khỏi cửa nữa. Thật tốt, bảo nàng trả lại đồ vật cho biểu ca, cả hai không muốn nàng sống yên mà.

Trần tiểu thư rời đi, Hứa Triền Nhan lại phát điên một hồi, khóc lóc đập bẻ rất nhiều đồ vật trong phòng. Thòi Phái là có ý gì? Cố ý nhục nhã nàng sao? Hiện tại nàng trở thành chuyện bát quái trong kinh, là nước bùn, cả chàng cũng bắt đầu trêu chọc nàng? Trong khi biết rõ nàng tin tưởng chàng!

Trần Như Vân truyền tin, mời Thòi Phái đến phòng tơ lụa gặp nàng.

Vừa thấy chàng đến nàng thở dài nhẹ nhõm, nhanh đem đồ vật chẳng khác củ khoai lang nóng bỏng trả vào lòng ngực chàng “Đồ của huynh muội trả lại, người ta dùng không tốt, muội làm cái chân chạy thiếu chút bị người ta cho ăn gây lớn rồi.”

Thòi Phái không hiểu đồ vật này sao không hiệu nghiệm? Rõ ràng đúng là giải dược, như thế nào không hiệu nghiệm chứ?

“Nàng dùng không hiệu quả?”

“Đâu chỉ không hiệu quả? Giống như càng nghiêm trọng hơn. Nhìn đồ vật, nàng biết huynh đưa, một phen khổ tâm của huynh xem như uống phí rồi.

Nàng bảo muội chuyển lời, nói chuyện này nàng nhớ kỹ, kêu nửa bình dư huynh đem mà pha trà uống đi.”

Thấy Thòi Phái càng nhấn chặt chân mày, như là không nghĩ ra cái gì.

Trần Như Vân không lưu tình chút nào nói “Đúng rồi! Muội giúp huynh là cảm ơn lần trước huynh giúp muội giải quyết phiền toái kia, về sau đừng mơ tưởng kêu muội gạt biểu tẩu giúp huynh nữa! Huynh đã thành thân, liền thu tâm đi, lần này muội không nói cho biểu tẩu biết, lần tới vẫn xảy ra chuyện thế này, muội nhất định kể chuyện lần này của huynh đó.”

Như thế nào không khỏi? Thòi Phái nghĩ trăm lần cũng không nghĩ ra “Đa tạ biểu muội, ta nhớ kỹ lời muội nói. Ta về phủ trước, muội thích thứ gì cứ thoải mái chọn, đừng khách khí.”

“Được! Muội không khách khí.”

Thòi Phái mang theo cái hộp vội vàng trở về phủ, chuyện đầu tiên là đem đồ vật mở ra xem, đưa mũi người người, lập tức chàng phát hiện có gì đó không đúng, nguyên bản hương thơm nồng đậm sao không người thấy? Thời điểm lấy về chàng có người qua, dù qua một thời gian hương liệu giảm đi, cũng không đến mức không người thấy gì?

Pha trà uống? Nhớ lời Hứa Triền Nhan nói, chàng đưa lên môi nếm thử, thân mình bỗng cứng lại, đây không phải giải dược? Con mẹ nó đây là nước! Nguyên thủy là nước!

“Trương Bình! Người cắt cho khuất mắt ta!”

Trương Bình không biết cắt đâu nên lăn vào “Thiếu gia người tìm nô tài?”

“Người nói cho ta, bình dược này là thế nào? Vì sao giải dược biến thành nước trắng?”

Hả? Trương Bình ghen hòng nhìn trần trời “Này, tiểu nhân không biết a...” Bỗng hắn nhớ tới cái gì, sắc mặt biến đổi, đem miệng ngậm lại.

“Người nói rõ ràng cho ta, rốt cuộc tại sao xảy ra vấn đề? Ta bảo người đổi cái bình khác mà thôi, nước thuốc đâu?”

Nhìn ánh mắt Trương Bình đầy cho mình ‘ý tứ chính người tự hiểu’, trong lòng Thôi Phái rơi lộp bộp, tức khắc ngẫm hiểu, nghĩ tới một khả năng có thể xảy ra.

Đúng vậy, hộp dược qua tay Giang Nhã Phù...

Nghĩ đến đây, Thôi Phái sắc mặt đều thay đổi, hận không thể liếc chết Trương Bình “Như thế nào đồ vật giao trong tay Thiếu phu nhân?”

“Thiếu gia, tiểu nhân thật sự oan uổng, Thiếu phu nhân muốn xem thứ gì tiểu nhân cầm, tiểu nhân đâu dám không đưa?”

“Được rồi, thu bộ dạng ủy khuất đó của người đi, thực biết gây phiền toái cho ta.”

Thôi Phái đỡ trán, nguyên bản chàng nghĩ không bằng nhiều chuyện bớt đi một chuyện, gặt Giang Nhã Phù làm việc này, thực tốt, biến khéo thành vụn. Không chữa khỏi gương mặt Hứa Triền Nhan, bị nàng ta ghi hận. Mà bên này Giang Nhã Phù biết chân tướng, không chừng nói móc chàng như thế nào đâu.

Chàng làm sao lấy lại bình dược trong tay Giang Nhã Phù bây giờ? Đã nói bên trong là bình hương lộ bình thường, nàng không biết bên trong là dược cứu mạng người! Bất quá chính là trò đùa dai của nàng, chàng muốn phát hỏa nhưng không có chỗ để phát tiết.

Phiền toái chính là, chàng muốn hỏi nước thuốc chân chính đâu, thẳng thắn trả lại cho chàng...

Hôm nay không phải ngày chàng trở về phòng ngủ, nhưng chàng không thể không về, chàng cần lấy lại bình dược.

Giang Nhã Phù vừa tắm gội xong, ngồi trước gương đồng xúc bình hương lộ lên mặt, nhìn thấy hình ảnh Thôi Phái xuất hiện trong gương, nàng không xoay lại, vẫn tư thế ấy ngồi yên ổn.

“Sao chàng lại về đây?”

“Nhà của ta ta không thể về ở sao?” Thôi Phái mau miệng hơn so với đầu óc nghĩ. Lần trước cùng nàng trùng sinh cãi vã một trận tựa như bật mở một cái chốt thần bí. Cả hai cố gắng tìm một phương thức ở chung mới, mặc dù đối thoại có chút gay gắt nhưng không đến nỗi không qua được.

Giang Nhã Phù tiếp tục đổ một chút hương lộ vào lòng bàn tay, thoa đều lên gương mặt vỗ vỗ nhẹ, âm thanh kéo dài nói “Có thể ~ đương nhiên có thể, bất quá, chàng về là muốn cãi nhau với ta sao?”

Một kích này, Thôi Phái đi đến bên nàng, đem bình dược đặt trước mặt nàng “Đồ vật nguyên bản bên trong đâu?”

Hai tay xoa trên mặt từ từ hạ xuống, lại xoa lên cho đến khi mặt không đỏ tâm không nhảy nàng mới nói “Như chàng thấy đấy, ta đang dùng, tân hôn còn chưa mua hương lộ cho nương tử, vội vã mua lấy lòng nữ nhân khác không tốt lắm đâu?”

Nàng vừa dứt lời, cổ tay đã bị chàng mạnh mẽ cầm lấy “Nàng mau lau sạch! Đó là dược! Đã biết không thể thoa bậy lên mặt rồi sao?”

A? Trong nháy mắt Giang Nhã Phù mê mẩn, nhưng thực mau nàng phản ứng lại, thì ra đưa cho Hứa Triền Nhan không phải hương lộ tốt nhất, mà là giải dược tìm riêng cho nàng.

“Lau sẽ thế nào? Mặt nổi mẩn đỏ sao? Mà có bị thương cũng là mặt ta, chàng gấp cái gì?”

Tay Thôi Phái nắm tăng thêm vài phần lực “Nàng... Nàng thật không biết tốt xấu...” Rốt cuộc chàng chưa nói ra nàng không biết tốt xấu cái gì.

Giang Nhã Phù vùng khỏi giam cầm của chàng cười lạnh nói “Nguyên bản ta cho rằng, chàng muốn tặng cho nàng ta bất quá là một lọ hương lộ khó có được thôi, có thể giúp gương mặt nàng khôi phục vài phần. Ta lại không nghĩ tới, chàng thật là dụng tâm, giúp nàng tìm thuốc giải, thật không phí ít công phu đi? Không đúng, việc này kiếp trước chàng hẳn cũng làm, nói một hồi vẫn là ngựa quen đường cũ thôi.”

“Nàng sớm biết ta muốn tặng cho ai?” Thôi Phái kinh ngạc, sớ dĩ không nghĩ chuyện mình làm nàng biết được, chính là sợ nàng có ý nghĩ như vậy. Nàng tuy rằng tính khí lỗ mãng, nếu không giải thích rõ không tốt chàng nói “Kia chỉ là suy nghĩ thuở thiếu niên, kiếp trước ta chỉ là người ngoài cuộc, căn bản không để ý nhiều chuyện này. Bất quá so với nàng có biết nhiều hơn một chút, muốn giúp nàng một phen, để bớt thống khổ thôi, nàng không biết độc kia lợi hại thế nào đâu.”

“Hừ!” Giang Nhã Phù hừ lạnh một tiếng, quay người đi, không muốn nhìn chàng. Cho nên chàng biết rõ không nên hỗ trợ, thời điểm sự tình xảy ra giống nhau, chàng không màng thể diện phụ thể giúp nàng, chỉ vì không muốn để người trong lòng mình chịu nhiều thống khổ một chút.

Thôi Phái dịch vài bước đến trước mặt nàng, nàng muốn trốn, Thôi Phái giữ bà vai kéo đối diện với mình.

“Nhã Phù...” Gọi xong tên nàng, chàng tạm dừng hồi lâu, sau mới lựa những ngôn ngữ thích hợp nói “Chúng ta đều trải qua quá một đời người, biết mệnh vận mọi người sau này, có một số việc chúng ta có khả năng làm được thì không thể thờ ơ. Tỷ như Chu Hi... Nàng biết rõ hẳn sau này trải qua cái gì, nàng sẽ trở mặt nhìn hẳn trải qua những cái đó sao?”

Thần sắc Giang Nhã Phù khẽ nhúc nhích, hiển nhiên một câu nói liền động tâm nàng, xác thật nàng làm không được...

Nhưng... những sự tình liên quan đến Chu Hi chính là đại sự hạnh phúc suốt đời huynh ấy! Có thể nào đánh đồng cùng Hứa Triển Nhan, biết rõ mặt nàng có thể trị tốt mà.

Nhủ mi lại nàng nhìn Thời Phái “Cho nên? Lần này chàng không đành lòng để nàng chịu khổ, vậy về sau thì thế nào? Nhìn nàng khổ chàng chịu không nổi, nàng muốn nhảy hố hứa chàng không nhẫn tâm? Không phải một hai bình nước thuốc có thể giải quyết, đến lúc đó chàng nghĩ thế nào giúp nàng?”

Bị nàng hỏi Thời Phái lập tức ngây người, môi khép mở vẫn không nói được.

Giang Nhã Phù cười tự giễu “Chàng giúp nàng là phương pháp tốt nhất làm nàng yêu chàng, chờ chúng ta hòa li xong, chàng cưới nàng vạn sự đại cát, xem ra nàng đối với chàng tựa hồ cũng không vô tâm như vậy.”

“Nhã Phù!” Trong lòng Thời Phái hờ hết, không phải như thế! Rõ ràng chàng không phải ý tứ này! Chàng đơn thuần nghĩ giúp nàng ta một phen mà thôi! Chuyện chàng biết, chỉ là chuyện nhỏ như trở bàn tay không phải sao?

Giang Nhã Phù không để ý bộ dáng đại người của chàng, xoay người đi lại bàn trang điểm, lấy ra một cái bình nhỏ từ trong tráp đưa cho chàng “Cầm lấy, nhất thời tâm huyết dâng trào ta kêu nha hoàn đổi, ta chưa từng mở xem qua, của ai đem giao người đó đi.”

Áp xuống tư vị khác lạ trong lòng, nàng nói tiếp một câu “Ta trộm đồ can thiệp chuyện của chàng là ta không đúng, ta xin lỗi, về sau sẽ không có chuyện xảy ra thế này.”

Miệng Thời Phái phát khô, nắm chặt bình dược trong tay, nhìn nàng thẳng thắn không nói được lời nào.

Tắt đèn lên giường ngủ, rốt cuộc hai người không nói chuyện, tuy rằng Giang Nhã Phù không thay đổi phương hướng ngủ, suốt đêm vẫn nghiêng người hướng ra ngoài, đưa lưng về phía Thời Phái.

Ngày hôm sau thời điểm Thời Phái không ở nhà, nàng ngồi một mình trên giường hồi lâu, trong đầu trống rỗng, đến khi nghe thanh âm Mộc Lư Phi ngoài cửa mới hồi phục tinh thần lại.

Mộc Lư Phi đẩy cửa tiến vào, giúp nàng rửa mặt chải đầu trang điểm xong, thấy hôm nay tinh thần Thiếu phu nhân không tốt, như là ngủ không đủ, liền ít nói chuyện tránh làm phiền nàng. Mộc Lư Phi cuối xuống đang định bụng chậu nước ra ngoài, bỗng nhiên trước mắt sáng ngời, nhìn thấy ông nhỏ có cái gì.

“Thiếu phu nhân? Người xem!”

Tác giả có lời muốn nói: Lạp lạp lạp ~ tiểu khả ái nhóm quá tàn bạo lạp! Ta muốn kiên định trạm nam chủ! Ngao ngao ngao

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mai Liền Hòa Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Chuyện xưa như mây khói hừng thú lan xa

Nghe nàng kêu lên, Giang Nhã đi qua xem thử, tức khắc ngăn người, nàng chỉ biết tối qua chàng cảm bình giải dược nằm an tĩnh bên trong, nếu không chú ý thật không phát hiện ra.

Giải dược chàng vất vả tìm về lại ném đi? Chẳng lẽ bởi vì một phen lời nói của nàng mà thay đổi chủ ý?

Tưởng tượng đến, trong lòng Giang Nhã Phù có chút bất an, Hứa Triển Nhan cùng nàng không có thâm cừ đại hận, nàng ta trúng độc thật sự đáng thương, có phải hay không mình quá ích kỷ rồi?

Nàng nói Mộc Lư Phi gọi Tôn mụ mụ lại, rồi lặng lẽ đem việc này nói ra, đương nhiên việc trùng sinh nàng không kể. Nàng cho rằng đều là lỗi của mình, kết quả Tôn mụ mụ nghe xong cười to không ngừng, thẳng thắn khen nàng làm tốt.

“Thiếu phu nhân người làm đúng rồi! Người ngắm xem, hôm nay một lọ giải dược thiếu gia cảm thấy không có gì, ngày mai liền sẽ cảm thấy giúp một chuyện nhỏ cũng không có gì, nói không chừng đến sau này, đem người cưới trở về cũng không cảm thấy gì. Phu thê cùng người khác bất đồng, luôn là ích kỷ chút, nếu cô gia vô tâm tư, hỗ trợ như thế nào đều có thể, nhưng nếu có tâm tư, sợ một chút cũng không được.”

Giang Nhã Phù như suy tư một chút gật gật đầu “Nghe Người nói vậy lòng ta thoải mái hơn nhiều.”

“Người đó, chính là thủ đoạn này... còn quá non nớt, động tay động chân một chút tiểu tâm tư như vậy, về sau có việc khó mà nói được.”

“Mụ mụ nói đúng, lúc ấy đầu óc ta nóng lên không nghĩ gì nhiều. Về sau ta không bao giờ hành động như vậy, Tính tình Thòi Phái ta biết một chút, chàng là một người chính đại quang minh, tuy rằng ngoài miệng không nói, trong lòng khẳng định chường mắt những động tác nhỏ xấu xa kia.”

Hỏi nàng Thòi Phái có ưu điểm nào, đó chính là phẩm hạnh. Đòi trước lấy chàng một mình nàng làm đương chủ, rồi cách đối xử với cha mẹ, cấp dưới, cách giáo dục hài tử, nàng đều xem thấy trong mắt.

Nàng thật sự hối hận mình đã đổi giải được, không phải vì Hứa Triển Nhan, mà là nàng đánh giá thấp người bên gối cùng mình sống hai mươi năm.

Sự tình đã làm, có nghĩ cũng vô dụng, Giang Nhã Phù có chút buồn bực, mong gương mặt Hứa Triển Nhan mau tốt lên.

Thòi Phái cả đêm hôm qua suy nghĩ, đến nửa đêm thấy nàng đi vào giấc ngủ, mới nhìn chăm chăm bóng dáng nàng, nữ nhân nhỏ xinh này thủ nửa đời người vì gia đình chàng, cùng chàng giao lưu tri kỷ cơ hồ không có, bọn họ chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, sống theo khuôn phép cũ, thời điểm chàng ở biên quan đao kiếm chém giết, mình nàng cô độc tại gia, có lẽ nàng suy nghĩ giống chàng, cảm thấy người bên cạnh thiếu nhiệt tình chăng?

Nàng nói rất đúng, hiện giờ đối với Hứa Triển Nhan chàng thật sự không có tư cách, sống chết của nàng ta không đến mức chàng phải nhúng tay vào. Tựa như nàng nói, chàng có thể thay đổi hoàn toàn vận mệnh Hứa Triển Nhan, nhưng tiền đề là muốn cùng Giang Nhã Phù hòa li, sau đó cưới nàng ta.

Mà chàng nguyện ý cùng hòa li sao...

Cho nên sáng sớm thức dậy, cả đêm không ngủ mất chàng thâm quầng, thuận tay ném luôn chai giải được vào ống nhỏ, chuyện nhà người khác chàng không quản nữa, nếu thật sự phát sinh sống còn, chàng sẽ giúp một chút, miễn không thẹn lương tâm là được.

Sau đó mấy ngày, thế thiếp Hứa gia tranh đấu đem tai ương đổ đầu đích nữ truyền ra, rốt cuộc Hứa đại nhân tìm được ở hậu viện một chút dấu vết để lại, ép hỏi tra ra chân tướng sự tình. Truy theo nguồn gốc thực mau tìm đến phủ doãn đại lao, tìm được thuật sĩ bán được kia.

Lúc trước Thòi Phái tìm hán lấy được vẫn chưa lộ ra thân phận, cũng chưa nói là mua cho ai. Việc thuật sĩ kia làm vài lần sinh ý thực thiếu đạo đức, không ai nghĩ hai chuyện làm một, thực mau hán liền phối cho Hứa đại nhân giải được mối.

Lại sau mấy ngày, thuật sĩ ở đại lao uống thuốc độc tự sát, cụ thể vì nguyên nhân gì thì không ai biết, cũng không ai quan tâm chuyện một con kiến nhỏ sống chết ra sao.

Qua hôn kỳ nhi tử đã lâu, quốc công gia tính đường ở kinh thành được mấy tháng, đến thời điểm hồi biên quan trấn thủ, nghe nói gần đây Tì tộc lại có chút không thành thật.

Lần này ông muốn đem theo nhi tử đi rèn luyện, nhưng con dâu vừa có thai liền đem nhi tử đi tựa hồ có chút bất nhân tình, làm cho quốc công gia có chút do dự.

Với lại Phu nhân của ông không bỏ được nhi tử, ông đành trưng cầu ý kiến Thòi Phái.

Thòi Phái nhớ kiếp trước lúc này chàng theo phụ thân đi biên quan, ở đó đóng quân hơn một năm, khi chàng trở về thì tiểu đầu nhất đã ra đời. Sau đó nghe mẫu thân nói, thời điểm hoài thai Giang Nhã Phù không chịu khổ bất cứ gì, nhưng lúc sinh con thật nguy hiểm, lúc ấy ở nhà chỉ có bà làm chủ, thực sự hù chết bà.

Tuy rằng việc này trước nay chàng không nói qua, nhưng trong lòng vẫn hồ thẹn, không chính mắt thấy đứa bé đầu tiên của mình sinh ra càng khiến trong lòng chàng tiếc nuối, lúc này vô luận thế nào chàng cũng muốn bồi nàng bình yên vượt cạn.

“Phụ thân, theo con thấy Tì tộc quấy rầy biên cảnh thế này bên trong chỉ là một thế lực nhỏ, vương thất bên kia khẳng định duy trì không lâu được, hai nước mới nghị hòa không lâu, bọn họ không dám chủ động xé bỏ điều ước này.

Nhưng đã tâm khẳng định là có, vương thất có ý mặc kệ hòa ước bố trí nhân lực là để thử thái độ Đại Hạ chúng ta. Phụ thân không cần quá mức lo lắng, hoàn toàn tiêu diệt đám cánh quân này, trong vòng mấy năm bọn họ tuyệt không dám lại có tiếp di động gì.”

Sự thật năm đó chính là thế, chàng đi theo ra biên quan, cho rằng có thể đại chiến một hồi, không nghĩ tới thực nhẹ nhàng liền tiêu diệt sạch, chờ mãi vẫn không thấy địch nhân kế tiếp xuất hiện.

Chàng sống qua một đời người, nói lời tự nhiên khí định thần nhàn, quốc công gia như cũ vẫn lo lắng sốt ruột “Con nói có khả năng, chỉ sợ bọn họ lấy điều ước làm nguy trang, khi chúng ta lơ đãng mà trở tay không kịp.”

“Sẽ không, ngài tin tưởng phán đoán nhi tử, chiến lược phòng bị bọn họ là chắc chắn, trong lòng không cần quá nôn nóng. Nhã Phù sắp sinh con, trong nhà không có nam nhân con không yên tâm, cho nên lần này con không đi.”

“Cũng được, cứ vậy đi, chuyện nhà cần con lo liệu. Cũng nên qua lại nhiều với nhạc phụ bên kia, tuy con chuyên võ, nhưng cũng có thể cùng ông ta học được nhiều thứ khác.”

“Vâng, nhi tử nhớ kỹ, ngài bên ngoài ngàn lần cẩn thận, đừng để bị thương.”

Thòi Phái tiễn đội ngũ phụ thân ra ngoài thành, nhìn gót sắt bụi đất đi xa, chàng phát hiện nhiệt huyết mệnh môn chính mình năm đó đã không còn.

Chàng biết đại bộ phận kết cục mỗi người, bao gồm gian nịnh thần, trung lương thần. Kiếp trước chàng giao tranh hai mươi năm, đi trên mảng băng mỏng mới tới đỉnh nhân sinh, quyền lợi cùng trên người vinh quang trong tay còn siêu việt hơn cả phụ thân mình.

Ở tuổi bốn mươi, Thời Phái nhìn lại kiếp sống nửa đời người ngồi trên lưng ngựa chiến, có được có mất, chàng không hối hận, chàng kiêu ngạo tự hào. Mà vận mệnh đem chàng trở lại thời điểm hai mươi năm trước, hứng thú khi ấy lúc này thực mệt mỏi.

Tư vị đứng trên đỉnh núi đã nếm qua, sau đó sáng suốt xin thoái ẩn, mới có được một đời bình an. Lại một lần lịch trình như vậy tái diễn, đối với chàng kỳ thật không còn hấp dẫn bao nhiêu, chàng càng muốn lấy những thứ khi ấy mình vứt mất.

Đương nhiên, nếu thật sự Đại Hạ xảy ra nguy cấp, vì trách nhiệm đạo nghĩa chàng không thể chối từ gánh vác, nhưng tuyệt không dùng cả nửa đời người như trước nữa.

Ài, nhớ mấy phó tướng kiếp trước đặc lực kia hiện tại không biết đang ở xó xỉnh nào, phải nhanh sớm tìm ra bọn họ mang về bồi dưỡng, khiến bọn họ sớm có thể một mình đảm đương một phía mới kịp.

Nhã Phù đáp ứng thêu khăn cho quốc công gia trước khi ông xuất chinh, làm xong nàng xoa xoa bả vai, thế sau này không bao giờ thêu hoa nữa.

Thời tiết ngày càng lạnh, nàng nằm lệch một bên giường được trải thảm da lông tuyết trắng, lưng dựa hai cái gối mềm cao, trên đùi đắp một bộ dệt nổi tốt nhất, nàng vừa ăn trái cây vừa đọc sách.

Thời Phái đi đến, từ khi nàng đổi giải dược của chàng, Giang Nhã Phù cảm thấy trong lòng không yên, thái độ đối với chàng khách khí không ít, tuy không nhiệt tình nhưng không còn gai nhọn trong đó.

“Hôm nay sao về sớm vậy?”

“À, nghĩ muốn về sớm một chút.”

“.....”

Thời Phái đưa tay lấy mấy quả khô trong chén trước mặt nàng cho vào miệng “Xem gì trong sách đó?”

“Không có gì đẹp, đang xem Kinh Thi. Chàng thế nào không cùng phụ thân đi? Trước kia nói đánh nhau chàng đều rất tích cực.” Lời này Giang Nhã Phù muốn hỏi lâu rồi, hôm nay không khí còn tốt, cuối cùng nàng không nín được hỏi ra.

Ăn quả khô này khá tốt, Thời Phái đưa tay tiếp tục lấy “Tình huống bên kia không nghiêm trọng, không cần ta rời núi.”

Giang Nhã Phù nhìn sùn mặt chàng, tựa hồ từ trên mặt nhìn ra chút cái gì, nửa thật nửa giỡn nói “Nếu vậy chẳng phải mất cơ hội anh hùng cứu mỹ nhân rồi sao?”

Gương mặt Thời Phái cứng đờ “Nàng nói bừa cái gì đó?”

“Cái này không tính nói bừa nha, Hoa Anh công chúa của Ti tộc không phải mùa đông năm nay được chàng cứu sao? Từ đó nhân gia đối với chàng nhớ mãi không quên.”

Quả khô gì mà thật là, lạt quá.

Thời Phái đem quả khô dư lại trong tay trả lại chén trả lời nàng “Nàng ta năm nay mới mười hai mười ba tuổi, nghĩ sao là mỹ nhân? Đừng nói đến chuyện nàng ta nữa, thật đau đầu.” Không nói diện mạo cùng tính tình thế nào, dù đối phương có đẹp như tiên, thân là tướng lĩnh một quân cùng đối phương giao bên nhau thực không đúng đạo lý, huống chi chàng đã có thê có tử.

Lời còn chưa dứt, chàng muốn thu hồi lời nói, lại bị Giang Nhã Phù dùng một phen kéo cổ tay áo lại, nắm gắt gao, nhìn chăm chăm da thịt hai người cùng tiếp xúc. Tim Thời Phái tức khắc đập như nổi trống. Nàng là vẫn để ý chàng, vì một đoạn giả dối hư ảo năm xưa mà ăn dấm thối.

Nàng khắc chế không được nội tâm kích động, chủ động cầm cổ tay của chàng.

“Nuông từ...”

Mỉ tâm Giang Nhã Phù hơi chau, vô tâm để ý giờ phút này tâm tình phức tạp của chàng, một tay nắm chặt cổ tay chàng, tay kia thò vào cổ tay áo rộng thùng thình, một cánh tay non mềm vói vào trong tay áo, tuy cách một tầng áo trong, lại khiến tâm thần chàng nhột nhột.

Nàng tính toán sắc dụ chàng sao? Tuy rằng thủ đoạn này quá ngây ngô, địa phương để tay không đúng lắm, nhện không được chàng muốn hưởng thụ! Chàng nghĩ đến bước tiếp theo mình dùng hành động nào tiêu sái đem nàng ôm đến trên giường, nghĩ sẵn trong đầu những lời âu yếm...

Giang Nhã Phù hoài nghi mình hoa mắt, đồ vật của nàng như thế nằm trên người chàng? Nàng không nghĩ nhiều, nhanh chóng vói tay vào ống tay áo chàng, sờ soạng bên trong một phen túm nó ra!

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mai Liền Hòa Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 17: Xem ra việc này không có nhỏ

Khăn tay dùng cho nam nhân, màu xám, thêu hình cây mai già, đây chẳng phải cái khăn lúc trước nàng cực khổ ba ngày trời ngồi thêu tặng quốc công gia sao? Nàng còn tưởng nhớ nhầm đề lạc mắt rồi!

Giang Nhã Phù nhấp miệng, có ý quơ quơ chiếc khăn trước mặt chàng.

“Có thấy quen không, là hồng nhan tri kỷ tặng sao?”

Ánh mắt Thời Phái hơi lóe, da mặt chực nóng lên, nhưng có một số việc chỉ có thể cắn răng ngạnh miệng “Không phải người khác đưa, là ta nhặt được trong phủ, thấy hình thức không tồi liền cất dùng, trả lại ta đi.”

“Còn muốn? Thật đúng là chàng nhặt nó, ta cũng muốn một lần nhặt được như vậy.”

Ba ngày! Nàng cực khổ ngồi thêu ba ngày, bởi vì rất lâu không cầm kim chỉ nên ngón tay bị châm đầy mũi kim, đột nhiên không thấy nó đâu, lúc ấy Mặc Lưu Phi hỏi có thể chàng lấy đi không, nàng nói chắc như đinh chém sắt là không có khả năng, hiện tại hận không thể vả miệng mình vài cái.

Bởi nàng lên đôi giải được của chàng, tự cảm thấy bản thân không trong sáng, sợ chàng xem nhẹ mình, mấy ngày trong lòng qua luôn hựt hắng, hiện giờ mới biết, không phải chàng xem nhẹ nàng, mà chính là nàng xem trọng chàng mới phải!

Nàng vừa tức giận lại tò mò, bộ dạng quang minh đoan chính kiếp trước nàng cùng bọn nhỏ thấy được chỉ là giả vờ thôi sao?

Thời Phái thấy nàng xụ mặt tay nắm chặt khăn tay không nói lời nào, cũng không nhìn chàng, biết nàng lúc này đang giận. Trách chàng tự ý hành động, lấy đi chiếc khăn nàng cực khổ thêu tặng cha, còn cố tình nói không biết bảo nàng tự tìm kỹ.

“Ta thật là nhặt...”

Một đạo ánh mắt như hình viên đạn bay tới, lập tức lời nói đối được Thời Phái nuốt vào bụng.

“Thực... Vừa lúc ta không có khăn dùng, nên thuận tay cầm lấy, dù sao nàng cũng có thể thêu cái khác mà.” Thời Phái quát nhẹ có chút không tự nhiên rồi đợi nàng xử lý.

Ngày đó, nha hoàn quét rác trong sân đang thất thần, chàng vào phòng nàng cũng không phát hiện, lấy đồ mình cần xong, liếc mắt thấy chiếc khăn kia đã hoàn tất, không biết lúc ấy nghĩ gì liền da mặt dày cầm theo luôn...

Giang Nhã Phù cầm chặt khăn tay tức giận, đồ này chàng dùng đã hao mòn một nửa, nghĩ chàng thường xuyên mang bên người, cổ khí nóng kia mạc danh giảm xuống. Nhưng nàng không dễ dàng buông tha chàng như vậy, mấy ngày nay chàng chọc nàng không ít lần sinh khí không phải sao?

Nàng tùy ý gấp chiếc khăn thành một khối vuông nhỏ nhét dưới đệm giường “Vật quy nguyên chủ.”

Thời Phái vươn tay “Ai ya không được! Ta dùng thành thói quen rồi, nàng lấy về ta lấy cái gì mà dùng?”

Giang Nhã Phù không để ý, vươn tay chọn đại một hạt dưa cắn, nàng cứ cắn rồi tách vỏ ra, nhân để một bên, đến khi thành một đồng nhỏ nàng mới bắt đầu ăn “Trước kia chàng dùng bằng cái gì giờ cứ như vậy dùng, không phải ta vào phủ thêu khăn chàng mới có cái dùng đúng không?”

Thời Phái cứng họng, bắt đắc dĩ thờ dài, nữ nhân này ngày càng khó hiểu, từ trước tới giờ chưa từng thấy nàng tính toán chi li như vậy, trùng sinh một hồi cuộc sống bị đảo lộn lên, tâm tính so với chân chính tiểu cô nương còn nhỏ hơn vài phần.

Chàng nhớ mẫu thân từng nói ‘nữ nhân có thai tính tính so với ngày thường là kỳ quái, người ương ngạnh với nàng, nàng sẽ cương ngược lại, chỉ cần người dụng tâm một chút sẽ tốt thôi...’

Dụ dỗ? Bảo chàng dụ dỗ người?

Tưởng tượng kiếp trước, nàng hoài thai lão đại cùng lão nhị chàng đều không ở nhà, nếu đúng như mẫu thân nói, tính tình nữ nhân có thai đại biến, ngày ấy chàng không ở bên nàng, tính khí này ai chịu giúp nàng? Sau lại có thêm tiểu nữ nhi, lúc ấy nàng đã thành thực ổn trọng, cho dù chàng ở bên, nàng cũng không biểu hiện một chút mềm mỏng hay đổi lầy.

Giang Nhã Phù thấy chàng không nói lời nào mà nhìn mình chăm chăm, vì thế nàng cũng không thêm nói, chuyên tâm tách vỏ hạt dưa. Chợt một bàn tay to đưa tới, ôm hết hạt dưa trong tầm tay nàng về trước mặt chàng.

“Ta tách vỏ hạt dưa cho nàng, ta... Nhận lỗi.”

Giang Nhã Phù tròn mắt há mồm nhìn nhân hạt dưa Thời Phái đưa, ngây ngốc nhận trong tay, tự nhéo mình một cái hạt dưa rơi xuống. Ông trời! Nàng thấy cái gì? Nghe được cái gì đây?

Thời Phái vậy mà xin lỗi nàng? Còn hầu hạ nàng tách vỏ hạt dưa nữa? Chỉ là một hành động nho nhỏ này thôi, quả thực thần kỳ rồi! Hay là thần trí của nàng lúc này có vấn đề?

Động tác tách vỏ hạt dưa của Thời Phái nhanh bay, do sức chàng lớn, bấm một cái liền tác đôi vỏ hạt, chàng cẩn thận cho vào chiếc khăn sạch đưa trước mặt nàng “Nàng ăn trước nhiều đây, ta tiếp tục tách cho.”

“Vâng.” Giang Nhã Phù không tự chủ lên tiếng, đột nhiên phản ứng bản thân bất giác bị chàng trụ đi, bỗng dưng cảm giác, xem ra mấy năm nay chàng sống không uổng phí, ngoài chiêu trò thu mua nhân tâm cũng học không ít thứ khác.

“Chỉ mấy hạt dưa này muốn ta nguôi giận, chẳng nghĩ quá đơn giản nhỉ?” Lời nói tuy rằng không muốn buông tha người, nhưng thái độ cùng giọng điệu mềm hoá rất nhiều, khinh khỉnh mềm mại tựa chiếc bàn chải nhỏ cào trong lòng Thời Phái.

Chàng ngừng đầu hướng nàng cười nói “Vậy nàng muốn cái gì nữa? Cứ việc mở miệng là được.”

“Chàng không nói mạnh miệng đi?”

“Nàng nói đi, chỉ cần nàng thêu khăn tay mới trả lại cho ta, mọi cái khác đều được.”

“Phụt ~” Giang Nhã Phù không nhịn được bị chàng làm cho tức cười, lại cảm thấy mình không thể dễ dàng buông tha như vậy, lập tức thu ý cười lại.

“Vậy được! Chính là chàng nói, chỉ cần chàng đáp ứng chuyện này, chờ ta rồi rãnh sẽ thêu một cái mới cho chàng, bảo đảm so với cái này tốt hơn.”

Tâm Thời Phái vừa động, hơi trầm tư “Xem ra việc này không nhỏ nhỉ?”

“Đối với chàng mà nói kỳ thật không tính là chuyện lớn, nhưng đối với ta nó lại rất quan trọng. Tôn mụ mụ thủ tiết tuổi còn trẻ, hải tử duy nhất của bà bị bọn buôn người lừa đi, về sau trùng hợp nhân duyên bà vào Giang gia, thành bà vú của ta. Khi mẫu thân ta qua đời, Tôn mụ mụ xem ta như con thân sinh, tình nguyện luôn thủ bên ta, giúp ta chiếu cố bọn nhỏ... Kiếp này ta nghĩ muốn cuộc sống bà thay đổi tốt hơn.”

“Vậy à?” Thời Phái nghe thực nghiêm túc, kiếp trước chàng đối với nàng chưa chú tâm tìm hiểu sâu, càng miễn bàn người bên cạnh nàng.

“Nhiều năm sau, tên buôn lậu kia lần nữa phạm án bị quan phủ bắt được, thời điểm hần bị đưa đạo phổ Tôn mụ mụ nhận ra. Ta cho bạc cai ngục, gặp được người buôn lậu kia, không nghĩ tới hần còn nhớ rõ Tôn mụ mụ, con người trước khi chết lời nói thường thật lòng, hần nói tình hình hải tử năm đó cho Tôn mụ mụ biết.”

“Tìm được rồi sao?”

“Nhiều lần trắc trở hần tìm được người mua, đáng tiếc, người nhà mua đứa trẻ đối xử với nó không tốt, tuổi còn nhỏ phải đi làm công bên ngoài, sau bởi không cẩn thận đắc tội quyền quý địa phương, người đang sống bị đánh đến chết, lúc ấy nó còn chưa đến hai mươi. Hiện tại thời gian còn kịp, ta muốn chàng giúp tìm nó đem về.”

Nàng hiện tại cùng kiếp trước bất đồng, khi đó nàng gần ba mươi tuổi, chương gia nhiều năm, trong tay đã có một đám người dùng được, không giống hiện tại chỉ có mấy tiểu nha hoàn, chẳng có người dùng được. Huống chi việc này Thời Phái đi làm sẽ càng bảo đảm hơn, tìm một đứa trẻ mất mười bảy năm trước, mặc dù có phương hướng đại khái, nhưng nói thì dễ làm thì có dễ đâu?

Nhắc tới chuyện Tôn mụ mụ, nhìn nàng bị thương tựa hồ muốn khóc, trong đầu Thời Phái nhanh chóng hiện lên mấy thủ hạ am hiểu tìm người.

“Nàng yên tâm, ta nhất định đem việc này làm tốt. Về sau nếu có những chuyện như vậy nàng trực tiếp nói với ta, đừng nghĩ khó khăn hay không tiện mở miệng. Chúng ta là vợ chồng... Không cần mọi sự ôm vào người, nàng có thể dựa vào ta.”

Giang Nhã Phù giật mình, dựa vào chàng sao? Nàng dường như chưa bao có ý quá ý vào chàng, kiếp trước chính là như thế, có lẽ thời gian bọn họ ở chung quá ngắn, chàng đối với nàng mà nói so với người khác thân mật hơn một chút mà thôi, chàng là phụ thân hải tử nàng, phu quân nàng, không gì hơn nữa.

Thời gian ở chung hữu hạn, nàng chính là ôn thuận theo chàng, nhưng trong lòng kỳ thật không ý vào chàng, sẽ lo lắng cho chàng, vướng bận chàng, nhưng thời điểm không có chàng, một mình nàng vẫn quản lý tốt toàn bộ Quốc công phủ.

Xem mình cứng rắn đã thành thói quen, vì không cảm giác được sự nuông chiều của phu quân, tự nhiên không sinh ra cái gọi là ý lại, chỉ do là ông trời buộc họ thành phu thê thôi.

Khó có được một hôm nói chuyện dễ dàng như vậy, Giang Nhã Phù không gây mất hứng ngay lúc này đề cập chuyện sớm muộn gì cũng phải hòa li. Lấy dưới đệm chiếc khăn đưa cho chàng “Cầm đi, ta từ từ thêu lại cái khác cho chàng. Về sau nghĩ muốn cái gì thì nói thẳng ra, ta cũng không am hiểu tâm tình của chàng.”

“Khụ!” Thời Phái hạ giọng “Ta đã biết. Khăn cũng đừng thêu sẽ hư đôi mắt. Thời điểm rồi rãnh nàng giúp ta may cái áo trong đi.” Điều này chàng luôn ấp ủ mãi, lúc này đưa ra yêu cầu hơi lớn có chút thấp thòm.

Quả nhiên, Giang Nhã Phù nhủ cặp chân mày, chàng thấy nàng chuẩn bị may áo cho tiểu đầu nhất! Nàng hiện tại hận không thể đem câu nói vừa rồi ăn trở về bụng. Không biết nếu cho chàng cây cột, có phải hay không chàng cứ thế thuận lợi bò lên?

“Được ~ vậy chàng chậm rãi chờ ta.”

Trong lòng Thôi Phái cực kỳ vui vẻ, nhưng chàng không thể biểu hiện ra ngoài “Ừ, không vội.”

Giang Nhã Phù tạm thời không nói chuyện này cho Tôn mù mù hay, thứ nhất không biết giải thích thế nào cho hợp lý, thứ hai vạn nhất tìm không ra hoặc xảy ra chuyện ngoài ý muốn, chỉ tổ thêm thương tâm thôi.

Chu Hi ở Giang gia, cùng ăn cùng ở với sư phụ Giang Sóng Thiên, cảm thấy trình độ hiện giờ của mình không cần ở nhà đọc sách nhiều, ngược lại nên gia tăng giao tế cùng rèn luyện tâm thái.

Giữa trưa chàng vừa gặp vài bạn tốt, sau khi chia tay họ, thấy cách đó không xa là tiệm sách phố, trong đầu bỗng hiện hình ảnh Giang Nhã Phù an tĩnh ngồi đọc sách, nàng đam mê đọc sách giải trí, lần trước giúp nàng tìm những cuốn sách đó xem chừng đã đọc hết rồi?

Dù sao buổi chiều không có việc gì làm, không bằng tiện đường giúp nàng chọn thêm mấy quyển nữa, chàng liền đi vào vào tiệm sách phố.

Lúc này, quận chúa Ninh Vương phủ Tần La Y cùng muội muội Diệp Tri Tri vừa lúc dạo tại con phố này. Tỷ muội hai người đi phía trước, bọn nha hoàn đi theo phía sau.

Tần La Y có chút bất mãn, oán trách nói “Đều tại người hết, địa phương này có cái gì tốt mà đi dạo? Không biết người nghĩ thế nào, một năm cũng xem không xong một quyển sách, tự nhiên muốn tới nơi này? Hừ! Chân đau muốn chết.”

Diệp Tri Tri kéo cánh tay nàng, khẽ cười nói “Tỷ tỷ nha, mới đi vài con đường liền chịu không nổi? Người không nghĩ, Chu công tử bác học đa tài, chàng sẽ không thích nữ tử không nghề nghiệp, không học vấn đâu? Tỷ nghĩ Giang Nhã Phù kia xem, bản lĩnh cái khác đều không có, chính là đọc sách nhiều, tỷ hảo ngâm lại lời ta nói có đúng không?”

- - - - -

Tác giả có lời muốn nói: Dắt nam nhĩ ra tới lưu lưu, trong truyền thuyết tâm cơ nữ xứng với tuyến...

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mai Liền Hòa Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Hai bên không được ưa thích

Tần La Y nhớ tới lần trước sự việc phát sinh tại bữa tiệc hoa sen kể cho Diệp Tri Tri, nàng nói Chu Hi chính là thích Giang Nhã Phù. Nghĩ đến điều này, tức khắc trong lòng có thêm sức lực, không phải chỉ là đọc sách thôi sao? Có gì đặc biệt hơn người chứ? Chỉ cần chàng thích, dù có khổ, có mệt nàng đều làm được.

“Muội nói rất đúng, hôm nay ta nhất đi cùng muội.”

“Đây mới là tỷ tỷ tốt của muội chứ~” Diệp Tri Tri cười ngọt ngào, đôi mắt không ngừng tìm kiếm tung tích Chu Hi trên phố. Nàng nghe ca ca cùng sai vật đối thoại, biết gần đây bọn họ muốn tụ hội ở chỗ này, gần tiệm sách phố, khả năng Chu Hi sẽ đến bên này dạo một lượt, cho nên nàng cố ý dẫn Tần La Y đến, tạo tình huống ngẫu nhiên gặp được.

Tần La Y là một kẻ ngốc đối với sự tình này, khi đối mặt bởi đồn đãi vớ vẩn nàng ta chính là lá chắn tốt nhất.

Điều quan trọng nữa nàng là quận chúa, Chu Hi tuyệt đối sẽ không thích loại người thế này.

Thực bỏ công đã không phụ lòng nàng, vận khí thật sự quá tốt, hai người vừa tới bỗng thấy một bóng dáng quen thuộc đi vào tiệm sách phố.

“Này! Không phải ta hoa mắt chứ?”

“Không đâu, muội cũng thấy, xác thật kia chính là Chu công tử, tỷ tỷ cùng Chu công tử thật sự rất có duyên nha.”

Tần La Y một phen giữ chặt tay nàng “Còn chờ gì nữa? Chúng ta đi nhanh qua gặp chàng đi!”

Diệp Tri Tri làm bộ bất đắc dĩ, tùy nàng dẫn đi.

Chu Hi dùng thái độ ân cần đuổi tiểu nhĩ đi chỗ khác để tự mình chọn sách, đứng trước một loạt kệ sách chàng kiên nhẫn chọn lựa. Sau giờ ngọ tiệm

sách không nhiều người lắm, bỗng tiến vào mấy cô nương xinh đẹp, khó mà không bị người khác chú ý.

Mặc dù Chu Hi muốn tránh cũng không có chỗ để trốn.

“Chu công tử!” Tần La Y kiềm chế không được vui mừng cười gọi chàng.

Đáy lòng Chu Hi thầm than một tiếng, đem sách kia khép lại, đây là cuốn 《Cửu Châu vật lời nói》khẳng định Nhã Phu sẽ thích “Gặp qua quận chúa, gặp qua Diệp tiểu thư.”

Tần La Y hưng phấn mặt đẹp ửng đỏ, trong mắt lóe dư quang “Ta còn tưởng chính mình nhìn lầm, thì ra đúng là chàng, Chu công tử muốn mua sách sao?”

“Đúng vậy, vừa cùng bằng hữu gặp nhau xong, thuận tiện lại đây nhìn một chút.”

Lần trước Chu Hi lấy việc chuẩn bị khoa khảo cự tuyệt nàng, không muốn nàng ngại ngùng, giờ nàng không thể nhắc lại chuyện đó. Nàng phát sầu không biết cùng chàng nói tiếp chuyện gì, mà chàng định lấy tiền trả chủ quầy rồi đi.

Diệp Tri Tri kéo ống tay áo nàng “Tỷ tỷ, không phải tỷ muốn giúp Vương gia chọn một bộ tranh chữ sao? Không bằng nhờ vị tài tử Chu công tử này hỗ trợ phải tốt hơn không?”

Tần La Y như bắt được cọng rom cứu mạng, lập tức hướng Chu Hi mở lời, cầu chàng hỗ trợ mình chọn lựa.

Yêu cầu như vậy không có gì quá đáng, hơn nữa là chọn cho Vương gia, Chu Hi không thể cự tuyệt, đành tạm thời thu hồi ý muốn đi, đáp ứng giúp nàng.

Tiểu nhị biết người đến là quận chúa, không dám chậm trễ, chạy nhanh lấy những bộ tranh chữ trân quý nhất ra, để một không gian thoải mái cho mọi người lựa chọn, còn đặc cách pha trà loại tốt nhất bùng lên.

Tuy mắt Chu Hi tuy xem tranh chữ, trong lòng vẫn phòng bị Tần La Y, phòng ngừa nàng có những hành động lỗ mãng không tương tượng được. Xác thật chàng không nghĩ đến hôn sự sớm, chàng muốn từ từ lựa chọn và người đó có thể trợ giúp sự nghiệp chàng.

Ngân phòng vạn phòng, ngoài ý liệu vẫn có chuyện xảy ra, bất quá chuyện này cùng chàng không có quan hệ.

Diệp Tri Tri đầy mặt xin lỗi, run rẩy dùng khăn tay giúp Tần La Y lau vết nước trên người, nhưng một chút tác dụng đều không có, chỉ thấy trước ngực Tần La Y ướt một mảng lớn.

“Muội làm gì thế này? Sao không cẩn thận một chút chứ!” Về mặt Tần La Y đầy phẫn nộ, nghĩ đến Chu Hi còn ở đây, liền dùng sức đem tức giận thu về “Thật ngượng ngùng, khiến Chu công tử phải chê cười rồi.”

“Thực xin lỗi tỷ tỷ, là ta không cẩn thận...” Diệp Tri Tri hai mắt đầy nước.

Tần La Y bực bội đẩy tay nàng ra “Dừng, đừng lau nữa, lau thôi cũng không xong!” Bộ dáng hiện tại nàng thế này làm sao có thể gặp người.

Tiểu nhị chạy nhanh lại hoà giải “Không bằng trước tiên người cùng tiểu nhân ra hậu đường nghỉ ngơi, chờ nha hoàn đi cửa hàng trang phục gần đây mua trở về thay, người thấy thế nào?”

“Chỉ có như vậy là tốt nhất.” Tần La Y nghĩ mình mất hình tượng trước mặt Chu Hi, ủy khuất hốc mắt phỉếm hồng, nhưng nàng tuyệt không để chàng thấy dáng vẻ này của mình “Chu công tử, là ta thất lễ, phiền người chậm rãi chọn tiếp.”

Chu Hi có chút đồng tình nàng, loại tình hình này đối với một cô nương gia thực là khó khăn “Quận chúa không cần khổ sở, Chu mẫu sẽ không nói chuyện này cùng ngoại nhân.”

Tần La Y nói câu đa tạ, quay đầu đi vào nội thất, đợi nha hoàn đem xiêm y mua trở về thay.

Lúc này sắc mặt Diệp Tri Tri thay đổi vì diệu, nàng không tiếp tục tỏ ra ủy khuất, lần la lại gần bắt chuyện cùng Chu Hi “Đa tạ Chu công tử hỗ trợ, bằng không với tính tình biểu tỷ, nhất định sẽ không chịu buông tha cho ta.”

Thần sắc Chu Hi nhàn nhạt “Diệp tiểu thư không cần nói vậy, kỳ thật chuyện vừa rồi, đôi lại bất luận một nam tử nào cũng sẽ cư xử như vậy, Chu mẫu chỉ nói lời nên nói, cùng Diệp tiểu thư không có quan hệ gì.”

Diệp Tri Tri nan khan, miệng treo nụ cười dịu dàng “Mặc dù công tử đại lượng không để ý, Tri Tri không thể không cảm ơn. Ta thường xuyên ra vào Ninh Vương phủ, thứ Vương gia yêu thích ta có biết một chút, không bằng ta và người cùng giúp quận chúa chọn lễ vật đi?”

“Tiểu thư tùy ý.”

Chu Hi không để ý nàng, mắt nhìn trên đồng tranh chữ giữa dòng liễn, hy vọng mau chóng tuyển ra một bộ không sai biệt, lấy lễ qua loa cho xong việc.

Vài lần Diệp Tri Tri đem ánh mắt nóng rực hướng nhìn chàng, đều không có bất luận cái gì đáp lại, nàng nắm tay trắng bệch, âm thanh như cũ mềm mại

“Công tử thích xem phong cảnh địa lý này nọ hay thư tịch?”

Chu Hi thấy nàng nhìn cuốn sách《Cửu Châu vật lời nói》mình cầm trong tay, lòng căng thẳng, đem quyển sách nắm chặt “Liên chọn bản phúc này đi, hẳn là chân tích họa gia Ngô Phong tiền triều, Vương gia sẽ thích. Chu mỗ trong nhà còn có việc, không thể ở chỗ này trì hoãn, mong Diệp tiểu thư hỗ trợ chuyển cáo quận chúa một tiếng, cáo từ.”

“Công tử! Không bằng chờ một chút, rất nhanh nha hoàn mua quần áo mới trở lại, tự người cùng quận chúa cáo biệt một tiếng, cũng không uổng công tâm nàng đối với người...”

Chu Hi nhủ mảy “Không cần. Mặt khác còn thỉnh tiểu thư nói cẩn thận, Chu mỗ cùng quận chúa đều là thanh bạch, không có gì tâm hay không tâm” Nói xong lời này chàng lại lần nữa nói cáo từ, liền đi ra hiệu sách.

Diệp Tri Tri thấy chàng hận không thể chạy mất bóng dáng, cắn chặt răng, lòng bàn tay nắm chặt đến nỗi móng tay gãy mà nàng không biết.

Nàng có cái gì không tốt? Luận tướng mạo hay tài hoa, nàng cảm thấy so với Hứa Triển Nhan không thua kém gì, luận gia thế, tuy kém vương phủ, phụ thân nàng cũng là quyền cao chức trọng, càng có thể quãng Tần La Y xa mười con phố nữa là.

Hắn thậm chí chịu đối với Tần La Y ngu xuẩn tỏ ra vài phần đồng tình, đối với chính mình lại lạnh lùng như vậy, xem nàng tựa hồ lang mà chạy trốn chết!

Hắn cảm thấy nàng so với các nàng kém xa sao? Vẫn là cảm thấy... Hay các nàng so với Giang Nhã Phù là kém xa? Tuy rằng không có chứng cứ, nhưng bằng trực giác của nữ nhân, thêm chuyện lần trước phát sinh tại bữa tiệc hoa sen, làm nàng cảm thấy chân tướng ấy mới là đúng.

Thời Phái nói cho Giang Nhã Phù mình đã an bài người giúp Tôn mụ mụ tìm nhĩ tử, nói nếu nhanh thì trong một tháng là có tin tức, cuối cùng không quên nhắc nhở nàng “Đừng quên thù lao nàng đáp ứng ta, là một kiện áo trong đó nha.”

Giang Nhã Phù đang cầm trái chuối đưa vào miệng, tay hạ xuống “Ý tứ Đại tướng quân chính là, nếu ta không làm cho chàng, tin tức liền sẽ không nhanh có sao?”

“Kia không phải như vậy, nàng nói như vậy không thấy quá đáng sao? Ta chính là tùy tiện nhắc nhở nàng thôi.”

“Hừ.”

Bị chàng nhắc nhở, Giang Nhã Phù đem việc này nhớ kỹ, kêu Mộc Lưu Phi dẫn người vào nhà kho chọn ra mấy cuộn nguyên liệu thích hợp, nàng để lại một cuộn xa tanh nguyệt bạch, còn lại phân cho Tôn mụ mụ cùng mấy nha hoàn, kêu các nàng phân công làm cho cha mẹ cùng phu quân họ mặc.

Bọn hạ nhân được chút phân lệ Giang Nhã Phù phát quần áo đổi theo mùa, tuy rằng đối bọn họ tốt nhưng nàng không dễ dàng đánh vỡ quy củ, chỉ là thưởng thêm các nàng vào hai lượng bạc, còn yêu cầu thêm cá nhân tự đặt mua.

Mấy ngày nay Thời Phái thường chạy ở bên ngoài, hai người không có cơ hội cãi nhau, mỗi ngày của Giang Nhã Phù càng thêm tiêu dao tự tại, nàng đọc sách cùng dưỡng thai là chính, nữ hồng chỉ làm nửa canh giờ thôi, xem ra một ngày trôi qua cũng thoải mái.

Giang gia phái người đưa tới cho nàng thêm mấy quyển sách mới, ngày ngày nàng xem đến mê mẩn, Mộc Lưu Phi tiến vào nói gia quyến Binh Bộ Diệp đại nhân tới phủ thăm quốc công phu nhân, nghe nói muốn tìm hiểu một hộ họ hàng xa, nhờ phu nhân hỗ trợ.

Giang Nhã Phù vừa nghe Diệp Tri Tri cùng mẫu thân nàng tới, ấn đường liền nhăn lại, Diệp đại nhân luôn muốn mượn sức Quốc công phủ, quan hệ hai nhà từ trước đến nay không tốt, nếu không phải thời điểm sau đó Quốc công phủ xảy ra chuyện, tìm Diệp đại nhân khiến người lạnh tâm, thì sẽ không nhìn ra gương mặt thật của họ.

Và Diệp Tri Tri...

Nha hoàn Tú Cúc Quốc công phu nhân đánh gãy suy nghĩ của nàng “Gặp qua Thiếu phu nhân, phu nhân đang cùng Diệp phu nhân trò chuyện ở chính đường, Diệp tiểu thư nói muốn qua thăm ngài, phu nhân cũng sợ nàng ngồi ngốc một mình không thú vị, bảo nô tỳ mang nàng lại đây.”

Tuyệt nhiên tìm tới cửa gặp nàng? Giang Nhã Phù áp xuống một trăm phần trăm cảm trong lòng, để đồ vật sang một bên, sửa sang quần áo lại lần nữa “Nếu người đã tới mau mời vào đi, thân mình ta không khỏe không ra ngoài được, sợ đáng về này nói chúng ta không biết lễ nghĩa.”

Diệp Tri Tri nghe tiếng đi vào, thân thiết tiến lên đỡ nàng “Tỷ tỷ, người đang có thai, sao có thể đứng dậy đón ta? Đây không phải muốn giết muội muội sao?”

Giang Nhã Phù khách khí giọng điệu hơi xa cách “Diệp tiểu thư sao nói như vậy? Mộc Lưu Phi mang trà tốt nhất lên đây.”

Diệp Tri Tri xem mặt đoán ý, nhìn ra nàng đang che dấu ba phần không kiên nhẫn, trong lòng hồ nghi, nàng chưa bao giờ cùng Giang Nhã Phù giao tế quá sâu, cũng chưa làm bất luận cái gì khiến nàng không vui, vì sao dường như bài xích chính mình nhỉ?

Hai người ngồi trên giường, Mộc Lưu Phi thực mau bung trà thơm tới, Diệp Tri Tri nhìn lướt qua trên bàn trà đầy trái cây mới mẻ cùng đủ loại trà bánh, tâm tư vòng vòng “Muội tới mạo muội. Ở nhà thật sự có chút ngốc, nghe mẫu thân muốn tới thăm quốc công phu nhân, muội liền đi theo tới đây. Lâu rồi không gặp qua tỷ tỷ, cũng muốn lại nhìn một chút, muộn không mang theo thứ gì tốt cả, đây là huynh đệ muội từ thương nhân ngoại bang gặp được vài thứ đồ chơi mới mẻ, muốn đưa cho tỷ tỷ chờ cháu trai nhỏ lớn chơi.”

Tục ngữ nói người tới mặt cười không nên đánh “Đa tạ Diệp tiểu thư, khiến muội lo lắng rồi.”

“Này không tính là cái gì, tỷ tỷ không cần để trong lòng. Lần trước tại bữa tiệc hoa sen tỷ tỷ khiến mọi người kinh diễm bởi bút tích tốt, không đối gạt tỷ tỷ, ở nhà muội cũng lên luyện chữ qua, nhưng mà luyện mãi vẫn không tốt, đang muốn thỉnh giáo tỷ tỷ đây.”

Giang Nhã Phù không biết nàng muốn làm gì, kiếp trước Diệp Tri Tri vẫn chưa đi con đường này, kiếp này không biết vì sao đem ánh mắt chuyển dời trên người mình, xem ra nàng trùng sinh, trong lúc vô tình thay đổi nhiều sự tình hướng đi, cũng không sao cả, mục đích đại thể đối phương vẫn không thay đổi.

“Kỳ thật cũng không có bí quyết gì, đơn giản chính là cần viết thoải, ta chỉ là không giống các tiểu thư khác, dành thời gian cảm kỳ để viết tự, không phải ta không muốn chỉ, thật sự là không biết dạy muội thế nào.”

Diệp Tri Tri không tin “Tỷ tỷ xem muội là người ngoài rồi, chữ lệnh tôn đại nhân ai cũng biết? Nghe nói chữ lệnh huynh cũng không tầm thường, ngay cả công tử Chu Hi tạm trú ở Giang gia cũng là một tay hảo tự, tỷ tỷ chắc là được người trong nhà chân truyền đi?”

Giang Nhã Phù nghe nàng nói rốt cuộc dời đến trên người Chu Hi, không khỏi tâm mệt vì nàng, tới tìm nàng làm gì? Chẳng lẽ trông cậy nàng ở trước mặt Chu Hi nói tốt giúp nàng vài lời sao? Không nói chuyện nàng không trùng sinh đi, mà xưa nay giao tình hai bên cũng không sâu, lại nói tương lai nàng biết rất nhiều chuyện, sao có thể giúp nàng ta chứ!

Tác giả có lời muốn nói: Quá độ chương, vì dẫn ra quan trọng cốt truyện ~

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mai Liên Hòa Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Một hòn đá chiếu bốn con chim sao lại không làm

“Nói như vậy cũng không phải là không thể.” Giang Nhã Phù không nặn không nhặn nói một câu, bùng ly nước táo đỏ đến trước mặt uống.

Diệp Tri Tri thấy nàng không muốn gần gũi cùng mình, tàn nhẫn hạ tâm nói thêm “Lần trước phát sinh sự việc ở Ninh Vương phủ, là biểu tỷ muội làm không đúng, muội thay quận chúa biểu tỷ xin lỗi tỷ, tỷ tỷ không nên trách nàng, nàng chỉ là quá yêu mộ Chu công tử mà thôi, nhất thời lợi dụng tỷ tỷ làm việc hồ đồ, xong việc đã bị Vương phi giáo huấn qua rồi.”

Nàng trăm phương ngàn kế đem đề tài dẫn trên người Chu Hi, không tiếc mạo hiểm đề Tàn La Y xuống, chính là muốn Giang Nhã Phù nói, từ thái độ nàng muốn biết thêm một ít về Chu Hi, theo đánh giá phân lượng giữa Chu Hi và nàng ta mà nàng thấy. Tuy nhiên, nếu chứng thực hết thấy là suy nghĩ nhiều, nàng có thể hỏi thẳng Giang Nhã Phù sự tình về Chu Hi cũng không tồi.

Đáng tiếc, Giang Nhã Phù sớm có phòng bị nàng, căn bản là không bị đã động “Quận chúa tính tình có chút trẻ con, ta không trách nàng, lại nói Vương phi lên sớm phải người bồi lễ nạp thái tử, Diệp tiểu thư không cần vì điều đó mà lo lắng.”

Nàng căn bản không đề cập tới hai chữ Chu Hi, cũng mặc kệ ai ái mộ ai, cứ như vậy tủm tỉm cười đáp lời, Diệp Tri Tri cảm giác mình như bị một bị bóng đánh vào người, mà nàng lại không thể nói quá rõ ràng ra được.

Giang Nhã Phù không phải tâm cơ luôn đơn thuần sao? Lần trước không phải bị Tàn La Y lợi dụng, còn ngây ngốc rớt vào trong hồ nước sao? Khi nào như vậy đến một giọt nước không lọt ra? Trong lòng Diệp Tri Tri bức bối nhưng trên mặt nửa điểm cũng không có thể hiện.

“Tỷ tỷ nói vậy, cũng là do muội quá mức cẩn thận...”

Nàng đang nói, đôi mắt bỗng nhiên quét tới một thứ, quyển sách kia có chút quen mắt đặt dưới bàn trà.

Ánh mắt Diệp Tri Tri hơi lóe, nghiêng đầu nhìn quyển sách, giống như vô tình hỏi “Tỷ tỷ đang xem sách gì thế?”

“Hả? Cái đó hả, ta kêu nha hoàn lấy từ nhà mẹ đẻ tới, tặng thư của phụ thân ta ở đó có rất nhiều, tùy tiện lấy mấy quyển lại đây xem” Giang Nhã Phù đem sách cầm lên. Xác thật như thế, là nàng kêu Xuân Nguyệt về lấy sách, lần này cầm về một quyển, này bốn 《Cửu Châu vật lợi nói》là một trong số đó. Nàng biết sách đó là Chu Hi giúp nàng chọn, lại không biết là chàng đặc biệt tỉ mỉ mua về giúp nàng.

Diệp Tri Tri cầm lấy sách, nhẹ vỗ về, như là đang vuốt ve tay người nọ, cảm thụ được tâm tình lúc ấy ở tiệm sách chàng đứng chọn lựa, trong lòng sinh ra một loại tên, gọi là ghen ghét mà quý.

“Sách này có vẻ rất thú vị, tỷ tỷ nguyện ý cho ta mượn xem được không?”

“Đương nhiên có thể, chỉ là ta còn chưa xem xong, chờ ta xem xong rồi lại mượn đi, muối mà xem xong nhớ rõ phải trả ta đó.”

“Đó là lẽ đương nhiên.” Diệp Tri Tri xác nhận xong suy nghĩ trong lòng, không còn tâm tình lưu lại chỗ này, nói thêm vài câu, liền lấy lý do thân mình Giang Nhã Phù không tiện mà cáo từ.

Rời Quốc công phủ, không có Giang Nhã Phù trước mặt, sự ghen ghét không những giảm bớt, ngược lại chẳng khác nào lòng sâu cống ngầm tùy ý phát sinh, cứ như vậy găm nhăm lục phủ ngũ tạng của nàng ta.

Thực mau, nàng đi Ninh Vương phủ tìm Tần La Y, đem chuyện thấy được tại phòng Giang Nhã Phù, cũng không quên dặm thêm mắm thêm muối, Tần La Y một lòng đều hướng trên người Chu Hi, nghe xong lời này trong lòng lên cơn giận dữ.

“Nàng ta như thế nào như vậy? Rõ ràng đã thành thân rồi, vì cái gì không chịu buông tha Chu công tử chứ?”

Diệp Tri Tri đi đến bên nàng “Muội sớm nói cùng tỷ, hôn nhân của nàng là do lệnh cha mẹ, người mai mối, căn bản không vững chắc. Nghe nói trong lòng Thôi Phái cũng có bóng hình người khác, đó chính là Hứa đại tiểu thư.”

Tần La Y không tin “Sao có thể? Quan hệ giữa ta cùng Hứa tỷ tỷ tốt như vậy, nhưng cho tới bây giờ không nghe nàng nói với ta.”

“Tỷ chẳng lẽ còn không tin muội sao? Muội không có gạt tỷ, còn nghe nói Giải được giúp Hứa đại tiểu thư trị thương nơi mặt, căn bản không phải Hứa đại nhân tìm được mà là Thôi Phái đó, thiên hạ căn bản không có không gì mà không nghe ra tiếng gió.”

Giang Nhã Phù, nếu người thành thân còn không thành thật, như cũ tham lam liên lụy Chu Hi, đừng có trách ta đem sinh hoạt của người tạo mưa tạo gió, làm thanh danh cùng mặt mũi người đi quét rác!

Thôi Phái đối với Hứa Triển Nhan đúng là cố ý để lại dấu vết tìm kiếm, mà giải được thuần túy là do nàng bịa ra, nếu không phải ma xui quỷ khiến Giang Nhã Phù đem giải được thay đổi, như vậy chuyện nàng bịa liền đúng, chẳng khác nào chó ngáp phải ruồi rồi.

Thấy Tần La Y như cũ hoài nghi mình, nàng nhanh miệng bỏ thêm chút mồi dẫn “Chúng thực việc này có gì khó chứ? Hẳn chịu vì Hứa Triển Nhan làm được tình trạng này, muội không tin Hứa Triển Nhan sẽ không chút nào động tâm, nếu muốn biết trực tiếp hỏi nàng ta là được, nếu hỏi không ra tới cũng không có gì tổn thất đúng không?”

“Tri Tri muội nói đúng, dù sao rảnh rồi không có việc gì làm, đã lâu không gặp Hứa tỷ tỷ, vừa lúc đi thăm nàng một phen vậy.”

“Tỷ nghĩ như vậy là được rồi, lâu không gặp mặt, tỷ muội xa lạ sẽ không tốt.”

Hứa Triển Nhan dùng qua vài lần giải được, gương mặt lúc này đã chuyển biến tốt, nàng che sa mặt, thấy tỷ muội hai người đến, nghe xong sáng tỏ ý đồ các nàng đến, hạ đôi mắt nghiêm nghị dưới khăn che mặt.

Suy nghĩ một phen, nàng không tí mĩ nói ra đáp án, không trực tiếp nói rõ giải được là do Thôi Phái cấp, lại cũng không phủ nhận điều đó.

“Tin tức các người thế mà thật linh thông, việc này người bình thường cũng không biết đâu.”

Diệp Tri Tri vừa mừng vừa sợ, kia chính là nàng tùy tiện nói, căn bản không có chứng cứ rõ ràng, không nghĩ tới cư nhiên là thật. Mừng chính là, mong Giang Nhã Phù khi biết được tin tức sẽ vô thức hốt hoảng, xem nàng ở hậu viện ngồi trên đồng lửa, còn có thể hay không nhớ tới nam nhân khác!

Tần La Y kinh hô “Này là thật sự? Muội cùng Thôi Phái...?”

Hứa Triển Nhan cười lắc đầu “Không được nói bừa, ta chưa bao giờ cho hẳn bất cứ hy vọng gì.”

Trước kia nàng như vậy tưởng, vì tiền đồ tốt, từ bỏ Thôi Phái, tuy rằng nàng cũng từng một lần không tiếp thu tình ý đối, nhưng khi nhìn thấy hẳn nhờ Trần Như Vân mang giải được đến, cả trái tim như mềm mại. Nàng không phải muốn hẳn hòa li, sau đó cùng mình thế nào, nàng chỉ nghĩ muốn hưởng thụ sự quan tâm lạnh lẽ của hẳn, chiếm trong lòng hẳn một chỗ quan trọng nhất.

Nhưng mà! Lúc nàng cảm động chính là lúc phát hiện mình thu được chỉ là bình nước trong, không phải giải được nào cả, cảm giác sâu sắc chịu Thôi Phái trào phúng, hoặc cũng là của Giang Nhã Phù.

Vì thế bốn tâm tính toán vẫn luôn ngủ đông bắt đầu càng ngày càng không cam lòng.

Nàng danh dương kinh thành là quý nữ, hà tất sợ hãi một chút đồn đãi vớ vẩn chứ? Ai đó biết được có kẻ như vậy ái mộ nàng, nói không chừng sẽ càng thêm xem trọng liếc nhìn nàng sao, một Thôi Phái có năng lực kiểm chế, đây cũng là giá trị của nàng không phải sao?

Ba nữ nhân cùng bàn tính nhỏ, ích lợi bất đồng, mục tiêu lại cực kỳ nhất trí. Thực mau, liền phát ra tiếng gió, nói Hứa đại tiểu thư có giải được trị mặt là do Trần Quốc Công thế tử Thôi Phái trầm cay ngàn đắng tìm được.

Mọi người ồ lên, nghị luận sôi nổi.

Trên đời mỗi việc, một lần uống, một miếng ăn, Giang Nhã Phù cũng không thể tưởng được nàng ngẫu nhiên tâm huyết dâng trào, lại một lần thay đổi tình huống hướng đi. Nếu không phải nàng dối được, Hứa Triển Nhan sẽ không bị khơi dậy tâm hiếu thắng, bọn họ sẽ không như vậy liên lụy ngày càng sâu.

Quốc công phu nhân nghe được tiếng gió, trước tiên kêu người đem Thôi Phái từ quân doanh trở về, trực tiếp hỏi một câu, thấy mặt chàng đầy kinh ngạc, tức khắc trong lòng đều minh bạch, đem chàng mắng một trận.

Thôi Phái mấy ngày này quá bận rộn việc trong quân, ra quân doanh liền về nhà trực tiếp gặp mẫu thân, đây là lần đầu tiên chàng nghe nói việc này.

Như thế nào sẽ thế này? Việc này chỉ có biểu muội Trần Như Vân biết, nha đầu kia biết nặng biết nhẹ, tuyệt không dám nói bậy. Lại nói giải được đã bị chàng ném, chữa khỏi Hứa Triền Nhan căn bản không phải được chàng tìm, sự việc kín như vậy là từ chỗ nào truyền ra?

“Mẫu thân, được kia thật sự không phải nhi tử đưa...”

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mai Liền Hòa Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19-2: Một hòn đá chiếu bốn con chim sao lại không làm 2

“Không cần hướng ta giải thích, lần trở về giải thích cùng tức phụ ngươi! Nàng nếu xảy ra chuyện gì không tốt ta sẽ hỏi tội ngươi đó. Mặt khác ngươi đừng tưởng nhạc phụ bên kia không thường ra ngoài liền cái gì cũng không biết, nghĩ kỹ vạn nhất nhân gia chất vấn ngươi hỏi đáp như thế nào đi, mặt mũi phụ thân đều bị ngươi bôi nhọ rồi.”

Thôi Phái ngoan ngoãn nghe mắng, nửa câu không dám cãi lại, rốt cuộc nghe mắng đủ rồi, vội vàng trở về sân viện mình.

Giang Nhã Phù thấy chàng về có chút ngoài ý muốn, buông sổ sách trong tay xuống “Không phải nói mấy ngày nữa mới về sao?”

“Xảy ra một chút chuyện ngoài ý muốn, bị mẫu thân kêu trở lại.”

Nhìn gương mặt chàng như màu đất, Giang Nhã Phù tuy không biết xảy ra chuyện gì, khẳng định không phải là chuyện tốt “Bị giáo huấn sao?”

“Nàng có nghe nói...” Thôi Phái đem chuyện mẫu thân giáo huấn từ đầu chí cuối nói cho nàng nghe, giải được kia Giang Nhã Phù không biết rõ, việc này vốn dĩ lúc ấy chàng làm thiếu ổn thỏa, hiện tại càng không có gì phải giấu nàng.

Chân mày Giang Nhã Phù nhăn chặt “Thật sự có việc này?” Gọi Mộc Lưu Phi tiến vào, quả nhiên, vừa hỏi việc này, Mộc Lưu Phi có điều trốn tránh.

Thấy không giấu được nữa, Mộc Lưu Phi đành đem chuyện bên ngoài nghe được những lời khó nghe thế nào đều nói ra hết.

“Được, ngươi lui xuống trước đi, quản tốt miệng bọn hạ nhân cho ta, nếu có đàm tiếu nghị luận gì lập tức thu thập ngay.”

Trong lòng Thôi Phái áy náy “Nhã Phù, ta không nghĩ tới sẽ như vậy, sớm biết thế ta không nên...”

“Không cần nhiều lời, việc đã đến nước này, nói những lời đó có ích gì chứ. Bình giải được kia là ta tự mình ném, ta không trách chàng cái gì. Nếu trong phủ nghe được nha hoàn đồn tin nhảm nhí, có thể thấy được việc nên biết người khác đã biết rồi.”

“Nàng cảm thấy chuyện này là ai truyền ra?”

Giang Nhã Phù nhắc một bên khóe miệng, liếc chàng “Trừ bỏ nàng ta còn có người khác sao? Không cần ta chúc mừng chàng chứ? Nàng làm như vậy là thay đổi một chút ước nguyện ban đầu, nói không chừng kiếp này chàng có thể như nguyện nha.”

Tác giả có lời muốn nói: Cảm tạ tiểu khả ái nhóm nhiệt tình bình luận ~ còn có đầu dinh dưỡng dịch đầu lời ~ moah moah

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mai Liền Hòa Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Chương 20: Tâm tình nàng ta không quan tâm

Gương mặt Thôi Phái quần bách, không tự nhiên giương tay lên “Phải mau ngấm biện pháp xử lý chuyện này êm đẹp mới được.”

Nhã Phù càng không buông tha “Như thế nào? Chẳng không tin là do nàng truyền ra? Không phải chính bản thân nàng, nhưng nhất định là do nàng bày mưu đặt kế. Chẳng đừng nghĩ lòng nữ nhân quá đơn giản như vậy.”

Thôi Phái sợ nàng sinh khí, thở dài “Không phải là ta không tin, ta sợ việc này ảnh hưởng đến nàng cùng trong phủ. Lúc bắt đầu ta chỉ nghĩ sự tình đơn giản, không nghĩ tới nhân tâm sẽ có biến đổi.”

Thấy xác thật chàng có ý hồ thẹn, Giang Nhã Phù nghiêm mặt, nghiêm túc suy tư ứng đối như thế nào. Hứa Triền Nhan làm lớn chuyện này đơn giản là hướng nàng cùng Thôi Phái thị uy, một vì rửa nhục, hai là nói cho nàng biết, nam nhân của nàng do nàng ta điều khiển, muốn nàng khó chịu, ba là ám chỉ Thôi Phái, chàng vẫn có hi vọng, bốn chính là tạo tiếng gió để nàng trở thành mục tiêu công kích của mọi người.

Nhất thời ngấm trúng bốn con chim, đáng tiếc nàng ta không nên cùng nàng gây hấn!

Nếu là Giang Nhã Phù trước kia đối với nàng chỉ có chút oán nhân nhạt, như bây giờ là nàng thật sự bức nàng ta. Mọi người đều có thể diện riêng, có chuyện gì quá lắm thì ra vài chiêu lên lút được rồi, hiện giờ thế nhưng xả trước mặt Quốc công phủ, Hứa Triền Nhan không biết xấu hổ, còn nàng không như vậy.

“Ta viết cái thiệp gửi Trần Như Vân, Trương Nhị tiểu thư, Cố gia tiểu thư, thêm mấy nhà thường ngày giao hảo tới phủ. Nàng ta dùng lời đồn đãi tiện thể nhắn cho chàng, ta đồng dạng dùng phương thức đó đáp lời nàng.”

“Được, nàng yêu cầu ta làm cái gì cứ việc nói.” Trong lòng Thôi Phái khen ngợi nàng thông tuệ, nghe nàng nói hai chữ ‘chàng ta’, một cỗ khí thế hào hùng sinh ra bởi phu thê cùng chung một lòng diệt kẻ địch, thậm chí xem nhẹ người nàng phải đối phó là ai.

“Chàng?” Giang Nhã Phù thả xuống suy nghĩ, cũng tốt, đánh rắn phải đánh vào đầu “Ngày đó ủy khuất Đại tướng quân cùng ta ra về một đôi phu thê ân ái đi, làm như thế nào thì tùy chàng, nhớ không cần làm quá, ta sợ sẽ không chịu nổi.”

Thôi Phái dừng một chút “Được, ta biết nên làm như thế nào.”

Tới ngày đó, Trần Như Vân tới Quốc công phủ sớm, thấy Giang Nhã Phù gương mặt ửng đỏ, vào cửa hướng nàng hành đại lễ xin lỗi “Biểu tâu, người mang muối đi, chuyện đó là muối giúp biểu ca chân chạy, nhưng thật sự không phải là muối truyền ra bên ngoài. Hơn nửa năm trước, mẫu thân tìm cho muối một vị công tử dễ nhìn, muối thấy không được, cố tình mẫu thân lại nhìn trúng. Muối cầu biểu ca giúp tra xét người kia, quả thực không phải cái thứ tốt lành gì, cảm chứng cứ đưa mẫu thân, khi ấy bà mới chịu từ bỏ. Bởi vì chuyện này muối không thể không giúp biểu ca một phen, tỷ yên tâm! Sự tình này về sau muối không bao giờ làm nữa!”

Giang Nhã Phù thấy nàng sắp muốn khóc, cười nói “Ta có nói muối cái gì sao? Thật ra khi muối vào cửa, không nói hai lời liền ở ta trước mắt phân trần, nếu muốn trị tội muối ta còn chờ tới hôm nay sao? Ta biết việc này không trách được muối.”

Nghe một phen lời lẽ thông tình đạt lý của nàng, Trần Như Vân càng cảm thấy không chỗ dung thân, Giang Nhã Phù kéo tay nàng đến bên người ngồi xuống “Muối hoạt bát, lại trọng tình nghĩa, ta có thai dù muốn cũng vô dụng, bên người chưa có ai nói thật mọi chuyện cho ta, muối đem chuyện bên ngoài nói lại cho ta một chút đi.”

Nghe xong lời này, Trần Như Vân mới cảm thấy là nàng thật sự không trách mình, tâm càng cảm kích “Biểu tâu, việc này thật đúng là muối cố ý lưu tâm và phát hiện thêm vài thứ nữa. Tỷ đoán lời nói kia là truyền từ đâu ra?”

“Từ nơi nào?”

“Không phải từ Hứa gia truyền ra, mà là từ người bên cạnh Tần La Y truyền ra.”

“Là nàng?” Giang Nhã Phù có chút ngoài ý muốn, nàng ta cùng nàng không oán không thù, nàng lại không thích Thôi Phái, vì sao là nàng?

“Tuyệt không sai, biểu tâu không biết, muối còn biết tên kẻ đó gọi là Vạn Sư Thông. Bản lĩnh khác muối không có, nhưng bằng hữu lại khá nhiều, kể cả những kẻ nhiều chuyện, những lời đó mới vừa truyền ra muối liền kêu người lưu ý, chính là nàng ta không sai được!”

Thực mau, Giang Nhã Phù liền nghĩ thông suốt những liên hệ trong đó, Tần La Y không đủ tâm nhãn, người như vậy một khi bị xúi giục, là dễ dàng xuất đầu nhứt. Mà tỷ muối tốt nhất của nàng là ai? Hứa Triền Nhan, còn có Diệp Tri Tri. . .

Nghĩ đến những người này càng nghĩ càng đau đầu, xem ra nhất thiết nàng phải hẹn gặp Chu Hi một lần, tuyệt không thể lơ đãng nhìn chàng. . .

“Đa tạ biểu muội, ta đã biết. Nghe biểu tâu, việc này muối chỉ để trong lòng, trừ bỏ ta, không cần nói cùng ai nữa.”

Trần Như Vân lúc này mới cười bỏ khúc mắc, cười lộ răng, không giống hình mẫu đại gia tiểu thư, xem giống tiểu tử hoạt bát buống binh hơn “Hi hi, biểu tâu muối nhớ kỹ.”

Không bao lâu sau, các vị tiểu thư cùng phu nhân tuổi trẻ được mời đều đã tới, họ cùng Giang Nhã Phù quan hệ không tồi. Nàng sớm cho người chuẩn bị một gian phòng ấm sạch sẽ, nguyên bản bài trí bên trong gần như dọn ra hết, chỉ để lại vài thứ cực lịch sự tao nhã thôi, lại chuẩn bị thức ăn cùng vật dụng theo sở thích mỗi người, chính là thoả đáng không thể thoả đáng hơn.

Mọi người thấy Giang Nhã Phù, chưa nói được mấy câu, liền lo lắng hỏi thăm về sự đồn đãi, thấy nàng lớn bụng, tất cả vẻ mặt đều là đồng tình với nàng.

Giang Nhã Phù vỗ về bụng, trên mặt không nửa điểm đau khổ “Đa tạ các vị vì ta lo lắng, ta mời mọi người lại, một là nhiều ngày không gặp mặt mọi người, hai là sợ mọi người cùng thể nhân giống nhau nghĩ nhiều về chuyện kia. Chúng ta không nói cái khác, có mấy phụ nhân giống ta vừa mới thành thân liền có thai? Phúc khí này bọn họ sao thấy được?”

Mọi người sôi nổi gật đầu, đích xác đúng rồi, nếu không ân ái nào nhanh như vậy có tin tức tốt chứ?

“Nhưng có người nói thế tử đối với Hứa tiểu thư...?”

Trong lòng Giang Nhã Phù đem Thôi Phái nắn một vạn lần, trên mặt lại nửa điểm không hiện “Bộ đáng Thế tử gia tuy lãnh, nhưng tâm địa tốt, đôi lúc còn bị ta khi dễ nữa là, ai biết người nào ác độc nói dối như vậy làm chúng ta lâm vào cảnh khó khăn chứ? Thật không hiểu nổi người nọ nghĩ sao lại như thế rắp tâm! Hướng đến người trẻ tuổi chúng ta còn đỡ, sợ là có người hướng về quốc công gia, đáng thương cho lão nhân gia ở tiền tuyến giết địch, hậu viện thế nhưng bị người như thế ác ngữ hăm hại!”

Nàng càng nói giọng điệu càng giận, mang mọi người cũng phần nộ theo lên. Đích xác, cách nói như vậy mới là hợp lý, Thôi Phái cùng Hứa Triển Nhan? Một chút manh mối cũng chưa nhìn ra, tự dưng tuôn ra một lượng tin tức lớn như vậy, nghĩ lại xác thật khó có thể khiến người ta tin phục.

Trần Như Vân phối hợp với nàng “Biểu tâu, chúng ta tuyệt không thể nuông chiều ác nhân! Việc này nhất định phải hảo hảo điều tra mới được!”

Trương Nhị tiểu thư cùng Giang Nhã Phù quan hệ tốt, cũng là một cô nương lanh lợi, nói tiếp “Giống trông khuê chiêng tra không tốt lắm nhỉ? Lời đồn tuy ác độc, rốt cuộc không thương da thịt, bên này Quốc công phủ hưng phần đi tra, sự tình càng nhiều người chú ý, người sau màn càng sẽ thêm đặc ý! Ta xem dứt khoát không cần để ý nó, khi trong kinh thành có chuyện vui khác, những điều bịa đặt cũng bị mọi người quên lãng thôi.”

Sau đó, mọi người chia làm hai phái, bắt đầu thảo luận Quốc công phủ cần dùng đối sách gì để đánh trả, không ai hoài nghi rốt cuộc được có được đưa hay không.

Không khí bàn tán đương sôi nổi, Mộc Lưu Phi cùng bọn nha hoàn đem đồ ăn lên, một chút rượu nhẹ, những món ngon tinh xảo nhất mang lên, đề tài vừa rồi Giang Nhã Phù cố tình dần dần phai nhạt, nàng cùng mọi người vui đùa nói giỡn, không còn thấy ai có nửa điểm nghi ngờ chuyện đó nữa.

Bận tâm trong bụng có hài tử, Giang Nhã Phù chưa thể uống rượu, nhưng lúc này nhìn miệng nàng cười, tâm tình đích xác tốt lên không ít.

Lúc này, bên ngoài truyền đến thanh âm Trương Bình “Thiếu phu nhân, các vị phu nhân tiểu thư, thế tử nói hôm nay có nhiều khách quý tới cửa, chưa từng hảo hảo chiêu đãi thì thật sự thất lễ. Vừa lúc thế tử mới mua được ít cua lớn từ phía nam, khó được chính là nó còn tươi sống, liền cho người chung mười mấy con, tự mình đưa lại mời khách quý nếm thử.”

Các nữ quyến tức khắc ngừng tiếng cười nói, trên mặt không tưởng tượng. Thôi Phái các nàng đều đã gặp qua, ngày thường đừng nói một ánh mắt nhìn đã khó, hôm nay lại chủ động chiêu đãi họ còn đưa tới món cua nữa? Xem xem, đây chính là vì cho tức phụ nhà mình mặt mũi sao. Lúc ấy nghe nói hai nhà Khi - Giang đính hôn, các nàng cũng là ngạc nhiên, đều cho rằng tính tình Thôi Phái lãnh, Giang Nhã Phù sống nề nếp, sau hôn nhân sẽ không quá hòa hợp, nhưng thật ra là các nàng đã lo lắng nhiều rồi.

Có người hiểu chuyện sôi nổi chế nhạo Giang Nhã Phù “Thì ra chúng ta hưởng phong quang từ phu nhân thế tử nha!”

“Chính là! Không biết hôm nay chúng ta tới đúng lúc, hay là con cua tới đúng lúc đây?” Trần Như Vân như vậy đi theo ồn ào.

Giang Nhã Phù mặc dù sớm biết Thôi Phái lúc này muốn lên sân khấu, cũng không khỏi mặt đỏ, bưng một ly rượu hương Trần Như Vân rót miệng nàng “Cái nha đầu này, ăn ngon uống tốt cũng không đồ được miệng muối.”

Mọi người cười ha ha, Trần Như Vân rượu còn chưa nuốt xong, lại có rượu Giang Nhã Phù đưa tới liền nói “Mau đem con cua vào đây cho Thiếu phu nhân đi! Đừng đứng nói để Thiếu phu nhân sốt ruột chờ.”

“Đúng đúng!” Tức khắc ba năm âm thanh phụ họa, một đánh đá cô nương giao hảo cùng Trần Như Vân, thần bí đè thấp thanh âm đề nghị “Bọn tỷ muội, lúc trước Trần Quốc Công thế tử quá cao không thể phản nán, liếc mắt cái đều khiến người khác lạnh phát run. Hôm nay nếu ngài ấy chủ động đến, sao chúng ta không bắt ngài tự mình đưa vào, cũng nghĩ biện pháp giúp Nhã Phù xả giận nhỉ?”

Nàng nói xong liền có Trương Nhị tán đồng “Đúng đó, nói đến cùng việc này cũng bởi ngài ấy trêu chọc mà ra, kêu ngài ấy tiến vào! Lát nữa Nhã Phù đừng có mà đau lòng nha.”

Giang Nhã Phù bị nàng đẩy đẩy cánh tay, đành phải ồm ồm đáp ứng “Được được, đều uống đến điên rồi, để ta gọi chàng vào. Mọi người nhớ đừng quá mức đó, tính tình chàng thực có chút quái, nếu thật cho ai đó xuống đài không được, đừng tới tìm ta khóc nhè, thành thân rồi cũng đừng về nhà tìm phụ quân mình tới cửa đánh đó.”

“Xem nàng nói kia~”

Giang Nhã Phù gọi một tiếng “Thỉnh thế tử vào đi.”

Mọi người lập tức ngồi lại nghiêm chỉnh, cùng bộ dáng vừa rồi toàn không giống nhau. Trương Bình đem cua giao tại cửa cho Xuân Hạnh, Xuân Nguyệt liền nhanh lui xuống.

Thời Phái trong lòng niệm chú, xoay bước vào phòng, đây là lần đầu chàng đơn độc ứng phó với nhiều nữ nhân như vậy, nghĩ tới khiến cả da đầu tê dại, nhưng sớm nhớ lời nói trước đây, mặc kệ nàng có yêu cầu gì cứ việc nói!

Bất quá chỉ là đi vào trông thấy mấy người phụ nhân mà thôi, so với thiên quân vạn mã quân địch dễ đối phó hơn đi?

Lúc Thời Phái đứng trước cửa thu xếp bên trong còn ồn ào, nhưng khi chàng tiến vào sau, mọi người theo bản năng không tiếng động, ngay cả lớn mật Trần Như Vân cũng không dám lơ đãng. Nửa đời hình thành chỉ khí tức sát không thể bởi đột biến về tuổi trẻ liền biến mất, mặc dù chàng tận lực thu liễm hơi thở, làm chính mình bình dị gần gũi chút rồi.

“Gặp qua các vị phu nhân tiểu thư, các vị đến thăm nội tử, trong phủ nếu có chỗ chậm trễ còn thỉnh các vị thứ lỗi.”

Đừng nhìn mọi người vừa rồi nói náo nhiệt, vừa thấy chính chủ đang sôi nổi không dám ngôn ngữ.

Trần Như Vân đánh bạo, còn nghĩ gây sóng gió, nhưng vừa kêu ra một cái từ ‘biểu’, đã bị một cái nhìn thoáng qua dọa rụt trở về. Thôi, nàng vẫn là không chọn dẫn đầu, bằng không xong việc ai biết nàng chết như thế chứ.

Cũng may một vị nữ tử đã thành thân thay mặt mọi người mở miệng “Thế tử khách khí, trong phủ đãi khách rất chu đáo. Chúng ta xưa nay cùng Nhã Phù giao hảo, so với người ngoài càng thân cận hơn, thật đã khiến thế tử tiêu phí rồi.”

Thời Phái khách khí trả lời “Những thứ này không tính là gì, là khách Nhã Phù cũng chính là khách của ta, được các vị khách quý thích mới tốt, xem như cảm tạ các vị đối với Nhã Phù một phen quan tâm. Ta còn có việc, không quấy rầy nhả húng các vị nữa, đứng rồi, thịt của tính hàn, mong các vị giúp ta nhìn Nhã Phù ăn ít một chút mới tốt.”

Chàng nói đem ánh mắt hướng Giang Nhã Phù, ánh mắt hai người giao ở không trung trong một cái chớp mắt, tựa như bị thứ gì đụng phải lập tức liền tách ra.

Lời này tuy là vì diễn trò, trong đó lại có phần thiệt tình.

Giang Nhã Phù bị chàng nhìn, sắc mặt liền ửng đỏ, thì có người nói “Thế tử yên tâm đi, chúng ta bảo đảm nhìn nàng, một sợi lông đều không xảy ra vấn đề!”

“Đúng vậy! Đúng vậy! Hôm nay chúng ta chính là biết thêm thế nào là phu thê ân ái, sau này có người dám trước mặt ta nói những lời bịa đặt đó, ta sẽ mắng lại họ!”

Trương Nhị thêm lửa “Ta cũng vậy, bịa đặt kia thật là ác độc, chắc là ghen ghét Giang tỷ tỷ ngày ngày trôi qua tốt, mỗi ngày sau lưng bỏ trí nhân gia đi.”

Nghe những lời này, Thời Phái lơ đãng tiếp thu, nhìn tới ánh mắt có ý vị khác của Giang Nhã Phù, trong lòng quần bách không chỗ dung thân. Âm thầm thế, về sau làm việc gì nhất định phải suy nghĩ kỹ rồi mới làm, không muốn chọc thêm phiền toái như vậy nữa.

Chàng hướng các vị khách nhân hành lễ “Khi mỗi cảm ơn trước các vị.”

Thời Phái đi rồi, mọi người ngậm thơ phẩm của, lại chơi đùa thêm một thời gian nữa mới từng người trở về.

Một ngày như vậy tinh thần Giang Nhã Phù thực sự có chút mệt, trở về phòng, được Mộc Lưu Phi hầu hạ thay đổi quần áo thoải mái, mới cảm thấy nhẹ nhàng thở ra.

Mộc Lưu Phi thật cao hứng, cảm giác khí thế bùng bùng “Thiếu phu nhân, cái kia, họ Hứa chắc cười không nổi nhỉ?”

Giang Nhã Phù bình tĩnh nói “Ta không quan tâm họ Hứa có tâm tình gì, nàng vui vẻ hay không cùng ta không có bất luận quan hệ gì. Giúp ta chuẩn bị một ít đồ vật, ngày mai ta phải về nhà mẹ đẻ.”

Tác giả có lời muốn nói: Tay trái một con gà, tay phải một con vịt ~ trên người còn cống một cái béo oa oa nha ~ y nha y nha nha

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mai Liền Hòa Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Bồi nàng về nhà quan trọng hơn

Hứa Triển Nhan có ý hướng bỏ lên trên không gì đáng trách, nhưng ngàn vạn lần đừng nghĩ dùng nàng làm đá kê chân. Lúc này chỉ là nàng đem bát nước bắn ấy tẩy đi mà thôi, nếu có lần sau, nàng không dễ dàng như vậy bỏ qua, hắt nước bắn thế nào thì nàng trả về như vậy!

Buổi tối Giang Nhã Phù bảo người nấu đồ ăn thanh đạm một chút, chỉ nấu mấy thứ nàng ăn ngon miệng, không nghĩ tới Thòi Phái lại đến cùng dùng cơm, trông chàng ăn giống như đói mấy ngày không ăn đủ, muốn mở lời đuổi người cũng không sao mở miệng. Tôn mụ mụ thấy vậy chạy nhanh phân phó phòng bếp xào thêm hai món ăn nữa bùng lên.

Nàng không biết, Thòi Phái rõ nàng miệng gai nhưng lòng mềm, cố ý bộ dáng quý chết đói dầu thai, bằng không sao chàng dễ dàng cùng nàng ăn cơm? Trong lòng tuy rằng biết sự tình đã được giải quyết, nhưng trong lòng nàng tất nhiên sẽ không thoải mái.

Ban ngày một màn đưa con cua kia, chàng diễn là giả nhưng tình là thật, mà nàng lại còn thanh tỉnh không hiểu chàng.

Hết thấy đều do chàng gây ra, tuy rằng hai người trước đó vô số lần giận dỗi muốn hoà ly, nhưng trong lòng chàng rõ, bọn họ khẳng định sẽ không hòa ly, chàng cùng nàng sớm dung vào máu là người một nhà, hơn nữa năm qua tháng lại cùng ràng buộc chung, bọn họ ở giữa không thể nói rõ sự tình.

Điều này Thòi Phái mới vừa ngộ ra, bọn họ như vậy, nếu vô tình ngược lại dễ dàng theo khuôn phép cũ, cũng bởi có tình mới không muốn trong mắt vương một hạt cát nào, thế cho nên một khi bùng nổ, không quan tâm bất cứ gì mà chỉ muốn hòa ly.

Chàng không cần nghĩ liền biết mình không muốn hòa ly, nghĩ đến hai chữ đó, mỗi mạch máu mỗi sợi lông trên người đồng thời đều bài xích! Một khi như vậy, chàng nguyện ý thử, bỏ bản tính bản thân, từng bước một đi tới gần tâm nàng, làm nàng tin tưởng chàng, cũng như chàng tin tưởng nàng.

“Quân doanh không cho đồ ăn sao?” Giang Nhã Phù sợ chàng ăn nhanh quá bị sặc, nhìn không được hỏi.

Thòi Phái ăn xong một chén cơm, hướng nàng lộ nụ cười trong sáng “Hôm nay không đi quân doanh, đưa cua xong ta liền cùng Trương Bình đi xem mảnh đất trồng mai ở thôn trang. Không phải nàng thích hoa mai sao? Chờ mùa đông tới liền có thể đi xem rồi.”

Giang Nhã Phù sững sốt, nàng thật sự không nghĩ tới “Chàng sao biết được ta thích hoa mai chứ?” Vô luận kiếp trước hay kiếp này, nàng tuyệt đối không cùng chàng đề qua cái đề tài này.

Thòi Phái trả lời “Ta lấy cái khăn kia che hoa mai, mặt khác còn thấy vài kiện đồ dùng của nàng đều là đồ án hoa mai.”

“Cho nên chàng đoán ta thích hoa mai sao?”

Giang Nhã Phù kinh ngạc, hiếm khi thấy chàng đối với mình để ý cẩn thận như vậy, thì thấy chàng bỗng nhiên cười lớn “Ha ha, kỳ thật cũng không được đầy đủ, ta còn hỏi Tôn mụ mụ, chính miệng bà nói cho ta, vậy có thể sai sao?”

Giang Nhã Phù sững sốt mấy giây, trong lòng như có con kiến chạy loạn, vì chuyện này mà chàng hỏi Tôn mụ mụ sao?

Đáy lòng chảy qua một dòng nước ấm áp, nhưng thực mau bị nàng dùng lý trí áp xuống, chàng là vì dư luận xôn xao mà băn khoăn, cố ý lấy lòng nàng đi? Rốt cuộc nàng là mẫu thân hài tử chàng, nàng cũng bởi vậy bị người cười nhạo.

“Chàng hỏi qua Tôn mụ mụ đúng là không sai. Cả buổi trưa chạy qua chạy lại, khó trách đói như vậy, chàng ăn đi.”

“Ừ!” Thòi Phái vui sướng, cuối cùng cảm thấy trùng sinh tới nay chính mình đối với nàng có một sự kiện không đối nghịch “Nàng cũng ăn đi. Đúng rồi, ta có đặt thợ săn một con chuột núi, ngày mai có người đưa tới, đến lúc đó nàng xem thử.”

Giang Nhã Phù nhú mày “Mua chuột núi làm gì? Nhà kho còn có nhân sâm đâu.”

“Lưu lại đi, không chừng về sau có cái dùng.” Thòi Phái không nói rõ, vì trong lòng chàng lo lắng thật sự không may mắn, kiếp trước nghe mẫu thân nói, thời điểm nàng sinh Đầu nhất thực sự hung hiểm, xém mất mạng, cho nên trong khoảng thời gian này chàng cho người thu thập nhiều dược liệu tốt, lưu trữ dự phòng dành cho nàng.

Giang Nhã Phù không nghĩ nhiều, nghĩ chàng mua về lưu tương lai cấp cho phụ thân mẫu thân tâm bả.

“Ngày mai ban ngày không được, gọi đưa tới trễ chút đi, hoặc dứt khoát chọn ngày khác. Ngày mai ta phải về nhà mẹ đẻ, đã cho người báo bên đó rồi.”

Tay Thòi Phái đang gấp đồ ăn hạ xuống “Trở về làm gì?” Trở về chẳng phải cùng Chu Hi chạm mặt sao?

Giang Nhã Phù không chú ý tới chàng khác thường “Đại tẩu hoài thai này tương không tốt, ta sợ nàng lo lắng, trở về nhìn xem.”

“À, đúng là nên về nhìn xem, ta ngày mai...”

“Ta biết, ngày mai chàng muốn bồi vùi vị hoàng tử đi săn thú, mấy ngày trước đã nói qua. Ta chỉ là tùy tiện đi về nhà mẹ đẻ một chút thôi, chàng yên tâm, phụ thân nếu trách tội, ta sẽ thay chàng nói chuyện.”

Thòi Phái muốn xuất khẩu bị nàng chặn lại, không nghĩ tới nàng đem việc này nhớ rõ ràng, có phải hay không ước gì chính mình bắt hòa không cùng nàng trở về?

Vì thế chàng không thiết tình nói “Vậy đa tạ nương tử.”

Xác thật Giang Nhã Phù hy vọng chàng không đi theo, lần này nàng về chủ yếu gặp Chu Hi, có chút lời nói không thể không nói. Nếu Thòi Phái ở cùng, nàng khó tìm được cơ hội cùng huynh ấy nói chuyện, lại dễ sinh thêm thị phi. Và lại, vừa rồi chuyện xảy ra phụ thân cũng có nghe qua, nàng cùng Thòi Phái xuất hiện trước mặt lão nhân gia, khẳng định phải bị hỏi đủ thứ trên trời dưới đất, lại nghe ông thao thao bất tuyệt dạy bảo.

Lần này về nhà mẹ đẻ, trừ bỏ mang một ít đồ bỏ ở ngoài đưa đại tẩu, cái gì nàng cũng không mang. Trong xe ngựa bảo người bồi trí mềm mại cực thoải mái, nằm bên trong đọc sách không thành vấn đề.

Thấy không dễ sót gì, Giang Nhã Phù mang theo Mộc Lưu Phi đi ra đại môn Quốc công phủ, Mộc Lưu Phi xốc màn xe lên, nàng vừa muốn bò lên trên xe ngựa, chợt nghe một tiếng ngựa hí từ xa đến gần, một con đại mã cùng một người cao lớn người đầy khí phách hăng hái xuất hiện trước mắt nàng.

Thòi Phái thấy nàng có chút kinh ngạc đến ngất người, cười tươi sáng, từ trên lưng ngựa lưu loát phóng xuống, đi tới bên cạnh xe ngựa nàng “Sáng sớm ta ra cửa, đúng lúc Nhị hoàng tử cùng Tam hoàng tử đi nghe giảng, hôm nay không đi săn thú, ta bồi nàng về nhà mẹ đẻ!”

“Hà?”

Giang Nhã Phù vạn lần không nghĩ tới chàng sẽ hành sự như thế, hoàn toàn không nằm trong kế hoạch của nàng “Hiện tại bọn họ đều là những hoàng tử được bệ hạ sủng ái, chàng lẽ hèn chẳng phải là đắc tội bọn họ sao? Hiện tại thay đổi quyết định còn không trễ, chàng mau cưỡi ngựa qua đó đi!”

Thòi Phái cho rằng nàng lo lắng Quốc công phủ cùng tiền đồ chàng, nụ cười càng thêm sáng lạn, nhỏ giọng nói “Không có quan hệ, hiện tại bọn họ đều muốn mượn sức Quốc công phủ. Lại nói vừa rồi xảy ra chuyện đó, ta chủ động bồi nàng về, hướng nhạc phụ chịu tội mới là phải đạo.”

Giang Nhã Phù ghen một hồi, nói tiếp “Như thế cũng được, nhưng nếu làm mất nhã thú nhân gia là không tốt, về nhà mẹ đẻ là việc nhỏ, chàng chừng nào qua cũng được.”

Ánh mắt Thòi Phái hơi lóe, chàng nghe ra, mỗi câu lời hay đều là thoái thác, nàng căn bản không phải vì chàng suy xét, căn bản không nghĩ cùng nhau trở về. Chàng càng thêm kiên định suy đoán của mình, nàng nhất định trở về là muốn gặp Chu Hi!

“Thật sự không thành vấn đề, bởi bọn họ săn thú không chỉ mình ta, thiếu một người không ít đi. Đi nhanh thôi, quá muộn sẽ không tốt.” Thòi Phái giải quyết dứt khoát, khi Giang Nhã Phù chưa kịp phản ứng, một tay ôm eo nàng, một tay nâng chân nàng ôm lên người, phóng vào xe ngựa.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mai Liền Hòa Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Ta cũng đi!

Giang Nhã Phù đột nhiên bị những động tác liên tiếp của chàng chưa kịp rõ ràng thì cả người đã bị nhét vào trong xe, đến lúc Thòi Phái theo vào ngồi cùng, nhiệt độ trên mặt nàng mới bắt đầu tăng.

Nàng nghiêng răng nghiêng lợi, thanh âm áp thấp xuống “Chàng phát điên cái gì đây? Nơi này là cổng lớn đó, sẽ bị bọn hạ nhân thấy hết!”

Thòi Phái không cho có gì là không đúng “Thấy thì sao, ai dám nói chúng ta cái gì chứ.”

Giang Nhã Phù nhìn trên mặt chàng ẩn sự đắc ý càng cảm thấy không vừa mắt, có cái gì vui mà đắc ý chứ? Lại nói, sao chàng không làm tốt việc đi săn thú, cứ phải một hai bồi mình về chuyện này chứ?

Nàng không tin cái lý do thoái thác nói đến nhận tội chịu đòn, kiếp trước số lần chàng đi Giang gia đếm được trên đầu ngón tay. Chỉ là ẩn tượng của phụ thân đối với chàng không kém, trước mặt người khác hình tượng chàng duy trì luôn luôn cực tốt, làm gì có chuyện chủ động cầu nghe mắng chửi.

Bên trong xe vốn không gian rộng, do chất thêm đồ cá nhân vào nhìn có chút hẹp lại, Thòi Phái bị hơi nữ nhân gần trong gang tấc xông thẳng đến lông tóc.

Chàng không tự giác sờ mình mặt, cười cười nói “Nàng nhìn ta chăm chăm như vậy làm gì? Trên mặt ta có dính gì sao, hay là cảm thấy ta quá mức anh tuấn hả?”

Phi! Giang Nhã Phù tròn mắt mắng “Anh tuấn, đúng là anh tuấn, đáng tiếc a ~”

“Đáng tiếc cái gì?” Tâm Thòi Phái nhắc cao lên.

“Đáng tiếc bên trong già rồi.”

Nguyên bản Thòi Phái vạn phần chờ mong câu tiếp theo, nghe xong lời này tức khắc cứng họng, hậm hực trả lời “Già thì vẫn anh tuấn đấy thôi, với lại già có cái tốt của nó. Huống chi nàng cũng không phải là...”

Tuy rằng Giang Nhã Phù dẫn đầu chọc giận người, nhưng nàng là nữ nhân, đối với chuyện đó không thoát khỏi miễn cảm, lập tức xì lông “Chàng nói ta già? Ta già? Chàng nhìn xem những nữ nhân độ tuổi bốn mươi bộ dáng thế nào? Chàng lại nói ta, ta cùng những cô nương tuổi trẻ khác biệt lớn sao? Trên mặt ta không có nếp nhăn nha...”

Nàng vội vả lấy lại công đạo cho mình, chợt nghe chàng phát ra một tiếng cười nhạt, tức khắc dừng miệng.

Thời Phái ghen cười thực vất vả “Như thế nào không nói nữa?”

“Hừ, không thú vị, nghĩ đến chàng khi đó cũng không để ý gì đến ta.”

Trầm mặc một lát, chờ Giang Nhã Phù quên chuyện này đi, Thời Phái đột nhiên phán một câu long trời lở đất “Nàng không già, so với các phu nhân kia xinh đẹp hơn nhiều.”

Giang Nhã Phù lúc này đang dựa vào nệm nhắm mắt dưỡng thần, chợt nghe một câu này, mí mắt khẽ nhúc nhích, tim đập rối loạn một nhịp.

Xem ra chàng thức thòi, hai mắt không bị mù.

Nàng muốn đem những lời này nhớ thời điểm đó, tạm thời đây là câu ‘lời ngon tiếng ngọt’ đầu tiên đi.

Gia nhân trước đó không nói cô gia sẽ trở về, Giang gia nhìn thấy Thời Phái thì có chút ngoài ý muốn, nhưng nghĩ lại chàng nên tới, gần đây vì chàng mà dư luận nháo xôn xao, phải đến cho bọn họ một chút công đạo là lẽ phải.

Đại ca Giang Phóng chưa thể hiện sắc mặt gì nhưng sắc mặt Giang Sóng Thiên lúc này kỳ thực tối, giống như Giang Nhã Phù đoán trước.

Giang Sóng Thiên xụ mặt “Nhã Phù, con đi bồi đại tẩu trò chuyện, muốn ăn gì thì nói cùng đại ca con, kêu hắn an bài. Con rể, đi theo ta tới đây!”

Ngữ khí phụ thân dĩ thường nghiêm túc làm tâm Giang Nhã Phù cũng nhảy theo căng thẳng, vì thế dùng đại pháp làm nũng “Cha, mọi người muốn nói gì, sao không cho nữ nhi cùng nghe một chút?”

Trò làm nũng này bao lần dùng đều linh hôm nay lại mất hiệu lực “Con nghe lời! Đây là nam nhân chúng ta nói chuyện, con không cần quản, ta không ăn thịt hắn, đi tìm đại tẩu đi.”

“Được được, không nghe liền không nghe, vậy nữ nhi đi.” Tách ra trước, nàng để lại cho Thời Phái một ánh mắt vui sướng khi người gặp họa, kêu chàng tự cầu phúc nhiều nhiều vào.

Phụ thân không phải người dễ bị lừa gạt nếu dùng vài câu nói dối với ông, bị ông hỏi xoay vòng một hồi, khi phát hiện một chút lỗ hổng liền bắt lấy nhược điểm đó, chỉ ra rõ ràng thì chàng tặc hơn.

Nàng không sợ Thời Phái bị quở trách, nàng sợ chàng không cẩn thận tiết lộ việc trùng sinh, khi ấy phụ thân sẽ cảm thấy thế nào. Thôi, chuyện này không nghĩ nữa, nếu không phải tự mình trải qua sẽ chẳng có ai hoài nghi đâu?

Lưu Nguyệt Thiên hoài thai này tới nay vẫn luôn bị giày vò, để giữ được thai nàng ăn không ít được và nghỉ ngơi nhiều, mấy ngày gần đây nàng mới cảm thấy tốt chút chút. Nghe được Giang Phóng nói sự tình bên ngoài, tâm nàng liền lo lắng cho Giang Nhã Phù.

Rốt cuộc chờ được người đến, thấy sắc mặt nàng hồng nhuận khỏe mạnh, ý cười trên môi, trái tim kia rốt cuộc nhẹ thả xuống, nàng cười nói “Tỷ vừa nói muội thật có nhiều phúc khí, cũng có thai, đứa trẻ trong bụng tỷ như thế tới đời nọ vậy.”

Giang Nhã Phù đến bên giường ngồi xuống, trấn an nàng “Tẩu tử đừng lo lắng, đại chất... Từ nhất định bình an ra đời, tỷ cũng sẽ không có việc gì đâu.”

Mọi người đều mong là nam hài, Giang Nhã Phù chưa nói thật đại tẩu biết thai đầu này là nữ nhi.

“Mượn lời cát ngôn này của muội đi.” Lưu Nguyệt Thiên cười ánh mắt cong cong, thân thiện nắm tay nàng “Xem muội cảnh xuân đầy mặt, liền biết trong lòng muội nắm chắc, ta hiểu nhất là muội, muội không thể gạt được ta.”

“Ca muội cũng thật là, cái gì cũng đều nói cho tỷ hết. Tỷ loại hết những suy nghĩ đó đi, chuyện gì cũng đều không có hết! Là người có dị tâm sau lưng cố ý truyền loạn, nhưng khẳng định không phải là muội, muội không bị ảnh hưởng gì.”

Thấy nàng không giống nói dối, Lưu Nguyệt Thiên cũng không hỏi nữa “Ta tạm thời tin muội. Nhớ kỹ có chuyện gì ngàn vạn lần phải về nói cùng người nhà, Giang gia chúng ta không ai có thể tùy tiện khi dễ đâu.”

Trong lòng Giang Nhã Phù mềm mại ấm áp “Biết rồi ~ tẩu tử, lần trước bảo người mang cho tỷ đồ vật...”

Chị dâu em chồng cùng nghĩ đến chuyện sinh con, kiếp trước Giang Nhã Phù sinh ba lần, đối với sinh sản sợ hãi giảm bớt rất nhiều, nhưng Lưu Nguyệt Thiên lại là lần đầu tiên, Giang Nhã Phù làm không ít tư tưởng cho nàng.

Hai người nói chuyện vui vẻ, sớm quên mất thời gian trôi qua, Giang Phóng đẩy cửa tiến vào cười nói “Nói cái gì mà náo nhiệt quá vậy? Cả hai không thấy đói bụng sao?”

Lưu Nguyệt Thiên trả lời “Ta cùng Nhã Phù còn nhiều lời nói chưa xong, có thể thay cơm bụng vẫn no.”

“Ha ha, nếu Nhã Phù trụ ở nhà một đoạn thời gian, nói không chừng nhà ta tiết kiệm được rất nhiều lương thực nhỉ?”

Lưu Nguyệt Thiên giận một chút, nhưng đã quen cách ve vãn đánh yêu này của chàng rồi.

Trong lòng Giang Nhã Phù lúc này có suy nghĩ khác, xác thật đã không còn sớm, sắp trưa rồi “Ca, cha cùng Thòi Phái còn ở thư phòng sao?”

“Đúng vậy, không biết cùng nói cái gì đến giờ vẫn chưa ra. Phòng chừng muội phu lúc này đang thăm, vì việc này cha đã sinh khí hai ngày. Nhưng mà muội yên tâm, chờ ra rồi sẽ tốt thôi, cha sẽ không khiến hấn mất mặt trước người khác đâu.”

Chàng cho rằng nàng đang lo lắng cho phu quân mình.

“Không có gì muội yên tâm rồi. Đứng rồi ca, Chu đại ca ở nhà sao?”

“Ừ, đang ở chỗ rừng trúc nhỏ viết chữ, hấn nói là muốn tự mình viết một quyển sách gì đó, mấy ngày nay ta đều chưa thấy hình bóng hấn, cơm đều được nha hoàn bưng tới đó.”

“Sách sao?” Cảm tạ đại ca cho nàng một cái cơ tuyệt hảo “Muội phải nhanh chân đến xem thử, sách Chu đại ca viết ra nhất định là hay, ca, huynh bởi muội qua đó nhìn được không?”

Giang Phóng có chút khó xử, muội à, phu quân của người còn ở chỗ cha nghe mắng đó nha.

“Vẫn là đừng đi, chờ ta bảo người kêu hấn lại đây cùng ăn cơm luôn.”

“Không không, ca, ta liền muốn nhìn một chút bộ dạng huynh ấy ngồi viết sách thế nào thôi.” Giang Nhã Phù lúi kéo tay áo Giang Phóng năn nỉ.

Lưu Nguyệt Thiên buồn cười “Chàng bởi muội ấy đi thôi, nhìn muội ấy thế sao nỡ từ chối chứ.”

Bị hai nữ nhân vây quanh, Giang Phóng không có biện pháp chối từ “Ài, được rồi, phục muội rồi.”

Giang gia phụ tử đã sớm xem Chu Hi thành người một nhà, bởi vậy chưa bao giờ nghĩ tới khả năng khác xảy ra giữa bọn họ, cả hai qua lại, nói nhiều mấy câu cũng không có gì khác thường. Mà Lưu Nguyệt Thiên lần trước trên bàn cơm tuy rằng nhận ra một tia khác thường, nhưng cũng chỉ là một ý niệm chợt lóe, có một số việc nghĩ cũng không dám nghĩ đến.

Hai huynh muội cùng nhau ra cửa, đi hai bước vừa vặn gặp phải một già một trẻ từ thư phòng đi ra.

Sắc mặt Giang Sóng Thiên tuy rằng không được tốt, nhưng không còn căng chặt như lúc đi vào, bên cạnh ông sắc mặt Thòi Phái hiện ra vài phần nhẹ nhàng hơn.

“Cha, hai người nói cái gì vậy? Thật là lâu nha!”

Giang Sóng Thiên đối với nữ nhi bảo bối của mình, thái độ nhu hòa thêm một chút “Chưa nói cái gì, đơn giản khảo giáo học vấn hấn chút thôi, nữ nhi gia không được hỏi nhiều chuyện này.”

“Biết rồi, không hỏi liền không hỏi!”

Thòi Phái chú ý hai người dường như muốn đi hậu viện, liền hỏi “Đại ca cùng Nhã Phù đang muốn đi đâu vậy?”

Bởi vì trong lòng có tính kế, theo bản năng Giang Nhã Phù nhẹ nhàng thả tay áo Giang Phóng, đáng tiếc Giang Phóng thần kinh thô, mở miệng liền đáp “Ta mang muội muội đi vườn trúc nhỏ bên kia tìm Chu Hi.”

Vừa rồi động tác Giang Nhã Phù thực nhẹ, chỉ là cánh tay khẽ nhúc nhích bỏ xuống mà thôi, vẫn là bị ánh mắt Thòi Phái trông thấy.

“Sắp trưa rồi, hai con còn qua bên kia làm gì?”

Giang Nhã Phù sợ đại ca nói ra cái gì không đúng, giành trả lời trước “Chính là sắp trưa tụi con mới đi kêu Chu đại ca lại đây cùng dùng cơm đó cha.”

Thòi Phái nhìn chằm chằm gương mặt nàng, muốn phân biệt lời này thật hay giả, đáng tiếc căn bản không nhìn ra được cái gì. Vì sao nàng phải đi gặp Chu Hi? Nàng muốn tìm hấn nói cái gì? Hoặc là đúng như chàng suy đoán phía trước, lần này nàng về nhà mẹ đẻ chính là vì chuyện Chu Hi mới đi?

Chàng bước hai bước đến bên cạnh Giang Nhã Phù, nụ cười sáng lạn tựa ánh mặt trời “Ta cũng đi! Cũng lâu rồi không gặp hấn, nhiều người sẽ náo nhiệt hơn.”

Tác giả có lời muốn nói: Nam chủ mở ra trùng theo đuôi chó ghê hình thức...

Chương 23: Ai nói bọn họ cảm tình không tốt?

Giang Nhã Phù cảm thấy ngạc nhiên đây là lần thứ hai chàng cư xử không giống bình thường, từ khi nào một Thôi Phái hiền ngan khí phách biến thành cái đuôi theo sau nàng? Rốt cuộc chàng tính làm gì? Nàng đi một bước cũng muốn một bước với nàng sao?

Bắt đầu từ lúc nào nói muốn nhìn chăm chăm mình, xem ra hôm nay khó mà có cơ hội đơn độc nói chuyện cùng Chu Hi rồi. Trước đó nàng từng can thiệp chuyện của chàng, hiện tại nàng không thể danh khiến trách chàng can thiệp chuyện mình cùng Chu Hi lui tới.

Còn nữa, nàng thực nóng lòng muốn hỏi chàng một chuyện, vừa rồi làm thế nào mà qua được ải của phụ thân nàng.

“Vậy ta không đi, phu quân cùng đại ca qua đó đi.”

Thôi Phái không nghĩ tới nàng ra chiều này, có chút ủy khuất nhìn về phía nhạc phụ đại nhân “Phụ thân xem, Nhã Phù vẫn còn giận con đấy.”

Trong lòng Giang Nhã Phù rống giận, xùy! Một đại nam nhân mấy chục tuổi còn hướng cha ta làm nũng, chàng không thấy buồn nôn à?

Rốt cuộc Giang Sóng Thiên cũng nở nụ cười “Được rồi! Phu thê hai con náo nhiệt chút chút thì được, nếu nháo quá mức sẽ tổn thương cảm tình sẽ không tốt, tất cả cùng đi đi! Kêu hài tử Chu Hi kia lại cùng ăn cơm, mấy ngày nay hẳn vui đầu trong đó, ta thấy trong lòng hẳn như là có tâm sự.”

Phụ thân nói vậy, Giang Nhã Phù không thể nói thêm gì nữa.

Giang Phóng lúc này lại có ý kiến khác “Một khi đã như vậy, hai vợ chồng son cùng đi đi, ta đến phòng bếp xem chuẩn bị thế nào rồi, đại tẩu muội hiện ăn kiêng lợi hại, đồ ăn cho nàng cần dụng tâm nhiều.”

“Đại ca...”

Thôi Phái nhần cười nhìn Giang Nhã Phù “Cũng được, vậy ta bồi Nhã Phù đi, nương tử mời ~”

Giang Nhã Phù hận không thể một quyền đánh vào gương mặt gian manh này, đánh vào lỗ mũi cho đến chảy máu mới hả dạ.

Nhìn đôi bích nhân tay trong tay bóng dáng dần xa, Giang Phóng cảm thán “Ai nói bọn họ cảm tình không tốt chứ? Con xem bọn họ rất tốt.”

Giang Sóng Thiên trắng mắt liếc nhìn từ thành thật một cái, xoay bước tránh ra, ai, chỉ mong cháu trai cháu gái có thể an bình sinh ra.

“Vừa rồi chàng cùng cha nói chuyện gì thế?” Giang Nhã Phù kìm nén không được hỏi, nàng xác thật tò mò, chàng dùng lý do gì khiến một người nghiêm khắc như phụ thân có thể cho qua.

Khóe miệng Thôi Phái nhẹ cong “Nói cho nàng cũng được, nhưng trước tiên muốn nàng thành thật nói cho ta biết, có phải nàng muốn đi gặp Chu Hi?”

“Việc này cùng chuyện hỏi chàng có quan hệ sao?”

“Nàng nghĩ không muốn nói cũng không sao, dù sao ta cũng không đặc biệt muốn biết.” nói xong Thôi Phái liền đạm nhiên xoay bước đi về phía trước.

Giang Nhã Phù từng bước nhỏ đuổi theo, không tình nguyện nói “Được, chàng nói đúng được chưa?”

Thôi Phái dừng bước chân “Gặp hẳn làm gì?”

“Này! Có phải chàng quá rộng lượng không?”

Thấy Thôi Phái lại muốn đi, nàng chạy nhanh chạy tới chặn đường chàng “Vốn dĩ ta không cần phải nói cho chàng, nhưng chấp nhận trao đổi thì nói chàng biết cũng không sao. Là ta tới nhắc nhở huynh ấy rời xa Diệp Tri Tri.”

Thôi Phái sững sốt, nàng tới là để nói chuyện này? Quả nhiên, nàng cũng không đến nỗi thờ ơ.

“Chỉ chuyện này mà một hai phải tự mình tới? Không bảo ai đó chuyển lời không được sao?”

“Vậy chuyện chàng tìm được cho nàng ta sao nhất thiết phải tự mình ra tay? Sao không nghĩ tiết lộ cho người khác tự tìm?”

Thôi Phái bị nàng hỏi vặn, hiển nhiên ý tưởng bọn họ đều giống nhau, chuyện liên quan kiếp trước, có một số việc cảm thấy tự bản thân đi làm mới yên

tâm, thâm tâm cứ sợ cảnh mẹ không xong để tiếp cảnh con.

“VẬY chuyện đó, chàng giải thích cùng phụ thân thế nào, nếu đưa ra một lý do thoái thác khẳng định người sẽ không tin.”

“Cho nên ta nói không bình thường.”

“Như thế nào là không bình thường?”

“ẤN ngay nói thật, chỉ là không nói đến việc trùng sinh thôi, những chuyện khác ta đều chủ động thẳng thắn nói hết. Lão nhân gia niệm tình ta thẳng thắn, thành khẩn nhận sai, chỉ nói vài câu liên buồng tha, sau đó hai chúng ta hàn huyên một chút chuyện thời sự linh tinh.”

“...Đều nói?” Kết quả này làm Giang Nhã Phù bất ngờ, chàng chịu đem bí mật bản thân nói ra, khó trách phụ thân dễ dàng bỏ qua cho chàng, nghĩ đến cũng chỉ có như thế mới có thể một lần nữa lấy lại hảo cảm của phụ thân.

“Ừ, đều nói, ta làm, còn có nàng làm.”

Giang Nhã Phù hừ lạnh “Nhìn như trung hậu, kỳ thật là xảo trá nhất.”

Thời Phái đuổi theo “Nói thật cũng kêu xảo trá sao?”

Hai người một đường đi đều cãi nhau, rất mau tiến vào rừng trúc. Mấy ngày nay xác thật Chu Hi vẫn luôn ở đây bận viết sách, dù vậy, tin tức bên ngoài chàng đều biết hết, chàng so với các thanh thiếu niên cùng tuổi xúc giác nhanh nhạy hơn họ nhiều.

Chàng sớm nghe nói tới Thời Phái cùng Hứa Triền Nhan nháo ra chuyện phong ba kia. Nhã Phù vừa mới tân hôn không đến nửa năm, đang bụng mang dạ chửa, nghĩ đến việc này không biết nàng chịu biết bao nhiêu là thương tổn.

Nhưng chàng... chàng không có tư cách đi qua hỏi chuyện...

Làm vậy chỉ tăng thêm phiền toái cho nàng mà thôi, sự quan tâm chỉ có thể giấu biệt trong lòng.

“Chu đại ca! Huynh ở trong phòng sao?”

Nhã Phù? Nàng đã trở lại?

Chu Hi không ý thức được chàng đứng dậy đi mở cửa động tác có bao nhiêu vội vàng, trên mặt treo ý cười ôn hòa, chỉ là ý cười này khi mở cửa, nhìn thấy nhiều hơn một gương mặt có chút hơi đĩnh trệ.

“Không phải là Chu huynh không muốn chào đón ta chứ? Nghe nói Chu huynh viết sách, nội tử một hai phải lại đây quấy rầy, vừa lúc ta nghĩ cũng muốn thường thức tác phẩm lớn này trước tiên, liền cùng nàng qua đây.”

Vừa rồi Chu Hi có chút luống cuống nho nhỏ Giang Nhã Phù không chú ý tới, nhưng lại không qua được đôi mắt Thời Phái, giờ phút này chàng cười hiền lành, mắt nhìn thẳng Chu Hi lại không nửa điểm ý cười.

Trong chớp mắt xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Thời Phái tự mình tới cửa là lẽ tất nhiên, Chu Hi tự nhiên hào phóng trả lời “Khi huynh nói đùa, ngày thường nghĩ muốn mời đều khó thấy người đến. Lại nói sách này chỉ là một chút tâm đắc của ta, tình tiết chưa có gì mới, gọi là đại tác phẩm còn quá xa. Nếu cả hai không chê cùng mời vào trong!”

Giang Nhã Phù cười tủm tỉm, thật tình vì chàng mà cao hứng, con đường học vấn trên phương diện làm quan chàng như cũ đi chính xác “Chu đại ca, mấy ngày không thấy huynh giờ nói chuyện sao khách khí quá vậy? Muội thật khó thích ứng được, đây là Giang gia, cũng là nhà của huynh, huynh không cần không được tự nhiên như thế.”

Thời Phái nghe xong lời này trên mặt phát lạnh, có ý tứ gì? Đây là nhà bọn họ, còn chàng là người ngoài sao?

Chu Hi cười tươi sáng nói “Nhã Phù tiểu muội thật giống trước đây cứ thích nói giỡn, nơi nào muội nhìn ra ta không được tự nhiên chứ? Khi huynh mau tiến vào đi, ngoài trời có chút lạnh, đừng ở bên ngoài sẽ trúng gió đó.”

Thời Phái trước mắt nhìn hai người thân mật nói chuyện, giọng điệu kia thần thái kia thật là tự nhiên, phảng phất thấy được bọn họ từ nhỏ cũng như vậy, đường đường chính chính, trước mặt phu quân mình cũng không cần ngại ngùng.

Nếu chàng không phát hiện ra tâm tư Giang Nhã Phù, nếu không phải đôi mắt thay đổi cách nhìn, chú ý sẽ thấy một Chu Hi nhỏ bé không tầm thường, sợ chàng cũng cho rằng đây là một đôi huynh muội khác họ mà thôi.

Chàng phát giác chớp mũi trắng nõn Giang Nhã Phù bị đóng băng có chút đỏ lên, trong lòng càng cảm thấy muốn đổ vỡ, Chu Hi là đang đau lòng nàng sao? A!

“Chu huynh đã nói như vậy, chúng ta vào thôi.”

Tiếng chàng vừa dứt, Giang Nhã Phù bỗng cảm thấy tay trái ấm áp, toàn bộ tay không hề dự liệu được Thời Phái nắm gọn trong tay!

Tác giả có lời muốn nói: Ngày mai nhập V canh ba hợp nhất, sẽ có tiểu bao li xi rơi xuống nga ~~~ cảm tạ tiểu khả ái nhóm duy trì, thi đại học các cô nương kỳ khai đắc thắng, tiền đồ như gấm

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mai Liền Hòa Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Một loại bệnh tên là phạm tiện (1)

Nàng kinh ngạc, cả người thật không được tự nhiên, chàng làm gì vậy? Diễn phụ thể ân ái đến nghiện rồi sao? Còn cố tình ở trước mặt Chu Hi nữa chứ...

Giang Nhã Phù thử dùng sức thoát ra, đáng tiếc vô dụng, tay Thời Phái chuyên nắm kiếm, đao thương ra trận giết địch, có thể nào dễ tránh thoát được.

Nàng chỉ có thể âm thầm cầu giận trong lòng.

Bàn tay nhỏ bị gió thổi lạnh nằm gọn trong lòng tay mình, lòng Thời Phái chợt sinh một niềm vui viên mãn, tựa cục uất ức to lớn đã được lấp đầy bởi chút ấm áp nhỏ này.

Chu Hi thấy cả hai không cố kỵ người ngoài, trước mặt chàng mà ân ái tay trong tay, chỉ liếc một cái rồi xem như không thấy, dẫn cả hai vào trong.

Chợt một cổ xấu hổ vì điệu lưu chuyển trong không khí khiến cả ba muốn nói gì đó thoát khỏi loại xấu hổ này, đại loại hỏi chuyện viết sách của Chu Hi, chuyện chính đã hỏi, cuối cùng chẳng còn gì để nói nữa.

Giang Nhã Phù có chuyện muốn nói, bao ngày qua nó lờn vờn trong đầu nàng, chờ cơ hội này muốn nói cho Chu Hi biết.

“Khụ! Phu quân?”

Hai mắt Thời Phái sáng lấp lánh nhìn nàng, giả vờ không biết suy nghĩ trong lòng nàng “Nương tử khát sao?”

Nàng đem lời viết trên mặt rõ ràng, thế nhưng chàng cứ muốn giả bộ không phát hiện ra, ánh mắt hai người giao phong qua lại, nhìn thấy thế Chu Hi nghi hoặc khó hiểu.

Bởi vì muốn nói chuyện quan trọng, Giang Nhã Phù không thể không chịu bại trận trước Thời Phái, đem lời nói rõ ràng “Phu quân, ta có vài câu quan trọng phải nói riêng với Chu đại ca, chàng có thể tránh phía trước một chút hay không?”

Nơi Chu Hi ở có ba gian phòng, gian bên này cùng gian bên trái kia không có cửa, chỉ thả một tấm bình phong mỏng, xem như Giang Nhã Phù đã nhưng bộ nhiều rồi, nếu chàng ở một bên nhìn chăm chăm, nàng thực sự không thể nói ra.

Trong lòng Thời Phái biết nàng muốn nói chuyện Diệp Tri Tri cho Chu Hi, hơn nữa có chàng ở đây, nàng cũng không dám nói ra tâm tư nhỏ của mình. Chỉ là chàng không muốn hai người họ đơn độc trong một cái không gian, mà kẻ phu quân như chàng thì bị bài xích đi ra ngoài.

Mất thấy nếu không đáp ứng Giang Nhã Phù nàng sẽ nổi nóng, sẽ ảnh hưởng đến động thai khí, Thời Phái nhướng mày nói “Cũng được, có chuyện gì thì nói nhanh lên, sắp tới giờ cơm rồi.” Nói xong liền từ từ bước qua bên cách vách mà lỗ tai luôn cứ dựng đứng.

Nơi này là một phần thư phòng của Chu Hi, quanh tường bày hai giá kê sách, đều là những cuốn chàng hay xem, trên mặt bàn còn bày vài cuốn chàng tâm đắc phê bình vào. Thời Phái thuận tay rút ra một quyển, tùy tiện lật, trong lòng không thể không tán thưởng chữ viết Chu Hi tốt! Ha ha! tương lai chữ Chu Hi đáng giá cả ngàn vàng chứ không tầm thường đâu.

Bên tai mơ hồ truyền đến âm thanh bên kia nói chuyện.

“Nhã Phù, có chuyện gì mà ngồi ngưng trọng như vậy? Là chuyện quan trọng muốn nói cho huynh sao?” Thấy vẻ mặt nàng nghiêm túc, khuôn mặt nhỏ căng chặt, Chu Hi ý thức được chuyện này thật sự quan trọng nên mới đến tìm mình, chàng nhẹ nhàng hỏi, muốn nàng đừng khẩn trương như vậy.

“Chu đại ca, huynh... trong khoảng thời gian này huynh có gặp Diệp Tri Tri không?”

Chu Hi hơi lộ ra kinh ngạc “Như thế nào muội hỏi cái này?”

Giang Nhã Phù càng thêm sốt ruột, nhận ra chàng đã gặp qua rồi “Huynh về sau cách xa nàng ta một chút, nàng... Nàng... Không phải là người lương thiện đâu.” Nàng thật sự không biết tìm từ như thế nào để nói, đặc biệt là có ánh mắt sắc bén bên kia.

Chu Hi càng thêm nghi hoặc, chàng chưa bao giờ đặc biệt đối với Diệp tiểu thư, càng chưa ở trước mặt Nhã Phù nói qua nửa câu nào, vì sao nàng lại trịnh trọng đến nhắc nhở chàng chuyện này?

“Rất nghiêm trọng sao? Xác thật huynh gặp qua nàng một mặt, lần trước ngẫu nhiên gặp ở tiệm sách trên đường, nàng ta đi cùng Tần La Y, chỉ nói qua mấy câu thôi, nàng ta tốt hay xấu cùng huynh không quan hệ.”

Giang Nhã Phù sợ chàng không để trong lòng, cường điệu nói lại một lần “Tóm lại tương lai huynh muốn cưới ai cũng được, chính là đừng có cưới nàng ta.”

Chu Hi cười “Muội càng nói càng thái quá rồi, gì mà nói đến chuyện kết hôn thế kia? Đây là chuyện muội muốn nói cùng huynh?” Chàng chỉ xem, sờ đi Giang Nhã Phù lo lắng này nọ, bởi vì nữ nhân các nàng qua lại có hiểu lầm, xích mích nên nói thế, cũng không nghĩ gì nhiều.

Như thế nào càng nói huynh ấy càng không thêm đề ý thế này? “Dù sao huynh phải nhớ kỹ những lời này của muội, bằng không...”

“Bằng không thế nào?”

“...Chu đại ca, huynh chỉ cần biết rằng muội sẽ không hại huynh, có chút lời nói muội không thể nói rõ cho huynh hiểu.”

Ở bên kia Thôi Phái nghe được lời này, khinh thường nhếch miệng, nàng như vậy bởi vì tình ý chân thành, nhưng nàng không sợ như vậy ngược lại Chu Hi đối với Diệp Tri Tri gia tăng ấn tượng sao? Nguyên bản đối với kẻ đó Chu Hi không có sâu sắc ấn tượng, ngược lại nàng đề cập đến dễ dàng đem kia cô nương kia ghi tạc trong lòng. Chỉ sợ đến lúc đó càng không theo kết cục cũ mà lại phát triển theo hướng khác.

Chỉ có thể nói kẻ trong cuộc thì mê, kẻ bàng quan thì tỉnh, bất quá chàng không có lý do gì để nhắc nhở nàng, Chu Hi cưới người nào đều là tạo hóa của hắn, chỉ cần không cưới Giang Nhã Phù là được.

Bên kia hai người còn tiếp tục đối thoại, chàng lác lác đầu cười, nghĩ đem cuốn sách trong tay nhét trở lại kệ sách, trước mắt chợt lóe lên, đầu chàng ơng một tiếng, một quyển sách đập vào mắt trông rất là quen!

Thôi Phái quyết đoán đem quyển sách kia rút ra, mắt nhìn tựa, rồi nhanh chóng mở ra nhìn kỹ bên trong, từ trước có một ngọn núi, trong núi không biết đi khi nào sinh ra một con hồ yêu, hồ yêu này trời sinh trời nuôi, thích nhất bệnh vực kẻ yếu trùng ác làm thiện...

Trên đời này chuyện hồ yêu có lẽ nhiều đi, nhất định không phải cuốn sách kia chàng xem qua, Thôi Phái không từ bỏ ý định mà trực tiếp lật đến kết cục cuốn sách.

Hồ yêu bị trời trên giá gỗ, chịu phạt bởi hoạ hình, những người từng chịu ơn nàng đứng đó thờ ơ lạnh nhạt, khe khẽ nói nhỏ... Hồ yêu rơi xuống một hàng nước mắt, hóa thành một sợi khói nhẹ...

Thật đúng là cuốn sách kia chàng cùng nương tử xem! Giang Nhã Phù thà không ăn cơm, không ngủ cũng phải xem cho xong! Đọc đến kết cục còn khóc nữa.

Là Chu Hi mượn cho nàng?

Thôi Phái đột nhiên chấn kinh phát hiện, bọn họ vậy mà còn lên lút...

Chàng áp xuống nóng giận trong lòng, đưa tay xoa xoa huyệt Thái Dương.

Tay kia nắm chặt quyển sách, tưởng tượng cứ như vậy đi ra ngoài nắm lấy cổ áo Chu Hi rồi đánh cho hắn mặt nở đầy hoa.

Chỉ là một văn nhược thư sinh, một tay thôi hắn cũng không đánh lại chàng.

Nhưng ra sức đánh Chu Hi thì dễ dàng, sau đó thì thế nào? Giang Nhã Phù sẽ càng thêm bài xích chàng, nội bộ càng thêm lục đục. Nghĩ đến nàng có bao nhiêu bài xích chính mình mà thương tiếc Chu Hi nhiều hơn, chàng tuyệt không thể dễ xúc động được.

Thôi Phái biết rõ đánh giặc không thể chỉ dựa vào vũ lực, dựa vào đầu óc càng nhiều hơn để bày mưu lập kế, đối với nữ nhân cũng vậy, hiện tại chàng và phu nhân mình không phải một đôi phu thê bình thường mà đang lâm vào mâu thuẫn.

Bên kia đã nói xong, Giang Nhã Phù kêu chàng cùng đi ra ngoài ăn cơm.

Thôi Phái lấy lại tinh thần, nhanh đem cuốn sách bị mình nắm chặt nhả lại, nhét vào giữa đồng cuốn sách khác. Sau đó bình tâm tĩnh khí, làm bộ không có phát sinh cái gì rồi đi ra ngoài.

“Nên nói đã nói xong?”

Lời này hỏi, chẳng lẽ còn ngóng trông nàng nhiều lời thêm chút nữa?

“Nói xong rồi. Đi thôi, đi ăn cơm, nếu không cha chờ sốt ruột.”

Ba người cùng đi, Giang Nhã Phù đi ở giữa, dọc đường đi Thôi Phái đều thực trầm mặc, nàng hỏi vài câu về sự tình gần đây của Chu Hi, rất mau cả ba đi

tới ngoài sảnh. Lưu Nguyệt Thiên cũng được Giang Phóng đỡ đi ra, cả nhà được một bữa ăn cơm tốt đẹp.

Trên xe ngựa hồi phủ, Giang Nhã Phù thấy gương mặt Thôi Phái vẫn trầm như cũ, nghi hoặc, nàng cùng Chu Hi nói cái gì không phải chàng cũng nghe thấy sao? Chuyện gì khiến chàng sinh khí lớn như vậy?

“Chàng làm sao vậy? Vừa rồi không ăn no?”

“Không có gì, hơi mệt.” Thôi Phái vẫn luôn suy nghĩ bọn họ lén lút đưa sách qua lại, nhưng chàng không nghĩ nói, nói ra lại sợ chính mình không được áp hóa.

Chàng dựa vào trên vách xe, một tay để trên gối chống đầu chợp mắt.

Giang Nhã Phù nhìn mặt chàng chăm chăm một hồi lâu, như cũ không tìm ra manh mối, không để ý chàng nữa, cầm đồ lót đại tẩu làm cho hải tử chơi, đồ tẩu làm so với mình tốt hơn nhiều.

Bỗng nhớ tới đáp ứng quá chàng kiện áo trong kia, kỳ thật sớm nên làm tốt, chỉ là nàng không nghĩ liền dễ dàng như vậy làm cho chàng, cảm thấy tuy rằng chỉ là một kiện áo trong, không đáng giá tiền, nhưng nàng lỗ nặng. Loại này bên người đồ vật cho người ta tình tế cảm thụ cùng khác là bất đồng.

“Sự kiện kia ta nhờ chàng tra thế nào rồi?”

Hai mắt Thôi Phái vẫn nhắm, trả lời “Sao có thể nhanh như vậy? Đã qua nhiều năm rồi, dù sao nàng cũng phải cho ta chút thời gian chứ, có tin tức ta liền nói cho nàng.”

Vừa mới hồi phủ, Thôi Phái đã bị Trương Bình lôi đi, hình như một thủ hạ của chàng làm ra chuyện gì, yêu cầu chàng định đoạt.

Giang Nhã Phù trở về sân viện mình, định nghỉ ngơi một chút liền nghe Xuân Hạnh đến nói, có một lão đầu nói là thợ săn trong núi, có đáp ứng phải đưa tới một con nhân sâm cho phủ, cầu kiến Thiếu phu nhân, đã đợi gần nửa ngày rồi.

“Dẫn ông ta vào đi.”

Thực mau, Giang Nhã Phù nhìn đến người đi tới, là một lão đầu hơn năm mươi tuổi, tinh thần quắc thước, nói xong ý đồ cầu kiến liền đem nhân sâm trình đi lên.

Kiếp trước Giang Nhã Phù lo liệu mọi sự trong phủ, sợ thân tình bạn hữu qua lại chê cười, đã cùng người theo học một tay nghiệm xem bản lĩnh, theo tiểu nhị học mười năm, cũng coi như đã xuất sư, tặng lễ cho người thường dùng mấy thứ sâm lộc nhưng này, niên đại thật giả có thể xem ra tám chín phần.

Hộp vừa mở ra, không chỉ là nàng, bọn nha hoàn bên cạnh đều hít hà một hơi, nhân sâm thật lớn! Khó trách nói thứ này giống người, vóc dáng lớn như vậy thật có vài phần giống người mà.

Lão thợ săn cung kính nói “Thiếu phu nhân yên tâm xem, không sai được. Đây là thứ trân quý trong nhà lão nhân, là năm đó ở núi sâu cha thảo nhân đào được, làm nghề thợ săn không sợ thiếu cơm, vốn định giữ làm đồ gia truyền, nếu không phải bị ác bá theo dõi, lão cũng luyện tiếc đem thứ này bán đi. Chờ có bạc lão liền dọn xuống núi, đến huyện thành cách vách sống cùng khuê nữ.”

Giang Nhã Phù không mở miệng, tinh tế quan sát, không buông tha bất luận một cái bộ phận nhỏ bé nào, được liệu ăn vào miệng không thể qua loa được.

Lão thợ săn nhìn ra, việc này trước mắt nữ chủ nhân làm chủ, liền nói “Thiếu phu nhân người mang nam thần, xem ra thêm vài tháng nữa liền sinh tiểu thiếu gia nha. Nữ nhân sinh hải tử xưa nay chẳng khác nào đứng bên bờ vực sinh tử, có nhân sâm trăm năm tương trợ, bảo đảm Thiếu phu nhân ngài sinh thuận lợi bình an.”

“Lão nhân gia, lão nói bậy cái gì?” Xuân Nguyệt há mồm trách mắng “Thiếu phu nhân chúng ta tất nhiên sẽ bình an sinh hạ tiểu thiếu gia, không cần nhân sâm này vẫn tốt thôi!”

“Xuân Nguyệt! Không được vô lễ.” Giang Nhã Phù tâm vừa động, nhớ tới khi Thôi Phái cùng nàng nói đến nhân sâm hình như là chưa nói hết ý, nàng chỉ nghĩ chàng là chuẩn bị cho cha mẹ, như vậy xem ra, chẳng lẽ là dự bị cho thời điểm nàng sinh hải tử? Thật là có khả năng này.

Kiếp trước thời điểm sinh tiểu đầu nhất, trong nhà chỉ có nàng và mẫu thân, ngày thường nàng ăn ngon ngủ ngon, không ai nghĩ tới thời điểm sinh lại gặp tội lớn như vậy, đau suốt một ngày mới sinh hạ hải tử ra được, nàng ngắt mấy ngày, may mắn nàng mạng lớn, mẫu tử đều bình an. Mẫu thân lúc ấy biết lớn nhỏ đều hảo, quá vui mừng mà khóc, nói rằng Bồ Tát phù hộ.

Khi đó Thôi Phái cùng quốc công gia ở biên quan xa, việc này chắc là sau đó mẫu thân nói cho chàng nghe. Không nghĩ tới chàng còn nhớ rõ...

Trong lòng bỗng nhiên êm ái mềm mại thực ngọt ngào, hừ! Lão đông tây kia kiếp này sợ là được tiên chuyển thế đi, khắp nơi tìm người đi tìm được về.

Đến thời khắc này, nàng chân chính đem chuyện chàng đưa giải được cho Hứa Triển Nhan bỏ xuống.

“Thế từ đáp ứng cho người bao nhiêu tiền?”

Lão thợ săn vừa thấy chuyện mua bán có thể thành, vui mừng lớn “Lão đầu không dám muốn hơn, thế từ cùng lão đầu đã thống nhất qua, nếu người đồng ý sẽ trả 800 lượng bạc.”

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mai Liền Hòa Ly* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Một loại bệnh tên là phạm tiện (2)

“Thật là nhân sâm tốt, bán giá đó hơi thiệt cho lão. Gia đình lão cũng không dễ dàng gì, chúng ta không chiếm cái tiện nghi này. Mộc Lưu Phi, lấy ngân phiếu một ngàn lượng đưa cho lão và tiền ra phủ đài hoàng.”

“Ai nha! Đa tạ Thiếu phu nhân! Ngài thật là Bò Tát sống! Lão đầu mỗi ngày thấp hương cầu chúc ngài sinh một tiểu công tử trắng trẻo mập mạp.” Lão thợ săn ngàn ân vạn tạ.

Mộc Lưu Phi buồn cười, đem ngân phiếu đưa cho lão “Được rồi, sắc trời không còn sớm, ta đưa lão ra phủ, lão mau tìm chỗ an trí cho tốt, nhớ sử dụng ngân phiếu cẩn thận, đừng để kẻ xấu để ý đến.”

“Cô nương yên tâm, lão đầu sống hơn nửa đời, bản lĩnh khác không có, giữ tiền có chút bản lĩnh nhỏ, lão bà tử kia nhà ta...”

Thanh âm thợ săn dần dần biến mất, Giang Nhã Phù gọi bọn nha hoàn đem nhân sâm cất cẩn thận, tay từ ái vuốt ve bụng hơi nhô, tiểu công tử trắng trẻo mập mạp ... Ha ha, tiểu đầu nhất ngoan ngoãn tri kỷ của ta, may mắn lại làm mẫu thân của con, dù thêm một lần chịu khổ nương cũng cam nguyện.

“Xuân Nguyệt, đem kiện áo kia chưa làm xong ra đây cho ta.”

Xuân Nguyệt kinh ngạc “Thiếu phu nhân, không phải người nói mấy ngày nay không muốn động kim chỉ sao?”

“Lấy ra đi, chỉ còn mấy đường chỉ, hôm nay tâm tình ta tốt.”

Thời điểm Thôi Phái trở về đã khuya, đêm nay chàng nên đến chính phòng ngủ, vốn dĩ không nghĩ quấy rầy giấc ngủ Giang Nhã Phù, nhưng trong lòng không yên, chẳng không sao kim nên được, so với phòng không gói chiếc chàng tình nguyện nghe nàng lạnh nhạt nói.

Chàng cảm thấy có thể là mình nhiễm bệnh rồi, một loại bệnh tên là phạm tiện...

Trong phòng còn để đèn cho chàng, Giang Nhã Phù ngủ rồi, nghe được thanh âm mở cửa, mí mắt chỉ run rẩy chút cũng không tỉnh lại.

Thôi Phái tay chân nhẹ nhàng, cởi bỏ áo ngoài, rửa tay xong liền đi đến mép giường, vừa muốn nhẹ nhàng nhảy lên giường, đôi mắt bị một vật để ở đầu giường chú ý.

Một kiện áo trong màu nguyệt bạch, được xếp chỉnh tề đặt đó.

Đây là cho chàng sao? Đúng là vậy rồi, nếu không đưa mình nàng không nhất thiết đặt ở chỗ này.

Trái tim kích động đập bịch bịch, chàng tận lực không cho chính mình phát ra âm thanh lớn đánh thức nàng, thật cẩn thận cầm lấy áo trong, mở ra xem, ướm lên người, quả nhiên là cho chàng rồi!

Trong không gian mờ ảo, đôi mắt chàng lóe sáng dị thường, khóe miệng sung sướng nhếch lên, đại khái sống qua hai đời, hôm nay chàng mới thực nhận được đồ vật như ý. Tuy rằng đường may hơi thô, quần áo hơi lớn, nhưng lại là kiện đồ may riêng cho chàng, đừng hỏi bởi vì cái gì, cho tới nay chàng chưa từng mặc bất cứ đồ dùng nào do chính tay nàng làm.

Từ giờ chàng sẽ siêng lấy mặc, mỗi ngày đều mặc!

Chàng nhanh đem áo trong của mình cởi ra, nhanh chóng chòng quần áo mới vào, không cần xem gương liền biết lúc này trông mình nhất định phong lưu phóng khoáng nhất trên đời rồi.

Xoay người nhẹ nhàng lên giường, Giang Nhã Phù phát ra tiếng hít thở đều đều.

Chàng thăm dò xem nàng, ư, thật ngu ngốc, ngủ còn rất thom như vậy.

Sườn mặt nàng thịt mọng mọng hồng nhuận, chớp mũi tinh tế, lông mi tựa chiếc quạt nhỏ ôn hòa rũ xuống, nàng như thể ngoan ngoãn ngủ, Thôi Phái trong lòng kích động nhìn không được, chăm chú nhìn dung nhan nàng ngủ, một hồi lâu sau...

Nhẹ nhàng, lặng lẽ đặt lên má nàng một nụ hôn.

Giang Nhã Phù không hề phát giác, tựa như chưa có gì phát sinh qua~.

Tâm sự trong lòng thực sự buồn xuống, tối hôm qua Giang Nhã Phù ngủ thực ngon, thời điểm nàng tỉnh lại Thòi Phái vẫn còn ngủ bên cạnh.

Ánh mắt tùy ý nhìn qua, phát hiện chàng đã mặc áo trong do mình khâu vá, thật hợp với màu da của chàng. Nhìn chàng trong chốc lát, phát hiện chỗ vòng eo bị rạn đường chỉ, thậm chí dài, đều do mấy ngày trước trong lòng còn bức bối mà may bừa, nhìn thật chướng mắt, chỉ mặc qua một đêm liền tuột chỉ. Thôi, để sáng nay nàng may lại chỗ đó vậy.

Thấy chàng động sắp tỉnh, nàng như thể đạo chích vội vàng thu hồi ánh mắt.

Thòi Phái ngồi dậy, thả lỏng ngáp một cái “Nàng tỉnh rồi? Quần áo không tồi, chỉ là có chút lớn, lần sau làm tiếp thêm kiện màu lam, ta mặc thay đổi...”

“Cởi ra.”

“Cái gì?”

Thòi Phái không tin tưởng mắt nàng, hai tay ôm trước ngực bảo vệ chính mình, giống như Giang Nhã Phù muốn đến lột sạch chàng vậy “Ta nói cho nàng biết, tặng cho ta rồi chính là của ta, không có đạo lý thu hồi! Ta tốt xấu là thế tử gia, là phu quân của nàng, nàng đừng có quá phận như vậy!”

Tóc thì rối bời, gương mặt ngốc ngếch đến ngu si, mặc quần áo như thể rách nát, Giang Nhã Phù hoảng hốt thấy được một phiên bản khác từ nhị nhi tử Viên thạch bướng bỉnh, tới giờ, quả thực tới giờ phút này nhìn phiên bản người trước mắt, nàng không thể tưởng, cũng không thể suy nghĩ...

Nhìn chàng ngốc thực đáng yêu, nàng nói “Bên hông bị rạn đường chỉ, để ta may lại cho chàng, chàng tính mặc quần áo rách nát vậy ra cửa sao? Thích mặc hay thay ra nào.”

Nghe tiếng động bên trong, Mộc Lưu Phi tiến vào hầu hạ nàng rửa mặt, thay đổi cung trang, trang điểm. Thòi Phái gãi gãi đầu, tự mình đi ra sau bình phong thay quần áo.

Chờ chàng thay xong, Mộc Lưu Phi đi vào thu quần áo dơ, kiện áo trong màu nguyệt bạch nằm ở trong đó.

Trải qua mấy ngày lùm xùm, chuyện về vợ chồng Trần Quốc Công thế tử có thêm lời đồn mới, đập bay phiên bản đồn đãi cũ, nháy mắt, từ một đôi bằng mặt không bằng lòng ngẫu nhiên thành một đôi luyến ái khiến người khác cực kỳ hâm mộ. Lời đồn đãi tựa như cát bụi, gió thổi hướng nào nó liền bay về hướng ấy.

Nguyên bản một đám kiên định tin tưởng Thòi Phái khổ luyến Hứa đại tiểu thư, không vì vật vả mà tìm giải được, không tiếc văng về thế tử tân hôn. Hiện tại vẫn là nhóm người kia, trong miệng nói ra lại thay đổi hoàn toàn.

Các nàng tin tưởng nhất định có người có ý bịa đặt nói dối như vậy là muốn bôi đen Trần Quốc Công phủ, ly gián cảm tình vợ chồng thế tử.

Có người tâm tư thâm trầm phỏng đoán, nói chuyện này căn bản chính là kế hoạch của Hứa Triễn Nhan, dùng thế tử gia làm đá kê chân để đề cao giá trị con người mình.

Ngày thường Hứa Triễn Nhan quá rêu rao tự nhiên có người không quen nhìn, bởi vậy, phiên bản đầu không có chứng cứ ngược lại càng bị đồn ra xa, thậm chí ẩn trong đó thanh danh Hứa Triễn Nhan bị dao động.

Cô cô nàng là nương nương trong cung đang được thánh sủng, sáng sớm hôm nay, mẫu thân đã bị gọi vào trong cung hỏi chuyện, hiển nhiên lúc này đã không còn người không biết, người không hiểu rồi.

Hứa Triễn Nhan ở trong phòng đập bể đồ vật vẫn như cũ không giải được hận. Thòi Phái! Giang Nhã Phù! Bọn họ làm sao dám làm thế?

Bọn họ có cái gì tự tin mà dám đem chuyện này nháo lớn như thế? Chẳng lẽ không phải Thòi Phái đưa giải được cho mình sao? Không phải không quên được mình sao, lúc mình vừa xảy ra chuyện liền xuất hiện giúp đỡ đúng không? Không phải phu thê bọn họ cùng chấp vá sinh hoạt sao? Nếu Giang Nhã Phù thật được tâm chàng, hà tất chàng không nguy trang lạnh nhạt, một hai vì nàng đưa giải được? Tuy rằng không biết vì sao được bị thay đổi, nhưng khẳng định có thể nói rõ một chút, chính là cảm tình bọn họ nhất định không tốt!

Nàng không thể tưởng, chính là bọn họ phủ định chuyện này, làm ra bộ dáng một đôi phu thê ân ái nhất trên đời, Thòi Phái quang minh lỗi lạc biết thâm tình là gì sao? Giang Nhã Phù tâm tư đơn thuần, chất phác, khô khan ở chỗ nào? Đều là giả hết!

Kết quả, chuyện này chỉ có Hứa Triễn Nhan là không biết xấu hổ! Miệng đầy lời nói dối, tâm địa ác độc, ghen ghét vợ người ta, vọng tưởng leo càn cao.

Mọi chuyện trở thành một người sai, mà lời truyền ra bên ngoài chính là Tàn La Y, Diệp Tri Tri đứng sau lưng xúi giục, các nàng làm sao chịu nửa điểm lan đến mình?

Nha hoàn bên người đi đến nom nớp lo sợ, rũ đầu ậm ừ, không biết nên nói như thế nào.

Hứa Triễn Nhan nắc nham lại, điều khí xuống “Nói đi, không có khả năng còn tin tức gì tệ hơn.”

“Tiểu thư, Tiểu Lý Tử nhún lại, nói... Các nàng cùng Cửu công chúa muốn tới không ít nơi các công tử khác tụ hội, Cửu công chúa nhớ gương mặt tiểu thư còn chưa tốt, không thể ra gió, cho nên lúc này không mời người cùng đi, về sau lại nói...”

“Đi xuống!”

“Tiểu Lý Tử còn nói, hẳn giúp ngài trước mặt Cửu công chúa nói không ít lời hay, tựa hồ công chúa bị những lời đồn đãi đó ảnh hưởng...”

“Ta bảo nói tiếp hả? Người không nghe thấy sao?” Sắc mặt Hứa Triền Nhan âm lãnh, mỗi câu phun ra đều làm người không rét mà run.

Thực mau nàng dùng lý trí bình tĩnh lại, phạm cang bị nói này nói nọ, Hứa Triền Nhan là người thế nào chứ? Tuyệt không bởi chút chuyện đó mà luống cuống tay chân được!

Lần này ăn giáo huấn nàng sẽ nhớ kỹ, ra tay nhất quyết không thể hành động thiếu suy nghĩ, không đạt được mục đích, ngược lại chính mình thua sạch sẽ, chung quy nàng còn quá non tay.

Lúc này, Diệp Tri Tri đang giúp Tần La Y sao chép tâm kinh đưa cho Ninh Vương phi, mặt nàng như mặt hồ, nhu mì mỹ lệ, tựa bức họa một dòng suối nhỏ, nước chảy đi người trong bức họa cuộn tròn.

Tần La Y mày đẹp khăn trang, ngồi một bên nghĩ trăm lần cũng không ra “Tri Tri, có phải chúng ta làm sai rồi hay không? Xem ra quan hệ Thôi Phái cùng Giang Nhã Phù không tồi, chính mắt nhiều người chứng kiến như vậy. Sau đó ta nghĩ, nếu Thôi Phái sớm tìm được giải được giúp Hứa tỷ tỷ, vậy sau đó Hứa đại nhân còn giống trống khua chiêng bận việc gì? Còn đem chuyện thế thiệp bắt hòa chặn lại. Ta cảm thấy việc này có nơi nào đó quái quái...”

Diệp Tri Tri nghe vậy dùng bút, ngược mắt nhìn nàng một cái, đồ ngốc cũng muốn dùng đầu óc sao?

“Ý tứ tỷ tỷ là không tin muội tận mắt nhìn thấy Giang Nhã Phù ở nơi đó? Sách nàng đọc là do Chu Hi đưa, tuyệt đối muội không nhìn lầm. Tỷ ngẫm lại đi, mặc dù dân phong Đại Hạ triều thông thoáng, nữ tử đã kết hôn cùng ngoại nam lên lút trao nhận cũng không thể chấp nhận được?”

“Tri Tri, ta không phải ý tứ kia, không phải ta không tin người, có lẽ... Có lẽ bọn họ thật là huynh muội thâm tình, nói không chừng...”

“Vậy ý tỷ chính là nói Hứa đại tiểu thư nói dối?”

“Cũng không phải...” Tần La Y không có tự tin, nàng không biết ai đang nói dối, nàng nói không rõ rốt cuộc chuyện là thế nào, các nàng đều nói là sự thật, chỉ là nàng bùng tính, cảm thấy mình không nên làm như vậy.

Diệp Tri Tri thở dài, dùng vẻ mặt nói lời thăm thía “Muội nói này tỷ tỷ tốt của muội, tỷ đừng nghĩ nữa, chuyện phát triển đến bây giờ ai là người chịu tổn thương lớn nhất? Chính là Hứa Triền Nhan nha. Người khác không biết, hai chúng ta lại biết, Thôi Phái đưa được chính là nàng nói cho chúng ta, nàng nói vậy là có chỗ tốt gì? Khó trách hiện tại thanh danh bị tổn hao nhiều không đúng sao?”

Tần La Y nhìn về phía nàng, mày như cũ không thoải mái “Ừ, muội nói có đạo lý, Tri Tri hiểu được cũng thật nhiều. Nhưng trong lòng ta cảm thấy có chút bất an.”

“Tỷ cảm thấy bất an gì? Bất quá chính là tỷ giúp Hứa Triền Nhan truyền lời nói thật mà thôi, không giết người không phóng hỏa không bịa đặt, tỷ đem tâm tư tốt thu lại trong bụng đi”

Thấy nàng nhất thời nửa khắc trong lòng vẫn luẩn quẩn, Diệp Tri Tri cũng không khuyên nữa, cùng lương tâm Tần La Y bất an bất đồng, tâm tình nàng xưa nay chưa từng tốt như lúc này.

Thanh danh luôn bị nữ nhân nổi bật Hứa Triền Nhan sở hữu, mà Giang Nhã Phù trong miệng thế nhân lại hồi một chuyện Giang gia. Ha hả phu thế ân ái? Nhớ cuốn sách kia do đích thân Chu Hi chọn lựa, Diệp Tri Tri lạnh lùng cười, chỉ sợ từ ân ái này còn xa?

Tần La Y là quận chúa, muốn tra sẽ biết là từ nàng, cùng lắm là cái mồm lắm chuyện, nàng ta luôn ương ngạnh, thêm mấy cái tội trạng cũng không có gì nhiều, nhưng nếu Chu Hi biết, chỉ sợ càng chán ghét nàng thêm thôi.

Ngược lại chính là nàng, không ai bắt được bất luận cái gì nhược điểm, mọi việc đều là người khác làm, cùng nàng có can hệ gì đâu? Nàng vừa không phải là đương sự, lại không truyền bất luận lời nói gì.

Ngồi lại chốc lát, Diệp Tri Tri cáo biệt Tần La Y, chậm rãi rời vương phủ, trên đường vừa lúc gặp Ninh Vương phi, nàng cung kính mà thân thiết kêu người.

Ninh Vương phi nhìn nàng một cái thật sâu, ánh mắt kia giống như dao nhỏ, sắc bén phảng phất hết thảy tâm tư dưới ánh mắt đều không chỗ nào che giấu, Diệp Tri Tri lặng lẽ rung mình một cái, vội vàng rời đi.

Ninh Vương phi nhìn chằm chằm bóng dáng hốt hoảng của nàng, bình tĩnh nói với nha hoàn bên người “Đem Thôi ma ma đường lão gọi trở về, bảo bà tự mình quản giáo quận chúa hai năm. Sau đó gọi quản gia đưa danh sách bọn nha đầu bên cạnh quận chúa lại đây cho ta xem, hạ nhân bên quận chúa cái cần biết cái không cần biết mà không nắm rõ, cho nghĩ việc là được rồi.”

“Vâng.” Hạ nhân không dám nhiều lời, nàng có thể cảm thấy Vương phi đối với nữ nhi thực sự lo lắng thật sâu.

Giang Nhã Phù bên người có ba nha hoàn, trong đó Mộc Lưu Phi là được coi trọng nhất, xuân Nguyệt là được cái mồm cay độc, mà Xuân Hạnh là nhỏ tuổi nhất, lá gan cũng là nhỏ nhất. Mười hai tuổi chưa thoát tính tình trẻ con. Cha mẹ nàng làm việc ở thôn trang. Thiếu phu nhân cho nàng hai ngày nghỉ, nàng mới từ thôn trang trở về, xách theo tay nải nhỏ do mẫu thân chuẩn bị bao gồm khoai lang phơi khô, hột vịt muối, một số món ăn vặt, còn có một đóa hoa cài mới nữa, ca ca vừa thăng chức quản sự, dùng tiền công đầu tiên mua cho nàng.

Xuân Hạnh vui sướng đi trong vườn, bỗng nhiên Trương Bình xuất hiện trong tầm mắt nàng.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mai Liền Hòa Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Một loại bệnh tên là phạm tiện (3)

Trương Bình hướng nàng hiền lành vẫy tay “Xuân Hạnh, mau tới đây, thiếu gia tìm người.”

“Tìm ta?” Xuân Hạnh không nghĩ nhiều, nhảy nhót chạy đi qua.

“Thiếu gia tìm ta có chuyện gì? Sao không về trong viện rồi nói?”

Lòng Trương Bình thầm nói, đương nhiên không thể hỏi sâu rồi, như vậy bị Thiếu phu nhân nhìn thấy sao?

“Ha ha, ta cũng không biết, mau cùng ta đi gặp thiếu gia rồi người sẽ biết thôi.”

Rất nhanh Trương Bình dẫn Xuân Hạnh tới phủ phía Đông Bắc, phủ Quốc công khá lớn nhưng người lại không nhiều, bởi vậy thật nhiều nơi cũng chưa được dùng thường xuyên.

Trương Bình mang nàng vào một gian trong đó, bên trong Thôi Phái đang ngồi chờ.

Trực giác nói cho Xuân Hạnh biết có gì đó không thích hợp, nàng cảm giác sau gáy mình rét lạnh “Nô tỳ gặp qua thiếu gia.”

Gương mặt Thôi Phái xụ xuống, khí thế như vậy đối với một tiểu cô nương chính là muốn dọa người “Xuân Hạnh, Quốc công phủ đối đãi một nhà người thế nào?”

“Quốc công phủ đối đãi gia đình nô tì ân trọng như núi, thiếu gia, ngài là muốn nô tỳ làm chuyện gì sao?”

Nàng chớp mắt, hồn nhiên hỏi ra ý đồ của chàng, mặc danh Thôi Phái chột dạ “Biết là tốt rồi, ta có chuyện hỏi người, phải ăn ngay nói thật nếu không biết hậu quả thế nào rồi đó.”

Xuân Hạnh trịnh trọng gật đầu “Nô tỳ đã biết, ngài hỏi đi.”

“Ta hỏi người, Thiếu phu nhân có phải thường xuyên mượn sách từ nhà mẹ đẻ xem không? Mỗi lần về Giang gia là ai đi lấy?”

Thì ra là chuyện này, Xuân Hạnh lập tức thờ dài nhẹ nhõm, nàng nào biết trong đó cả trai lẫn gái bí ẩn cong cong vòng vòng? “Đúng vậy, cũng không tính là thường xuyên, nửa tháng đi một lần, thời gian cũng không cố định. Đôi khi là hạ nhân Giang gia chủ động đưa tới, đôi khi là Thiếu phu nhân xem xong hết phái Mộc Lưu Phi tỳ tử về lấy, nhưng thường hạ nhân Giang gia đưa tới là nhiều hơn.”

“Mỗi lần nhận sách, Thiếu phu nhân có tránh người không? Trong sách có mang theo cái gì bí mật không? Hay có người tiện thể nhấc gì đó?”

Từ lời này Xuân Hạnh phát hiện ra một tia khác thường “Tuyệt đối không có! Thiếu phu nhân cũng không tránh người, cũng không có mang theo bí mật gì. Mới vừa rồi sách lấy về, Thiếu phu nhân còn ở trước mặt chúng nô tỳ mở tay nải ra, lúc ấy nô tỳ thấy có một quyển sách thú vị, Thiếu phu nhân còn hào phóng cho nô tỳ cùng Xuân Nguyệt mượn xem trước nữa!”

Lòng dạ Thôi Phái bình tĩnh “Lời này là thật sự?”

“Thiên chân vạn xác, nô tỳ có một trăm lá gan cũng không dám lừa gạt ngài.”

Hai mắt tiểu cô nương đầm lệ vì lo sợ, để đạt mục đích khiến nàng sợ hãi, thực ra Thôi Phái không cố ý muốn hù dọa nàng như thế đâu. Chàng tin tưởng tác phong Giang Nhã Phù, trừ bỏ sách lấy về sẽ không có những thứ khác, nếu muốn hồng hạnh xuất tường, sẽ không dùng biện pháp không đầu óc như vậy.

“Được, ta tạm thời tin tưởng lời người nói. Cha mẹ cùng ca ca người đều làm việc trong phủ, đặc biệt ca ca người là một kẻ khá có tài...”

Xuân Hạnh thẳng eo, rầm rức khóc “Thiếu gia ngài nói đi, muốn nô tỳ làm cái gì?”

Bị nàng đánh gãy lời nói chuyện, trong lòng Thôi Phái không vui, nàng bồi dưỡng đám nha hoàn này thành cái dạng gì thế này? Đường như một đám đều không đáng tin.

“Ngươi đã biết lợi hại trong đó là tốt. Trờ về nhớ chú ý chặt chẽ sách Giang gia đưa, tận lực nghĩ cách đem việc này để ngươi làm, dùng biện pháp gì ta mặc kệ, tóm lại mỗi lần lấy được phải đưa ta xem trước.”

“...vâng, nô tỳ đã biết.”

“Tốt, đi xuống đi, phải chiều cô Thiếu phu nhân cẩn thận, ta sẽ không bạc đãi cả nhà ngươi.”

Ô ô ô ~ Xuân Hạnh cơ hồ là vội chạy đi, khi trở về tâm tình rất tốt ngược lại lúc này toàn bộ đã bay biến mất, nàng không muốn làm kẻ phản đồ, nàng không muốn...

Xuân Hạnh cùng Xuân Nguyệt cùng ngủ một phòng, cả hai thân thiết hơn các nha hoàn khác, nàng phát hiện cảm xúc Xuân Hạnh có chút dị thường hỏi. Xuân Hạnh giải thích chỉ là việc nhỏ trong nhà, nghe vậy Xuân Nguyệt không hỏi đến nữa.

Thời tiết ngày càng lạnh, ban ngày có ánh nắng đỡ một chút, hôm nay Thôi Phái không đi quân doanh, mang theo Trương Bình đi dạo phố, dạo phố để làm gì? Là đi đến tiệm sách phố.

Hai người đi chừng hai canh giờ, qua hơn phân nửa con phố, mua một hơi mấy chục quyển sách, thơ ca, địa lý bản đồ, thần thoại, quý thần quái vật... Cái gì cần đều lấy hết.

Hai người trở về liền mang theo sách vào gian phòng kia.

Thôi Phái nhanh chóng lật xem từng cuốn sách trong tay, tỉ mỉ phối hợp lại, trong miệng còn lẩm bẩm “Đây là đôi quý quái, hồ yêu, lang yêu, chồn yêu, gà yêu...”

Muốn cái gì có cái đó, chàng không tin sách mình chọn so với Chu Hi kém hơn! Chàng là con trai độc nhất trong nhà, không thể không tiếp thu sự nghiệp của phụ thân. Nếu từ nhỏ học văn, chàng nhất định không thua kém gì Chu Hi, xem như đi thi không đậu Trạng Nguyên, chí ít cũng đậu được thám hoa cơ mà.

Không bao lâu, việc chàng giao Xuân Hạnh đã có cơ hội thực hiện. Gã sai vật Giang gia lại đây đưa sách, thuận tiện lấy lại sách lần trước đưa mượn lấy về.

Mộc Lưu Phi đem sách cũ sắp xếp lại tốt, định tự mình đưa ra ngoài cửa, Xuân Hạnh nhiệt tình chạy tới, lấy tay nài trong tay nàng “Hi hi, Mộc Lưu Phi tỷ tỷ, về sau người chạy việc này tỷ giao cho ta đi.”

“Cái nhà đầu này, hôm nay thế nào cần mẫn như vậy?”

“Ta vốn là người cần mẫn mà! Lại nói không phải ta vì tỷ tỷ phân ưu sao.”

Mộc Lưu Phi không nghĩ nhiều, mấy ngày nay nàng giúp Thiếu phu nhân nhiều việc xác thật có chút mệt mỏi “Miệng ngươi thật ngọt, mau đi đi, đối phương nếu hỏi đến Thiếu phu nhân, liền nói hết thảy đều tốt. Nếu hỏi chuyện khác, ngàn vạn lần đừng có nói bừa biết chưa.”

“Đã biết! Ta đây đi.”

Xuân Hạnh thực mau liền đến chỗ gã sai vật Tư Minh Giang gia phái tới, người này trước kia có gặp qua. Hạ nhân Giang gia thiếu người, Tư Minh không câu nệ làm sai vật cho ai, ai có việc đều có thể tìm hắn.

“Chỗ này có ba quyển sách, trong đó có hai cuốn là đại thiếu gia tìm, một cuốn khác là Chu thiếu gia tìm. Khi đi Thiếu phu nhân có dặn dò ta tiện thể nhắn cho tiểu thư, nói thân mình nàng đã khá hơn nhiều, mỗi ngày có thể ra ngoài tản bộ.”

Xuân Hạnh cùng hắn trao đổi tay nài “Được, ta nhớ kỹ, nhất định chuyển cáo. Thiếu phu nhân chúng ta mọi việc đều tốt, nói cho trong nhà không cần nhớ mong người.”

Sau khi hai người cáo biệt, Xuân Hạnh nhìn trái nhìn phải, thấy bốn bề vắng lặng, thấp thỏm đi qua cửa phòng Trương Bình, lần trước gặp thiếu gia tại căn nhà kia, nàng không thể không thực hiện.

Thường Trương Bình mấy ngày mới về đây, may mắn hôm nay hắn bỗng nhiên cảm phong hàn, không cùng thiếu gia ra cửa, bằng không phải bỏ qua rồi.

Thực mau hai người nhanh nhẹn đem sách trước đó chuẩn bị tốt đổi ba cuốn trong tay nài, bao lại cẩn thận Xuân Hạnh cầm đi.

Nàng mang theo sách trở về không khiến cho bất luận kẻ nào hoài nghi, chỉ có Mộc Lưu Phi thuận miệng hỏi một câu, sao đi lâu thế? Nàng tìm một lý do qua loa lấy lệ trả lời.

Thôi Phái tự mình chọn sách tương đối hoàn mỹ, cũng phù hợp yêu thích Giang Nhã Phù, bởi vậy không có bị nàng phát hiện ra cái gì.

Có một số việc, chỉ cần thành công lần đầu, lại quen đường liền thấy nhẹ nhàn, Xuân Hạnh giúp Thôi Phái thay đổi hai lần sách thành công, làm chuyện này trong lòng không khẩn trương nhiều nữa, thời điểm Trương Bình cùng thiếu gia đều không ở phủ, nàng tự mình đi đổi, mỗi lần đưa sách cũng không phát hiện ra cái gì dị thường.

Rất cuộc tuổi nàng còn nhỏ, một khi thả lỏng xem không quan trọng, liền mau lộ ra dấu vết.

Lần trước Xuân Hạnh về lấy khoai lang khô Giang Nhã Phù thực thích, ăn hết rồi liền kêu nàng về nhà lấy thêm ít nữa, Xuân Hạnh nghĩ thầm, sách lần trước ngày hôm qua đã đổi trả Giang gia, nếu có quay lại cũng kịp nàng trở lại nên yên tâm về nhà.

Xuân Hạnh không nghĩ tới, chân trước nàng vừa đi, sau lưng Tư Minh đến Quốc công phủ, nghe nói Xuân Hạnh không ở phủ, hần kêu người tìm Mộc Lưu Phi.

Vừa lúc Mộc Lưu Phi đang ở bên nhau Giang Nhã Phù, lời này bị nàng nghe được.

“Tư Minh ngày hôm qua không phải đã tới sao? Hỏi xem có chuyện gì không?”

Ngoài cửa gã sai vặt đáp “Tiểu nhân thấy hần cầm tay nải, liền nhiều miệng hỏi một câu, hần nói cái gì mà sách lấy sai rồi.”

Mộc Lưu Phi nghi hoặc nói “Sai rồi? Như thế nào bị sai? Là tự ta thu thập, trước đó Thiếu phu nhân còn đối chiếu qua đúng mà.”

Giang Nhã Phù nhất thời cũng không nghĩ thông suốt, sao lại thế này “Mộc Lưu Phi ra bảo người đem Tư Minh tiến vào, chúng ta gấp mặt hỏi một câu sẽ biết.”

Thực mau, Tư Minh tiến vào, đem tay nải đẩy tới “Tiểu thư, sách này không phải lần trước tiểu nhân mang qua, ba quyển có hai quyển không đúng, có phải hay không vị tỷ tỷ nào thu thập nhớ sai rồi? Sách khác không quan trọng, nhưng cuốn 《kiều ông truyện》là lão gia muốn lấy xem.”

Mặt Giang Nhã Phù lập tức trầm xuống, căn bản là nàng không thấy cuốn 《kiều ông truyện》，nàng xem chính là 《thái công truyện》!

“Người nói lại, lần trước tôi lấy còn có sách gì?”

“Còn có một quyển《phong nhã tập》và《lô am bút ký》.”

“Còn những lần trả sách trước đó?”

Trong lòng Tư Minh cùng Mộc Lưu Phi đều cả kinh, bất an nhìn nàng, mơ hồ cảm thấy cái gì đó không đúng.

Tư Minh nhanh nhạy báo lại danh sách của hai lần trước cho nàng nghe.

Nghe xong ngực Giang Nhã Phù phập phồng lên xuống, thật tốt! Thôi Phái lại dùng chiêu thức ấy! Đây là không dám trực tiếp quản nàng cùng Giang gia liên hệ thư tịch, sợ trong sách bọn họ có mang theo bí mật gì, không cam lòng thấy nàng ‘hồng hạnh xuất tường’ sao.

Trải qua dò hỏi phát hiện sách chỉ bị đổi ba lần, hiển nhiên chính là thời điểm họ từ Giang gia trở về. Ngoài mặt ở Giang gia Thôi Phái tỏ ra hào phóng, thì ra tất cả đều là giả vờ.

Xem nàng đối phó chàng như thế nào!

“Tư Minh, người hãy nghe cho kỹ, làm thế này...”

Thời điểm chàng vụng Xuân Hạnh mang theo một bao khoai lang khô lớn trở lại, kể chuyện tình thú vị trong thôn trang cho Giang Nhã Phù nghe, nói không dừng được. Nàng đối đãi nàng ta bình thường giống nhau, không ai nói chuyện hôm nay Tư Minh có tới.

Giang Nhã Phù chỉ giận Thôi Phái chứ không giận nàng. Tiểu nha đầu này bản tính thuần lương, còn thiếu dạy dỗ, nàng nhất định bị Thôi Phái uy hiếp, hơn nữa cảm thấy việc này không nghiêm trọng.

Nha hoàn lạnh lợi nàng có nhiều, nhưng chịu lấy thân chấn tai nạn cho hài tử nàng thì khó có được.

Tiểu Viên thạch từ nhỏ nghịch ngợm, biết bò liền gây sự, nàng khó yên tâm về nó, thời điểm xử lý gia sự cũng mang theo nó. Có một lần nàng giáo huấn một bà tử quân sự tham ô nghiêm trọng, lúc ấy nàng làm trò trước mặt mọi người muốn giết gà dọa khỉ, không lưu tình cách chức nàng, cường chế đuổi ra phủ.

Nhưng nàng không nghĩ tới bà tử kia âm ngoan ác độc, nhất thời nổi tâm tư cá chết lưới rách, đứng dậy hất ly trà nóng vào nàng, trà nóng hướng phía giường Viên thạch đang chơi đùa bỏ tới dội vào.

Mọi người đều bị kinh hồn, đó là một ly trà mới vừa nóng hổi, nếu đổ trên người tiểu hài tử, hơn phân nửa làn da đều bị phỏng. Hài tử chịu đau đớn, bị lưu sẹo còn tốt, vạn nhất miệng vết thương dưỡng không tốt, mệnh không khả năng giữ nổi.

Trong tình thế nghìn cân treo sợi tóc, Xuân Hạnh cực nhanh vọt ra, không hề nghĩ ngợi lấy thân mình chặn giúp tiểu Viên thạch, một ly trà nóng đều hất

vào sau lưng nàng, mùa hè xiêm y mặc mỏng, nàng lập tức a một tiếng, mồ hôi lạnh chảy ròng.

Mà khi đó Xuân Hạnh còn có nửa tháng phải thành thân... bởi vì việc này Giang Nhã Phù nhớ đến ân nàng.

Ngày hôm sau Tư Minh mang theo sách mới tới phủ, Xuân Hạnh lại một lần không chối từ vất vả làm người chạy việc này. Nàng chạy quá nhanh, cho nên không thấy được trên mặt Mộc Lưu Phi ẩn nhẫn ý cười.

Bỏ nha đầu, lúc này người thăm rồi, chờ khóc đi.

Không biết khi nào, Giang Nhã Phù đi tới bên người nàng “Đừng nhìn, kêu người tra sự tra được sao rồi?”

“Hồi Thiếu phu nhân, tra ra được, ở vườn lớn bên kia, Xuân Hạnh cùng Trương Bình ở trong một gian phòng Đông Bắc thay đổi sách, nói vậy sách của Thiếu gia đều để ở đó.”

Xuy! Cái lão đông tây này, còn bày nhiều chuyện như vậy, cổ bực mình Giang Nhã Phù đã đi qua, hiện tại nghĩ tới chỉ bật cười, Thôi Phái lột xác thành một người nàng hoàn toàn không quen biết, so với tiểu hài tử còn ấu trĩ hơn.

Không nghĩ tới trong mắt nàng Thôi Phái đều là giống nhau, để xem ai so chiều cao hơn.

- - - - -

Tác giả có lời muốn nói: Nam nữ chủ tạo tác đại thích hợp, mau tới đầu phiếu ha ha ha, ta trạm nữ chủ!

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mai Liền Hòa Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Trời đất tạo nên một đôi

Xuân Hạnh một lần nữa đổi sách đưa cho Giang Nhã Phù. Nàng vẫy vẫy tay bảo nàng lui xuống, lần này chỉ có hai cuốn hơi mỏng, nàng xem hai ngày liền xong, đặc biệt là Xuân Hạnh còn nhớ làm việc không cẩn thận, trong đó một quyển chuyện xưa chỉ có quyển một, không có quyển hai, mà quái nhất là trong một cuốn có đến hai loại chữ viết.

May mắn vận khí nàng tốt cảm quyền một đưa nàng, nếu là quyển hai không nghĩ muốn vạch trần cũng phải vạch trần nàng, bằng không sao diễn tiếp được.

“Xuân Hạnh, hai bản này đều xem xong rồi.” Giang Nhã Phù trình trọng đem tay nải đặt trên tay Xuân Hạnh, đôi mắt còn cường điệu nhìn tay nải vài lần như là đang lo lắng cái gì “Hai quyển sách này tự ta bao lại, người đưa đến Giang gia, nhớ rõ nhất định phải tự mình giao trên tay Tư Minh, ngàn vạn lần không để xảy ra sai lầm gì biết không?”

Xuân Hạnh bỗng ý thức có gì đó không đúng, rồi rầm gật gật đầu “Thiếu phu nhân, nô tỳ đã biết.”

“Đúng rồi, hôm nay ta muốn cùng phu nhân đi miếu dâng hương, người tới đó rồi không cần vội vã trở về. Đại tẩu ta thực thích người, ở nơi đó cứ việc chơi, họ lưu lại ăn cơm cứ việc ăn đừng ngại gì cả.”

Xuân Hạnh càng thêm nghi ngờ, nói vâng rồi xách tay nải đi ra ngoài.

Làm sao bây giờ? Thiếu phu nhân chẳng lẽ muốn xuất tường sao? Nàng mơ hồ nghe được Tôn mụ mụ cùng Thiếu phu nhân nói chuyện, giống như trong lòng Thiếu phu nhân vẫn luôn nhớ...

Nàng lác lác đầu không dám nghĩ tiếp nữa.

Nàng nên làm cái gì bây giờ? Thiếu phu nhân làm như vậy là không đúng, nàng không nên giúp người, huống chi một nhà nàng đều nằm trong tay thiếu gia. Chỉ là, Thiếu phu nhân đối với mình thật tốt, vạn nhất thiếu gia thực sự phát hiện bên trong có cái gì đó, chẳng phải là mình hại Thiếu phu nhân sao?”

Nhưng nàng không nghĩ tới, ông trời không khiến nàng phải rối rắm lâu. Giang Nhã Phù có ý chọn hôm nay hành động bởi nàng biết, Thôi Phái cùng Trương Bình hôm nay ở nhà.

Xuân Hạnh xách theo tay nải giống rùa đen nhỏ hướng cửa phủ đi, quả nhiên nửa đường bị Trương Bình thờ hỏn hển đuổi tới.

“Xuân Hạnh, muội muốn đi đâu vậy?”

Ngờ diệu hấn tùy tiện, nhưng biểu tình nửa điểm cũng không tùy tiện, dọa Xuân Hạnh run lên cúi đầu xuống “Không đi đâu hết, muốn đi tìm thiếu gia.”

“Ha ha, vậy không phải muội đi làm đường sao? Đi theo ta.”

“Được.” Xuân Hạnh héo rũ đi theo phía sau hắn, trong lòng gỗ nhẹ, thôi, mặc cho số phận đi, việc này đã không phải do nàng lựa chọn rồi.

Trương Bình đem Xuân Hạnh đưa tới trước mặt Thôi Phái, Thôi Phái lạnh lùng nhìn Xuân Hạnh vài lần làm nàng run bần bật, cái gì cũng chưa nói, ra hiệu Trương Bình lấy tay nài lại. May mắn nhãn lực Trương Bình tốt, thấy thần sắc Xuân Hạnh hoảng loạn cảm thứ gì đi ra ngoài, nếu không gọi thật nàng đã trốn thoát rồi.

Tay nài mở ra, bên trong chỉ có hai quyển sách, là sách chàng tự mình vì nàng mua.

Chàng đưa lưng về phía Trương Bình cùng Xuân Hạnh, cách bọn họ xa một chút, lật lật lên, quả nhiên, chàng phát hiện đồ vật không nên có xuất hiện trong đó.

Một bản thư viết tay!

Giấy kẹp giữa hai trang giấy hơi bí ẩn. Lòng Thôi Phái liền nổi lên ghen ghét dữ dội, trừng mắt xem nội dung trong thư, sợ xuất hiện những câu khiến tâm chàng đau đớn.

Chỉ ngần ngừ mấy chữ, sách có vẻ mỏng thực mau liền xem xong, Thôi Phái thờ phào nhẹ nhõm, may mắn không có...

Nhưng cũng đủ làm chàng bức bối.

Nội dung thư rất đơn giản, Giang Nhã Phù đọc đến trang này, nói về vùng Lĩnh Nam có vịt quay ăn rất ngon khiến nàng muốn ăn. Nàng nhớ khi còn nhỏ cùng Chu Hi và ca ca tranh nhau cướp vịt quay tại Phúc An lâu, giờ cảm thấy thật hoài niệm.

Cái này? Thôi Phái suy nghĩ mãi cũng không ngộ ra cái gì khác.

Thấy chàng cảm tờ giấy trắng tư không nói, Trương Bình cùng Xuân Hạnh cũng không dám lên tiếng, trong lòng yên lặng thầm cầu nguyện ngàn vạn lần thiếu gia đừng tức giận. Thậm chí Trương Bình đã nghĩ ra đôi sách, vạn nhất thiếu gia nổi giận lên không thể văn hồi, hắn liền chạy đi tìm quốc công phu nhân khuyên can, bên kia bảo Xuân Hạnh nhanh chạy đến Giang gia, mời gấp Giang lão gia theo về...

“Xuân Hạnh.”

“Dạ? Có! Thiếu gia.”

“Người đem hai cuốn sách bên đó đưa đi trả, chờ ta viết xong phong thư đem đi luôn, đến Giang gia người giao cho Chu Hi, những cái khác đừng nói gì cả, chuyện này người có thể làm tốt không?”

Xuân Hạnh rùng mình “Có thể! Nô tỳ bảo đảm làm tốt.”

“Đi đi, nếu không làm xong chuyện này người biết hậu quả là gì rồi đó.”

Xuân Hạnh đem sách đổi tốt, vội vàng rời đi, vừa rời bộ dáng thiếu gia thật là đáng sợ, nàng không muốn trông thấy lần nữa.

“Trương Bình, người cũng đi làm một chuyện...”

Xuân Hạnh cùng Trương Bình gặp nhau, không lâu sau lại lần lượt ra khỏi phủ đều bị Giang Nhã Phù thu hết vào trong mắt, nàng nhàn nhã ăn cam sành, bắt đầu chờ mong chuyện kế tiếp xảy ra, nàng ngồi chờ Thôi Phái tới văn tới, không tin chàng có thể chịu được cơn ghen này.

Xuân Hạnh ở Giang gia không đến nửa canh giờ liền ra về, lòng nàng lo lắng nên vội chạy về phủ.

“Thiếu phu nhân, nô tỳ đem sách trả đã trở về, có gặp được Chu công tử, ngài ấy có nhắn vài lời với người, nói gần đây ngài vội vàng ôn tập không có thời gian giúp ngài đi tìm sách.” Xuân Hạnh tự cho là mình làm việc không lộ dấu vết, trộm liếc nhìn nàng một cái. Những lời này thật do chính miệng Chu Hi nói, là sau khi chàng đọc xong thư Thôi Phái viết gửi cho.

Giang Nhã Phù nhàn nhạt trả lời “Được, ta đã biết, người lui xuống trước đi.”

Thôi Phái làm ra nhiều chuyện xấu như vậy, nói lên chàng nhịn không nổi chuyện này, tạm thời còn muốn cùng bên nhau sinh hoạt, nàng không cần đối chọi gay gắt cùng chàng, không về nhà mẹ đẻ lấy sách đọc là được rồi.

Hiện tại việc nàng cấp bách là nhẫn nại chờ Thôi Phái lại chất vấn mình, nàng cần nói gì đó đối phó với chàng. Chàng lấy chuyện nàng mượn sách nghĩ bậy, nàng sẽ làm như vô tình vạch trần chuyện chàng năm lần bảy lượt treo đầu dê bán thịt chó trong đó.

Trùng sinh cho tới bây giờ, nàng sớm không còn sợ hãi cùng chàng cãi nhau, dù hiện tại hòa hợp hay không hòa hợp, môn hòa ly cũng không được, chỉ cần không suy nghĩ nhiều, miễn sao mạnh khỏe là được.

Giang Nhã Phù chuẩn bị võ trang hạng nặng chờ Thôi Phái đến làm khó dễ, nhưng chờ mãi không thấy chàng có động tĩnh gì, thẳng đến bữa cơm chiều mới thấy chàng đến cùng dùng cơm.

Bọn nha hoàn đang đem thức ăn lên, chàng đi vào, bình tĩnh ngồi xuống làm Giang Nhã Phù thập phần kinh ngạc, chàng xử sự hoàn toàn không giống mình nghĩ.

Chàng là đang nguy trạng mình rộng lượng sao? Không ghen đến phát cuồng sao?

Thời Phái cảm thấy được tầm mắt nàng, nhẹ nhấc khóe miệng, trong mắt không có nửa phần tức giận, giống như đang nhìn một vị bằng hữu lâu năm “Nhìn ta làm gì?”

Chàng thật không sinh khí? Phát hiện nàng cùng nam nhân khác có ‘tư tình’ vậy mà nửa điểm phản ứng cũng không có? Giang Nhã Phù không thể tin được, chàng như vậy ngược lại trong lòng nàng lại không thoải mái.

“Không có gì.”

“Ha ha, vậy ăn cơm thôi.”

Thức ăn trên bàn đem lên gần đủ, ở giữa còn chờ một món nữa đem lên là có thể ăn.

Xuân Nguyệt bưng lên một cái mâm lớn “Thiếu gia Thiếu phu nhân, phòng bếp nói món thay đổi chút đồ ăn trong phủ, hôm nay gọi riêng món chiêu bài vịt quay từ Phúc An lâu để Thiếu phu nhân thay đổi khẩu vị.”

“Phốc!” suýt nữa Giang Nhã Phù phun ra tới, vội vàng dùng khăn che lại miệng mũi, để ngửa cười ra tiếng.

“Ừ, làm tốt, vừa vặn ta đang muốn ăn món này.”

Nàng nhẩn cười gấp một khối thịt tươi ngon bỏ vào miệng tinh tế nhai nuốt, thật sự là mỹ vị.

Thời Phái thấy nàng vẫn chưa hoài nghi, yên lòng, tự mình cũng gấp một đĩa “Ăn ngon như vậy sao?”

“Đương nhiên ăn ngon, chàng thử xem sẽ biết, trước kia phụ thân luôn mua về cho chúng ta ăn, vẫn là hương vị trước kia. Mau nếm thử, mấy năm sau Phúc An lâu chuyển đổi người liên không còn cái mùi vị này.” Giang Nhã Phù ăn uống thoải mái, liên tiếp ăn ba khối mới dừng lại.

Có món ngon an ủi được lòng nàng, chàng cho người đổi món ngon nàng thậm chí không nghĩ muốn nói tiếp chuyện đối sách kia nữa. Dù sao hiện tại người có tâm sự không phải là nàng, trong lòng ai đó khó chịu thì tự biết.

Vịt quay ngon nhưng Thời Phái ăn mà không biết mùi vị gì, tờ giấy kia tựa như chất nhựa cao su dính trong lòng chàng. Nàng thật sự hoài niệm thời gian cùng Chu Hi bên nhau sao? Nàng thật sự có ý niệm muốn rời mình đi sao?

Chàng so với Chu Hi kém chỗ nào? Cái Chu Hi có chàng cũng có, Chu Hi không có chàng cũng có, bởi vì trước hôn chàng có liên hệ cùng Hứa Triền Nhan, nàng quyết tâm muốn rời mình đi sao? Mấy ngày này bọn họ không nói chuyện việc ở chung cũng hài hòa, ít nhất cũng có chút hợp nhau đi?

Khắp nơi chàng nhường nàng, giúp nàng tìm nhĩ tử cho Tôn mục mục, nàng cũng tự mình may áo trong, thêu khăn cho chàng, chàng cho rằng bọn họ đã có phương hướng phát triển tốt.

Nhưng mấy quyển sách cùng tờ giấy viết thư như hung hăng đánh vào mặt chàng! Thì ra hết thấy khả năng đều không có biến.

Mất thấy chàng có chút uể oải, Giang Nhã Phù đại khái đoán chàng suy nghĩ gì, lại không cách nào đào sâu cảm thụ của chàng. Mùa đông ban ngày thực ngắn, ngoài trời mau tối, ăn xong bữa cơm này mặt trời đã lặn mất tăm.

Hai người cùng nhau đi ra khỏi nhà ăn, tối nay không phải ngày Thời Phái về phòng ngủ chính, ra cửa hai người tựa như đi một nơi ‘người’ giống nhau tách ra.

Cả hai quay lưng với nhau, bước chân Thời Phái trở nên trầm trọng, cảm giác tiếng bước chân sau lưng rời mình càng xa, vẫn nghe được phía sau người vào phòng, đóng cửa lại vang một tiếng phịch.

Như là đóng lại cánh cửa trong lòng đối với chàng!

Đại não chàng trống rỗng, đột nhiên cất bước xoay người, rất nhanh lên đến ngoài cửa chính phòng, dọa Mộc Lư Phi vừa đi ra giật nảy mình.

“Thiếu gia, ngài đây là?”

Thời Phái hướng nàng phát tay ý bảo lui xuống đi.

Không hiểu ra sao khi Mộc Lư Phi lui đi, chàng thuận theo lòng mình đưa tay đẩy cửa đi vào.

Giang Nhã Phù mông còn chưa ngồi xuống, chợt thấy chàng mang theo hàn khí xông vào, nàng khiếp sợ “Chàng làm gì vậy? Quên thứ gì sao?”

Cảm xúc Thời Phái kịch liệt phập phồng, như là rung động lần đầu khi đứng trước chiến trường, cầm lấy mũ, áo khoác khoát đại lên người cho nàng. Rốt

cuộc chàng chờ không kịp, đưa tay nắm bàn tay mềm nhỏ của nàng.

“Theo ta, ta mang nàng đến nơi này!”

“A? Bây giờ tối lắm rồi... Muốn đi chỗ nào chứ? Ngày mai đi không được sao?”

Thời Phái lôi kéo nàng đi ra ngoài, bầu trời ánh trăng sáng yếu ớt, có thể mơ hồ thấy đường đi.

“Không được, bây giờ nhất định phải đi!”

Giang Nhã Phù bị chàng làm cho dở khóc dở cười? Không uống rượu như thế nào điên như thế? “Chuyện gì mà gấp như vậy? Đợi lấy cái đèn lồng không được sao? Này chậm một chút đi! Ta đang có thai đó!”

Lúc này Thời Phái ý thức được mình vội vàng, đem tốc độ đi chậm lại, “Bằng không, bằng không ta ôm nàng?”

“Phi! Chậm một chút là đi đến nơi, ta không nhẫn nại như vậy.”

Trời tối sợ bị vấp, Giang Nhã Phù mặc cho chàng lôi kéo tay mình đi đến nơi nào đó. Tay nàng bị chàng nắm toàn bộ ở lòng bàn tay, trời thực lạnh, nhưng trong tay chàng thực ấm áp, nàng nghĩ đến kiếp trước bọn họ, mấy lần triền miên ở trên giường nhưng thời điểm xuống giường chưa từng cùng dắt tay nhau như vậy.

Nắm tay, cùng thân thể khác thân mật mang đến cảm xúc có chút bất đồng, có lẽ không làm người ta kích động cùng hưng phấn, cũng không đau đớn mỹ diệu, nhưng là một loại cảm giác khác khiến lòng thực bình an, tựa hồ cái nắm tay này không buông, vĩnh viễn như thế, tựa một đôi trời đất tạo thành.

Tác giả có lời muốn nói: Chú nhật hơn một ngàn tự tiền lời bằng, vì có thể xếp hạng dựa trước một chút, ngày mai đoạn càng một ngày, hậu thiên nhiều càng một ít, moah moah ~ ái các người!!

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mai Liền Hòa Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Hôn một cái

Đi được chốc lát Giang Nhã Phù ý thức không biết chàng dẫn mình đi đâu, nhưng nàng không mở miệng hỏi, muốn nhìn xem rốt cuộc chàng sẽ làm gì.

Đến trước một gian phòng xưa nay chưa được dùng đến, Thời Phái đẩy cửa, cẩn thận dẫn nàng bước qua bậc cửa.

Chàng thắp đèn dầu lên, nương ánh sáng Giang Nhã Phù thấy rõ mọi thứ bên trong, có một ngăn tủ thực lớn trong đó đựng toàn là sách! Bên cạnh là một cái bàn lớn chất sách chồng chồng lên.

Chàng... Thật sự có lo lắng vì chuyện đó sao?

“Nàng tới xem đi!”

Khó có được nàng thuận theo chỉ dẫn của chàng “Nàng xem, đóng sách trên bàn này là hôm qua ta mới mua, đều là từ nơi khác hết đó, trong kinh thành không có đâu. Nàng xem những quyển này, có viết về thần tiên, về thảo dược, về yêu quái... Không phải nàng thích đọc sách sao? Nàng nói thích ta liền xây mới một cái Tàng Thư Các trong phủ, so với của nhạc phụ sẽ không thua kém...”

Chàng nhìn chăm chú vào đôi mắt nàng, tựa ngôi sao sáng lấp lánh, từ nơi đó Giang Nhã Phù đọc ra một vẻ mặt mới đầy cẩn thận của Thời Phái.

Chàng hao tổn tâm tư bắt được bím tóc nàng, nhưng lại không hướng nàng phát hỏa, là chàng sợ hãi...

Nói không cảm động là giả, nhưng nàng vẫn còn mấy phân tỉnh táo, thật sự nàng không dám nghĩ sâu xa rồi lo được lo mất, lại phải đau lòng.

Ánh mắt nàng vừa động, Thời Phái biết nàng muốn trốn tránh kịp thời cầm hai tay nàng “Nàng cảm thấy đề nghị của ta thế nào?”

Nàng rũ mắt xuống “Nơi này thực khá tốt, phải vài người đến thu thập sạch sẽ một chút, làm Tàng thư vậy là được rồi, giờ không còn sớm, chúng ta mau trở về thôi.”

Thời Phái luống cuống “Nàng không vui sao?”

“Vui chứ. Chúng ta trở về đi, ta cảm thấy có chút lạnh.”

“Nhã Phù, là ta muốn cho nàng...”

Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng nói của hai gã sai vặt “Bên trong có người sao?”

Trong lòng đang loạn, theo bản năng Thòi Phái thối tất đèn, không muốn người khác biết chàng vì lấy lòng nương tử mà hơn nửa đêm đi thăm phòng sách. Mà lúc này Giang Nhã Phù cũng tùy ý chàng, nàng không nghĩ để hạ nhân phá cửa vào như thế đến bất gian, sẽ có lời không hay! Một khi truyền tới tai phu nhân, lại một trận gận hỏi này nọ, nàng không sợ gì khác, chỉ là không thể không giải thích sao cho thỏa đáng, thật mệt chết đi!

“Bên trong là người hay quý? Mau nói chuyện đi!” Vừa rồi hỏi chuyện thanh âm gã sai vặt có chút run rẩy.

Bên trong vẫn là im lặng, hấn sợ tới mức muốn tè trong quần “Rõ ràng vừa rồi có âm thanh rừ rì, ta còn mơ hồ nghe được âm lượng, hay là chúng ta đi vào nhìn một cái đi?”

Gã sai vặt kia lá gan còn nhỏ hơn “Đừng đi ~ tam ca, hay là chúng ta rời khỏi chỗ này đi? Mấy hôm trước không phải Lưu quản gia nói bên này có chuột sao? Tầm phần là tiếng chuột kêu, ca nghe lầm rồi đó.”

“Chuột? Trời! Là chuột tinh hay sao?”

“A! Có khả năng! Không có khả năng là có người đâu, trời thật là lạnh, ai rồi tới nơi này làm gì? Muốn trộm đồ cũng không có cái gì tốt để trộm...”

Hai gã sai vặt tuần tra ban đêm lăm nhăm lăm nhăm nửa ngày rốt cuộc đi xa.

Lúc này Giang Nhã Phù phát hiện, không biết từ lúc nào nàng lại dựa vào Thòi Phái gần như vậy, như là muốn dán cùng nhau, mà chàng còn ôm lấy bà vai nàng.

Nàng không được tự nhiên bắt lấy cánh tay chàng “Chúng ta trở về đi, rồi đem đèn thấp lên cho sáng.”

Nàng đề nghị Thòi Phái ngoảnh mặt làm ngo, thị lực chàng cực tốt, trong không gian tối đen vẫn mơ hồ nhìn thấy ngũ quan của nàng.

Trái tim đập rầm rầm như sấm nổ, chỉ có chàng mới nghe được, trong lòng thực khó kiềm chế, chàng một chút lại một chút vươn mặt mình đến gần mặt Giang Nhã Phù...

Cả người Giang Nhã Phù cứng đờ, tuy rằng cái gì nàng đều không thấy rõ, nhưng có thể cảm thấy một cỗ nhiệt khí quen thuộc đang tới gần mình, tiếng hô hấp chàng ngày càng nặng.

Trong nháy mắt nàng nghĩ, bằng không cứ như vậy đi, chẳng vì mình làm nhiều điều như vậy, cùng chàng thân mật một chút sau đó cùng trở về nghỉ ngơi. Nhưng chàng càng tới gần, cỗ ghen tuông kia trong lòng nàng như biển gầm cuộn cuộn nổi lên.

Nàng vươn tay nhỏ chuẩn xác chắn trước ngực chàng “Thòi Phái, ta hỏi chàng một vấn đề.”

Thòi Phái sững sốt, hoàn toàn thất vọng, vừa rồi còn tưởng nàng sẽ không trốn mình, lúc này còn hỏi cái vấn đề gì chứ? Nàng thật đúng là một tay thiện nghệ gây mất hứng.

Âm thanh chàng trầm thấp âm ấm “Nàng hỏi đi.”

Giang Nhã Phù nâng cằm lên, nàng mím môi, trong bóng tối tự lừa dối mình không gì phải thẹn “Chàng nói... Khi ta trang điểm lên so với Hứa Triển Nhan ai xinh đẹp hơn?”

Thì ra nàng còn nhớ rõ hội yến hoa sen ngày đó, khi hai người họ cùng đối diện, nội tâm nữ nhân thật là nhiều chuyện nhỏ nhặt.

Bị hỏi Thòi Phái ngốc lẫn mấy giây, sau đó nhin không được mà vui vẻ, cảm thấy nàng thật sự có chút đáng yêu, vậy mà trước kia sao chàng không phát hiện ra chứ?

Giang Nhã Phù thẹn quá thành giận “Chàng cười cái gì? Rất buồn cười sao?”

Thòi Phái cường chế ý cười run rẩy nói “Không thể cười, không thể cười, vậy nàng muốn nghe lời nói thật hay là nói dối?”

“Được! Chàng không cần phải nói.” Giang Nhã Phù nói xong quay đầu liền đi, nàng không biết vì cái gì mình lại giận như vậy, dù cho người mù cũng trả lời được nàng, vậy lúc chàng nói nàng xinh đẹp chỉ là lời nói dối thôi sao?

Chàng không chính diện trả lời, trong lòng nàng thực không thoải mái!

Thòi Phái đuổi tới, muốn kéo cánh tay nàng nhưng bị hất mất... Giang Nhã Phù so với chàng mau hơn một bước chân đẩy cửa đi ra ngoài, dưới ánh trăng bóng dáng hai người xuất hiện rõ ràng.

Chàng chạy theo nhanh đi lên, vừa đi vừa hỏi “Sao nàng lại giận?”

Chàng còn hỏi?

Nàng không trả lời chàng càng không muốn buông tha “Thật sự đang giận sao? Vì cái gì giận? Ta nói sai cái gì sao?” Theo bản năng chàng khẳng định trước làm sai cái gì đắc tội đến nàng, cảm thấy lời nói mới rồi nửa đêm đều ổn, rốt cuộc chuyện gì thay đổi tính tình như vậy.

Câu hỏi vừa rồi càng làm cho người ta nén giận, nàng không thể nói rõ ràng ra, cùng người đầu óc thẳng đuột khó mà giải thích cho rõ, dường như muốn cùng chàng ngược lên ngược xuống mới được.

Nàng cũng cảm thấy vừa rồi mình có chút trẻ con, không phù hợp với tác phong của mình. Chỉ là trong căn phòng tối không ai thấy ai, đột nhiên bầu không khí ám muội phủ quanh, nàng mới lấy hết can đảm hỏi ra lời trong lòng.

Nàng nghĩ, một đôi nam nữ nếu thật thương nhau đôi lúc cũng có thể hỏi những câu vô lý thế này chứ?

Chưa trải qua cảm nhận yêu đương, hai mươi năm dường như chỉ là trách nhiệm, vừa rồi cảm lòng không được nên mới hỏi.

“Không có giận, bên ngoài quá lạnh, ta nghĩ muốn nghỉ ngơi.”

Thời Phái nhủ mi, có chút không hiểu được tâm tư nữ nhân, phỏng chừng ông trời cũng đoán không ra. Hứa Triển Nhan là kinh thành đệ nhất mỹ nữ được công nhận, tất nhiên là so với nàng xinh đẹp hơn, chẳng lẽ chàng mở to mắt nói nói dối nàng sẽ vui vẻ sao?

Chàng có nghĩ đến, nếu nói nàng so với Hứa Triển Nhan xinh đẹp hơn, nàng cũng sẽ không vui. Nàng cảm thấy là chàng làm chuyện trái lương tâm mới cố ý nói vậy, sẽ cảm thấy chàng không quên được Hứa Triển Nhan mà cố ý trốn tránh.

Một đường đi Thời Phái không nói gì, nỗi khổ này thật là nan giải.

Giang Nhã Phù thấy chàng uể oải như vậy, cảm thấy mình chuyện bé xé ra to đành đánh vỡ trầm mặc “Ngày mai gọi người đem hết sổ sách đó dọn ra, ta muốn sửa sang lại một chút, như vậy mới thoải mái dùng.”

Thời Phái sững sờ, trong âm thanh mang theo một tia hoảng hốt không xác định “Nàng chịu xem sách ta tìm sao?”

Lúc hai người trở về sân viện, Giang Nhã Phù đứng yên đối mặt chàng nói “Ta xem vẫn luôn là sách, không phải người.”

Xem chính là sách, không phải người, không phải... Chu Hi?

Thời Phái không kịp tự hỏi như thế nào mình bị bại lộ, một trận mừng như điên đánh sâu vào lục phủ ngũ tạng chàng, quả là muốn chạy mấy dặm mà hô to vài tiếng.

Chờ tinh thần chàng ổn định lại thì Giang Nhã Phù đã đi đến chính phòng, chàng chạy nhanh mấy bước đến bên người nàng, ánh mắt muốn nói lại thôi.

Giang Nhã Phù liếc một cái, tức giận nói “Chàng lợi dụng thủ hạ của ta, phá hư chuyện của ta, mắng chàng cũng không tởm, chàng còn muốn thế nào? Hôm nay cũng không phải là ngày chàng trở về phòng.”

Thời Phái da mặt dày cười nói “Ha ha, nhanh như vậy đã bị nàng phát hiện, Nhã Phù, kỳ thật chuyện này không thể nói đều là ta sai đúng không?

Có thể hay không chúng ta đừng đề cập đến chuyện này nữa? Ta muốn thương lượng chuyện này cùng nàng, ta nghĩ sẽ hỏi phòng ngủ chính.”

Giang Nhã Phù không nói lời nào, giương mắt nhìn chàng, vẻ mặt viết năm chữ to ‘cho ta cái lý do.’

“Nàng không biết đấy, ban đêm ngủ gian phòng kia, gió lùa khe cửa sổ, ngủ đến nửa đêm lạnh quá mà phải tỉnh.

Đường đường phủ Trấn Quốc Công nhà có gió lùa sao?

“Dùng chậu than.”

Thời Phái nói tiếp “Một cái chậu than không dùng được, hai cái lại quá đề nén rất khó chịu.”

“Vậy chàng đổi một gian phòng khác mà ngủ.”

“Kỳ thật cũng không phải lạnh đơn thuần, có thể trong khoảng thời gian này giúp nàng chọn mấy loại sách ma quái, ban đêm ngủ luôn không yên, cảm giác như có từng đợt gió lạnh... Nhã Phù, nàng nói xem trên đời này có mấy thứ đó hay không?”

Giang Nhã Phù nghe chàng thẳng thắn nói, hô hấp cũng không dám quá lớn. Nàng xem những cuốn sách đó, mặc kệ bên trong vai chính là gì, đều như là dung nhập tình cảm vào đó, đọc sách miêu tả hình tượng liên quan đến hiện thực, thứ trong sách chính là trong sách, rốt cuộc hiện thực có hay không nàng thật tình chưa nghĩ qua.

“Chàng lừa người gạt quỷ thì có? Chàng trời sinh là sát thần, nếu thực sự có những thứ kia cũng bị chàng dọa chạy mất.”

Nàng nói xong liền mở cửa vào nhà, lúc này Thời Phái nhanh một bước cùng vào phòng “Sát thần kia cũng là chuyện về sau, hiện tại ta chỉ là thế gia công

tử thời, dù sao những ngày này ta cảm thấy có gì đó không thích hợp liền sợ hãi, nàng không cảm thấy sợ hãi sao?”

“Ta mới không sợ hãi, với lại còn có thể kêu Tôn mụ mụ lại ngủ cùng. Chàng mau tránh ra, ta muốn đi ngủ!” Giang Nhã Phù vào phòng, quần áo cũng chưa thoát, liền đến bên giường ngồi xuống, lấy chân quần chặt như thể vừa từ bên ngoài về thấy lạnh, thực tế nàng làm như vậy mới cảm giác được gia tăng an toàn cho mình.

Nếu Thôi Phái đã vào phòng, không có đạo lý lại đi ra ngoài.

Đặt mông ngồi ở bên nàng, tiến sát bên người như đang dựa vào một cái kén tằm lớn, chàng duỗi cổ trước mặt nàng nghiêm trang nói “Ta biết nàng không sợ hãi, nhưng tiểu Đầu nhất có sợ không? Cho nên ta không thể đi, buổi tối ta phải bảo hộ hai mẹ con nàng, hắc!”

Giang Nhã Phù trừng mắt phùng phục lửa nhìn chàng “Thôi Phái, thì ra chàng là một kẻ vô lại.”

“Ta nói không đúng sao? Nàng không thể chỉ lo cho chính mình... hô hô!” Thôi Phái cười gian manh, chợt trước mắt tối sầm, bị một cái to lớn từ trên trời giáng xuống đánh úp lại, thỉnh thoảng một tiếng đem chàng áp đảo trên giường.

Sau đó là một loạt nắm tay đập lên người...

Sức nàng nhỏ yếu, lực đạo nắm tay này đối với Thôi Phái tựa như mưa bụi, nhưng tâm chàng chấn động, một cảm giác khác lạ xưa nay chưa từng có.

Một khắc kia bị đánh tới, toàn bộ đầu óc chàng quay cuồng, chàng bị đánh? Bị Giang Nhã Phù đánh!

Khi nàng trùng sinh có phải hay không đến chỗ Diêm Vương mượn lá gan hùm sao? Không đề cập tới chuyện nàng bị ném tới bờ vực Vong Xuyên, nàng chân chính là tiểu thư khuê các dòng dõi thư hương nha!

Giang Nhã Phù chưa từng nghĩ tới trong sách có những thứ linh tinh như vậy xuất hiện, nhưng nghe chàng nói đầy lòng như bị phát ón lạnh, cảm thấy xung quanh đều âm u rùng rợn.

Đồ vật là thứ chết thì sao có nguy hại gì? Vì muốn lưu lại phòng ngủ chàng cố ý hù dọa nàng thôi!

Nàng nhất thời tức giận, thêm chuyện xảy ra mấy ngày này không nhẫn được nữa, ngay lúc chàng không đề phòng, trùn mền lên chàng đẩy ngã xuống giường mà đánh.

Thật là sung sướng, quá là hả giận, trùng sinh cho tới nay vẫn chưa dám làm chuyện gì! Nói đến cũng quái, kiếp trước nàng cùng Thôi Phái là quen thuộc nhưng như người xa lạ, chàng hàng năm chinh chiến bên ngoài, rất nhiều chuyện chàng nên gánh vác lại là đều tự nàng làm, đôi khi cũng cảm thấy vất vả, nhưng nàng chưa từng có ý niệm trách chàng, lại càng miễn bàn muốn đánh chàng.

Trùng sinh tới, không biết là do làm sao? Khắp nơi chàng treu chọc nàng, mà nàng chỉ muốn cùng chàng đối nghịch, nửa điểm nhịn cũng không chịu được.

Giang Nhã Phù vẫn có chừng mực, sợ động tác quá lớn động đến thai khí, chỉ có mấy quyền đầu dùng sức, mấy quyền sau tựa như đánh vào trong chăn, căn bản không có chút lực gì.

Thôi Phái bị đánh ban đầu còn kêu to ‘ô ô’, đại khái chàng biết mình nên bị đánh, hơn nữa là do khiếp sợ, không đứng dậy đẩy nàng ra, tùy ý nàng đánh.

Nghe chàng hô đau, Giang Nhã Phù đắc ý cong lên khoe miệng, chỉ là, hơn mười quyền sau đó bỗng người dưới chân không động tĩnh gì...

Nàng hoảng sợ, đẩy đẩy chàng “Làm sao thế? Giá chết sao? Dậy đi!”

Như cũ không hề có tiếng động, Giang Nhã Phù hoảng sợ, hay là bị chặn che chàng ngạt thở...

Nếu chàng thật sự bị chặn che ngạt, nàng cũng không muốn sống.

Nhanh đem chăn xốc lên, chỉ thấy Thôi Phái nhắm mắt nằm đó không nhúc nhích, khuôn mặt thực trầm tĩnh.

Sắc mặt Giang Nhã Phù đột biến, hoảng loạn vươn một ngón tay đến dưới mũi chàng.

Nhất định không có việc gì, Thôi Phái là ai chứ? Về sau còn muốn kiến công lập nghiệp, còn muốn vang danh thanh sử... Còn muốn...

Chính là, một tia hơi thở tay nàng cũng không cảm nhận được.

Thoáng chốc nước mắt chảy ra, không thể tin được sự thật này, nàng tiếp tục đẩy chàng, véo chàng, đập ngực chàng, lại dùng biện pháp cứu người rơi xuống nước thử, áp tay lên ngực chàng ấn ấn, trong miệng lầm lầm “Thôi Phái mau tỉnh lại! Thôi Phái? Phu quân... Mau tỉnh lại!”

Ấn vài cái như cũ không có phản ứng, Giang Nhã Phù không chịu từ bỏ, há miệng kêu Mộc Lưu Phi tìm đại phu “Mộc...!”

Vừa gọi được một âm, người trên giường kia vốn nên chết ngất như một con cá chép lộn mình ngồi dậy, hôn một ngụm lên nàng môi, đem toàn bộ lời nói nàng ấn hết vào bụng.

Tác giả có lời muốn nói: Nam chủ là cái diễn tình ha ha ha.

Buổi tối còn có canh một.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mai Liền Hòa Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Đồ đặc bày đầy trên nền

Giang Nhã Phù sừng sốt mấy giây, vừa rồi xúc cảm chưa kịp ổn nên nước mắt cứ thế chảy dài, nàng dùng sức đẩy chàng ra, đưa tay tát một cái lên mặt chàng.

“Thời Phái, chàng là cái đồ lưu manh! Chàng rút ra ngoài cho ta!”

Tuy bị ăn tát, hơn nữa là vào mặt nhưng trước mặt Giang Nhã Phù chàng không còn tự tôn để giáo huấn nàng, qua mấy tháng ngắn ngủn, cơ hồ tự tôn đã bị đánh bay sạch sẽ. Hơn nữa, vừa rồi trong lòng như được ăn mật đường, bị nàng tát chàng có thể nhin.

“Nương tử, ha ha ta không muốn dọa nàng, đừng khóc đừng khóc nữa... Ta nào dễ dàng chết như vậy?”

Chàng đưa tay lau nước mắt cho nàng, bị nàng đẩy ra, mang theo thanh âm khóc trùng chàng “Kêu chàng lần chàng không nghe thấy à?”

Chàng thật quá đáng, có biết đùa như vậy quá ác không? Sở dĩ trận vừa rồi khiến nàng xúc động mạnh bởi trong nháy mắt nhớ tới sự tình kiếp trước. Năm ấy, Quốc công phủ mọi người đều mạnh khỏe, các hài tử ngày càng lớn lên, theo thư chàng nói thì vài ngày nữa sẽ lại. Từ lần từ biệt là đi đến hai năm, vừa vặn tết sắp đến, nàng cao hứng cùng các con tự mình bố trí trong phủ chờ đón chàng trở lại. Nhưng không nghĩ đến người chờ không về lại nhận một phong thư khác.

Là phó tướng chàng cho người đưa tin, nói chàng trúng đao nghiêm trọng, miệng vết thương cách gần trái tim, hơn nữa trong đao còn thoa độc dược, thời điểm phong thư gửi cho nàng, giải dược vẫn chưa tìm ra, may mắn có một viên linh dược áp chế giữ mạng, nhưng cũng kéo dài không được lâu. Phó tướng viết thư báo nàng mang người đi kinh thành nghĩ biện pháp, hơn nữa cũng chuẩn bị tinh thần cho kết quả xấu nhất.

Lúc xem xong lá thư kia nàng suýt ngã quy trên đất, ngũ tạng như bị lửa thiêu, cảm giác người ở nơi xa xôi ấy như một bộ phận thân thể mình, chàng có mệnh hệ gì chẳng khác nào đục khoét lấy trái tim nàng.

Nhưng nàng không thể ngã quy, trong lòng chịu đựng nỗi đau to lớn nhưng trước mặt lão nhân cùng bọn nhỏ làm bộ như không có việc gì, ban ngày nàng mang người tìm kiếm, hỏi thăm thái y danh y, hỏi thăm loại độc đó là thể nào, chỉ có thời điểm tối đến mới có thể tránh trong phòng đóng chặt cửa căn chẵn mà khóc...

Bỏ công không phụ lòng người, có lẽ mệnh Thời Phái chưa đến, gia thế Trương Nhị tiểu thư đều là thái y, sau đó tìm được thái gia gia Trương Nhị ở quê đường lão, mới từ trong miệng lão nhân gia hỏi ra giải pháp trị loại độc này, hơn nữa lão còn phải phụ thân Trương Nhị am hiểu trị ngoại thương, mang theo giải dược thúc ngựa đi biên quan, lúc ấy Thời Phái mới nhất về một mạng, mà cũng trong thời gian ngắn ngủn đó nàng gầy xuống thấy rõ, chút nữa ngã quy luôn rồi.

Nỗi đau mấy này đó chàng nào có biết? Nghe nói kia viên linh dược tạm giữ mệnh chàng là do công chúa Hoa Anh Ti tộc đưa...

Sau đó chàng trở về, nàng cũng chưa bao giờ kể cho chàng về tâm tình mình lúc ấy, chỉ là thời điểm buổi tối giúp chàng thay quần áo, nhìn thấy miệng vết thương ghê người kia ngực nàng lại quặn đau.

Cho nên chưa bao giờ nàng muốn nhớ lại hồi ức lúc ấy, một khi chạm vào liền cảm thấy hô hấp dồn dập, tâm thần và thể xác đều mệt mỏi.

Thời Phái thấy nàng càng khóc càng dữ, sợ ảnh hưởng thân thể nàng mà liên tục nói xin lỗi, nói mình đã sai, chàng thực sự không nghĩ ra, chỉ chút đùa vui nhỏ sao nàng phản ứng lớn như vậy?

Ngoài lúc hai vị phụ thân qua đời, chưa bao giờ thấy nàng khóc như vậy, tức khắc Thời Phái hoang mang lo sợ, hồi hận đan xen.

“Đều là ta sai, ta không nên hù dọa nàng, nàng đừng khóc được không? Nếu chưa hết giận nàng cứ đánh ta đi!”

Chàng cầm tay nàng hướng trên mặt mình tát, Giang Nhã Phù thoát tay trở về, thu lại nước mắt lạnh lùng nói “Đi ra ngoài! Ta không muốn ngủ cùng một giường với chàng.”

“Nương tử ~” Lúc này thật sự Thời Phái không nghĩ để nàng một mình trong phòng, không biết nàng nhớ tới cái gì, nhìn thấy cảm xúc nàng thực khác

thường, nếu chàng rời đi nói không chừng cả đêm nàng bị cuốn trong đó không thoát ra được.

“Chàng có đi hay không? Chàng không đi đúng không? Ta bảo chàng đi! Chàng đi đi!” Giang Nhã Phù cầm gối cùng chăn của chàng ném xuống nền nhà.

Ngoài cửa, Tôn mụ mụ cùng các nha đầu Mộc Lưu Phi sớm nghe bên này ồn ào nháo khóc, vội mặc áo vào đi qua đứng trước cửa. Nghe trong chốc lát, tuy rằng không biết nguyên do ban đầu, nhưng cũng đã biết đại khái.

Mộc Lưu Phi tuy trầm ôn lão luyện nhưng cũng chỉ là một cô nương nhỏ chưa chồng, mà hai nha đầu kia còn nhỏ hơn nàng nữa, ba người hướng mắt nhìn về phía Tôn mụ mụ.

“Tôn mụ mụ, người thật sự không vào hỏi chút sao?” Xuân Nguyệt nhỏ giọng hỏi.

Tôn mụ mụ ngưng mi lo lắng lắc đầu, im lặng đứng yên đợi, khi bên trong không nghe động tĩnh gì lớn nữa mới yên lòng, hướng mắt bảo mấy nha hoàn trở về phòng ngủ tiếp.

Trong phòng,

Từ trên giường Giang Nhã Phù ném xuống từng kiện đồ vật một, thân thủ Thời Phái linh hoạt liên tiếp nhận từng kiện một. Chăn nệm hoàn toàn đầy đủ, chàng trực tiếp trải xuống nền, quần áo cũng không thay mà chui trực tiếp vào trong đó.

Nhìn thấy vậy Giang Nhã Phù chỉ có thể trợn mắt há mồm, nàng hận không thể cầm đao tiến đến chặt nát tấm nệm chàng vừa trải.

Nàng xuống giường bước vài bước. Nàng nhìn mình Thời Phái làm bộ đã ngủ “Chàng muốn ngủ dưới nền?” Bây giờ là mùa đông! Mặc dù có nệm giường, trong phòng lại ẩm áp, cũng khó mà chịu nổi hàn khí dưới nền.

Thời Phái không đáp lại, mí mắt động một cái điều chỉnh một tư thế thoải mái chính thức ngủ say.

Hôm nay Giang Nhã Phù xem như mở rộng tầm mắt, thời gian trước cảm thấy chàng giống con trùng theo đuôi mình, còn lúc này chẳng khác nào chó con cả.

“Hừ, mặc kệ chàng, ngủ đó người đồ bệnh khó chịu đừng có mà ồn ào.”

Nàng không quản chàng nữa, trở lại giường nằm xuống, vốn dĩ nàng hướng mặt ra ngoài ngủ, nhưng xuyên qua màn một đồng nằm trên nền khó mà ngủ được, nên quay mặt vào bên trong, mắt không thấy tâm sẽ không phiền.

Cả buổi tối này cùng chàng đi bên ngoài một vòng, sau đó lại đấu trí đấu dũng, lại khóc một hồi thực sự hao phí nhiều tâm lực, Giang Nhã Phù rất nhanh đi vào giấc ngủ.

Trong lúc ngủ mơ giống như nàng đá trúng cái gì, chắc là bức tường thì phải? Nhưng lại không đau, trong mộng nàng không để ý, ngủ yên một mạch tới hừng đông.

Vừa mở mắt, không cần quay đầu liền nhận ra bên cạnh có thêm một người nằm.

Giang Nhã Phù vừa khinh thường vừa buồn cười trề môi, đời này khẳng định là nàng gả cho một Thời Phái giả rồi.

Bọn nha hoàn rất nhanh tiến vào hầu hạ, hai người ai cũng không đề cập trò khôi hài nho nhỏ phát sinh đêm qua, không khí trong phòng có chút vi diệu.

Ngủ trên mặt đất thật sự rất lạnh! Mới vừa bắt đầu còn không cảm giác nhưng càng ngủ càng rất lạnh, không nghĩ bạc đãi bản thân chàng có ý trộm bò lên giường nằm...

Vốn định tỉnh trước khi nàng thức ngủ trang một chút, không nghĩ tới chàng lại ngủ quên. Chàng sợ nàng sẽ nổi giận trộm nhìn sắc mặt nàng. Nhưng chẳng thấy nàng làm gì khó dễ mình, cũng không chủ động nói chuyện gì khác, cứ im lặng như thế.

Chàng không hiểu được trong lòng nàng suy nghĩ cái gì.

Giang Nhã Phù không giận, chỉ là nháo cùng chàng thực mệt mỏi. Chàng thật muốn ngủ ở trong phòng, nàng không thể đá chàng ra ngoài, do tối hôm qua chàng chọc khiến nàng nóng nảy mới giăng co ra như vậy.

Cũng may nửa đêm chàng lên giường ngủ, thật sự nằm đó bị đông lạnh đồ bệnh sẽ phiền toái hơn, mẫu thân đau lòng mà nàng cũng...

Bữa sáng tự nhiên là chàng cùng ăn với nàng, hai người đều không có thói quen người hầu hạ bên cạnh chia đồ ăn, đặc biệt là thời điểm hai người ở cùng nhau. Bọn nha hoàn thối lui ra ngoài cửa, cũng cho Thời Phái có cơ hội nói chuyện.

“Này! Nhã Phù, nàng có thể gấp rau chân vịt bên kia giúp ta được không?”

Giang Nhã Phù có thói quen khi ăn và ngủ không nói chuyện.

“Vịt quay Phúc An lâu ăn khá ngon, hôm nay ta lại gọi người mua một con trở về, không, mua hai con, cho mẫu thân nếm thử nữa. Thôi, trực tiếp mua ba con đi, đưa qua nhạc phụ một con, không chừng tẩu tử cũng có thể ăn một chút.”

Vẫn chưa nói xong sao? Giang Nhã Phù cảm nín, như thế nào ăn cơm sáng cũng không tiêu thực được?

Nàng tỉnh ăn nhanh cho xong mà rồi đi, không tin cả một ngày chàng không làm việc chính sự, cả ngày đều đi theo nàng. Nàng yên lặng tăng tốc độ ăn cơm, Thôi Phái cảm thấy mắt mịt, mặt già nóng lên, đưa tay sờ sờ mũi, rốt cuộc an tĩnh ăn cơm.

Giang Nhã Phù vừa được thanh tĩnh trong chốc lát, Trương Bình từ bên ngoài vội vàng chạy vào, sắc mặt lộ vẻ hưng phấn “Thiếu gia! Thiếu phu nhân!...” Hắn vừa muốn nói tiếp, đôi mắt nhìn xung quanh, không có Tôn mụ mụ ở đây.

Cuối cùng một kẻ lỗ mãng tới thế chỗ làm Thôi Phái vực dậy chút uy nghiêm “Mới sáng sớm, hoảng loạn như thế giống cái gì?”

“Thiếu gia, Thiếu phu nhân nhờ ngài làm chuyện kia đã có tin tức!”

Nghe xong lời này Giang Nhã Phù khó bình tĩnh được, rốt cuộc chịu mở miệng “Trương Bình, mau nói rõ đi!”

Trương Bình vừa muốn mở miệng, lại nghe Thôi Phái ho khan một tiếng, hần liền đem lời muốn nói nuốt trở vào.

Thấy Giang Nhã Phù đem ánh mắt sắc bén phóng tới, Thôi Phái nhanh miệng bồi một câu “Nàng ăn cơm sáng xong rồi nói sau, xem bộ dáng này của hần thì không phải tin tức xấu.”

Giang Nhã Phù không để ý tới chàng “Trương Bình ngươi mau nói!”

Trương Bình không dám mở miệng, dùng ánh mắt dò hỏi Thôi Phái.

Thôi Phái đạm nhiên nói “Tra được cái gì? Một năm một mười nói cho Thiếu phu nhân nghe đi.”

“Vâng, là thế này...”

Được Thôi Phái đáp ứng Trương Bình mới dám nói chuyện, việc này làm đáy lòng Giang Nhã Phù hơi động, nhìn cách chàng giáo huấn người, lại nhìn cách mình giáo huấn người!

Đang thu thập phòng, Xuân Hạng bỗng cảm thấy sống lưng phát lạnh, mặc danh rùng mình một cái, trong lòng dâng lên một dự cảm xấu.

Xuân Nguyệt nhìn thấy, nói dối “Kêu ngươi mặc thêm quần áo thì không nghe, lúc này bị đông lạnh rồi chứ gì? Nhanh trở về đổi quần áo, một lát nhớ uống thêm một chén canh gừng nữa.”

“Ai, đã biết.” Xuân Hạng lên tiếng, trong lòng chột dạ, làm chuyện gì chỉ có chính nàng biết.

Thuộc hạ Thôi Phái quả nhiên đều là bất phàm, sau chàng công thành danh toại đều là những người nòng cốt đi theo bên cạnh lúc này. Bởi vì thời gian đã lâu, Giang Nhã Phù chỉ cung cấp được một cái địa danh và một cái nữ danh, bởi vậy tìm người tương đối lớn khó khăn. Sau tìm phát hiện không có cái địa danh này, hao phí thật nhiều kinh phí, kết hợp với các tin tức khác mới tìm được một địa danh tương tự. Thì ra Giang Nhã Phù nhớ rõ cái địa danh kia là sau khi được sửa, mà lúc này chưa có biến động đương nhiên không tra ra được.

“Thiếu phu nhân, tổng cộng có hai người phù hợp với ngài nói, tuổi họ xấp xỉ, đều là còn nhỏ bị bắt đi, điều đặc biệt đều được gọi là Mộc Đầu. Không có đặc thù nào khác, nên phái người đi tìm đem luôn cả hai về kinh, chờ Tôn mụ mụ tự mình phán đoán.”

Giang Nhã Phù khó nén được tâm tình kích động “Làm tốt lắm! Trước đem người an bài tốt, chờ tin tức ta bên này.”

Trương Bình thấy Thôi Phái không nói gì bổ sung, lên tiếng vâng rồi đi xuống.

Ngực Giang Nhã Phù khấn trương nhảy bang bang, bữa cơm này xem như ăn không vô, thấy nàng mới ăn được chút phải đứng dậy, Thôi Phái một tay đề bả vai nàng, gấp một cái sùi cảo trong suốt vào chén nàng “Ăn xong lại đi, nàng không ăn nhưng nhi tử muốn ăn.”

Giang Nhã Phù biết việc này chàng đã dốc hết toàn lực, sau này vẫn phải dựa vào chàng, liền ngồi xuống, hơi khách khí nói “Đa tạ chàng... Tôn mụ mụ đối với ta rất quan trọng.”

Rốt cuộc nàng chịu cùng mình nói chuyện, Thôi Phái lại gấp cho nàng một khẩu rau trộn “Nàng còn khách khí như vậy đối với ta? Ăn nhanh đi, hôm nay ta không đi quân doanh, cùng nàng đi gặp Tôn mụ mụ, cùng nàng nói chuyện này.”

“Không cần đâu, lưu Trương Bình lại là được rồi.”

“Nghe ta, cứ như vậy đi.” Khó có được Thôi Phái cương ngạnh một chút, chàng sợ mình không ở bên cạnh, một khi Tôn mụ mụ kích động lại làm nàng chán kinh. Vạn nhất hai người kia đều là không phải, nàng sẽ thương tâm, tuy rằng khả năng này không lớn, ở bên cạnh chàng còn có thể phân tán lực chú ý từ nàng.

Sau khi ăn xong, hai người cùng gặp Tôn mụ mụ, đem chuyện lằng lẽ tìm nhi tử thất lạc cho bà. Đầu tiên Tôn mụ mụ là kinh ngạc, đồng tử mở lớn, như

không hiểu bọn họ nói cái gì, thấy vậy Giang Nhã Phù chua xót, đem lời từ tốn nói lại một lần.

Lúc này Tôn mụ mụ như mới trong mộng tỉnh dậy, đầu tiên là một loạt các câu hỏi, sau đó chính là khóc lớn, như là muốn đem mười năm mẩu từ chia lìa toàn bộ khóc ra. Mấy năm nay nàng sớm đem ký ức về phu quân và nhi tử đè xuống đáy lòng, đựng vào sẽ đau. Nàng từng nghĩ đi tìm con, nhưng giữa biển người mệnh mông bảo đi đâu tìm cây kim nơi đáy biển, kêu nàng đi tìm chỗ nào đây!

May mắn ông trời có mắt, may mắn mấy năm nay bà đối đãi tiểu thư như con đẻ, nên được phúc báo, có cơ hội tìm về nhi tử thân sinh của mình!

Tôn mụ mụ khóc lóc quỳ mà dập đầu, Thòi Phái chạy nhanh đem bà đỡ lên.

Sự thật chứng minh, Thòi Phái ra tay không giống người thường. Tôn mụ mụ vừa thấy hai người gọi là Mộc Đầu kia, đôi mắt liền dừng trên một gương mặt không dời, không cần phải hỏi, gương mặt kia cực giống phu quân đã chết của bà.

Vạn điều có thể xảy ra, Tôn mụ mụ kiểm tra trên trán hán, thấy có lưu một vết sẹo, cùng sau lưng một cái bớt đen nhỏ, khẳng định này không sai!

Mấy năm nay Mộc Đầu bị bán qua hai nhà, đều là gia đình nghèo khổ, họ đối với hán cũng không tốt, ăn biết bao đau khổ không đếm được. Hán biết rõ mình bị mua tới, mỗi khi bị đánh, bị mắng hoặc mệt đều có thể đứng mà ngủ, hán từng nghĩ, cha mẹ vì cái gì không cần mình? Bọn họ ở nơi nào?

Thẳng khi gặp người của Trần Quốc Công thế tử, hán mới biết cha mẹ có nỗi khổ chung, dọc đường đi hán đều cầu nguyện, người đó chính mẹ ruột hán!

Mẫu tử hai người ôm đầu khóc rống, cảnh tượng thực cảm động, khiến Giang Nhã Phù cũng đỏ mắt theo, Thòi Phái sợ nàng đau buồn, lặng lẽ đến gần kéo tay nhỏ nàng, thấp giọng nói “Chúng ta đi trước ra ngoài, để mẹ con họ có không gian riêng nói chuyện.”

Chờ mẫu tử hai người mang đôi mắt sưng đỏ đến tạ ơn đã qua một canh giờ. Thòi Phái bảo Trương Bình cho Mộc Đầu kia gấp đôi lộ phí, tìm người dẫn hán đi dạo kinh thành, coi như không bạc đãi hán.

Nhi tử Tôn mụ mụ tuy rằng chữ to không biết, nhìn qua không tính ngu dốt, tạm thời an bài hán đi phơi thóc, bên cạnh đi theo lão chương quỳ học tập.

Giang Nhã Phù muốn mua cho mẫu tử bà một phòng nhỏ bên ngoài, như vậy mỗi ngày họ đều ở bên nhau lại bị Tôn mụ mụ cự tuyệt.

Có thể tìm nhi tử về cảm thấy rất mỹ mãn, bà không muốn vì nhi tử mà không chiều cổ nàng cẩn thận, chờ nàng sinh hạ hài tử rồi lại suy xét việc này.

Như vậy cũng được, có Tôn mụ mụ bên cạnh, tâm nàng có thể an ổn không ít.

Ngày ngày vẫn vậy, chỉ là càng lúc càng lạnh hơn, bụng Giang Nhã Phù càng lúc càng lớn, nàng càng lười ra cửa. Quốc công phu nhân nói trời lạnh, cũng không cho nàng đi thỉnh an.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mai Liền Hòa Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Đồ đạc bày đầy trên nền (2)

Quốc công phu nhân không giống những bà bà thích gây hán khó dễ, chỉ có một nhi tử, một cô con dâu, bà thực sự đau lòng vì nàng. Mỗi ngày đều tới cửa thăm Giang Nhã Phù, ngồi bởi nàng, hỏi han sức khỏe nàng.

Giang Nhã Phù chưa bao giờ ngại bà dong dài, mỗi lần còn cùng bà nói rất nhiều chuyện. Bà thường xuyên oán giận quốc công gia hay cầu thả, hay chọc giận bà, hoặc kể chuyện trước kia của Thòi Phái cho nàng nghe, tựa hai mẹ con ngồi tâm tình vậy.

Xuân Hạnh không phải đứa ngốc, chỉ là tuổi còn nhỏ nên xử lý sự việc chưa được ổn thỏa. Mấy ngày nay Thiếu phu nhân tuy chưa nói cái gì với nàng, nhưng nàng có thể cảm nhận được, Thiếu phu nhân đối với nàng cùng trước kia không có giống nhau.

Tỷ như trước kia nàng cùng Xuân Nguyệt làm việc đều như nhau, nhưng hiện tại số lần Thiếu phu nhân gọi Xuân Nguyệt làm việc rõ ràng so với nàng thì nhiều hơn, trước Thiếu phu nhân gọi nàng nhiều hơn hán, nàng ý thức khẳng định mình đã làm gì khiến Thiếu phu nhân không cao hứng, đã bị thất sủng.

Nàng từng nghĩ có phải hay không chuyện mình đối sách, nhưng tâm lý luôn cho là may mắn, Thiếu phu nhân không có khả năng phát hiện, bởi không thấy vợ chồng chủ tử nói qua nửa chữ về chuyện đó. Nàng thật sự hối hận, về sau mặc kệ vì cái gì, nàng không dám làm việc có lỗi với Thiếu phu, không làm chuyện trái lương tâm lòng sẽ không sợ quỷ gỗ cửa.

Thời điểm lần thứ năm nàng làm việc gây người, Mộc Lưu Phi gọi nàng vào phòng nói chuyện. Mấy ngày này nhìn bộ dáng nàng tất cả mọi người đều thấy cả, cũng có đau lòng, mà ý tứ Thiếu phu nhân là muốn giáo huấn nàng không tiếng động, người thực tâm sẽ tự ăn năn hối lỗi.

Xuân Hạnh khóc lóc với Mộc Lưu Phi, cùng nàng ra khỏi phòng, lau khô nước mắt liền trực tiếp đi gặp Giang Nhã Phù, quỳ xuống nhận sai. Nàng sụt sịt nói “Thiếu phu nhân, nô tỳ biết sai rồi, nô tỳ không dám giúp người khác lừa gạt người nữa, người tha thứ cho nô tỳ một lần này đi.”

Giang Nhã Phù bị nàng hành lễ, ý bảo Xuân Nguyệt nâng nàng dậy “Biết sai thì tốt, tuy rằng ta cùng thiếu gia là người một nhà, nhưng người bên cạnh ta, trước hết phải nghe ta rồi mới có thể nghe chàng, đã hiểu rồi chứ?”

“Nô tỳ đã hiểu.” Xuân Hạnh vẫn sực sực, Thiếu phu nhân không đánh không mắng nàng, so với đánh mắng nàng còn dễ chịu hơn.

“Không khóc, nhớ rõ giáo huấn lần này. Người nhà người cũng không cần nhọc lòng, thiếu gia chỉ là hù dọa thôi, nếu chàng thật muốn động đến bọn họ cũng phải qua tay ta mới được. Người đó, về sau gặp chuyện nhớ vận động nhiều đầu óc một chút.”

Một chủ một tớ cứ như vậy giải hòa.

Trương Bình ở bên ngoài đợi trong chốc lát, chờ bên trong nói xong mới nói lời cầu kiến.

Thời điểm vào cửa nhìn mất Xuân Hạnh hẩn ngượng ngùng, như thể thấy nàng muốn đến hung hăng giẫm đạp mình cho hả giận.

“Thiếu phu nhân, quốc công gia từ biên quan gọi thư, nghe nói không trở lại ăn tết được, còn gửi theo không ít thứ tốt về nữa, mọi thứ đều đặt ở chỗ phu nhân, thiếu gia cũng ở bên kia. Phu nhân nói hôm nay thời tiết tốt, thân mình ngại nặng nề cần tản bộ nhiều, muốn qua xem thì bảo bọn nha hoàn đỡ đi qua.”

Ngồi lâu trong phòng có chút bị đè nén, đi ra ngoài một chút cũng tốt, Giang Nhã Phù liền kêu Xuân Hạnh bồi mình đi một chuyến.

Nàng chưa vào đến cửa đã nghe tiếng quốc công phu nhân nói cười vui vẻ. Thấy nàng tới càng cao hứng hơn, nhiệt tình tiếp đón nàng ngồi, trên bàn bày đầy đồ đặc, dưới nền còn đặt hai thùng đồ lớn.

Đúng là không ít thứ, đặc sản phía tây có da lông động vật, đặc biệt là quả khô điểm tâm, cho Thời Phái kiện binh thư, cho Giang Nhã Phù cuộn gấm nổi danh của địa phương, ngoài ra còn thật nhiều đồ vật cho hai từ chưa ra đời nữa.

“Phụ thân người cũng thật là, đưa nhiều đồ vật về như vậy làm gì? Ta tình nguyện thấy ông ấy chứ không lấy mấy thứ này, mãi ngóng trông khi nào trở về, chúng ta một nhà yên ổn sinh hoạt.”

Ai, nhắc tới chuyện này Giang Nhã Phù cùng đồng cảm với bà “Mẫu thân, ngài đừng nghĩ như vậy, dù sao phụ thân cũng ở trên chiến trường, biết ngài lúc nào cũng vương bận như vậy phụ thân sẽ bị phân tâm, chỉ cần người luôn bình an, ăn tết ở nơi nào cũng đều giống nhau cả.”

Thời Phái nghe vậy nhìn nàng một cái thật sâu, chàng nhớ tới mình ở biên quan mười mấy năm, khi đó nàng phải lo liệu cả nhà, có phải hay không cũng tự an ủi chính mình như vậy?

Nàng nhìn ánh mắt mẫu thân, giống như thấy một người khác là mình, tâm chàng nổi lên ản ản đau. Kiếp trước nàng luôn hiểu chuyện làm người vừa ý, tuy rằng ngẫu nhiên một mình cảm thấy nàng không đủ sẵn sóc ôn tồn, nhưng khi ra trận giết địch, lòng chàng luôn không phải lo lắng gì.

Nghe Giang Nhã Phù nói quốc công phu nhân nghĩ thoáng hơn “Con nói cũng đúng, xác thật ông ấy bình an so với mọi thứ đều quan trọng nhất. Nhưng hai con vẫn còn quá nhỏ, nghĩa đạo phu thê ở chung còn biết quá ít. Cả hai phải cùng tâm, cùng nắm chặt tay nhau thể mới là người một nhà.”

Lời này như một cái chùy nhỏ đập vào lòng Giang Nhã Phù cùng Thời Phái, hai người cùng nhìn thoáng qua nhau, không có lên tiếng.

Đồ vật đều xem như đã xong, Giang Nhã Phù phát hiện không có đồ vật tặng riêng cho mẫu thân, liền tò mò hỏi “Mẫu thân, phụ thân có đưa ngài cái gì đặc biệt hơn đúng không?”

Thời Phái cũng tò mò, nơi ở của phụ thân toàn một giới vũ phu, có thể đưa thứ gì tốt cho mẫu thân. Nhớ thời điểm kiếp trước của mình, một năm gửi về nhà hai thùng đồ vật, chỉ là khi đó chưa có gửi về bộ gấm này.

Nhắc tới điều này, đáy mắt quốc công phu nhân tản ra ngọt ngào “Các con muốn biết sao? Cũng được, xem như nương cho các con mở rộng chút kiến thức.”

Nói xong thấy bà mang một chút đắc ý, lấy trong một cái hộp để lên bàn hai đồ vật nhỏ.

“Trong tin phụ thân các con nói, thanh thủ lúc rồi ông điều khắc ra, một cái là ta một cái là ông ấy, đừng nói khắc ra có điểm giống, cái bàn tay to kia cũng thật làm khó ông ấy rồi. Đúng rồi, chờ ông ấy trở về, các con ngàn vạn lần đừng cho ông ấy biết là ta nói cho nghe biết chưa.”

Cả hai liên tục gạt đầu, cầm lên thương thức xem, một cái đồ vật nho nhỏ đây chỉ tiết phong phú, có thể thấy lúc ngồi điều khắc người chế tác dụng tâm cỡ nào.

Chính là dụng tâm, một khi dùng tâm, hai khối đầu gỗ so với tơ lụa, vàng bạc châu báu thực tốt hơn!

Thời Phái liếc nhìn Giang Nhã Phù một cái, thấy nàng cầm đồ vật trong tay không nói, trong lòng đột nhiên nhảy dựng thật mạnh.

Ây cha ơi! Từ khi nào ngài luyện ra chiêu thức này? Không phải người hổ nhĩ tử sao? Cùng lấy lòng nương tử, thủ đoạn của nhĩ tử chẳng khác nào tro than!

Giang Nhã Phù khen vài câu, trả đồ vật trở về, xem mẫu thân đem đồ vật trân trọng thu lại cất, trong lòng bụng sôi một cổ sóng ngầm.

So người với người, vật với vật, chỉ có nước đen ném hết đi, hôm nay nàng lĩnh ngộ như thế nào là chân lý...

- - - - -

Tác giả có lời muốn nói: Hôm nay kết thúc, cảm tạ các vị tiểu khả ái duy trì ~ ta sẽ tiếp tục bạch bạch bạch! Không cần hiểu lắm, là gõ bàn phím gõ chữ.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mai Liền Hòa Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Tâm thiếu gia theo gió tung bay

Sắp gần cuối năm, mấy ngày nay tuyết vẫn luôn rơi, Giang Nhã Phù nhân rồi nhàm chán liền cùng mấy nha hoàn chơi đánh bài, có thắng có thua. Bài của nàng thực xấu, thua không buồn, ngẫu nhiên thắng vui về đem tiền ôm về hoặc gọi người ra ngoài mua đồ ăn ngon đem về cùng thưởng thức.

Quản doanh có việc, ba buổi tối rồi Thời Phái chưa về nhà. Trương Bình về, chẳng đưa ít đồ cho hắn mang về. Khi mẫu thân nói ‘Phu thê cùng nắm chặt tay nhau thì mới là người một nhà’ không biết Giang Nhã Phù nghĩ như thế nào.

Nhã Phù cũng suy nghĩ, quá khứ hiểu chuyện quá mức ần ần, cho nên người khác không nhìn thấu tâm mình đúng không? Nghĩ mãi không ra kết quả, thời điểm Trương Bình về cầm đồ vật Thời Phái đưa, đột nhiên nàng nói “Người nói thiếu gia, bảo chàng mặc thêm nhiều quần áo, nếu bị phong hàn đừng có mà về.”

Trương Bình cột nhà đồng ý, xách theo tay nải chạy nhanh như bay, hận không thể lập tức đến bên người thiếu gia, chuyển những lời này cho chàng nghe.

Là thù hằn thân cận nhất của thiếu gia, khoảng thời gian này hắn cũng nhìn ra, thiếu gia cùng Thiếu phu nhân sống chung không hài hòa, quan hệ hai người làm người khác cảm giác quái lạ. Nếu nói ân ái, mỗi ngày hai người giường cung bạt kiếm cãi nhau, tựa hồ trong lòng còn có hình bóng người khác.

Nếu nói không ân ái, có đôi khi cả hai ăn ý không cùng giường cung bạt kiếm. Hắn thấy giường như, hai người không giống như phu thê mới tân hôn, mà như là cùng sinh sống cả đời.

Lúc trở về thiếu gia có dặn dò riêng, hỏi một chút Thiếu phu nhân có gửi gì cho ngài không, nếu nói không đúng sự thật nhiệm vụ sẽ không thành!

Hắn sợ mình há mồm hỏi như vậy, lấy trình độ hiện tại Thiếu phu nhân đối với thiếu gia ghét bỏ, vậy chỉ công cốc thôi sao. Kết quả không nghĩ tới, người chủ động nhờ hắn chuyển đạt một câu như vậy.

Khẳng định Thiếu gia sẽ cao hứng đến hồng mình mất!

Thật sự Thời Phái cao hứng đến hồng rồi, bất quá chỉ là cất trong lòng, trước mặt các binh lính, sắc mặt chàng như cũ không đổi.

Chẳng qua thời điểm sau đó, mắt thường mọi người có thể thấy được cổ khí bao quanh chàng thay đổi, trước kia thời điểm huấn luyện bọn họ chẳng khác nào Diêm Vương tái thế, rõ ràng hiện tại khá hơn nhiều, lại còn tự mình làm mẫu trước tiên, là một việc chưa từng có! Tức khắc khí thế quản doanh vui vẻ, so với ăn sủi cào còn vui vẻ hơn.

Kết thúc công vụ, Thời Phái đứng trên mặt tuyết ánh mắt nhìn mông lung, trong lòng một trận khản trương, giống như vì luyện tuyệt thế võ công mà bị tẩu hỏa nhập ma không thể cử động được.

Thời Phái cao hứng nhưng cũng thực phiền. Cao hứng vì câu nói Giang Nhã Phù nhờ Trương Bình chuyển lại, tuy không dễ nghe lại ấm lòng. Hai đồng liêu khác bị nhiễm phong hàn nằm trên giường dưỡng bệnh, chàng muốn vội về cũng không được.

Nàng vẫn là nương tử kia, tuy trở lại thời tuổi trẻ xinh đẹp, tính tình trở nên đánh xuôi, kèn thổi ngược, kỳ thật trong lòng vẫn quan tâm đến chàng.

Phiền chính là, từ chỗ mẫu thân lần đó về, chàng thường xuyên nghĩ, rốt cuộc là mình không hiểu nội tâm nữ nhân, hay chưa từng vì nàng đi sâu tìm hiểu? Trừ bỏ cùng nàng sinh hoạt, bên cạnh cần quan tâm săn sóc?

Chàng nhớ bộ dáng cha mẹ bên nhau khi ở chung, bọn họ luôn là vừa nói vừa cười, cũng thường xuyên cãi nhau ầm ĩ, so với chàng cùng Giang Nhã Phù kiếp trước hoàn toàn không giống. Từ trước đến nay đối với phương thức ở chung của cha mẹ chàng khịt mũi coi thường, nam nhân không có uy nghiêm nam nhân, nữ nhân không có ôn nhu của nữ nhân.

Nhưng hiện tại chàng cùng Giang Nhã Phù ở chung, thì loại phương thức sống chung mình xem thường đó lại là con đường chàng học hỏi để đi.

Chàng chưa từng nghĩ mình lại sống cái bộ dáng ghét nhất này, bất quá cảm giác này... Thực khá tốt.

Cả ngày nàng xoi mói, tính tình buồn bã, thậm chí còn dám đánh chàng! Kỳ thật... Cũng không tệ...

Nghĩ vậy, bắt giác chàng nâng cao khoe miệng.

Trương Bình từ xa đi tới, thấy thiếu gia nhà mình chẳng khác nào cọc gỗ đứng dưới bầu trời lạnh, sắc mặt lúc sầu muộn lúc vui vẻ lạ kỳ.

“Thiếu gia, ngài quên lời Thiếu phu nhân dặn dò rồi sao? Vạn nhất để bị đông lạnh, ngài không thể về nhà đó.”

“Trương Bình, ngươi nói xem nữ nhân thích cái gì? Ta đưa thứ gì cho nàng là tốt nhất?”

Trương Bình sững sốt, thẹn thùng cười nói “Chuyện này tiểu nhân nào biết đâu? Tiểu nhân cùng nữ hài tử tay cũng chưa cầm qua...”

Thời Phái trừng mắt nhìn hắn “Hỏi ngươi cũng như không.”

Rốt cuộc nên đưa cái gì đây? Ngày đó nàng cầm tiểu mộc nhân bộ dáng khi hâm mộ lại tự giễu chàng vẫn luôn ghi tạc trong lòng.

Chàng muốn tặng quà cho nàng, vì cái gì nữ nhân của mình lại hâm mộ người khác chứ? Mặc dù đối tượng là mẹ ruột chàng cũng không được.

Bằng không chàng học phụ thân, ngồi khắc tiểu mộc nhân nhỉ? Thôi bỏ đi, không bằng kêu chàng chết đi còn hơn.

Đang đứng nhìn trời nhìn đất, bỗng thấy cách đó không xa cây đại thụ trụi lủi, linh quang chàng chợt lóe, thôn trang trông mai lúc này đã nở hoa rồi!

Ngày hôm sau, trời còn chưa sáng, Trương Bình đang trong ổ chăn ấm áp bị Thời Phái kéo ra “Mau dậy, nhanh chuẩn bị ngựa!”

Về mặt Trương Bình đau khổ “A? Thiếu gia, trời còn tối, chúng ta đi chỗ nào vậy?”

“Kêu ngươi đi liền đi, ngài đó nói nhầm nhiều vậy?”

“Vâng~” Trương Bình không tình nguyện kéo dài âm thanh, động tác mặc quần áo trên tay lại bay như nhanh.

Cả hai ra roi thúc ngựa rất mau chạy tới thôn trang, lúc này trời vừa sáng, cha Xuân Hạnh đang lui cui quét tuyết, nương Xuân Hạnh mới nấu xong nồi cháo, đang cho gà ăn.

Thấy hai người tới đều là khiếp sợ, còn tưởng xảy ra đại sự khó lường gì, kết quả chỉ là muốn cắt vài cành hoa mai thôi.

Cha mẹ Xuân Hạnh nhẹ nhàng thở ra “Thiếu gia, năm nay hoa mai nở đẹp, nếu trời không lạnh thế này, đưa thiếu nữ tới nơi này ở vài ngày, khẳng định người sẽ thích. Ngài cắt nhiều một chút đem về tặng phụ nhân cùng Thiếu phu nhân.”

Lòng Thời Phái rối rắm, cũng mang về mấy cành cho mẫu thân nữa sao? Rất nhanh chàng phủ định ý tưởng này, nương có tiểu mộc nhân rồi, hoa này chỉ tặng riêng Giang Nhã Phù thôi, về sau hiếu kính nương thứ khác.

Quốc công phu nhân không biết con trai cưng đầu đang suy nghĩ thiệt hơn, nếu là biết, chỉ sợ bị chàng tức chết hoặc cười mà chết.

Thời Phái tự mình cắt mấy cành hoa mai thượng phẩm, phòng ngừa gió lớn thổi rơi cánh hoa, nương Xuân Hạnh tìm giấy dán cửa còn dư năm cũ ra bao lại, loại giấy này mềm mại bao lên rất thích hợp.

Không trì hoãn thời gian, Thời Phái đem hoa bao tốt cột chắc vào yên ngựa, cùng Trương Bình một đường chạy như bay hồi phủ.

Cứ nghĩ còn sớm chưa có ai ra đường, không nghĩ tới suýt nữa xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Khoái mã Thời Phái thiếu chút nữa đụng phải xe la trong thành đi ra, may mắn kỹ thuật điều khiển ngựa cao siêu, kịp thời đem con ngựa chấn kinh đi lệch hướng khác.

Mặc dù không xảy ra tai nạn, nhưng con ngựa bị kinh hách không nhỏ, giờ móng trước lên hí một trận, sau đó tốc độ ngựa giảm lại vì sợ sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn khác.

Vào phủ, bước chân Thời Phái trở nên trầm trọng, chàng lấy bó hoa trên yên ngựa xuống, nhìn thoáng qua nó, còn tốt, hoa không bị sao.

Trương Bình so với chàng hơi chậm một bước, xoa xoa ngực vừa rồi còn bị kinh hách, xuống ngựa.

“Thiếu gia, chúng ta vào thôi.”

Thời Phái cắn răng, đem bó hoa hướng lòng ngực hắn “Ngươi đưa vào cho Thiếu phu nhân đi. Quân doanh còn có việc, ta đi về trước, ngươi cũng đừng ở nhà trì hoãn lâu.”

Nói xong không đợi Trương Bình đáp lại chàng nhanh phóng lên ngựa, dường như trốn nhà mà đi.

Thời Phái cảm thấy tim mình đập loạn, tuyệt không phải bởi sáng sớm mệt nhọc, cũng không phải bởi bị kinh hách, chàng không muốn thừa nhận trong lòng có chút thấp thỏm, Giang Nhã Phù thấy mấy cành mai kia sẽ nghĩ thế nào? Nàng sẽ thích chứ?

Chỉ là mấy cành hoa thôi, khẳng định so với phụ thân điều khác tiểu mặc nhân tâm tư kém hơn, nàng có thể ghét bỏ hay không? Cảm thấy chàng không có lòng vì nàng?

Nghĩ như vậy xong chàng bắt đầu khinh bỉ chính mình như thế nào biến thành hình dạng như bây giờ? Tương lai chàng chính là nhất đẳng Trần Quốc Công, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, địch nhân nghe tiếng sợ đến vỡ mật, Đại tướng quân đó! Chết rồi!

Trương Bình nhìn bóng dáng chàng đi xa, cả người cùng đầu óc không nghĩ ra được gì, càng ngày hắn càng không hiểu được tâm tư gia, chủ ý giống như rất nhanh thay đổi. Trước kia thế tử gia tiêu sái tùy ý, cao ngạo lãnh ngạo, đầu giống như bây giờ? Chẳng khác bà bà, mụ mụ ngượng ngùng xoắn xít, ả...

Nhanh như vậy lại thấy Trương Bình về, Giang Nhã Phù có chút kinh ngạc “Lại quên thứ gì sao?” Kỳ thật điều nàng muốn hỏi chính là, rốt cuộc chàng có về không? Bữa giờ đi được mấy ngày rồi.

Trương Bình đem bó hoa cho tên sai vật bên cạnh, cười nói “Không phải, Thiếu phu nhân ngài nghĩ thấy gì không? Có phải là một mùi hương rất thơm? Đây là sáng sớm thiếu gia tự mình đi thôn trang chiết cho ngài, vì mấy cành mai này trên đường xem chút xảy ra chuyện.”

“Xảy ra chuyện gì?”

“Thiếu phu nhân yên tâm, chỉ là việc nhỏ, con ngựa bị kinh hách một chút chứ không có gì.”

Giang Nhã Phù yên tâm, tâm tư lúc này mới nhìn tới hoa mai, lập tức nghĩ tới ngày đó ở chỗ mẫu thân phát sinh sự việc kia, trong lòng ảm áp, hừ, may chàng còn có tâm, một bên trong lòng vui mừng, một bên lại oán trách trời còn đây tuyết mà ra cửa.

“Thiếu gia các người đâu? Chàng thế nào không tự mình về đưa? Chỉ Xum xoe đến một nửa là thế nào?”

Trông mặt Trương Bình xoay chuyển, quyết định bán thiếu gia nhà mình một hồi “Kỳ thật ngài đã về đến cổng lớn, không biết nhớ tới cái gì đột nhiên quay đầu hỏi quần áo, vì thế tiểu nhân một mình đem hoa đưa vào. Hoa này chỉ đưa cho Thiếu phu nhân, phu nhân bên kia cũng không có.”

Lời vừa thốt ra, một bên Tôn mụ mụ đi theo đều cười, Xuân Nguyệt thiếu chút nữa phì ra tiếng.

Giang Nhã Phù xấu hổ mặt đỏ bừng, tức giận nói “Hạ nhân người thế nào nói nhiều vậy, hỏi người một câu thế nào lại nói ra nhiều câu như thế.”

Trương Bình vội nhanh cười làm lành “Vâng vâng! Tiểu nhân nói nhiều quá, thiếu gia cũng nói như vậy...”

Rốt cuộc mọi người không nhịn được, tất cả đều bật cười.

Mộc Lưu Phi cầm kéo ra, Tôn mụ mụ cười nói “Được rồi, mau đem hoa cắm vào bình, để Thiếu phu nhân cùng mọi người xem một chút, hôm nay không cần ra cửa có thể nhìn thấy hoa mai rồi.”

Mộc Lưu Phi cầm kéo cắt dây cột, thật cẩn thận mở từng tầng một giấy thô ra, hoa mai gói bên trong rốt cuộc có thể lại thấy ánh mặt trời.

Mọi người ôm tâm tình vạn phần chờ mong, vây quanh bốn phía trên bàn, dài cổ chờ xem, thật sự được mở ra, mọi người hít một hơi, đôi mắt mở lớn, không tiếng động nhìn về phía Giang Nhã Phù.

Trương Bình đứng xa một chút bên cạnh kiều ngạo, chờ mấy tiểu nha hoàn cùng tán thưởng, đến lúc đó trở về hắn dễ dàng báo cáo cho thiếu gia nghe.

Nhưng đợi nửa ngày, phát hiện tình huống bên kia giống như không đúng, như thế nào một chút thanh âm đều không có?

Vì thế, hắn cũng đi theo qua nhìn, Xuân Nguyệt cầm lấy một cây toàn thân trĩu trĩu, chỉ có vài đóa hoa mai giờ lên trước mắt hắn “Đây là cành hoa Thiếu gia chiết sao? Hoa đâu? Hà?”

“Này này... Tại sao lại như vậy? Thiếu gia bảo hộ thực tốt...”

Trương Bình ghen ghét nhìn trần trời, nhất định là thời điểm con ngựa kinh hãi, làm ra động tác quá lớn khiến hoa chấn động rơi hết... Chỉ còn đình hoa và vài hoa nhỏ.

Trời ạ! Một mảnh tâm Thiếu gia... Đã theo gió tung bay...

Vừa rồi mọi người dám cười, lúc này đôi mắt tình cảnh như vậy cũng không dám cười, bởi đối phương là thiếu gia. Đến khi Giang Nhã Phù buồn cười, mọi người mới đi theo bật cười, làm mặt Trương Bình đỏ như thối nước.

Trong lòng vạn lần hô to, thiếu gia anh minh! Ngài lựa chọn không tự mình vào tặng lễ, là quyết định chính xác cỡ nào! Nếu hắn có thể nhỏ lại nghĩ hướng khe đất chui vào trốn đi. Nếu là bản nhân ngài, gặp mặt Thiếu phu nhân không phải khó coi chết sao?

Giang Nhã Phù xoa xoa khoe miệng đau nhức “Mộc Lưu Phi, tìm cái chai đem hoa cắm lên đi. Ta vốn nghĩ sẽ đưa cho mẫu thân mấy cành, như vậy xem ra không được rồi, mặt khác, đưa trà nóng cho Trương Bình uống ấm bụng. Trương Bình, người ngồi xuống uống trà trước, đợi chút ta đưa người một kiện đồ cho thiếu gia.”

Trương Bình lúc này nào còn đầu óc đáp lời? Thiếu phu nhân nói cái gì chính là cái đó, ngoan ngoãn bị Xuân Hạnh đẩy đến trên ghế ngồi uống trà.

Giang Nhã Phù rồi đi một lát liền trở lại, giao cho Trương Bình một cái hộp nhỏ và chìa khóa “Cầm đi, người không được nhìn lên, đây là thức ăn tự ta chuẩn bị cho chàng.”

“Tiểu nhân nhất định không nhìn trộm.”

Trương Bình tiếp nhận đồ vật xong, gấp không chờ nổi chạy khỏi phủ, mấy ngày trước hắn còn oán giận quân doanh điều kiện quá kém, không bằng ở trong phủ thoải mái hơn, hiện tại hắn không bao giờ có suy nghĩ như vậy nữa, vẫn là quân doanh tốt hơn, đều là nam nhân, sẽ không có chuyện xấu hổ thế này!

Tác giả có lời muốn nói: Tranh thủ buổi tối lại đến canh một. Đứng rồi, sinh hoạt gian khổ, bốn văn khai phòng trộm, phòng trộm hệ số sẽ thường xuyên biến động, cảm tạ tiểu khả ái nhóm duy trì, ta sẽ hảo hảo gõ chữ.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mai Liền Hòa Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Quá xấu hổ...

Nhìn Trương Bình chạy mất hút Giang Nhã Phù rất muốn cười, nàng chờ mong thấy bộ dáng Thôi Phái nhận lễ vật mình đưa sẽ thế nào.

Trước đây, chàng chỉ biết tặng đồ ăn cùng áo mặc, xem ra sống lại một lần liền có tiến bộ hơn.

Mộc Lưu Phi chọn những cành còn vài đóa hoa cắm vào bình “Thiếu phu nhân, nhìn cái này thực không đến nỗi, giống như chậu cây cảnh vậy.”

Giang Nhã Phù vô ngữ lắc đầu “Người thích sao? Được, chờ sau này người gả cho người ta, ta nhất định nói cho phu quân của người, Mộc Lưu Phi của chúng ta chỉ thích nhánh cây, không thích hoa, ngại đóa hoa trang trí bất nhã, ha ha ha ha ha.”

Mộc Lưu Phi không làm nữa, đỏ mặt dậm chân “Thiếu phu nhân người quá xấu rồi! Nô tỳ nghĩ biện pháp giúp người vui vẻ, người còn giễu cợt nô tỳ!”

Giang Nhã Phù cười đủ rồi, nói chuyện đàng hoàng với nàng “Sắp tết rồi, thôn trang có lều ẩm trồng rau dưa, hẳn là có thể lấy về một ít ăn tết nhỉ? Người an bài vài người qua đó một chuyến kéo về, dặn dò bọn họ trên đường cẩn thận, muốn ăn tết, bình an là quan trọng nhất.”

Mộc Lưu Phi lui, bên này Trương Bình cụp đuôi ừ rừ về tới quân doanh.

Hắn không biết phải mở miệng thế nào với thiếu gia đây? Bằng không lừa ngài, nói Thiếu phu nhân nhận hoa thực rất thích đi? Mà thôi, việc này sớm muộn gì thiếu gia cũng biết, đến lúc đó thiếu gia dùng thủ đoạn trừng trị các tướng sĩ lên người hắn còn thảm hơn.

Căng da đầu hắn đi gặp Thôi Phái, Thôi Phái thấy hắn trở lại, vung tay lên bảo mọi người tạm thời nghỉ ngơi, cùng Trương Bình về phòng.

“Thiếu phu nhân thấy hoa nói gì? Nàng có vui vẻ hay không?”

Về mặt Trương Bình nan giải “Thiếu gia, Thiếu phu nhân thật ra vui vẻ, chỉ là... Cái này...”

“Áp a áp ứng như vậy làm gì? Rốt cuộc có chuyện gì sao?” Thôi Phái cảm thấy không đúng, thấy hắn như vậy hỏi hời hợt muốn chết, hận không thể một chân đá hắn bay ra ngoài.

Không nói không được, mà nói như thế nào mới được, tâm Trương Bình xoay một vòng cuối cùng nói “Thiếu gia, trên đường trở về ngựa chúng ta bị chấn kinh đúng không? Sau bị chấn kinh nó không chạy từ từ mà còn chạy nhanh hơn, xóc nảy cũng nhiều hơn, hoa liền... rơi rụng hết. Mớ giấy thô bên ngoài ra, bên trong chỉ còn nhánh cây trụ lụi mà thôi.”

“Cái gì? Đều rớt? Ở cửa phủ ta có nhìn thoáng qua, phía trên vẫn còn hoa mà?” Thôi Phái biết rõ Trương Bình không dám lừa chàng, chỉ là nhất thời khó mà tiếp thu sự thật này.

“Thiếu gia, ngài chỉ nhìn mặt bên trên mà không nhìn kỹ hết bên trong, toàn bộ gần như rơi rụng cả, chỉ còn lại vài đóa thôi.”

Trương Bình vừa nói vừa nhìn trộm sắc mặt chàng, sắc mặt lúc này thực khó coi, tựa bằng pha màu vẽ vậy, lúc trắng bệch xanh mét, đại khái chính là một màu u ám.

Thôi Phái không nói gì, một tay đỡ trán, rất là nhụt chí ngồi xuống ghế.

Khó có được nghĩ ra cách này lại là khó khăn như vậy? Không cần ở hiện trường, chàng có thể tưởng tượng ra bộ dạng kiêu ngạo cuồng tiếu của nàng, ước nguyện ban đầu muốn khiến nàng vui vẻ, hiện tại mục đích thành đạt, nàng thực là cao hứng, nhưng con mẹ nó, chàng không có cao hứng!

Hồi lâu sau, tâm tình chàng bình phục mới hỏi “Thiếu phu nhân có nói cái gì không?”

Chớp thời khắc thỏa đáng, Trương Bình đem hộp nhỏ Thiếu phu nhân gửi cho chàng “Thiếu gia, đây là đồ vật Thiếu phu nhân cố ý làm cho ngài, người nói bên trong là thức ăn tự người chuẩn bị, tiểu nhân không hề xem trộm bên trong.”

“Hả?” Thời Phái không thể tin, chàng vừa đưa cho nàng mấy nhánh cây cây trụ lúi, nàng lại tự mình làm thức ăn cho chàng? Chàng thực khó tin đây là sự thật.

Trong này sẽ không có trá gì chứ?

Mặc kệ có trá hay không trá, nàng sẽ không hại mình. Thời Phái ôm năm phần chờ mong ba phần tò mò còn có hai phần phòng bị, chậm rãi đem hộp mở ra.

Sau đó gương mặt đương đen chớp mắt chuyển hồng, không chỉ trên mặt, cả lỗ tai đều đỏ lên.

Trương Bình thấy chàng như vậy, thực muốn biết bên trong là thứ gì, đánh bạo lại ghé mắt nhìn một cái, lại bị Thời Phái nhanh tay lẹ mắt đem hộp đóng lại.

“Đi ra ngoài đi, thân thể người quá yếu đuối, ra ngoài cùng những tân binh đó hảo hảo luyện đi.”

Đây là quan báo tư thù! Tuyệt đối quan báo tư thù! Chính là Thiếu gia để ý mình thấy được Thiếu phu nhân cười nhạo ngài một màn kia!

Một bên nội tâm Trương Bình lặng yên roi lệ, một bên cầu nguyện thiếu gia mau khỏi phục bình thường, về sau cứ thế này hấn sợ mình ăn khó tiêu.

Trong phòng còn lại chính mình, chàng mới mở hộp nhỏ kia ra lại, thấy bên trong mấy quả mơ khô, hơn nữa như là mới bị gặm qua.

Thời Phái nhìn chăm chăm vật trong hộp, đây là dùng để cười nhạo chàng, thậm chí có thể khiến Trương Bình một phen đứng ngồi không yên, còn nàng vào phòng khác đắc ý giao hoát ăn quả mơ.

Chàng đưa nàng hoa chỉ có cành, nàng liền đưa đồ ăn chỉ có hột, đều là đồ vật vô dụng, thật một nàng cũng nghĩ ra được.

Cổ xấu hổ buồn bực kia đi qua Thời Phái cũng bật cười, may mắn hiện tại bộ mặt này mới hai mươi tuổi, nếu là trước kia thời điểm xảy ra thế này... Ngấm lại là một trận lạnh lẽo.

Thôi, gia tuổi còn trẻ, trước mặt tức phụ mình là người nhà không tính, tìm một cơ hội lấy lại phong diện cá nhân cũng không vội.

Việc cấp bách vẫn là chuyện hoa mai, ngày mai hai đồng liêu bên kia bệnh chắc cũng tốt rồi nhỉ?

Hôm sau, rốt cuộc Thời Phái có thể về nhà, nhưng chàng không trực tiếp trở về, hướng đồng liêu nghi bệnh hỏi thăm một chút, thì ra nhà hấn có một hoa viên trồng mai, có thể qua đó xin chiết mấy cành, không cần chạy ra thôn trang ngoài thành xa xôi.

Thời Phái nói lời cảm tạ đồng liêu xong, mang theo Trương Bình lên xe ngựa đến đó. Ngồi trong xe ngựa, ôm hoa mai trong lòng, chàng không tin có thể đem cánh hoa rơi rụng hết.

Bởi vì lúc này có kinh nghiệm, thời điểm Thời Phái hái cánh hoa đều không hề hấn gì, trong lòng thực vui mừng nghĩ có thể rửa sạch sỉ nhục hôm qua chàng làm hoa rơi sạch sẽ.

Vừa bước vào phòng chàng kêu lên “Nhã Phù! Ta đã trở về, ta mang cho nàng...”

Lời nói còn lại đột nhiên im bật, tất cả đều nằm trong cổ họng, Giang Nhã Phù nhìn lại, cả hai nhìn nhau, trong mắt đối phương đều thấy một tia khiếp sợ cùng xấu hổ.

Chàng lại đi chiết hoa lần nữa cho nàng?

Mà Thời Phái khiếp sợ không phải nhìn thấy nàng đánh bài, mà là, trong phòng hai bình hoa lớn để dưới đất, bên trong cắm đầy hoa mai!

Giang Nhã Phù thật sự xấu hổ, bọn nha hoàn cũng biết xảy ra chuyện lớn, nhanh tay đem bài thu thập, mặt xám xịt vòng qua bên người Thời Phái đi ra cửa.

Lần đầu từ lúc Giang Nhã Phù trùng sinh đối mặt với Thời Phái chân tay có chút luống cuống “Chàng, sao đã trở lại rồi? Ta cho rằng còn phải mấy ngày nữa.”

Thật sự là nàng không biết nên nói cái gì cho tốt.

Thời Phái nhàn nhạt ừ một tiếng, trong lòng lạnh căm căm, đem hoa trong tay hoa giống như rác rưởi ném trên bàn, bưng bát trà thừa của nàng uống một hơi cạn sạch.

Một chết đi, hai ngày này rốt cuộc chàng đang làm cái gì vậy? Thời Phái giống như hải tặc đi lạc đường, thờ lớn phì phò, ngã nửa người xuống giường, đôi mắt nhìn chăm chăm đỉnh màn, tựa như trên đó có một bí tịch giúp chàng lấy lòng thê tử.

Chàng thê đời này không bao giờ làm chuyện ngu xuẩn này, sau này còn như vậy tên chàng sẽ viết ngược!

Vẫn là cao cao tự tại Trần Quốc Công, uy phong hiển hách Đại tướng quân là tốt nhất!

Lúc này Giang Nhã Phù mới chân chính có bộ dáng tiểu tức phụ trẻ tuổi, cẩn thận đi tới bên người chàng “Cái kia chàng thấy đó, là ngày hôm qua phái vài người đi thôn trang lấy ít rau dưa, thuận tiện bảo họ chiết về mấy cành mai, bên mẫu thân ta cũng đưa một ít, định tạo không khí mùa tết trong phủ sinh động một chút. Chàng yên tâm, mấy cành kia của chàng. . .Ta cũng không ném, không tin chàng đi xem, vẫn ở trong góc phòng đó.”

Giang Nhã Phù cố gắng giải thích, nhưng nghe vào lỗ tai người khác lại như là cố ý. Thật là quá xảo quyệt? Đúng rồi, nàng còn tặng chàng mấy cái hột quả khô nữa.

Trong lòng nàng như có một tiểu nhân ngựa mặt lên trời la hét, oan uổng quá! Nàng nào biết chàng vì nàng đi chiết lại mấy cành mai? Đi xa như vậy, đường đi lại khó. . .

Phòng chừng không phải chiết từ thôn trang, bằng không cha Xuân Hạnh khẳng định sẽ nói cho chàng biết rồi.

Thật là trời xui đất khiến, có phải ông trời trên cột người không?

Thời Phái như cũ nhìn trời không để ý tới nàng, chốc lát sau phát hiện nàng không ở bên người, không phải đã đi ra ngoài rồi?

Chàng tò mò khẽ nâng thân thể hướng nhìn trong phòng.

Chỉ thấy một bà bụng lớn cố sức đem cái bình được cắm hoa mai tốt rút ra, ném xuống đất, sau đó đến bên cạnh bàn, lấy hoa chàng mới mang về cắm vào.

Thời Phái vội nhanh đứng dậy, dường như giận dữ vì nhìn cảnh đó mà biến mất, không nói lời nào, từ trong tay nàng đem hoa kia đi lại tự cắm vào bình.

Ây, hoa mình chiết nhìn còn tương đối, người khác chiết trông đầy thô tục.

“Hoa đó làm sao bây giờ?” Lúc này chàng mới mở miệng nói chuyện.

Khó có được Giang Nhã Phù nguyện ý cùng chàng phối hợp “Vậy ném đi.”

Nghe nàng nói như vậy, lòng dạ Thời Phái tức khắc thuận hơn rất nhiều, còn hào phóng nói “Ném đi quá đáng tiếc, xem bọn nha hoàn ai thích thì cầm đi, đồ trong phòng chúng ta không được ném bỏ.”

Giang Nhã Phù trộm mắt tròn trắng “Là ~ Đại tướng quân, quốc công lão gia.”

Mấy ngày trước quả thật quá mệt mỏi, Thời Phái quyết định xin ở nhà nghỉ ngơi mấy ngày, xem Giang Nhã Phù chỉ huy người làm đồ tết cùng cách quản lý hạ nhân rất có ý tứ.

Nhưng Giang Nhã Phù cảm thấy không hay lắm, chàng không đi quân doanh chẳng lẽ không có việc gì làm sao? Đọc sách, giao lưu bạn bè, đi săn thú, đi thăm mẫu thân. . . Tại sao không làm? Cô tình đi theo sau mộng nàng, hại cả người nàng không được tự nhiên.

Bởi vì vừa rồi mấy đóa hoa mai làm chàng thương tâm, nên không thể tàn nhẫn nói chàng này nọ, nàng đề nghị chàng đi làm việc khác. Chàng nói mấy ngày nay chạy qua chạy lại quá mệt, muốn ở nhà nghỉ ngơi thật tốt, hơn nữa trong nhà có một số việc vặt chàng không am hiểu, nhân cơ hội này mở rộng tầm mắt mình.

Nàng còn có thể nói cái gì? Thật là, hại nàng muốn cùng bọn nha hoàn tổ chức đánh bài cũng không tiện. . .

Mùa đông trời nhanh tối, Giang Nhã Phù lật vài trang sách liền không muốn đọc nữa, bụng càng lúc càng lớn, càng ngày nàng càng khó tập trung tinh lực đọc sách.

Thời Phái tắm rửa xong trở lại, vào cửa thấy bộ dạng chán chết của nàng.

Chàng nhẹ cong khoe miệng, trong mắt lóe tinh quang, ban ngày chàng có hỏi thăm qua, thì ra nàng nhớ thương đánh bài, hơn nữa nghe nói kỹ thuật bài. . . Ha ha a.

Lúc này xem chàng như thế nào thu thập nàng?

Không biết từ nơi nào chàng móc ra một bộ bài, trong mắt lóe nói đều như mang theo cái móc nhỏ “Nhã Phù, cùng đánh bài không? Chỉ hai chúng ta, thắng thua ăn tiền.”

Tác giả có lời muốn nói: Thăm ~ thăm ~ thăm ~

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mai Liền Hòa Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Chân nàng thế nào mà thô như vậy

Mấy ngày nay chàng có xu thế không còn mặt mũi trước mặt nàng, từ quân doanh trở về, mấy ngày nay chàng luôn nghỉ ngơi ở chính phòng, ban ngày hay buổi tối cũng đều ở bên cạnh nàng. Giang Nhã Phù có chút không thích ứng khoảng cách như vậy, bởi nàng không thể thoải mái vui chơi, đánh bài được.

Vốn định mở miệng bảo chàng về phòng khách ngủ, bỗng nhiên nghe chàng muốn đánh bài cùng mình, tâm Giang Nhã Phù ngẩn ngơ theo.

Nhìn ánh mắt tha thiết kia, nói không chừng ghen ý nghĩ xấu gì đó rồi? Rốt cuộc nàng muốn hay không muốn chơi đây?

“Ta mới không cùng chàng chơi, chàng chủ động muốn cùng ta đánh bài, khẳng định kỹ thuật chơi trên ta, ta khờ sao cùng chàng đánh cuộc? Chàng nên về phòng khách ngủ thì hơn.”

Thời Phái vừa nghe muốn đuổi mình hồi phòng khách, càng thêm hăng hái “Nàng nghĩ sai rồi, ta chơi vài thứ đồ nhưng đánh bài thì chưa, dù vậy, đầu óc gia thông minh học hỏi liền sẽ biết! Tiền đặt cược tuyệt mê người, nàng thật sự không nghĩ đến sao?”

Giang Nhã Phù vẫn không thả lỏng cảnh giác “Chàng thật sự không biết đánh bài sao?”

“Thật sự, nàng từng thấy ta chơi đánh bài sao? Với tính tình ta, ai mà dám đến chơi cùng chứ? Với lại trước kia ta sẽ không lãng phí thời gian vào trò chơi vô bổ thế này.”

Nghe vậy Giang Nhã Phù có chút động tâm, hỏi lại “Vậy hiện tại sao chàng muốn cùng chơi?”

Thời Phái đặt bộ bài trên giường “Sống như trước không phải nhàm chán sao, đời này không nghĩ mệt mỏi như vậy, học chút thú tiêu khiển cũng tốt. Mau tới đây chỉ ta chơi đi.”

“Được rồi, tuy ta chơi già đời, bất quá chẳng khác nào tay mới tập chơi. Chàng nói trước đi, tiền đặt cược là cái gì?” Giang Nhã Phù nói xong đi lại mép giường, ôm bụng gian nan lên giường.

Thời Phái rất ý tứ, lấy giúp nàng cái gối đầu dựng lên tường cho nàng dựa thoải mái một chút “Như vậy đi, ai thua trước mười lượng bạc liền tính người đó thua. Nếu là ta thua, nàng có thể tùy ý đề ra một cái yêu cầu bảo ta làm, nếu là nàng thua...”

Nửa câu đầu nghe rất dụ hoặc “Ta thua thế nào?” Giang Nhã Phù liếc xéo chàng.

“Hắc hắc, nếu nàng bị thua, phải chủ động hôn ta một cái, được không?”

Biết lòng chàng đen tối mà “Không được! Đổi cái khác, không đổi không chơi.”

Thời Phái nhanh đổi theo yêu cầu của nàng “Được được, vậy đổi thành xoa vai đầm chân được chưa?”

“Cái này có thể. Chàng nói nếu chàng thua, mặc ta đề yêu cầu gì, lời này có thật không?”

“Đương nhiên!” Biểu hiện chàng đầy thành ý, trong lòng lại cười nhạo nàng, tuyệt kỹ chơi bài của chàng á, hừ hừ! Liền ném nàng xa mười tám con phố. Nghĩ liền biết, chàng, đại lão gia quân doanh biên quan không uống rượu, không chơi nữ nhân, thời gian rồi ngồi nghiên cứu binh pháp suốt ngày có mà chết mất. Bọn thuộc hạ, phó tướng đều thua sạch trong tay chàng, đến nỗi bị lột độc chỉ còn cái quần không phải sao?

Nhìn cách chàng kiêu ngạo, Giang Nhã Phù không ưa nổi “Được, vậy bắt đầu đi.”

Đào bài xong, trước tiên nàng giảng giải quy tắc cho chàng hiểu, sau đó mỗi người một phương nằm trên giường bày trận.

Sự thật chứng minh, vận bài Giang Nhã Phù xác thật hơi kém, không cần tay chơi già đời, chỉ cần so cao thấp bài ai tốt hơn. Chơi một hồi, Giang Nhã Phù thua một hơi năm ván, mười lượng bạc còn lại không nhiều, nói vận khí tốt phải thua hai lần, nói vận khí kém một phen đều là thua tất.

Thắng liên tục, Thời Phái đảo bài trong lòng đắc ý huyết sáo “Nàng chuẩn bị tinh thần xoa vai đầm chân cho ta chưa?”

Giang Nhã Phù trừng mắt “Đừng đắc ý quá sớm, còn chưa tới một khắc cuối cùng nha.”

“Ha ha, chúng ta tiếp tục, chờ đến một khắc cuối cùng.”

Nhưng mà Thời Phái không nghĩ tới, một phen cuối cùng này như bị một cái tát lớn đánh thẳng vào mặt, Giang Nhã Phù đại thắng liên tục! Sau vài ván, không chỉ đem bạc thua trước đó thu về, còn thu thêm của chàng ba lượng bạc trắng.

“Thế nào? Ta nói còn chưa đến một khắc cuối cùng, chàng đã tin chưa?”

Thời Phái nhăn chặt mày, chàng khinh địch sao? Xưa kia chàng đánh đầu thắng đó, vận bài không gì cản nổi, cùng đánh cuộc lại bại bởi Trần Quốc Công phủ trừ danh tay thúi Giang Nhã Phù?

“Tiếp tục, chỉ là do nàng được một phen đồ mà thôi.”

Giang Nhã Phù trào phúng xé rách khóe miệng, bởi nàng có trá mà chàng không biết, đem bài tốt nhất trong đầu gối “Tiếp tục đi.”

Thời Phái tiếp tục bị thua hai lượng bạc...

Tiếp đó, Giang Nhã Phù chỉ thua hai lần, còn lại đều đại thắng, đem mười lượng bạc của chàng thu về sạch sẽ.

Nhìn sắc mặt chàng giống như mây ngày bị đầy hơi, Giang Nhã Phù vui sướng nở nụ cười “Ai nha, thật là một chuyện ngoài ý muốn, ta vậy mà thắng Đại tướng quân, lúc này chàng nên nói gì? Có phải hay không nói... Trước mắt móng ngựa? Hay lật thuyền trong mương?”

Thời Phái nằm mơ cũng không tưởng tượng được mình trộm gà không thành còn mất nắm gạo, nhưng việc đã đến nước này, có thể giúp nàng cao hứng cũng không sao.

“Nàng nghĩ sẽ yêu cầu cái gì sao? Nói đi, yêu cầu chỉ tính hiện tại, quá hạn không tính.”

Vấn đề này từ lúc bắt đầu Giang Nhã Phù đã suy nghĩ rồi, đến giờ cũng chưa nghĩ ra, hiện nàng chường già, bạc trong phủ tùy nàng dùng, đồ trang sức cũng không thiếu, cũng không có chuyện gì quan trọng cần hỗ trợ, đúng là không có gì yêu cầu chàng làm

Nếu chàng nghĩ hưởng thụ nàng hầu hạ, không bằng khiến chàng ném thử một chút cảm giác hầu hạ nàng đi.

Vì thế nàng tùy tiện nâng một chân để chỗ gối đầu hai người, chân kia trực tiếp hướng Thời Phái nói “Xoa vai ấm chân cho ta đi.”

Da mặt Thời Phái hơi xệ xuống, Giang Nhã Phù làm như không thấy “Không muốn làm sao? Vừa rồi không phải chàng nói như vậy sao?”

Hai bàn tay to hạ xuống chân nàng, mạnh mẽ vuốt ve, so với Mộc Lưu Phi sức lực lớn hơn. Thấy chàng trầm mặc chuyên tâm làm việc, trong lòng Giang Nhã Phù cảm thấy ức hiếp được chàng, xem ra yêu cầu này thật tốt, thực thỏa mãn.

Chàng nên phải tốn chút sức lực, hái từ một nửa có công của chàng, vậy mà mười tháng hoài thai vất vả đều mình nàng chịu, hái từ sinh ra lại là nàng dưỡng, chàng chẳng phải làm cái gì vẫn có thể nghe được bọn nhỏ ngoan ngoãn gọi phụ thân, càng nghĩ càng thấy không công bằng.

Ban đầu lực đạo tay Thời Phái mạnh mẽ, sau rồi xoa nhẹ, vừa rồi trong đầu vẫn luôn xoay quanh nghi vấn “Nguyên bản chân nàng thô như vậy sao? Ta nhớ rõ là không giống thế này?”

Từ lỗ mũi Giang Nhã Phù phun ra hai cỗ khí, muốn đem chân thu hồi về “Không biết thì đừng có nói, chàng hoài thai từ cũng thế này thôi! Đây là sung, không phải thô!”

Thời Phái biết lại chọc giận nàng, nhanh tay bắt chân nàng, càng thêm dụng tâm xoa ản “À, không phải ta không hiểu sao? Lúc này ta đã hiểu, tục ngữ nói người không biết...”

Chàng đang biện giải bỗng nhiên phát hiện dưới móng Giang Nhã Phù như đè nặng thứ gì? Ánh đèn lờ mờ, chàng nhìn không rõ lắm.

“Chàng thế nào không nói tiếp?”

Thời Phái vẫn im lặng, hai tay xoa ản nhanh lần tới đùi nàng.

Trong lòng Giang Nhã Phù cả kinh, nàng mang thai thế này, không phải chàng muốn cái kia chứ?

Thật là đồ cảm thú mà!

“Này, chàng muốn làm gì? Ta kêu Tôn mụ mụ lại giáo huấn chàng...”

Đối với cảnh cáo của nàng, Thời Phái như mất diếc tai ngơ, mặc nàng trốn tránh cứ sấn tới, khi nàng hơi nâng móng lên, một tay luôn xuống lấy ra một thứ.

Thì ra là thế! Chàng giờ trước mặt nàng, ý cười vui vẻ “Kêu Tôn mụ mụ tới giáo huấn ta cái gì?”

Bị phát hiện chơi ăn gian, Giang Nhã Phù lập tức đỏ mặt, không chỉ bởi gian lận bại lộ, càng bởi vì suy nghĩ vừa rồi, Thòi Phái biết được sẽ nghĩ thế nào về nàng, có thể hay không cho rằng trong đầu nàng đều là những cái đó...

“Trả lại cho ta!” Giang Nhã Phù muốn đem hai bài tẩy đoạt về.

Mấy ngày trước cùng bọn nha hoàn đánh bài, hầu như nàng đều thua, thực là mất mặt lắm, vì thế nàng liền nghĩ ra biện pháp này, lén lút luyện qua nhiều lần, chuẩn bị mấy con bài tốt giấu đi, chờ thời điểm yêu cầu liền thêm vào.

Chiều này tính chờ cùng bọn nha hoàn đùa giỡn, chưa có cơ hội thử qua, không nghĩ tới Thòi Phái chiều dụ, cho nên nàng mới thông khoái đáp ứng, cho là kỹ thuật chơi bài cao thì sao? Có thể đấu thắng vương bài cất giấu trong tay nàng không?

Thòi Phái giờ lên cao không cho nàng bắt lấy “Ta còn buồn bực, có vô dụng cũng không nên bại bởi nàng, thì ra bí quyết ở đây. Bây giờ nàng nói gì? Gia đã xoa nhẹ cho nàng một hồi, có phải hay không nàng cũng nên thực hiện tiền đặt cược nhỉ?”

Bị chàng vạch trần, Giang Nhã Phù không thể giả ngu, vì thế rất có cốt khí trả lời “Được, vậy ta cũng hầu hạ chàng một hồi như vậy là được chứ gì.”

“Còn không tệ lắm” Thòi Phái đắc ý dào dạt, giống nàng vừa rồi đuổi thẳng chân dài, vui sướng lác qua lác lại, mười đầu ngón chân giống như muốn bay đi.

Giang Nhã Phù ngửa răng, không tình nguyện hơi nghiêng người, nắm chặt hai tay không để ý cứ thế đắm xuồng.

Thòi Phái thực sáng khoái, mặc dù sức lực nàng chẳng khác nào mưa bụi, trận này đánh cuộc, quá trình khúc chiết đầy khuất nhục, nhưng kết quả còn tạm chấp nhận, ít nhất kẻ tám lạng người nửa cân.

Chàng còn đang hưởng thụ mỹ mãn, chợt nghe một tiếng rên rỉ thống khổ của Giang Nhã Phù, tay nàng dừng lại ôm bụng thở dốc lớn.

Tức khắc dọa chàng một thân mồ hôi lạnh, không phải vừa rồi đắm chân chàng vài cái mệt đi? Người mảnh mai như vậy sao?

Bị dọa cuốn lên cầm cánh tay nàng “Nuơng tử, nàng làm sao vậy? Bị động thai khí sao? Đầu là ta không tốt, ta liền đi tìm đại phu cho nàng nha!”

Giang Nhã Phù chỉ là không muốn hầu hạ chàng thôi, cũng không nghĩ bắt chàng buổi tối vội vàng ra cửa.

“Đừng đi, ta khá hơn nhiều rồi. Không phải động thai khí, là tiểu Đầu nhất đá ta một cái.”

Thòi Phái ngây ngẩn cả người, chàng chưa bao giờ biết trẻ con ở trong bụng sẽ đá người “Hắn dám đá nàng? Chờ hắn ra tới xem lão tử thu thập hắn như thế nào.”

Giang Nhã Phù bị chàng làm cho cười “Nếu chàng bởi vì chuyện này thu thập hắn, không cần nhiều lời, chúng ta lập tức hòa li! Chàng đừng quên còn hai chuyện chúng ta chưa tính xong đâu.”

“Ta chỉ là tùy tiện nói thôi mà. Nhã Phù, hắn, hắn thật sự ở trong bụng sẽ đá người? Hắn thường xuyên đá nàng sao? Tiểu Viên thạch cùng Ngọc Nhi khi đó cũng vậy sao?”

Nhìn bộ dáng chàng, trong lòng Giang Nhã Phù xúc động “Chàng đưa tay sờ sờ sẽ biết thôi? Tiểu Đầu nhất cùng Viên thạch đều là dùng chân đá ta.”

“Có thể sờ sao?” Thòi Phái không thể tin được, bụng nữ nhân thật thần kỳ.

“Ừ, nếu vận khí chàng tốt.”

Nhận được ‘thánh chỉ’, một bàn tay do dự hướng bụng Giang Nhã Phù thăm dò, nhẹ nhàng dừng ở mặt trên quần áo, thấp thỏm chờ đợi một khắc kỳ ảo kia.

“Đưa tay qua phải.”

Hô hấp Thòi Phái liền không dám thờ lớn, một khắc nơi tay lướt qua bụng to kia, chàng đột nhiên cảm nhận được nàng vất vả thế nào, đau lòng chàng hỏi “Bụng dễ chịu hay khó chịu?”

Giang Nhã Phù cười nhạt, trong khoảng thời gian này cũng coi như hiểu biết một mặt khác của chàng, đại khái chính là trình độ quan tâm tới cao của chàng, nàng có thể cường cầu gì hơn?

“Nếu chàng muốn biết liền trói mười cân túi nước ở trên bụng, ăn ngủ đều mang theo, liền biết dễ chịu hay khó chịu chứ đừng nhìn hỏi.”

Đột nhiên thấy sắc mặt nàng vừa động, Thòi Phái hiểu tiểu Đầu nhất lại đá nàng!

Thòi Phái rõ ràng cảm giác được nơi da bụng nhô lên một cái!

“Thật sự đá! Hắn thật sự vận động!”

Giang Nhã Phù mệt mỏi, đẩy tay chàng ra “Đừng làm mất mặt, ta muốn đi ngủ. Chàng không đi phòng khách cũng được, đừng lại tiếp tục nói ngốc như vậy, cánh tay ta bị chàng làm nổi da gà lên hết rồi. Cầu chàng mau khôi phục bình thường lại đi Đại tướng quân.”

Nói xong, mặc kệ trong lòng Thôi Phái kích động thế nào, nàng cứ thế thu bài lại, xếp chăn gối ra bắt đầu ngủ. . .

Đêm đã khuya, Chu Hi lại không buồn ngủ chút nào, chàng nghĩ lại lời gã sai vặt nói ban sáng Chu gia bên kia.

Nghiêm khắc mà nói, tuy cha mẹ cùng mất, nhưng chàng vẫn có thân nhân, chẳng qua thúc thúc, tổ phụ như vậy còn tính là thân nhân sao? Phụ thân là bị nhị thúc bức tử! Là tổ phụ lần nữa cung chiêu dung túng, làm một con vợ lẽ hãm hại đuổi một nhà con vợ cả đi, hại tánh mạng phụ thân muốn đoạt gia sản.

Cho nên khi mẫu thân mất, chàng thả lưu lạc đầu đường xin cơm, thì tuyệt đối không hỏi Chu gia.

Chính là gã sai vặt kia nói, tổ phụ sắp chết rồi, muốn gặp chàng lần cuối.

Sẽ chết sao? Cái chết này thực dễ làm người ta mềm lòng, nhớ khi còn nhỏ còn ở, ông đối với chàng hẳn cũng thiết tình yêu thương?

Nên trở về nhìn một cái, xong rồi sẽ đi, một khi tổ phụ đã chết, chàng cùng Chu gia không quan hệ gì, xem như chấm dứt luôn.

- - - - -

Tác giả có lời muốn nói: Càng ngày càng sa điều...

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mai Liền Hòa Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Có rất nhiều người nguyện ý gả cho chàng

Hôm sau Chu Hi đi hỏi ý kiến sư phụ, sư phụ kiến nghị chàng nên đi một chuyến, không phải vì cái gọi là hiếu đạo, mà là vì bản thân chàng. Con đường tương lai là chốn quan trường, thanh danh đặc biệt quan trọng. Việc người nhà họ Chu độc ác toàn kinh thành đều biết, nhưng trường bối sắp qua đời, trường tôn không gặp mặt lần cuối sẽ bị người đời phê bình này nọ.

Tuy vậy, câu chốt cuối cùng Giang Sóng Thiên vẫn nói là, nếu không muốn đi cũng không sao, ông tin tưởng chàng, dù thanh danh bị ảnh hưởng chuyện đó thì vẫn không đồn ngã được chàng.

Mũi Chu Hi đau xót, hướng sư phụ hành lễ đi hỏi Chu gia.

Chỉ nhị gia giữ một chức quan nhàn tản, là nhị thúc của Chu Hi, trước kia đem cả nhà chàng dẫm đạp như bùn dưới đất, nay tự mình ra nghênh tiếp chàng.

Một khác tại cổng lớn thấy ông ta, lòng Chu Hi không cảm thấy thụ sủng nhược kinh mà như là đầu đó hiện lên một tia quý dị, vì cái gì ông ta làm lễ gặp mặt chàng lớn như vậy? Chẳng lẽ bởi tâm nguyện của tổ phụ sao?

“Ai nha người đã tới, tổ phụ mong nhớ người muốn chết.”

Nửa câu Chu Hi cũng không cùng ông ta khách sáo, vừa hướng bên trong đi vừa hỏi “Tổ phụ đâu rồi? Đại phu nói thế nào?”

“Ặc cái này... Kỳ thật tổ phụ người không bệnh nặng lắm, chỉ là người muốn gặp người, cùng người nói chuyện một chút. Ý tứ tổ phụ là muốn người trở về cùng ăn tết, hoặc dọn về đây ở luôn, sao gì năm sau người cũng đi khảo thí tiến sĩ.” Chu nhị gia xấu hổ trả lời. Nếu không lấy cớ này lừa chàng về, chỉ sợ nói cái gì chàng cũng không chịu về, đến cha mẹ chàng chết thì thể đều bí mật mai táng cũng không đưa về phần mộ tổ tiên, có thể thấy đối với Chu gia có bao nhiêu hận.

Không gọi về là không được, nếu ông không đi lại giao du bên ngoài sẽ không biết được, thì ra cháu trai này bây giờ thanh danh vang dội như vậy, mọi người nói hậu sinh khả uý, còn xem tướng nói tương lai Chu Hi nhất định làm quan to. Đặc biệt tương lai sau khi lão gia tử chết. Nếu hiện tại nên sản tới hoà hoãn quan hệ, về sau Chu gia bọn họ không những mượn chút phong quang, còn không bị chàng gặm đập thật tốt biết bao.

Chu Hi sừng sốt một giây, liếc mắt chán ghét nhìn một cái, quay đầu liền đi nhanh ra ngoài, Chỉ nhị gia phía sau truy đuổi kêu lại cũng không kịp. Đã về nhà rồi, thế nào lại đi chứ? Hẳn còn chưa đề đến điều kiện gì mà.

“Người đứng lại đó cho ta!” Bỗng nhiên, một tiếng hét lớn như cổ hét sức gọi Chu Hi, là tiếng hét của người vốn nên nằm trên giường bệnh.

Cuối cùng Chu Hi không đành lòng, quay đầu lại nhìn thoáng qua, tuy không bị bệnh sắp chết, nhưng trông ông đã già rất nhiều, thân thể không còn như

năm đó nữa.

“Chu lão thái gia.”

Thần sắc Chu lão gia phức tạp nhìn chàng, hài từ năm đó đã trưởng thành như vậy, so với cha mẹ chàng bộ dạng còn xuất sắc hơn. Ông nói với Chu nhị gia “Người đi xuống trước đi, ta muốn một mình cùng nó nói mấy câu.”

Chu nhị gia đi xuống phía sau, Chu lão gia mới hỏi Chu Hi “Ta có thể cùng con nói mấy câu được không?”

“Muốn nói gì ngài liền nói đi.” Về sau phòng chừng chàng không bao giờ đến cái địa phương này nữa.

Hai người cùng vào phòng, trong này không có ai. Lão gia từ gian nan mở miệng, nhưng trong nhà chỉ có lão nói, may ra chàng mới nghe vào vài điều.

“Hi nhi...”

“Không cần kêu ta như vậy.”

“...Chu công tử.” Râu lão không ngừng run rẩy “Ta biết con hận nhị thúc và ta. Không phải ta kêu con về để lấy sự thông cảm, mệnh ta không dài, ta phạm sai lầm, về sau xuống hoàn tuyền sẽ hoàn lại cho phụ thân con...”

“Vậy ông muốn nói cái gì?” Chu Hi hùng hổ có chút dọa người.

“Nhị thúc... Hôm nay thành ra cái dạng này trách ta lúc trước mắt bị mù, sớm muộn gì Chu gia sẽ bại trong tay hấn. Nghe nói Giang gia đối với con thực tốt, đây là phúc khí của con.”

Nói tới đây lão chuyển đề tài “Nhưng từ nhỏ con họ Chu, không phải họ Giang, chờ con đi lên con đường kia sẽ hiểu, một cây không thể thành rừng, con cần có một gia tộc sau lưng duy trì. Ta cũng hy vọng có một ngày con thăng chức, có thể đối với người nhà Chu gia quan tâm một chút.”

Chu Hi đứng dậy trịnh trọng nói “Ngài lo lắng nhiều rồi, gia tộc này không giúp gì được cho ta, ngược lại chỉ là liên lụy mà thôi, cho dù có, ta cũng không hiếm lạ, cùng lắm ta làm cô thân không có gì là ghê gớm. Lão gia ngài ngàn vạn lần bảo trọng thân thể. Ta có việc phải đi trước.”

Chàng đứng dậy liền đi, lão gia từ lại gọi một lần nữa “Vậy việc hôn nhân của con thì sao? Nhạc gia nào có thể nguyện ý đem gả nữ nhi cho một người không có tổ tông chứ?”

Chu Hi dừng một chút, không đáp lời, bước nhanh rời đi.

Quản gia, bạn hàng năm của lão gia từ tiến vào phòng, vừa rồi bên trong đối thoại hấn đều nghe hết “Lão thái gia, ngài như vậy khiến thiếu gia đi rồi?”

“Làm thế nào không cho hấn đi? Yên tâm đi, tương lai hấn sẽ trở về thôi.”

Trong lòng quản gia cả kinh “Vậy...” Vậy đến khi nào?

Lão gia từ phảng phất nghe được lời nói trong lòng hấn “Ta còn sống lâu lắm, thời điểm chết còn xa.”

“Vậy đến lúc đó nhị lão gia...” Nếu đại thiếu gia bước lên địa vị cao, đoạt chức vị tộc trưởng, hấn tuyệt đối không tha nhị phòng.

Lão gia từ thở dài một tiếng “Ai thiếu nợ đều phải, còn ta... cũng mau đi trả nợ thôi.”

Rời khỏi đó, kỳ thật trong lòng Chu Hi cũng không kiên cường như biểu hiện bề ngoài thể hiện, nơi đó có những hồi ức đẹp về gia đình chàng, nhưng cũng chịu ảnh hưởng tận tâm can.

Lời sư phụ cùng tổ phụ mỗi người mỗi ý, chỉ là sư phụ thực đau lòng chàng, không cùng chàng nói rõ ràng ra thôi.

Lý trí nói rằng chàng nên trở về, báo thù, đoạt lại địa vị cùng sản nghiệp của phụ thân, đoạt lại từng cái đồ vật, những thương tổn họ gây ra trả hết lại cho họ!

Nhưng về tình cảm, chàng muốn đoạn tuyệt quan hệ hoàn toàn cùng nơi đó, thậm chí không nghĩ gặp lại, làm người tứ xứ vô thân...

Cha mẹ! Nhi tử nên lựa chọn thế nào đây?

Trong lòng Chu Hi tràn ngập bi thương cùng mê mang vô tận, chàng không muốn trạng thái mình lúc này trở lại Giang gia, nhưng trừ bỏ nơi đó chàng không có chỗ để đi.

Trước mắt không xa có một tửu quán gia đình nhỏ, nhìn qua không có nhiều người, hay là vào đó ngồi ngốc một chút.

Không phải giờ cơm, tửu quán rất ít người, tiểu nhị ân cần nhanh tay bưng lên một vò rượu, hai phần thức ăn nhẹ.

Chu Hi uống rượu rất ít, vì rượu có thể câu hồn người, sẽ đem những điều không nên nghĩ toàn bộ nói ra hết, nhưng lúc này chàng không nghĩ vậy, nên

uống mấy chén, say cũng được, phát tiết cũng thế, chàng là một cây quang côn Chu Hi trong trời đất, ai có thể quản chứ.

Rượu quả thật là thứ tốt, làm người ta muốn khóc lại muốn cười, tựa như thay đổi chính mình vậy.

Thực mau tiểu nhị đem vô rượu thứ hai bung lên, Chu Hi rũ đầu, vừa muốn đem bầu rượu mới trên bàn lên rót, lại bị một bàn tay nhỏ trắng trắng giữ lại. Chàng hơi ngốc, ngẩng đầu nhìn, một giai nhân xinh như ngọc xuất hiện trước mắt.

Nhã Phù sao?

Diệp Tri Tri lấy ly rượu trên tay cùng vô rượu giành lại trong lúc chàng bị sững sờ “Chàng không thể uống nữa.”

“Là cô nương? Như thế nào lại ở chỗ này?” Rốt cuộc Chu Hi nhìn thấy rõ ràng là ai.

Diệp Tri Tri ngồi xuống đối diện với chàng “Vừa vặn ta đi ngang qua bên này, chàng tiến vào ta liền nhìn thấy. Nhìn thần sắc chàng không đúng ta có chút không yên tâm...”

Mặc dù Chu Hi uống say, thần trí không được thanh tỉnh, cũng có thể nhìn thấy thâm tình trong mắt cô nương không chút nào che giấu, chàng có chút bật cười, chàng có tài đức gì chứ?

Bỗng nhớ tới lần trước Nhã Phù về nhà cảnh cáo, chàng không được cưới Diệp Tri Tri.

Ha ha, cái nha đầu kia, chẳng lẽ biết trước chuyện không thành? Nàng như thế nào khẳng định chàng cùng Diệp Tri Tri có liên quan nhau?

Bình tĩnh mà xem xét cái cô nương Diệp Tri Tri này, nếu chọn là thượng đẳng hôn phối, gia thế bậc trung, phụ thân là Binh Bộ quan to, thanh danh cũng tốt, bộ dáng lớn lên xinh đẹp, tài học hẳn cũng không kém. Tuy rằng nội tâm quá sâu, nhưng người nào lại không như vậy chứ? Đến nỗi tâm tư bất chính như chàng hiện tại không có tư cách suy xét người khác.

Trong phút chốc, trong đầu chàng hiện lên thật nhiều ý niệm.

Diệp Tri Tri ngồi yên không nhúc nhích nhìn chàng, đem lời trong lòng nói ra “Chu công tử, xem phương hướng chàng đi, như là từ Chu gia lại đây đúng không? Nói vậy nhất định người nhà Chu gia muốn chàng trở về. Sẽ nói cái gì đó trợ lực con đường làm quan, có lẽ còn cả việc hôn nhân...”

Từ suy nghĩ mông lung chưa rõ, Chu Hi ngoài ý muốn nhìn về phía nàng, muốn nghe nàng rốt cuộc muốn nói cái gì.

“Ta muốn nói chính là, lấy tướng mạo tài hoa Chu công tử, liên tính không cần bất luận bối cảnh gì, vô thân vô thế cũng sẽ có vô số cô nương nguyện ý gả cho chàng, trong đó không thiếu người ngoài muốn trèo cao, những thiên kim tiểu thư, tỷ như... Ta.”

Còn hơn hai ngày nữa là cuối năm, Tư Minh tới Trấn Quốc Công phủ, từ lần trước sau sự kiện mượn sách hẳn chưa có lại. Lần này đặc biệt tới là đưa quà tết, nữ đầu bếp Giang gia làm bánh gạo, món lúc ở nhà Giang Nhã Phù thích ăn nhất.

“Trong nhà thế nào? Thân mình đại tẩu có khỏe không?”

Tư Minh cười nói “Hồi tiểu thư, mọi người đều khỏe, còn một tháng nữa Thiếu phu nhân sẽ sinh, trong nhà chuẩn bị hết thấy thỏa đáng, bảo đảm sẽ thuận lợi. Lão gia, thiếu gia cũng khá tốt, hai ngày này rảnh rồi vội vàng chuẩn bị đón tết ạ.”

Giang Nhã Phù thuận miệng hỏi “Chu đại ca thế nào? Còn ở nhà sách sao?”

“Chu thiếu gia sao? Hầu như đúng vậy nhưng tiểu nhân không rõ lắm, bắt quá gần đây thấy ngài ấy thường xuyên ra cửa, dường như rất bận.”

Rất bận? Tết nhất sắp đến nơi ai rồi gọi chạy ra bên ngoài? Thật có chút kỳ quặc.

“Có biết huynh ấy ra ngoài làm gì không?”

Tư Minh nhớ lại một chút “Cái này tiểu nhân không rõ lắm, bắt quá có một lần nghe ngài cùng lão gia nói, hình như cái gì Diệp công tử?”

Diệp? Diệp!

Giang Nhã Phù cảm thấy đầu ong một tiếng, cả người như mất trọng tâm, nhưng vẫn cố hướng một bên vịn vào không để ngã. Chẳng lẽ trùng sinh một lần, cũng đã nhắc nhở huynh ấy, vẫn là không trốn thoát kiếp này sao? Rõ ràng nàng đã nói không thể cùng Diệp Tri Tri! Nữ nhân này sẽ hại huynh ấy!

Vì cái gì huynh ấy không nghe? Trước kia không phải nhất nhất nghe lời mình nói sao? Chẳng lẽ không thành lại là nàng hại huynh ấy?

Nàng nhớ tới thời điểm huynh ấy mới tới nhà mình, một mình ngồi xỏm trên bồn hoa thút thít khóc, vì còn nhỏ nàng chỉ hái được một đóa hoa, liền đưa huynh ấy “Tiểu ca ca, sao lại buồn?”

Chàng nỗ lực không khóc nữa “Ta không có nương, cha mẹ ta đều đã chết.”

Nàng ngồi ở bên cạnh chàng, vươn tay nhỏ cầm tay kia “Thì ra là vì cái này sao, ca ca nghe nè, sinh ra ta nương liền không còn nữa, ca xem ta đều

không khóc. Tôn mụ mụ nói nếu mà khóc, nương ở trên trời sẽ đau lòng, rất đau đó nha.”

Chàng nghe xong lời nàng nói không khóc lợi hại như vậy nữa “Ta tên Chu Hi, muội tên là gì?”

“Ta gọi là Tiểu Bảo, cha mẹ gọi là bảo bối.”

Thời Phái đang từ bên ngoài đi vào, vừa kịp nhìn thấy một màn Giang Nhã Phù sắp ngã lập tức kinh hồn, dùng tốc độ nhanh nhất vọt qua, chắn trước bọn nha hoàn đỡ được nàng.

Chàng giật dử “Chuyện gì xảy ra? Ai nói với Thiếu phu nhân cái gì? Nếu Thiếu phu nhân có chuyện gì ta đem các người tra hỏi hết.”

Tư Minh cùng bọn nha hoàn bị dọa im lặng như ve sầu mùa đông, ai cũng không biết vừa rồi dưới mí mắt mình xảy ra chuyện gì. Đặc biệt là Tư Minh, vừa rồi hắn cũng chưa nói cái gì cả, hắn nói người trong nhà đều khỏe, sau đó người như không khỏe lung lay muốn đổ...

Thời Phái đem Giang Nhã Phù ôm về phòng ngủ, đặt nàng xuống giường nằm an ổn, lòng vẫn chưa hết chấn kinh, phân phó Tôn mụ mụ cùng Mộc Lưu Phi bên người chiếu cố. Vừa rồi Trương Bình thấy thế sớm đã đi thỉnh đại phu lại rồi.

Chàng tự mình đến hỏi Tư Minh “Người nói lại những câu đã nói với Thiếu phu nhân cho ta? Từng câu từng chữ không thêm bớt!”

Sát khí năm đó toàn bộ khai hỏa, Trừ Hoàng Thượng ai thấy Thời Phái đều sợ hãi, càng đừng nói một Tư Minh nhỏ nho này.

Hắn nhanh chóng xoay tròn đại não, đem lời vừa rồi đối thoại nói lại.

Thời Phái vẫn luôn ngưng mi lắng nghe, vài câu trước đó không có vấn đề gì, chỉ là nói chút việc nhà, sau vừa nghe đến hai chữ Chu Hi, chàng lập tức nhăn mày khấn Trương.

Quả nhiên, vấn đề là ở Chu Hi, hắn lại làm ra cái gì rồi?

“Tiểu nhân cũng chưa nói cái gì? Thiếu phu nhân hỏi Chu thiếu gia gần đây thế nào, tiểu nhân liền nói ngài ấy khỏe, gần đây thường thấy ra cửa. Thiếu phu nhân lại hỏi có biết ngài đi gặp ai không, tiểu nhân nghĩ một hồi nhớ là hình như họ Diệp, Diệp công tử, chỉ vậy thôi, thật sự thưa ngài! Sau đó Thiếu phu nhân liền...”

Thời Phái nắm tay vang tiếng kéo kẹt, nàng vì chuyện này! Không màng mình có thai dẫn đến khó thở công tâm!

Rốt cuộc vẫn là vì Chu Hi sao? Nhọc lòng đến vậy sao? Khiến bản thân thành bộ dáng thế này!

“Người về đi, về đến nhà cái gì cũng đừng nói, nói mọi người đều khỏe là được, tết sắp đến, mọi người vui vẻ sống là tốt nhất. Đúng rồi, về sau đến Quốc công phủ không được lại nói về chuyện liên quan đến Chu Hi biết chưa.”

“Vâng vâng vâng, tiểu nhân nhớ kỹ. Vậy tiểu nhân trở về.” Quả thực Tư Minh dường như chạy trốn rời Quốc công phủ, thẳng ra đại môn mới vượt xuống kinh hoàng, đứng thờ đốc một hồi.

Nương ơi, thật là thật là đáng sợ, hắn hoài nghi ánh mắt thế tử có thể giết người, thật sự có thể giết người! Nếu hắn còn ngốc trong chốc lát khẳng định sẽ chết ở nơi đó.

- - - - -

Tác giả có lời muốn nói: Ta quá chăm chỉ có phải hay không? Ai, Chu Hi là cái phức tạp nhân vật, hắn thống khổ trải qua làm hắn vô pháp giống Thời Phái giống nhau sống thuần túy. Nam chủ làm mỗi một sự kiện đều là từ tâm mà phát, mà Giang Nhã Phù cũng là cái tương đối đơn thuần người, cho nên ở điểm này ta cho rằng vẫn là nam nữ chủ tương đối thích hợp.

Ta hiện tại có chút rối rắm Chu Hi cốt truyện đi hướng... Đầu trục trung...

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mai Liền Hòa Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Ta liền bắt hắn được chưa?

Khi Thời Phái tiến vào Giang Nhã Phù đã tỉnh, chỉ là đang nằm suy yếu trên giường, Tôn mụ mụ thấy chàng vào liền ra ý bảo Mộc Lưu Phi cùng bà đi ra ngoài. Thấy thiếu gia vẫn còn nổi nóng, bà không dám mở mồm khuyên bảo, sợ tạo nên hiệu quả ngược.

Thời Phái âm u đứng ở đầu giường, vừa rồi ánh nhìn có chút kém có thể dọa sợ nữ nhân câu hồn đi mất, trong lòng đương ngựa không có cái để gãi. Hai đời cũng chưa thấy nàng có thời điểm yếu đuối như vậy, vì Chu Hi mà bực lộ ra!

“Hắn đối với nàng rất quan trọng sao?” Câu hỏi lạnh băng phát ra khỏi môi, cả người chàng như tê dại, máu huyết dường như ngưng chảy.

Khóe mắt Giang Nhã Phù trượt xuống một hàng nước mắt, nàng không nghĩ sẽ té xỉu khoa trương như vậy, trong khi nàng chưa kịp phòng bị nghe được Chu Hi như cũ muốn bước vào vũng bùn ấy, nháy mắt như đánh sâu vào tâm nàng, nồn nóng cùng phần nộ đột ngột dâng trào.

Nàng không nghĩ dấu diếm cảm thụ bản thân, nhìn bộ dáng nàng cũng không dấu diếm được, Chu Hi đối với nàng rất quan trọng, giống như phụ thân, ca ca, tất cả đều quan trọng, cùng bọn họ có lẽ hơi bất đồng một chút.

Thời Phái thấy nàng nhắm mắt lại, một bộ thái độ cam chịu, hai quyền nắm chặt, hít sâu một hơi.

“Hắn chính là người quan trọng nhất trong lòng nàng?”

Giang Nhã Phù vẫn im lặng, chỉ nhẹ nhàng lắc đầu.

Khẩu khí kia trong lòng Thời Phái được giảm bớt, đến bên người nàng ngồi xuống, lấy khăn tay lau mồ hôi trên trán cho nàng, một lúc sau thở dài “Vì cái gì nàng hà tất phải như vậy?”

Nên nhắc nhở đã nhắc nhở, người khác không để trong lòng nàng có thể làm sao bây giờ? Phòng chừng Chu Hi đem lời nàng nói xem như thần trí mê sảng của hải nữ hải tử mà thôi, chàng không biết là nàng trùng sinh.

Tự dưng nói một câu không thể cưới liền không cưới? Sao có đạo lý đó được.

Thời Phái thoáng bình tĩnh lại, nghĩ đến đây đây lòng bỗng sinh ra một tia vui sướng, Chu Hi nhanh như vậy liền cùng Diệp Tri Tri qua lại, nghĩ đến hắn trong lòng Giang Nhã Phù không phải là người quan trọng nhất, hoặc là do hắn mang nặng thù nhà cùng khát vọng to lớn kia.

Nếu suy đoán này không lầm, chàng thật sự có chút coi thường hắn.

Thời Phái đặt mình vào hoàn cảnh người khác nghĩ nghĩ, nếu chàng là Chu Hi, đã thích Giang Nhã Phù sẽ không để người khác cướp mất, cho dù không thân thích, cho dù con đường phía trước khá gian nan, chàng sớm đem nàng cưới về, cùng nàng đỡ lẫn nhau qua năm tháng ngày dài cho đến khi già đi.

Nghĩ đến đây Thời Phái bừng tỉnh, nếu là như vậy, lúc trước tình cảm mình đối với Hứa Triển Nhan chưa đạt tới trình độ thật lòng muốn cưới hỏi. Khi đó chàng có thích, một cô nương xinh đẹp cùng nhiều tài năng vượt trội ai mà không động tâm? Nhưng khi biết tâm tư nàng, chàng bị mất mát mấy ngày rồi đem chuyện này buông xuống.

Mấy ngày sau, mẫu thân nói đã tìm cho chàng một mối hôn nhân tương đối, là nữ nhi của Giang Sóng Thiên, tên là Nhã Phù nhỏ hơn chàng hai tuổi, tính tình ôn nhu rất là đáng yêu. Đối với gương mặt nàng, chàng chỉ có chút ấn tượng mơ hồ nhưng với sự tươi cười ấy thì lại khắc sâu ấn tượng.

Đó là trong một lần tụ hội chàng uống nhiều hơn mấy chén, nên đi ra hậu hoa viên hít thở chút không khí, đến chỗ núi giả nghe được tiếng người sợ hãi nói nhỏ.

Giang Nhã Phù đang cùng Trương Nhị tiểu thư ngồi xổm trên mặt đất, cả hai châu đầu vào nhau, nàng cầm khăn giúp Trương Nhị tỉnh té lau làn váy, trong miệng cảm thán “Người thật không cẩn thận, đi đường có thể đem bùn bắn lên váy, thực chỉ có người làm được.”

Trương Nhị ngượng ngùng trả lời “Ta không nghĩ bị như vậy, từ nhỏ ta vẫn đi như vậy có gì không đúng sao?”

“Được được, người đừng có gấp, ta giúp người lau, bảo đảm lau sạch. Chờ khi chúng ta ra lại ngoài kia, vết nước khô đi cũng không ai nhận ra đâu.”

“Hắc hắc, Nhã Phù thật tốt, chưa bao giờ chê ta phiền, cũng không chê nhà ta thấp kém.”

Thời Phái thấy gương mặt nghiêng của cô nương kia, nghe xong lời này nàng nở nụ cười đắc ý, tựa như hương quỳnh nở về đêm.

Chàng không lên tiếng, liền tránh đi nơi đó thực mau.

Mẫu thân nhắc tới nữ nhi Giang gia, chàng liền nghĩ tới bóng dáng đó, nên rất thống khoái liền đáp ứng “Con đồng ý, là nàng đi.” Chàng còn nhớ rõ lúc ấy mẫu thân kinh ngạc cỡ nào, nghe nói bà đã chuẩn bị cả một sọt lời khuyên muốn chàng đáp ứng, không nghĩ lại thuận lợi như vậy, không cần bà phải nhiều lời.

Giang Nhã Phù cảm giác được khăn tay nhẹ nhàng lau trên mặt, gương đôi mắt phức tạp nghĩ. Đúng vậy, sao nàng hà tất phải như vậy? Mọi người đều có mệnh số cả, tựa như nàng cùng Thời Phái, trùng sinh không phải là cùng ở bên nhau sao?

“Nhã Phù, nàng và hắn cùng lớn lên...” Nói lên câu này tâm Thời Phái không khỏi khó chịu, cùng nhau lớn lên, bốn chữ này thực đáng giận cỡ nào!

“Cả hai cùng nhau lớn lên, nàng hẳn hiểu biết con người hắn. Tuy ta cùng hắn không có giao tình gì, nhưng xem người thực chuẩn. Nàng ngẫm lại xem, giả sử đem hết thảy sự việc sẽ phát sinh tương lai nói cho hắn hiểu... Được, xem như hắn cùng trùng sinh tới, lấy tính cách hắn, nàng cảm thấy hắn sẽ chọn lựa con đường nào? Theo ta thấy, cho dù hắn có biết, chỉ sợ hiện tại hắn như cũ lựa con đường không khác trước mấy.”

Lời chàng nói Giang Nhã Phù nghe rồi, nửa ngày vẫn không lên tiếng, Thời Phái không nghĩ nàng sẽ đáp lại thì nghe được nàng nói “Chàng nói rất đúng,

có thể huynh ấy vẫn chọn con đường như vậy. Nhưng ta không phục! Nếu không thay đổi được gì, ông trời cho chúng ta trở về làm cái gì? Kiếp trước những người này chịu đựng thống khổ đầy vats và, chẳng lẽ trùng sinh một lần cái gì cũng không làm được, trơ mắt nhìn những thảm cảnh phát sinh lần thứ hai sao?”

“Nhã Phù, không thể nói như vậy, khẳng định chúng ta có thể thay đổi một ít. Có một số việc con người thắng được ông trời, nhưng có một số việc lại không thể, đó chính là nhân tâm, nếu là ý nghĩ của hân, nàng có biện pháp nào sao? Chính ông trời cũng không có cách.”

Giang Nhã Phù liền nắm cánh tay chàng ngồi dậy, dựa vào đầu giường cùng lý luận “Vậy chuyện Hứa Triền Nhan thì sao? Chàng tìm giải được cho nàng, không phải hy vọng nàng chịu ít đi chút thống khổ sao?”

Thời Phái bật cười “Đây là hai chuyện khác nhau, tìm thuốc giải vẫn trong khả năng ta làm được, đối với ta mà nói dễ như trở bàn tay, không cần bất luận kẻ nào phải đưa ra chọn lựa. Chuyện Chu Hi lại khác, dựa vào cái gì hân phải nghe nàng một câu không có lý do? Trước mắt Diệp Tri Tri có thể cho hân những thứ hân cần nhất.”

“Được, xem như chàng nói đúng đi. Vậy ta hỏi chàng, chuyện về sau của Hứa Triền Nhan thì thế nào? So với kiếp trước lựa chọn ấy khẳng định là không cao minh? Vậy chàng sẽ làm như thế nào? Ngày đó chàng hỏi ta, nếu Chu Hi xảy ra chuyện ta có hay không thờ ơ, ta nói sẽ không, hiện tại sự tình mấu chốt đến ta càng khẳng định chắc chắn, sẽ không! Như vậy xem ra ta và chàng đều giống nhau, cũng coi như đã lý giải cho chàng vài phần.”

Rốt cuộc được nàng lý giải, Thời Phái không cảm thấy cao hứng chút nào “Lần trước chuyện giải được làm xôn xao dư luận, ta sẽ không tiếp tục làm chuyện ngu xuẩn như vậy. Hơn nữa sau đó ta cũng không có bất luận cái trợ giúp gì đối với Hứa đại nhân tìm giải được, cũng giúp ta minh bạch, nhiều chuyện kiếp trước đại khái hướng đi sẽ không đổi. Hứa Triền Nhan cùng Chu Hi là cùng loại người, có lẽ vào thời điểm nào đó ta sẽ nghĩ cách nhắc nhở nàng ta vài thứ, sẽ không vì chuyện của nàng ta mà động tâm. Mệnh là trời định, con đường chính bản thân tự đi, có thể nhắc nhở vài câu đã là tận tình tận nghĩa rồi, kết quả ta không quản được, cũng không phải chuyện ta nên quản.”

Giang Nhã Phù bị chàng nói một phen ngờ ngẩn, thì ra chàng đã nghĩ thấu đáo như vậy sao? Nhưng Chu Hi đối với nàng không thể không can hệ như Hứa Triền Nhan, cho dù có một khả năng nhỏ, nàng không nghĩ để chàng lại chịu khổ như vậy.

Lúc đầu đích xác Diệp gia giúp chàng trợ lực không nhỏ, nhưng sau nơi doanh trại Diệp đại nhân sập, trợ lực này liền thành tai nạn! Bản nhân Chu Hi không có tham dự, nhưng Diệp Tri Tri là nương tử chàng, cùng sống dưới mái nhà, rất nhiều tin tức càng là bù đắp nhau, cho nên lập trường chàng chân chính thế nào cũng không quan trọng.

Cuối cùng Diệp gia cùng Chu gia bị phán tội lưu đầy, hướng đi đầy gian khổ và lạnh lẽo, hải tặc duy nhất của chàng cùng Diệp Tri Tri bệnh chết trên đường. Nơi chịu khổ sai, cuộc sống khắc nghiệt hơn nô bộc, Diệp đại nhân nhanh chóng chết đi, một người như Diệp Tri Tri cũng thay đổi hoàn toàn. Không còn tôn nghiêm thiên kim tiểu thư, bắt đầu công kích Chu Hi không bản lĩnh, đem hết thấy sai lầm đổ trên đầu chàng.

Thậm chí vì mỗi ngày thoải mái hơn, nàng còn tư tình cùng quản lý địa phương nơi đó.

Chu Hi đem hết thấy đều xem trong mắt, nhưng lựa chọn ẩn nhẫn, giống như chờ cơ hội thích hợp sẽ phát động.

Ở nơi lưu đầy hơn mười năm rốt cuộc chàng cũng chờ tới cơ hội, năm ấy Đại Hạ các nơi nhân họa, thiên tai không ngừng, hoàng đế cùng các đại thần gấp đến sút đầu mẻ trán, không biết thế nào tốt nhất, bực dùng đánh giặc không đủ đào đâu ra mà cứu tế.

Ngay lúc dầu sôi lửa bỏng, hoàng đế đột nhiên thu được một phong thư thật dày sớ con, đó là tâm huyết Chu Hi viết ra phương lược cứu quốc, bên trong tường thuật đầy đủ biện pháp thỏa đáng nhất, hơn nữa lấy mệnh đảm bảo biện pháp viết ra nhất định có thể thi hành.

Đây là lúc chàng làm việc ngẫu nhiên cứu được một mạng tiểu tử, nghe xong Chu Hi nói, hân giúp chàng đưa đến kinh thành, trải qua không biết là bao trắc trở. Đến phủ Trấn Quốc Công cầu kiến Quốc công phu nhân, nàng tự mình đem sớ con đưa vào cung, lúc này may mắn mới được hoàng đế nhìn đến.

Hoàng đế rất vui mừng, cho rằng người viết ra sớ con này là một thần tử tốt có tài trị thế, hỏi ra, không ai khác chính là Trạng Nguyên Chu Hi năm đó vang danh kinh thành, con rể Diệp Quốc Thành, ái đồ Giang Sóng Thiên... hoàng đế lập tức hạ thánh chỉ, điều cả nhà Chu Hi hồi kinh, vì chàng sửa lại án xử sai.

Từ đây Chu Hi mới thoát khỏi mười mấy năm đau khổ, từng bước đi lên đỉnh quyền lợi.

Nhưng nội trạch chàng không yên tĩnh, chàng cùng Diệp Tri Tri đã không thể cùng hoạn nạn, phú quý cũng không thể cùng hưởng, trải qua nhiều sự tình, vốn dĩ cảm tình bọn họ bắt đầu không đơn thuần rồi.

Một lần nữa Diệp Tri Tri trở thành Chu phu nhân cao cao tại thượng, bọn họ lại vẫn luôn không có hải tử, Chu Hi nạp thêm mấy thiếp thất, trong nhà không một ngày bình an.

Rốt cuộc đêm trước Giang Nhã Phù cùng Thời Phái cãi nhau trùng sinh, thời trẻ Diệp Tri Tri chịu đông lạnh lưu lại bệnh căn lâu đời. Cũng chính là lúc Thời Phái phát hiện khối ngọc bội kia, vô pháp ngăn chặn cơn giận hỏi nàng ‘có phải hay không nhớ thương người nọ đã chết nương tử, nàng muốn hòa li ga qua đó?’

Trương Bình không dám trì hoãn liền đem đại phu trở về, từ hồi ức Giang Nhã Phù thoát ra, đưa tay đại phu bắt mạch.

“Thế tử yên tâm, Thiếu phu nhân không đáng ngại, chỉ là khó thở công tâm, xem động thai khí, uống hai toa được tinh dưỡng liền sẽ tốt. Còn hơn hai

tháng sẽ sinh, trong khoảng thời gian này thiếu phu nhân tốt nhất nằm nhiều trên giường tĩnh dưỡng, mỗi ngày tắm bộ chốc lát trong viện đều có thể. Đã đến tháng này cần phải cố gắng hơn nữa, ngàn vạn lần cần thật cẩn thận.”

Nghe lời lão đại phu nói thăm thía, Tôn mụ mụ cho khám phí thật dày, tự mình tiến ra cửa.

Người ngoài rời đi, phòng trong còn lại phu thê hai người, mảy Giang Nhã Phù vẫn chưa giãn, nàng ngưng mi nói “Không được, vô luận thế nào ta cũng muốn gặp huynh ấy một lần, bằng không nằm mơ ta đều sống không yên ổn.”

Lập tức Thôi Phái lại bị nàng làm nổi giận, thanh âm cất cao “Vừa rồi lời nói đại phu nàng không nghe sao? Đã như vậy rồi còn muốn đi gặp hắn nữa? Nàng có nghĩ tới tiểu Đầu nhất hay không? Tốt xấu cũng là một hài tử, nàng đi đâu tìm ra hắn?” Mặc dù tái sinh một trăm hài tử cũng không phải là tiểu Đầu nhất nữa.

Chàng rống, Giang Nhã Phù cũng rống “Vậy chàng nói ta phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ ta không nói rõ cho huynh ấy hiểu, nhìn huynh ấy đi tìm cái chết sao?”

Sống hai đời lần đầu tiên tới nay Thôi Phái thấy nàng gào rống như vậy, không thể tiếp nhận nháy mắt chàng bất động. Thật tốt, nàng càng lúc càng lợi hại, dám hướng chàng rống? Chu Hi sống hay chết liên quan chàng cái rắm gì? Hết thấy đều là do hắn tạo thành cả!

Giang Nhã Phù rống xong cũng ngậy ngấn cả người, nhưng kiên định nói “Ta không thể đi gặp huynh ấy, vậy khiến huynh ấy tới gặp ta, tóm lại ta cần phải nói rõ ràng với huynh ấy.” Nói xong nàng liền xoay đầu đi không nhìn chàng, gương mặt tức giận, hiển nhiên là tính bướng bỉnh phát tác.

Với tính khí này chàng thật sự không có biện pháp nào đối với nàng, nghiến răng, không tình nguyện nói “Nàng ở nhà nghỉ ngơi, một bước cũng không cho phép nhúc nhích! Ta đi gặp hắn, nếu hắn còn nghĩ muốn cưới Diệp Tri Tri ta liền bắt hắn, được chưa?”

Khỏe miệng Giang Nhã Phù rút cuộc lợi lòng, quay đầu hướng chàng nở nụ cười “Được!”

- - - - -

Tác giả có lời muốn nói: Đây chương mang nhập chân tình thật cảm, viết ta não nhân nhi đau. Tiểu mừng một a người mau tới đi, cũng hảo cho người này nháo tâm cha mẹ điều hòa một chút.

Nhìn đại gia nhấn lại, ta sẽ nghiêm túc tự hỏi, ân hử

Đột phát kỳ tương, nếu có một thiên Diệp Tri Tri trùng sinh văn. Tính, nàng bản chất quá tra.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mai Liền Hòa Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Thế tử không ngại nói thẳng

Thôi Phái mời gặp Chu Hi là một chuyện ngoài ý muốn. Chu Hi nhìn ra Thôi Phái đối với mình có địch ý rất lớn, cùng là nam nhân, chàng cũng biết địch ý này từ đâu.

Ở đối phương, trên đời này Thôi Phái là một trong số ít người may mắn nhất, có gia thế không thể bắt bẻ, dung mạo tài hoa thượng thừa, phú quý cùng danh vọng nằm trong lòng bàn tay, càng làm người hâm mộ chính là, được sinh ra trong một gia đình đơn giản đầy hạnh phúc.

Gương mặt Giang Nhã Phù hiện lên trong đầu một giây tức khắc bị Chu Hi xua đi. Nếu đã từ bỏ không còn tư cách lại quyến luyến, chỉ có nữ tử địa vị cao mới cùng chàng xứng đôi.

Chàng rất tò mò Thôi Phái tìm mình vì việc gì. Hai người hẹn gặp tại phòng riêng từ lâu, thời điểm chàng đến Thôi Phái đã ở đó. Chu Hi có chút buồn bực, ánh mắt kia không biết sao so trước càng thối hơn. Chàng đã không tìm sách cho Nhã Phù, cũng không có liên hệ nào khác, bản thân cũng đâu đắc tội gì ai kia?

“Không biết thế tử có chuyện gì muốn gặp? Thoạt nhìn có vẻ trịnh trọng.” Chu Hi khẽ cười nhập cuộc.

Thôi Phái cũng buồn bực, Chu Hi thành thân mặc kệ cùng ai, chỉ cần không phải Giang Nhã Phù đều là chuyện vui, nên đốt pháo hoa bốn phía chúc mừng, hiện tại chàng không thể chúc mừng, còn phải lại đây khuyên kẻ ‘tình địch’ này không cần thành thân, phải nói thế nào đây?

Trương Bình đem trà mời hai người xong liền đi ra. Thôi Phái ngoài cười nhưng trong lòng héo hắt “Nghe nói Chu huynh gần đây gặp vận đào hoa, có hồng nhan tri kỷ rồi?”

Chu Hi không chút hoang mang “Khiến thế tử quan tâm, cũng không tính là đào hoa gì.”

“Người không cần dấu điểm, hiện tại còn chưa tính, không lâu sau liền tính đúng không?”

Chu Hi nghe ra manh mối không đúng, dường như đến là để nói chuyện này, lần trước Nhã Phù có đề qua Diệp Tri Tri, hiện tại người này lại tiếp tục, rốt cuộc là vì cái gì?

“Không biết ý tứ thế tử là gì? Thứ tại hạ ngu dốt, có chuyện gì không ngại thế tử cứ nói thẳng.”

Sắc mặt Thôi Phái nghiêm lại, thật vừa vặn chàng không muốn nói lời thừa thãi “Hôm nay ta tới không phải bói lông tìm vết, xác thực có vài lời muốn tặng cho ngươi, có nghe hay không là do ngươi lựa chọn, không ai cưỡng cầu.”

“Chăm chú lắng nghe.”

Thôi Phái không giống Giang Nhã Phù dùng phẩm tính Diệp Tri Tri nói với Chu Hi, bởi đó không phải trọng điểm hắn cần cân nhắc.

“Ngươi cảm thấy Diệp Quốc Thành là dạng người gì?”

Chu Hi liền đáp “Là một thần tử tốt, ba đời Diệp gia luôn lớn mạnh, đều có người làm quan, cách hành sự cùng thế đạo khá tốt, có thể vì quốc gia làm việc đại sự.”

Thôi Phái cười lạnh “Xem ra ngươi rất xem trọng ông ta. Đều bị cái bề ngoài che dấu, việc này cũng không thể trách ngươi, liền tính vị kia...” Chàng hướng bầu trời chỉ chỉ “Cũng bị bộ dáng hiền lương trung hậu ấy che mắt.”

Nhớ năm đó, Diệp Quốc Thành cùng lão gia tử nhà mình quan hệ vẫn luôn hòa hợp, có một vài sự tình lão gia tử còn bảo hộ ông ta, một người như vậy, ngay thời điểm phụ thân mình mới bị Hoàng Thượng nghi kỵ, ông ta không giúp thì thôi, sau lưng còn bỏ đá xuống giếng nữa.

Nhưng chuyện này chàng không thể nói với Chu Hi, chỉ có thể nói chuyện khác.

“Thánh thượng cao tuổi, vài vị hoàng tử đều đã thành niên, đến thời điểm lập thế tử rồi, ngươi biết Diệp Quốc Thành đầu phục ai?”

Vấn đề giai đoạn này Chu Hi chưa nghĩ tới, mặc dù chàng thông tuệ, cũng làm nhiều phân tích vẫn kém hơn Thôi Phái sống hai đời.

“Vấn đề này thế nhân đều biết, ông ta đầu phục đương nhiên chính là cho nhi tử muội muội mình, Ngũ hoàng tử, chẳng lẽ không phải sao?”

Lẽ thường tình đây phù hợp tình lý.

Thôi Phái cười cười “Ngươi chỉ biết chút chuyện đó. Ta hiểu biết về ông ta so với ngươi nhiều hơn, nếu không phải Nhã Phù không muốn tro mắt nhìn ngươi nhảy vào hố lửa, hôm nay tuyệt đối sẽ không đi một chuyến này.”

Sắc mặt Chu Hi thay đổi, hắn nói gì ấy? Bọn họ xem như cùng lứa tuổi, hắn lại tự nhận bản thân lão thành. Còn nói chắc chắn Diệp gia chính là hố lửa, rốt cuộc từ đâu mà hắn tự tin đến thế? Chẳng lẽ thật là Quốc công phủ nắm giữ bí mật gì mà thế nhân không biết chân tướng sao?

Bỗng sống lưng Chu Hi phát lạnh “Nói tiếp.”

“Chủ tử của ông ta đúng là Tam hoàng tử. Thế nhân chỉ biết hắn có một nữ nhi gọi là Diệp Tri Tri, lại không biết còn có một nữ nhi tư sinh gọi Diệp Văn Văn, đương nhiên, hiện tại nàng không gọi tên này, gọi là Liễu Uyển Nhi, sủng thiếp của Tam hoàng tử. Không tin ngươi có thể lặng lẽ đi tra, nếu ngươi không có năng lực cùng tinh lực này, vì tâm nguyện Nhã Phù ta rất vui cống hiến sức lực.”

Chu Hi thực sự bị chấn kinh, lời nói đều có căn cứ thuyết phục, tuyệt không giống nói bậy.

Thôi Phái mặc kệ tâm tình chàng thế nào, tiếp tục nói “Diệp Quốc Thành không đơn giản như ngươi nhìn, đã tâm người này lớn đến nỗi ngươi không dám tương tượng đâu. Cùng ngươi nói câu đại bất kính không phải muốn chết sao, đừng nghĩ mình là nhất. Thánh tâm khó dò, hiện tại dựa vào Tam hoàng tử chẳng khác nào đổ thêm dầu vào lửa, ngươi là người thông minh, nắm thế cục như vậy duy trì được mấy năm? Cho nên, ta khuyên ngươi, nếu không phải thật tình thích, chọn một nhà nào kết thân so với Diệp gia đều tốt hơn.”

“Mặt khác, tuy rằng ta không thích ngươi, nhưng ta xem trọng năng lực ngươi. Ván cờ mở màn đương nhiên tốt, nhưng không quyết định được thắng bại, chọn nước đi thế nào mới là thực tế nhất, đừng làm cho ta xem nhẹ ngươi, cũng đừng làm cho nàng xem nhẹ ngươi. Lời tôi đây đã hết, ta phải đi, Nhã Phù muốn ăn hoa quả ở hẻm điểm tâm, ta phải đi mua cho nàng, cáo từ.”

Nói xong chàng tiêu sái đi, còn không quên diễn một đợt ân ái, muốn kích thích Chu Hi một chút.

Nhưng lúc này Chu Hi không thừa tình lực để ý câu nói sắc bén nhỏ này. Theo như lời Thôi Phái chuyện kia nếu là thật, suýt chút chàng nhảy vào hố lửa rồi. Xác thật chàng còn quá non, nếu lần này cùng Diệp Tri Tri liên hệ, tương lai không nghĩ cũng sẽ bị cuốn vào trận gió lốc này đoạt đích ấy, nó hoàn toàn đi ngược với khát vọng của chàng.

Thôi Phái đi rồi, Chu Hi một mình ngồi ngẫm người hỏi lâu, suy nghĩ nhiều sự việc, chàng không thể nào tương tượng được, cùng chàng mới hai mươi tuổi, mà người kia hiểu biết so với chàng hơn nhiều.

Nhiệm vụ hoàn thành viên mãn, là do chàng tận lực, chuyện này Giang Nhã Phù không còn gì để nói nữa nhỉ? Ở tù lâu, Thôi Phái mua một con vịt quay

gối về, lại đi hém hoa quế đặc biệt mua mấy bao điểm tâm lớn, tiện đường mua thêm một chuỗi dài hồ lô đường đỏ.

Ôm một đồng bao bọc lớn nhỏ vui vẻ về nhà, Giang Nhã Phù ở nhà đợi rầu muốn chết, nhìn thấy dáng vẻ này của chàng nhất thời không thể đoán được tình huống thế nào.

Thấy vậy Thòi Phái tức giận, đem đồ vật bỏ xuống bàn “Đừng lo lắng, ta dùng ba tắc miệng lưỡi không sút mẻ miếng nào, Chu ca ca kia của nàng sẽ không cùng họ Diệp có liên quan, người nào đó sẽ không có cơ hội đâu!”

Giang Nhã Phù vui vẻ, không để ý lời chàng châm chọc, đến ngồi trước mặt chàng, giúp chàng rót trà “Chàng vất vả rồi, đa tạ chàng nguyện ý làm chuyện này.”

Thòi Phái kinh ngạc đuổi cổ, hai mắt hồ nghi nhìn nàng “Cám ơn trời đất, thì ra kẻ bám vào người linh hồn nhỏ đã chạy, Giang Nhã Phù thật trở lại rồi sao?”

“Chàng mới chạy!” Giang Nhã Phù cười đập một quyền trước ngực chàng.

Thòi Phái thoã mãn uống nước trà, tốt nha, không uống công trời lạnh thế này phải đi ra ngoài một chuyến vì nàng “Nàng không hỏi ta rốt cuộc cùng hẳn nói cái gì sao?”

Giang Nhã Phù lắc đầu, bởi vì hơn nửa ngày nằm trên giường, một đầu tóc đen rối tung lay động theo động tác lắc, làn da tuyết trắng, môi đỏ, gương mặt ngây thơ lại có vài phần mỉa mai, Thòi Phái luyện tiếu dờ dờ mắt.

“Nàng nghĩ muốn gặp tự nhiên liền gặp nói, dù sao kiếp trước nàng từng giáo huấn người, lời nói khẳng định so với ta có sức thuyết phục hơn.”

Thòi Phái đem ghế dịch một bước, cách nàng khoảng một cái đầu “Vậy mà tin tưởng ta? Không sợ vừa rồi ta lừa nàng sao?”

Giang Nhã Phù vươn ngón trở điểm nhẹ chóp mũi chàng “sẽ không, nếu chàng đã đáp ứng nhất định sẽ làm, không muốn làm liền không đáp ứng.”

Có thể nghe những lời này của nàng lòng già Thòi Phái cảm thấy được an ủi, bỗng chàng nhấc cằm, trong lúc nàng không phòng bị khễ cắn một cái ở tay.

Tức khắc Giang Nhã Phù mặt đỏ tai hồng, trừng mắt nhìn chàng thu tay về “Phát điên cái gì? Dơ muốn chết.”

Lòng Thòi Phái nói cái này có là gì, trước kia ở trên giường còn dơ hơn không phải đã trải qua sao? Nhưng lời này có đánh chết chàng không dám nói ra, vất vả dễ dàng vui, không muốn lại chọc lông mao dựng ngược nữa.

Nhưng chàng vừa mới nếm tư vị thịt còn chưa đủ nhét kê răng, nên không biết xấu hổ lần nữa chai mặt cười híp mắt “Nhã Phù, cảm tạ không thể chỉ nói bằng miệng, nàng phải hôn ta một cái.”

Giang Nhã Phù không biết mình bị làm sao, gần tám trăm tuổi chứ có phải là tiểu cô nương đâu, hiện tại lại then thùng cái gì, cả gương mặt nóng lên như bị thiêu cháy.

Việc lần này thật sự làm khó chàng, trong lòng Giang Nhã Phù biết mình có chút tùy hứng “Thôi, liền như ý chàng đi.”

Nghĩ xong, nàng nhanh như bay ghé qua nhẹ hôn khoe miệng chàng, thời điểm Thòi Phái muốn truy đuổi nàng liền chạy đi.

Thòi Phái rất bất mãn, trừng lớn đôi mắt tựa như con sói đói lớn tiến lại gần “Nàng chơi... Ô!”

Lúc này chàng thật sự nếm được ngon ngọt, một cây kẹo đường hồ lô lớn chặn ngang hàm răng chàng.

“Ha ha ha ha ha” Giang Nhã Phù hết sức vui mừng.

Thòi Phái cũng cười, cắn một ngụm đường hồ lô ném qua một bên, “Còn nói là ta vô lại, nàng có khác gì!”

Hai người nháo đủ rồi, sau đó Thòi Phái mới bắt an hỏi “Vạn nhất, ta là nói vạn nhất nha, hẳn không nghe ta nói, một mực muốn cô gái ấy phải làm sao bây giờ?”

Giang Nhã Phù thờ dài “Tựa như chàng nói, con đường chính bản thân chọn, nếu thật như thế, ta cũng không vô lực.” Không chỉ trước mắt mà tương lai sau này huynh ấy xảy ra chuyện gì, nàng cũng không thể dễ dàng giúp nữa.

Đối với nàng Chu Hi đích xác quan trọng, nhưng so với Chu Hi nàng càng có người quan trọng hơn, phụ thân, mẫu thân, hài tử, còn có Thòi Phái...

Rốt cuộc năm mới đã đến, tuy rằng quốc công gia không ở nhà, nhưng năm nay trong nhà sắp có thêm một nhân khẩu nữa. Giang Nhã Phù thật cao hứng, có thể ăn tết xong mới giải quyết gánh nặng này. Đối với Chu Hi việc làm đã làm rồi, chỉ có thể yên lặng chúc phúc huynh ấy thôi.

Ngày đầu tiên của năm mới, thân thích liên tục tới cửa, Thòi Phái có một đường huynh xa, cả nhà lại đây chúc tết, mang theo một đôi oa nhi mập mạp đáng yêu, là long phượng thai, mới được ba tuổi.

Đường tẩu dẫn hai đứa nhỏ lại “Mau chúc tết thăm thăm, từ từ, không được đụng vào bụng thăm thăm đó.”

“Thắm thắm ăn tết hảo ~” hai tiểu oa nhí lạch bạch chạy tới, quỳ củ khấu đầu với nàng, sau đó đứng dậy song song trước mặt nàng, Mộc Lưu Phi đem hai cái hầu bao lớn nhét vào túi tiền bọn nhỏ.

Cả hai ngoan ngoãn nói lời cảm tạ “Cảm ơn thắm thắm cùng tỷ tỷ.”

Tâm Giang Nhã Phù mềm mại, không kiềm được cầm một tay nhỏ hỏi “Các con tên gọi là gì?”

“Con là Nho ca!”

Tiểu hài nữ không chịu yếu thế nói “Con gọi là Ngọc tỷ!”

Nước mắt Giang Nhã Phù lập tức muốn chảy, sắp sinh rồi, càng ngày nàng càng đa sầu đa cảm, nhất thời không khống chế được nghĩ đến bọn nhỏ của nàng, Viên thạch thích nghịch ngợm gây sự, còn có Ngọc Nhi tiểu áo bông tri kỷ của nàng...

- - - - -

Tác giả có lời muốn nói: Báo trước một chút ngày mai nội dung, 1, sẽ đem Chu Hi lựa chọn công đạo một chút. 2, làm tiểu mừng một trước ra tới trấn an nàng nương tâm, có lẽ sẽ có không tưởng được kinh hi nha

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mai Liền Hòa Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Trên mông có bột (1)

Kỳ thật Chu Hi đã tin lời Thời Phái nói. Từ trước đến nay làm việc chàng luôn cẩn thận, tự bản thân đi tra xét một phen. Trong phủ tam hoàng tử đích xác có một thị thiếp tên là Liễu Uyển Nhi, nghe nói Tam hoàng tử cực kỳ sủng ái hơn các nữ nhân khác.

Bí mật của Diệp Quốc Thành cất giấu khó có thể điều tra. Nhưng thông qua phân tích Diệp Quốc Thành kết cấu hành sự, vẫn phát hiện ra vài điều không tầm thường. Nếu không được Thời Phái nhắc nhở trước đó, khả năng nhỏ bé dị thường này sẽ không bị ai phát hiện, thật là một con cáo già.

Chu Hi là người quyết đoán, thực mau chắt dứt ý niệm tương lai kết thân cùng Diệp gia. Kim băng đề danh đối với chàng mà nói không có gì lo lắng, phải hơn hai tháng chờ đánh giá thăng chức cũng coi như có chút căn cơ. Hiện tại nghĩ đến gia thế kết thân không bằng trước tiên ổn chức vị đã. Thời Phái nói rất đúng, chàng còn quá non, không cần quá sốt ruột.

Những năm gần đây, cái chết của cha mẹ giống như lửa đốt thiêu cháy nội tâm chàng, nhắc nhở một khắc không được quên gánh nặng mình đeo trên lưng. Phải trở nên nổi bật, vì phụ mẫu lấy lại công đạo, làm người được kính nể!

Kỳ thật lần trước từ Chu gia ra, một khắc kia sợ dĩ chàng thống khổ, dùng rượu phát tiết chính bởi vì trong lòng đã có quyết định.

Chàng phải về Chu gia! Muốn đường đường chính chính lấy lại thân phận tộc trưởng, đem linh vị cha mẹ hồi từ đường, đem một nhà Chu nhị gia đuổi ra khỏi nhà. Sau đó dùng nước cọ rửa toàn bộ, đổi mới hoàn toàn.

Từ Diệp Tri Tri nói qua, cả người đều toả sáng, muốn tránh cũng không được, đặc biệt sau lần đó ở tửu quán nhỏ, còn gặp gỡ thêm hai lần nữa, tuy không nói chuyện gì nhiều, chỉ là thảo luận một phen học vấn cũng cảm thấy mỹ mãn.

Tần La Y hồ nghi nhìn nàng “Tri Tri, có phải muội có gì vui mừng không? Xem khoe miệng vẫn luôn nâng cao, lại hay gây người nữa. Ta bị mẩu phi quần chặt, thật vất vả mới ra được tìm muội nói chuyện, muội lại đối với ta như vậy sao? Gần đây cũng không tìm ta, có phải có ai đó tốt rồi đứng không?”

Tuy biết nàng không phải cái ý tứ kia, Diệp Tri Tri vẫn làm ra một chút đáng vẻ “Không có đại sự gì, muội suy nghĩ một chuyện cười mà ngày hôm qua nghe được thôi.”

“Chuyện cười gì? Mau kể cho ta nghe đi.”

Diệp Tri Tri nói xong, Tần La Y lại không cảm thấy buồn cười, đứng dậy không vui nói “Được rồi, ta phải đi đây, xem muội thất thần kia, nếu nhớ ra thì đi tìm ta nha.”

“Cũng được, muội tiễn tỷ tỷ ra ngoài.”

Đến khi Tần La Y lên xe ngựa, Diệp Tri Tri mới cười châm chọc, là một kẻ ngốc cũng có thời điểm nhảy bén thế này. Nàng không sợ bị Tần La Y biết chuyện mình cùng Chu Hi, không phải sợ hãi nàng, mà là sợ nàng làm hỏng chuyện tốt của mình. Chờ đến khi quan hệ nàng cùng Chu Hi ổn định hoặc nói chuyện hôn nhân ổn thỏa, liền không sợ nàng biết, đến lúc đó nàng có nháo xé trời cũng vô dụng.

Phụ thân tay cầm quyền cao, mà Ninh Vương tuy là hoàng thân quốc thích, chỉ là một nhàn tản Vương gia, không phải sợ ông ta.

Từ lần trước cùng Chu Hi từ biệt, Diệp Tri Tri ngày ngày ngóng trông lại cùng chàng gặp nhau, đợi mãi cũng không có tin truyền lại, tươi cười trên mặt không thể giữ nổi.

Chàng ở nhà đọc sách sao? Hay là sinh bệnh? Hay là... Chàng không nghĩ cùng mình thân cận hơn...?

Trong mắt Diệp Tri Tri lóe tia lạnh lẽo, từ nhỏ đến lớn, nàng chưa từng nghĩ thứ gì sẽ không chiếm được, đồ vật cũng vậy mà người cũng thế. Trước nay đều là nàng chọn người khác, chứ không ai có thể bỏ nàng!

Trong lòng nóng vội, nhưng cuối cùng không nghĩ từ bỏ tôn nghiêm đại tiểu thư, chờ thêm chút nữa, có lẽ qua hai ngày chàng sẽ chủ động liên lạc với mình.

Nhưng mà, cái gì nàng cũng không chờ được.

Diệp Tri Tri mang theo nha hoàn bên người, dỗi mắt ra đường chờ, lại lần nữa tới tửu quán gia đình nhỏ kia, tiểu nhị nhớ nàng chạy nhanh đến tiếp đón “Ài nha, là người đã tới, hai ngày trước hỏi thăm vị công tử kia có tới không, tiểu nhân vẫn luôn lưu ý cho người đó.”

Chàng không lại lần nào nữa sao? Diệp Tri Tri móc một thỏi bạc ra cho hắn “Được, tiếp tục nhìn chăm chăm giúp ta. Mặt khác ta có một bức thư để chỗ này, chờ thấy vị kia công tử đó liền giao cho chàng.”

Tiểu nhị tiếp nhận đồ vật, thề son sắt bảo đảm “Người yên tâm, tiểu nhân nhất định làm tốt!”

Diệp Tri Tri nhìn thoáng qua chỗ ngồi kia, quay đầu liền đi. Nàng để lại cho tiểu nhị là một bài thơ vịnh vật, bên trong có vài câu thơ nhỏ, ngầm có tên Chu Hi trong đó, người bình thường xem đến sẽ không nghĩ gì nhiều.

Khoảng thời gian trước Trần Như Vân gây họa, bị cha mẹ nàng nhốt ở nhà một đoạn thời gian, vất vả đến tết mới được thả ra, lập tức tụ tập hai nàng hảo huynh đệ đáng tin, nữ giả nam trang đi khắp hang cùng ngõ hẻm.

Nàng vừa đi vừa xem náo nhiệt, trong tay còn cầm hạt dưa, thỉnh thoảng đưa lên cắn. Đang lang thang không có mục tiêu bỗng phát hiện một bóng dáng vốn không nên xuất hiện ở loại địa phương này.

Diệp Tri Tri? Như thế nào nàng ta ra vào tiểu điểm thấp kém thế này ăn cơm? Hơn nữa giả dạng người bình thường, bước đi vội vàng, lại chỉ đem theo một nha hoàn bên người? Vừa thấy liền không phải chuyện gì đúng đắn.

Trần Như Vân lâm vào trầm tư, lần trước là nàng gián tiếp làm hại biểu tẩu thương tâm khổ sở, mà biểu tẩu lại như vậy rộng lượng, một chút đều không trách mình. Cái này làm cho nàng càng thêm tự trách.

Mà chuyện đó của nàng là do người tên Vạn Sư Thông truyền ra. Thả tiến gió là Hứa Triển Nhan, đánh trận đầu là Tần La Y, bề mặt nửa điểm không có Diệp Tri Tri, nhưng sau nàng tra xét, trước đó rõ ràng là Diệp Tri Tri cùng Tần La Y cùng đi Hứa gia, không chỉ vậy, nàng còn cùng mẫu thân qua Quốc công phủ, hơn nữa còn đơn độc hàn huyên cùng biểu tẩu trong chốc lát.

Nhất định có cái gì đó liên hệ nhau mà nàng không biết! Tuy rằng không có chứng cứ, nhưng nàng dám khẳng định, Diệp Tri Tri mới là kẻ sau lưng thao túng người.

Trần Như Vân chỉ là hoài nghi, cũng không có căn cứ, trước đó nàng phát hiện Diệp Tri Tri này nhiều tâm tư nhỏ, nàng từng chính tai nghe nàng ta cùng một vị tiểu thư khác nói bậy về Tần La Y.

Tần La Y là biểu tỷ nàng, khắp nơi đều vì nàng xuất đầu, trước mặt làm người tốt, sau lưng lại nói xấu người ta, giống như con chim suốt ngày kêu ca làm người chán ghét!

Thực ra Diệp Tri Tri là cái dạng người gì Trần Như Vân không quan tâm, nhưng chuyện lần trước đã chọc tới nàng, trong lòng sớm ấp ủ chờ cơ hội phản đòn.

“Trương Tam, Lý Tứ, chúng ta đi vào nào!”

Trần Như Vân mang theo hai huynh đệ đi vào tửu quán, vừa rồi hỏi chuyện vị tiểu thư kia, ngay từ đầu tiểu nhị làm bộ không biết, đến khi Trương Tam đến sau xách cả người hắn nhắc lên, hắn mới bằng lòng nói thật.

Tiểu nhị đem một năm một mười chuyện Diệp Tri Tri cùng một vị công tử ở chỗ này gặp mặt qua vài lần, còn nói vừa rồi có để lại một bức thư nữa.

Trần Như Vân thấy hắn như là nói thật, ý bảo Trương Tam đem hắn suốt chút đất trong quần buông xuống “Đồ vật nàng lưu đâu?”

Tiểu nhị vội đem đồ vật giao ra.

Tài học của Trần Như Vân ở bậc thư trung không có danh hào, nhưng cũng đủ dùng, tính tế cần nhắc vẫn tự trong chốc lát, lại liên tưởng tiểu nhị vừa rồi hình dung bộ dạng vị công tử kia, thực mau, nàng liền xâu lại chuỗi sự kiện.

Thì ra là thế, thì ra đây mới là mục đích Diệp Tri Tri, cao! Thật sự cao minh!

Bất quá đáng tiếc, lúc này gặp phải đối thủ mình, nếu nàng có thể thuận lợi lên làm Chu phu nhân, kiếp sau mình liền làm nha hoàn cho nàng ta!

Trần Như Vân mang theo phúc tự này, thay đổi nữ trang, tự mình đến Ninh Vương phủ cầu kiến Tần La Y. Vương phi thấy nàng tới thật cao hứng, nữ nhi có thể nhiều tiểu tử muội muội là chuyện tốt, không thể chỉ có mình Diệp Tri Tri kia.

Đối với nàng tới cửa Tần La Y rất là ngoài ý muốn, hai nàng sơ giao không tính, hơn nữa nghe nói đối phương điều ngoa trong ngành, cả ngày cùng bạn bè quây với nhau, nàng rất là chướng mắt.

“Ngươi tới tìm ta có chuyện gì? Chúng ta vẫn luôn không có gì giao tình đi?”

Trần Như Vân cũng thẳng thắn, nửa điểm không để bụng chuyện nàng vô lễ “Thật là không có giao tình gì, hôm nay là ta vì bệnh vực kẻ yếu.”

Tần La Y không hiểu ra sao “Bệnh vực kẻ yếu? Nhưng ta không làm gì thiếu đạo đức.”

“Ha ha, không phải thời gian trước ngươi làm ra một sự kiện nói bậy thiếu đạo đức sao?”

Mặt Tần La Y ửng đỏ “Ngươi tới chính là cùng ta cãi nhau sao?” Quả nhiên tính tình các nàng không hợp mà!

“Đương nhiên không phải, ta tới là giúp ngươi bệnh vực kẻ yếu. Ngươi cũng biết gần đây Diệp Tri Tri có chuyện vui mừng đúng không?”

Lời này vừa lúc chọc trúng tâm tư nhỏ của Tần La Y, nàng tin tưởng không phải Trần Như Vân đặc biệt tới bói lông tìm vết “Có chuyện nói thẳng đi, gần đây đúng là nàng có chút không thích hợp, như là... Như là...”

Trần Như Vân thấy nàng nói ra như thế “Như là có tư tình nam nữ đúng không? Ngươi đoán không sai, nhưng ngươi trăm triệu đoán cũng không ra được người kia là ai.”

Tần La Y chỉ là tính tình đơn thuần, từ nhỏ bị sủng hư, không phải thật sự xuẩn đến hết thuốc chữa, trong lòng bỗng hiện lên một cái ý tưởng làm cho người ta sợ hãi, nàng không dám nghĩ nữa.

“Ta đoán không được.”

“Là Chu Hi! Chính là người mà ngươi vẫn luôn thực thích đó nha!”

Thấy nàng khiếp sợ cực độ trừng mắt mình, Trần Như Vân cười nói “Tâm tư ngươi đối với Chu Hi toàn kinh thành đều biết, nhưng tâm tư Diệp Tri Tri lại có mấy người biết đến? Quý Ngươi vì ngươi là quận chúa bị nàng lợi dụng, không tin tự ngươi ngắm lại xem, chuyện ngươi làm đều là nàng sau lưng xúi giục? Ngắm lại hình tượng ngươi trong kinh thành, Chu Hi thích ngươi mới là lạ!”

Tần La Y hoàn toàn đổ vỡ “Ngươi nói bậy! Tri Tri nàng... Nàng không phải là người như vậy...”

“Không phải vậy ngươi nói lấp làm cái gì?”

Tần La Y nghĩ sẽ tiếp tục phủ nhận, vì Diệp Tri Tri biện giải, bỗng nhớ lời nói của nàng ngày đó với mình, nàng nói Giang Nhã Phù quyền rũ Chu Hi, nàng bảo mình đi tìm Hứa Triển Nhan, sau lưng truyền nhân thoại, dẫn mình đi tiệm sách phố vừa lúc ngẫu nhiên gặp Chu Hi, cùng với nàng ‘không cần thận’ đồ lý trà kia lên mình...

Sao có thể? Nàng cùng mình là Tri Tri tốt nhất cơ mà!

Trông bộ dáng nàng Trần Như Vân cảm thấy đáng thương “Ngươi không cần cảm thấy lời ta nói chỉ là một phía, ở thời điểm ngươi không biết, Diệp Tri Tri đã tiến vào tầm mắt Chu Hi rồi. Cái này tự ngươi xem, đây là thư Diệp Tri Tri nhờ tiểu nhị chuyển cho Chu Hi, chữ nàng ngươi nhận ra chứ? Chú ý xem câu thơ đầu bên trong kia, liền biết ta nói là thật hay giả.”

Sau khi Tần La Y xem qua chữ viết, run rẩy ngồi xuống giường, sắc mặt xanh mét “Ta nên làm cái gì bây giờ? Ta muốn chém nàng quá!”

Trần Như Vân dè dặt vai nàng lại “Tạm thời đừng có nóng nảy, chính là ngươi như vậy xúc động mới bị nàng lợi dụng, nếu ngươi tin ta, liền nghe ta, chúng ta cùng thu thập nàng. Mặt khác, họ Chu kia có thể coi trọng nàng, có thể thấy được đôi mắt hán bị mù, ta xem ngươi vẫn là quên hán đi.”

“Việc này ngươi không quản ta được. Bất quá đối phó Diệp Tri Tri ta nguyện ý nghe ngươi.”

Hai người thực mau đạt thành nhất trí.

Thực tình Chu Hi tính lạnh nhạt xử lý chuyện Diệp Tri Tri, chàng cũng chưa cùng hứa hẹn gì, cũng chưa nói qua yêu thích gì gì đó, chàng nghĩ chỉ cần mình không xuất hiện, nàng liền minh bạch ý tứ mình.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mai Liền Hòa Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 38: Trên mộng có bớt (2)

Chu Hi nhận được một bức thư, trong thư Diệp Tri Tri nói cho chàng biết tâm ý mình và không muốn dùng phương thức kết thúc như vậy. Nghe gã sai vật truyền tin nói, nếu chàng không đi gặp mặt, nàng liền ở nhà tự sát.

Xem ra chàng cần gặp lần cuối nói chuyện rõ ràng.

Cùng lúc đó, bên này Diệp Tri Tri cũng thu được một tin nhắn, Chu Hi hẹn gặp nàng nói chuyện.

Vẫn là ở tửu quán nhỏ, về mặt Diệp Tri Tri muốn nói lại thôi biết bao thâm tình, ngược lại Chu Hi đạm nhiên xen chút xin lỗi.

“Xin lỗi Diệp tiểu thư, về sau ta không đến nơi này nữa, hôm nay gặp mặt là muốn nói rõ ràng chuyện này.”

Mặt Diệp Tri Tri tức khắc mất hết huyết sắc “Là ta... Không tốt sao?”

“Xin lỗi.”

Trong mắt Diệp Tri Tri chứa đầy nước, không cam lòng nhìn chàng, đến lời giải thích chàng cũng lười nói sao?

Nàng tỉnh mở miệng nói thêm gì đó, bỗng tiếng cười hài hước từ trên trời giáng xuống “Ai nha? Là hẹn hò sao?” Chỉ thấy Trần Như Vân trong bộ dạng công tử phong lưu, ngày mùa đông còn cầm một cây quạt xếp, bộ dáng cả lơ phất phơ muốn ngứa đòn.

Diệp Tri Tri kinh ngạc trong nháy mắt, sau đó thực mau áp nóng giận xuống “Thỉnh Trần tiểu thư không nên nói vậy, chỉ là vừa lúc chúng ta gặp nhau nên hỏi vài vấn đề học vấn thôi.

“Hả? Ta! Thì ra là lĩnh giáo học vấn à? Đúng rồi, Diệp tiểu thư cùng quận chúa luôn luôn như hình với bóng, sao lại không thấy quận chúa đâu hết vậy?”

Diệp Tri Tri cơ hồ nhin không nổi, lại muốn bốc hỏa, không hiểu sao Trần Như Vân xuất hiện ở đây? Như là cố ý nhắm vào nàng, rốt cuộc nàng ta muốn làm gì?

“Con người ta phải lớn lên, mà ta không còn là hài tử nữa, sao chúng ta lúc nào cũng ở bên nhau được chứ?”

Chu Hi không rõ tình trạng trước mắt thế nào, nhưng nhìn ra được Trần Như Vân không có ý tốt “Trần tiểu thư...”

“Thỉnh Chu công tử không nên nói chuyện, khuê các tiểu thư chúng ta cùng người không thân.”

Chu Hi bị chặn họng cái bực, nếu đối phương là nam nhân chàng còn nói giúp vài lời, khổ nỗi trước mắt đều là nữ nhân, chàng muốn làm anh hùng cũng không có nơi dùng võ.

Trần Như Vân tiếp tục đem ngon giọng hướng về Diệp Tri Tri “Hắc hắc, người không muốn cùng quận chúa du ngoạn, nhưng quận chúa lại nghĩ muốn đi cùng người á!” Nói xong nàng hướng ngoài cửa hô “Này! Vào đi!”

Diệp Tri Tri nhìn ra liền thấy Tần La Y chẳng khác nào bà la sát hấp tấp tiến vào, chỉ chỉ Chu Hi, lại chỉ hướng mũi nàng “Diệp Tri Tri, tốt nhất muội nên cho ta lời giải thích hợp lý, đừng xem ta như một gốc tử! Thì ra muội vẫn luôn lợi dụng ta, khiến ta nói xấu sau lưng Quốc Công thế tử, ta xem muội chẳng khác nào muội muội ruột, vậy muội xem ta là cái gì đây?”

Vốn dĩ tửu quán này sinh ý không tốt, lúc này trừ bỏ các nàng không có người ngoài, bằng không sẽ náo nhiệt ra phết.

Diệp Tri Tri bắt đầu luống cuống “Tỷ tỷ, sự tình không phải như vậy, tỷ nghe ta giải thích...” Nàng lại đem lời vừa rồi ngẫu nhiên gặp Chu Hi nói thêm một lần.

Mà Tần La Y bị nàng tổn thương thấu tâm can, hình ảnh Chu Hi và nàng ngồi cùng nhau đã nói lên hết thấy.

Mắt nàng mở to như lửa phun hùng hục, gờ tay lên bị Trần Như Vân giữ lại ra hiệu cho nàng một ánh mắt “Đừng ở chỗ này, ra phía sau thu thập nàng ta.”

Lúc này Chu Hi vỡ lẽ khiếp sợ, từ đối thoại vừa rồi chàng minh bạch chuyện trước đó của Nhã Phù. Biết phẩm hạnh Diệp Tri Tri không tốt, lại không nghĩ tâm cơ nàng sâu như vậy, quá là độc ác. Nàng và Nhã Phù không có oán thù gì, chỉ vì Nhã Phù là sư muội mình mà nàng có thể làm ra nhiều chuyện như vậy, còn liên lụy thêm nhiều người nữa.

Nghĩ đến nếu thật sự cưới nàng rồi, với tính tình âm hiểm cổ chấp như vậy sẽ một lòng cùng chàng sao?

Hiện tại không phải thời điểm ngồi suy nghĩ lung tung, chàng phải ra hoà giải bọn họ, một đại nam nhân giữa ba cô nương thật quá gian nan, điều bộ tiêu sái tức khắc tan thành mây khói, chỉ còn hoảng loạn và vô thức mà thôi. Thân là nam tử, chàng tận lực muốn hòa giải, nhưng mà hai cô nương kia không thể dùng miệng lưỡi liên phân rõ phải trái được.

Chàng chấn giúp Diệp Tri Tri “Các vị tiểu thư đều là thiên kim cả, nơi này là ngoài phố, bị nhiều người nhìn đến không hay, không bằng...”

“Ngươi tránh ra cho ta! Thật nhiều chuyện!” Trần Như Vân đẩy chàng ra, cái đẩy này làm chàng lão đảo ngã xuống ghế.

Sau đó tro mắt nhìn Tần La Y túm Diệp Tri Tri ra hậu viện, Trần Như Vân đi theo sau.

Tần La Y không nghe Diệp Tri Tri giải thích, giờ tay lên tát vào gương mặt xinh đẹp kia không chút lưu tình.

“Một tát này cho tình tỷ muội chúng ta.”

“Một tát này hay cho ngươi xem ta là ngốc tử hù nhiều năm như vậy.”

“Một tát này thưởng cho ngươi, dám đoạt nam nhân ta nhìn trúng?”

Bị đánh sưng mặt rồi cuộc Diệp Tri Tri không nguy trang nữa, phần hận trừng mắt nhìn nàng cùng Trần Như Vân đứng phía sau không xa “Tần La Y, ngươi dám đánh ta?”

‘Bang’ lại một cái tát tới “Đánh ngươi thì làm sao? Việc nào ngươi làm ra đều đáng bị đánh, ta không sợ ngươi cáo trạng, đừng nghĩ cha ta không để ý gì tới triều chính, ngươi liền khi dễ lên đầu ta!”

Thấy nàng còn muốn đánh nữa, Trần Như Vân giữ lại “Được rồi, cũng không tệ lắm, còn muốn đánh nàng không thể ra gặp người sao?”

Tần La Y tiêu không ít giận dữ, trừng mắt liếc mắt nàng ta một cái nhưng không đánh nữa.

Trần Như Vân nói với Diệp Tri Tri “Nói cho ngươi biết, chuyện hôm nay là hai chúng ta an bài. Diệp Tri Tri, đừng nghĩ rằng trên đời này chỉ có ngươi là thông minh, ta là vì biểu ca, biểu tẩu. Nếu ngươi còn dám chọc tới trên đầu ta, cứ thử xem! Ta không sợ ngươi trở về cáo trạng, ngươi có mặt mũi liền cáo trạng đi, ta đem hết những tâm tư nhỏ của ngươi giữ ra, ai sợ ai.”

Hậu viện thực náo nhiệt, Chu Hi đứng không được mà ngồi cũng không xong, nghĩ nha hoàn Diệp Tri Tri hẳn ở ngoài cửa liền chạy nhanh ra gọi, kết quả đi ra ngoài liền thấy tiểu nha hoàn bị hai đại hán mặt đầy khà ồ, một bên trái một bên phải chặn đường, mà trong đó có một kẻ truyền tin cho chàng...

Chốc lát sau, Diệp Tri Tri từ hậu viện khóc lóc chạy ra, đi ngang qua Chu Hi đầu rù thấp xuống, nàng không còn mặt mũi để chàng thấy bộ dạng này của mình, lúc Chu Hi chưa có phản ứng nàng lập tức mang theo nha hoàn chạy đi.

Rất mau hai kẻ chiến thắng Trần Như Vân cùng Tần La Y cũng ra.

Chu Hi dờ khóc dờ cười “Ài! Các người như thế nào có thể...”

Trần Như Vân gọi Tần La Y ở phía trước “Đây là nam nhân ngươi coi trọng sao? Ánh mắt thật là kém, tránh ra! Ta không thích ngươi, ngươi mà còn nhìn nữa, có muốn ta làm cho mất mặt không?”

Cuối cùng Tần La Y liếc nhìn Chu Hi một cái, cắn môi rồi đi theo Trần Như Vân.

Vừa rồi còn lộn xộn một đoàn lập tức an tĩnh. Chàng nghĩ phải mất một tuần trà để nói cho Diệp Tri Tri hiểu, bởi thật khó mà mở miệng... Nhưng trong nháy mắt, mọi thứ liền biến đổi, tựa một hồi mộng hoang đường, ngồi nhìn từ quán trống rỗng, chàng có chút hoài nghi hết thấy vừa rồi là ảo giác của mình.

Chỉ khi nhìn băng ghế ngã chổng chơ kia nhắc nhở, đó là thật.

Giang Nhã Phù nghe Trần Như Vân miêu tả đầy sinh động xong, kinh ngạc đến ngây người, hết nửa ngày không nói nên lời “Cái nha đầu này, khó trách cô mẩu luôn vì ngươi lo lắng, lá gan thực là quá lớn.”

Trần Như Vân không để ý chút nào “Biểu tẩu yên tâm, mọi việc muội đều nghĩ kỹ rồi mới làm, nếu không trong lòng muội rất khó chịu.”

“Muội chờ tiếp tục bị cảm tức đi.”

“Cảm tức cũng vui. Đứng rồi biểu tẩu, Chu Hi kia là sư huynh của tẩu sao?”

Giang Nhã Phù sững sốt “Như thế nào? Tiểu nha đầu động xuân tâm sao?”

“Không để ý biểu tẩu nữa! Ý muội muốn nói là, sao hắn có thể coi trọng Diệp Tri Tri được nhỉ?”

Giang Nhã Phù cười “Ngươi thế nhưng so với ta còn nhọc lòng, cùng quận chúa nháo một trận như vậy, khẳng định huynh ấy cùng Diệp Tri Tri sẽ không ở bên nhau.”

Tuy có hơi hoang đường, không phủ nhận Trần Như Vân là đại ân, rốt cuộc đối với hôn sự của Chu Hi nàng có thể yên tâm rồi, vẫn câu nói kia, chỉ cần không cưới Diệp Tri Tri, cưới ai đều được cả.

Thời tiết bắt đầu ấm áp lên, bên Giang gia phái Tư Minh lại báo tin vui, nói tối qua đại tẩu sinh một tiểu nữ hài bình an, cả nhà rất vui. Sáng sớm liền cho người qua báo tin vui, muốn tiểu thư được an tâm, dính chút không khí vui mừng này.

Giang Nhã Phù nhớ rõ bộ dáng chất nữ khi còn nhỏ, trắng trẻo mập mạp, không giống cha cũng không giống nương, lại cùng cô cô này giống nhau. Không giống ba hài tử của nàng, càng lớn càng giống Thòi Phái! Kể cả Ngọc Nhi, việc này làm nàng tiếc nuối rất nhiều năm.

Bởi vậy nàng cùng chất nữ này đặc biệt rất thân, hiện tại nếu có thể động đậy, nàng lập tức chạy về Giang gia ôm nàng một cái.

Mùa xuân kỳ thi liền bắt đầu, các thí sinh từ nhiều nơi khác nhau ùa vào kinh thành, rộn ràng, nhốn nháo, phi thường náo nhiệt, mà ở phủ Quốc công cũng bắt đầu sẵn sàng đếm ngược thời gian sinh của Giang Nhã Phù.

Phòng sinh sớm đã chuẩn bị tốt, gọi đến hai bà mụ tốt nhất trong kinh thành đến phủ chờ, ăn uống ngủ nghỉ đều bao hết. Dược liệu, dụng cụ đỡ đẻ đều đã sẵn sàng.

Thòi Phái biết thời điểm kiếp trước nàng sinh khó, bởi vậy so với quốc công phu nhân còn khẩn trương hơn, thực ra tâm trạng Giang Nhã Phù đang tốt, bị bộ dáng khẩn trương của chàng cũng bắt an theo.

Thòi Phái vẽ vẽ không ngừng trên mặt đất “Ta nhớ còn thiếu cái gì... Là cái gì ta?”

Giang Nhã Phù chịu không nổi “Chàng lại đây cho ta! Ngồi xuống!”

Thòi Phái tuân mệnh, đi qua ngồi, tự giác nhắc một chân nàng lên xoa nhẹ, còn lẩm bẩm “Rốt cuộc là quên cái gì chứ?”

“Chàng chuẩn bị tương đối rồi, cứ thế này làm ta cũng khẩn trương theo. Đã biết rõ tiểu Đầu nhất ra đời bình yên, không biết chàng còn khẩn trương cái gì nữa.”

Thòi Phái lấy lại tinh thần, ngo ngẩn nhìn nàng “Sợ nàng chịu khổ thôi, sợ xuất hiện vạn nhất... Lần đầu ra trận giết địch cũng chưa có sợ như thế này.”

Hốc mắt Giang Nhã Phù nóng lên “Đồ ngốc, sẽ không có việc gì. Chàng là cha nó, phải cho ta tin tưởng, không thể khiến ta nhụt chí được.”

Bất an ấy lúc này mới được chàng áp xuống. Nháy mắt Giang Nhã Phù cảm thấy, đôi khi đồ nam nhân so với hài tử còn một hơn.

Ngày một tháng hai cùng kiếp trước giống nhau, mặc dù có cẩn thận hơn, Giang Nhã Phù như cũ sinh sớm một ít ngày.

Thòi Phái muốn theo vào phòng sinh bị Giang Nhã Phù cự tuyệt, nói về sau còn ra chiến trường, vào phòng sinh sẽ mang theo điềm xấu, nàng tình nguyện mình chịu khổ cũng không muốn chàng làm điều mạo hiểm đó.

Nhìn đau trấn an chàng vài câu nhưng không cố được lâu, cuối cùng Quốc công phu nhân tự ra bên ngoài nhìn, phòng ngừa chàng tùy thời điểm vọt vào.

Cách cửa chắn một tấm rèm dày và nặng, Thòi Phái nghe rõ ràng tiếng hô đau bên trong, âm thanh như xé rách tâm chàng. Là lần đầu có xem nữ nhân sinh hài tử, chàng biết nữ nhân hoài thai vất vả, sinh con đầy gian nan, lại không nghĩ là cái dạng thảm thiết này.

Mà kiếp trước chỉ mình nàng trải qua, nàng có bao nhiêu đau đớn? Có bao nhiêu sợ hãi đây? Nỗi thẹn lúc này càng tăng dữ dội trong lòng chàng.

“Nhã Phù! Ta ở ngoài cửa, nàng đừng có sợ.”

Quốc công phu nhân nghe thanh âm con trai khác thường, quay đầu xem liền giật mình, đứa nhi tử ít lộ biểu tình bên ngoài, lúc này đang khóc... Khóc...

Lúc nhỏ bướng bỉnh, bị cha dùng cây đánh cũng không thấy rơi một giọt nước mắt, vậy mà...

Ai! Duyên phận thật thần kỳ, khẳng định cặp oan gia này cả đời sẽ tốt đẹp, không cần bà phải lao khổ tâm can.

Quốc công phu nhân làm bộ không phát hiện nhi tử khóc, đi nhà bếp xem chuẩn bị thế nào rồi, để lại không gian này cho chàng.

Canh nhân sâm trăm năm sớm chuẩn bị tốt, nhân sâm cắt miếng cũng có, mỗi khi sức lực Giang Nhã Phù không đủ khi liền uống một ngụm, không như kiếp trước bị tra tấn đến cùng cực.

Dường như tiểu Đầu nhất hiểu chuyện, cũng không lăn lộn quá lâu, sau khi Giang Nhã Phù thét một tiếng chói tai liền được sinh ra.

Quá trình sinh sản thuận lợi dị thường, nửa ngày liền sinh xong, nhưng đối với Thòi Phái nửa ngày này chẳng khác nào nửa năm cả, biết bao lần chàng muốn trực tiếp đi vào. Nhưng vừa muốn xốc rèm cửa lên, Giang Nhã Phù như cảm ứng được điều đó liền lấy chén sứ trên đầu giường ném qua, bảo chàng rút đi.

Tĩnh lại, Giang Nhã Phù phát hiện mình đã ở chính phòng, trong này có đèn ngọn đèn sáng mờ nhạt, Thòi Phái đang dựa đầu trên giường, ở giữa là một

con khi nhỏ nhắn dúm nằm.

“Nàng tỉnh?” Thời Phái phát hiện nàng tỉnh, nhanh xuống xuống giường bưng lại cho nàng một ly nước ấm.

Trên môi nở nụ cười ôn nhu vui vẻ “Khát nước không? Nàng đã vất vả rồi. Hẳn là nhi tử tiểu Đầu nhất của chúng ta! Ta đã kiểm tra, trên mông có một cái bớt màu đỏ.”

Giang Nhã Phù uống nước xong khôi phục không ít sức lực, liếc chàng một cái “Nhi tử mình còn cần xem bớt phân biệt cũng chỉ có chàng.”

Trong mắt nàng đọng đầy yêu thương bế lấy nhi tử, không cần phân biệt, đích xác đây là tiểu Đầu nhất lại đầu thai làm hài tử của nàng. Biết ở cũ không nên khóc, nhưng nước mắt cứ thế rơi không thể nào ngăn được.

Thời Phái ôm bờ vai con, trong lòng phát sinh vô số gợn sóng “Không khóc, hẳn là cao hứng mới đúng. Nàng nhìn hẳn xem, có phải con đang cười đúng không?”

Tác giả có lời muốn nói: Hô... Hoan nghênh nhấn lại ha, mỗi một cái đều có nghiêm túc xem, còn có ta tưởng nói, các người quá thông minh ~~ kinh hi còn không có viết đến.. Ta buổi tối tranh thủ lại phát điểm nhi

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mai Liền Hòa Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: A a a a a

Tiểu Đầu nhất sinh ra được mấy ngày, từ một con khi nhỏ da dẻ hồng hào, người gặp người thích, hơn nữa đứa nhỏ này thực ngoan, nếu mà khóc nhất định là đói hoặc đi vệ sinh, bình thường sẽ không nháo người.

Đứa nhỏ này cái gì cũng tốt, chỉ khi cho ăn sữa hơi vất vả, Giang Nhã Phù vốn định tự cho bú, bé sống chết không chịu ăn, trừ bỏ mấy ngày đầu không có sức không thể chối từ, sau này nhất quyết không chịu, cho bé bú bé liền gào hét.

Nghĩ không cần bà vú cuối cùng cũng có tác dụng, tuy tiểu gia hóa vẫn rất không vui nhưng không còn bài xích nữa, mắt to tròn tròn xoe, thể hiện ghét bỏ đồ ăn của mình.

Cho nên kiếp sống Giang Nhã Phù nuôi con bằng sữa mẹ mới bắt đầu liền kết thúc, vô số lần Thời Phái trộm ngắm ngực nàng tiếc hùi hụi, ai, lãng phí quá, tiểu tử thói ở trong phúc không biết hưởng.

Không cần cho con ăn sữa, thức ăn cũng thanh đạm, đáng người Giang Nhã Phù thực mau khôi phục. Trương Nhị còn đưa một bộ bảo dưỡng gia truyền phái nữ tâm đắc cho nàng, bên trong nội dung đầy phức tạp, đều là y dược thế gia lưu truyền trăm năm tới nay, mỗi ngày nàng đều nghiêm túc thực hiện theo chỉ dẫn.

Có hài tử rồi, trọng tâm sinh hoạt của Giang Nhã Phù dời lên người hài tử, tương tượng tương lai con mỗi bước trưởng thành, nàng nhìn đầy từ ái “Nhi tử a, nếu có đệ đệ cùng muội muội ở chỗ này thì thật tốt quá, một nhà chúng ta lại bên nhau.”

Nàng âm thầm than, không chú ý động tác nho nhỏ của bé, nghe xong lời nàng mắt tròn mở lớn hơn nữa, hưng phấn đập đập tay chân, Giang Nhã Phù chỉ nghĩ bé đang cao hứng, ôm con lên vỗ về dụ dỗ.

Tiểu Đầu nhất trắng tròn, Quốc công phủ tới không ít người, đều là bạn bè thân thích lại chung vui. Quà của Chu Hi là đại tẩu mang lại, là một chiếc khóa vàng nhỏ “Chu Hi nói, đệ ấy phải chuẩn bị khảo thí, không tiện đến thăm muội.”

Có một số việc trong lòng tự hiểu rõ mà không nói ra.

Lưu Nguyệt Thiên ôm nữ nhi mình đến chơi với Đầu nhất “Nhạc Nhạc, đây là đệ đệ Đầu nhất đấy.”

Nhạc Nhạc như thích Đầu nhất, phun ra một mồm nước miếng to, tiểu Đầu nhất trong lòng ngực Giang Nhã Phù ghét bỏ quay đầu đi. Thì ra quý linh tinh Giang Nhạc Nhạc lúc nhỏ thế này lại không địch lại muội muội đáng yêu nhà mình. Mới vừa nghĩ như vậy, chính khóa miệng bé cũng tuông ra trận nước miếng.

Không sai, trời cao ưu ái phá lệ trên cột một nhà Thời Phái, không chỉ vợ chồng bọn họ trùng sinh, Thời Công Khóa cũng không hiểu sao mình được trùng sinh lại đây.

Chàng nhớ rõ sự việc phát sinh ban ngày kia, phụ thân cùng mẫu thân náo một trận lớn, thậm chí muốn cùng hòa li. Chàng khuyên mẫu thân không được, muội muội đi cầu bà cũng không xong, đệ đệ cùng đám cậu bằng hữu đi chơi cả tối cũng không về nhà.

Đêm đến, Thời Công Khóa nằm trần trọc, không biết nên làm thế nào cho phải, không rõ ba mẹ một bó tuổi rồi còn muốn nháo cái gì đây? Chàng sắp phải đón dâu, mà bọn họ lại nháo muốn hòa li là sao?

Lúc nhỏ chàng biết gia đình mình cùng những người khác không giống nhau, người khác cha mẹ luôn ở bên nhau sinh hoạt, mà phụ thân mình lại không thường thấy. Ông ấy hàng năm sinh hoạt ở biên quan, có khi đi đến ba bốn năm mới về. Khi chàng được ba tuổi, lần đầu tiên mới thấy mặt phụ thân.

Chàng hận ông ấy, hận đem bọn họ ném ở nhà, không có một ngày tận trách nhiệm làm phụ thân. Sau chàng trưởng thành thì không hận nữa, nhưng cùng ông thân cận thì không sao làm được. Chàng là con đầu lòng của bọn họ, trông rõ sự cô đơn của mẫu thân trong suốt tuổi thanh xuân.

Quan hệ Phụ thân cùng mẫu thân nhìn qua thực bình thường, thời điểm bọn họ bên nhau được xem như đôi phu thê gương mẫu nhất, chỉ là nhìn kỹ sẽ không thấy yêu thương trong đó.

Thời Công Khóa nằm trên giường nghĩ chuyện bọn họ muốn hòa li. Nếu cha mẹ không có cảm tình thì thời trẻ nên hòa li sớm, không nên để chậm trễ cả đời thế này được. Mơ mơ màng màng ngủ, trong đầu chàng hiện lên một ý niệm, nếu có thể trùng sinh, lúc nhỏ chàng nhất định khuyến khích bọn họ hòa li! Nghe nói trong lòng mẫu thân vẫn luôn có Chu cữu cữu đấy sao?

Thời Công Khóa cho rằng chỉ là cái mộng bình thường trong lúc ngủ, không nghĩ tới lần nữa có ý thức là ở trong phòng sinh, cảm giác thân thể mình trượt theo một đợt nhiệt lưu, sau đó một bàn tay to đem mình nhắc lên, còn bị đánh vài cái bốp vào mông nữa.

Mở miệng muốn kháng nghị chàng liền hoảng sợ, phát hiện giọng mình phát ra là tiếng khóc của trẻ sơ sinh! Chàng nỗ lực muốn mở to mắt nhìn lại không nhìn thấy được gì, cho đến khi nghe được âm thanh quen thuộc kia.

“Tôn mụ mụ, là nam hài sao?”

“Vâng, chúc mừng Thiếu phu nhân, một tiểu thiếu gia, Quốc công phủ có người kẻ nghiệp rồi!”

Thời Công Khóa ngốc đầu, phải mấy ngày sau mới thực sự tiếp nhận là mình trùng sinh, rốt cuộc chuyện là thế nào đây? Thế mà chàng trở về thời điểm mới sinh ra, chẳng lẽ ông trời nghe được tối hôm qua lời nói trong lòng liền thành toàn chàng về chia rẽ mẹ cha sao?

Chàng chỉ là tùy tiện nghĩ thôi mà! Chàng còn phải tham gia khoa cử, còn có vị hôn thê tình đầu ý hợp nữa...

Nghĩ đến còn phải đợi mười chín năm, chàng hận không thể lập tức tuyệt thực, có lẽ sẽ xuyên trở về lại.

Nhưng mà tới đâu hay tới đó, may chàng không trùng sinh đến nhà người khác, vẫn là nhi tử của cha mẹ.

Lần đầu nghe được thanh âm phụ thân chàng liền chấn kinh, không phải lúc mình sinh ra ông ấy không ở nhà sao?

Sau thân thể càng lớn lên, thị lực càng ngày càng tốt, chàng phát hiện vài sự tình so với trước kia không giống nhau, như chuyện Tôn mụ mụ có nhi tử ấy!

Chàng còn nghe biểu cô cô nói “Chu Hi không còn cùng Diệp Tri Tri lui tới nữa.”

Không phải bọn họ là phu thê sao? Tại sao lại như vậy? Tuy họ không ở bên nhau lại càng tốt, nhưng nhiều biến hóa lớn như vậy, làm người ta không thể tưởng tượng được nha.

Cho đến một khắc kia, chàng nghe được cái gì nhỉ?

Nghe mẫu thân nhắc tới đệ đệ, muội muội, bà thế nào biết trước còn có một nam một nữ nữa? Trừ phi... Trái tim nhỏ Thời Công Khóa nhảy lợi hại, trừ phi bà cũng trùng sinh?

Nương! Nhi tử cũng vậy! Đầu nhất cũng trùng sinh tới nè!

“A a a a a”

Giang Nhã Phù ôn nhu hôn bé “Đứa nhỏ này bị làm sao vậy? Giống như đột nhiên kích động việc gì ấy.”

Lòng Thời Công Khóa đầy buồn bực, thân thể này của chàng thật quá nhỏ, muốn biểu đạt tâm ý của mình phải đợi ít nhất một năm nữa.

Tính xem, cùng mười chín năm so với một năm, không là gì cả nhỉ?

Thừa lúc không thể tự do hoạt động, chàng quan sát cha mẹ ở chung một thời gian, nếu họ vẫn giống kiếp trước, đứa con trai này sẽ giúp bọn họ hòa li!

Bởi nửa đêm phải uống sữa, buổi tối tiểu Đầu nhất ngủ cùng bà vú, hôm nay không biết thế nào một hai đu đeo theo Giang Nhã Phù, ai muốn ôm đi liền ngoác miệng khóc lớn.

Thời Phái vừa tắm trong nước ngâm cánh hoa, hương thơm bay ngào ngạt, nhìn chăm chăm cái ót nhỏ nằm trong ngực Giang Nhã Phù đầy âm u, đứa nhỏ này, thật biết chọn thời điểm, cố tình ở lại làm chàng không thể làm được gì.

Tác giả có lời muốn nói: Có không ít tiểu khả ái đoán đúng rồi a!! Đời này nam nữ chủ mấy cái hài từ khả năng không ngừng này một cái không bình thường, nhưng không bình thường điểm sẽ không lặp lại, kính thỉnh chờ mong nha.

Ngắm lại tiểu mừng một tâm lý tuổi cùng hần cha thân thể tuổi giống nhau, trước tiên thể Thòi Phái cảm thấy thẹn

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mai Liền Hòa Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Tôn nghiêm lão phụ thân ở đâu

Thòi Phái đi qua “Sao không cho hần ngủ cùng bà vú? Buổi tối muốn ăn sữa thì làm thế nào đây?”

Giang Nhã Phù không biết tâm tư nhỏ của chàng, thuận miệng nói “Không biết sao nữa, hôm nay tiểu Đầu nhất đặc biệt quán người, một hai không chịu ngủ cùng bà vú, nhờ ban đêm đổi cho con uống sữa bò cũng được.”

Hừ, nghĩ sẽ giải quyết xong, Thòi Phái trừng mắt nhìn con trai, tiểu Đầu nhất cũng nhìn cha trong chốc lát, nhưng được vài lần liền run lập cập quay đầu tránh đi, ánh mắt cha thật đáng sợ, tuy nương không nhìn ra nhưng chàng xem rõ ràng, là cha ghét bỏ mình!

Thòi Phái ngủ bên trong, tiểu Đầu nhất ngủ giữa chàng và Giang Nhã Phù.

“Để hần ngủ bên ngoài, nàng nằm phía trong này đi. Ta không muốn hần dựa gần mắc công lại bị dính đầy nước tiểu.”

Giang Nhã Phù xùy nói “Đã bao tã con rồi sao dính nước tiểu vào chàng được? Mà chàng là cha nó, dính vài lần nước tiểu cũng đáng mà.”

Thòi Phái không nhiều lời nữa, nằm nghiêng, vron một ngón tay nhẹ chọc chân nhỏ tiểu Đầu nhất, một lúc lâu sau thờ dãi “Không biết thế giới kia còn tồn tại không nhỉ? Ở đó tiểu tử thú này sắp cưới vợ, bên này mới lớn được nhiều đây.”

Tiếng nói vừa dứt, ngón tay chàng đột nhiên bị một bàn tay nhỏ nắm lấy, tiểu Đầu nhất trừng mắt to kinh ngạc nhìn chàng, nhưng thực mau dời ánh mắt đi.

Dường như biết chút gì đó chàng nhíu lại chân mày, hần chàng suy nghĩ nhiều rồi.

Giang Nhã Phù chần chẫn cho con trai “Đúng vậy, không rõ rốt cuộc thế nào rồi, nơi đó còn có chúng ta không, có hòa li thành công không? Và mọi người bây giờ thế nào rồi?”

Thòi Phái thấy tiểu Đầu nhất nhắm hai mắt, hô hấp phát ra đều đều, yên lặng đưa tay đặt bên eo Giang Nhã Phù.

“Nhã Phù ~”

“Hừm ~ chuyện gì?”

“Nàng có thấy như hần muốn tè không? Hay chúng ta đem hần qua cho bà vú đi?”

Giang Nhã Phù nhìn chàng cười “Ta không cảm thấy, nếu chàng thấy khó chịu, qua phòng khách ngủ đi, ta cùng nhi tử ngủ được rồi.”

Thòi Phái chưa từ bỏ ý định, vốn dĩ địa vị trong mắt nàng chưa đủ lớn, hiện tại có thêm nhi tử lại càng thấp hơn.

“Nhã Phù ~ hay nàng dời vào bên trong, đem hần dịch ra bên ngoài.”

“Không được, con sẽ rớt xuống đất mất. Lại nói theo sách y Trương Nhị đưa có nói, nếu ta muốn mau khôi phục như trước, tốt nhất cần nghỉ ngơi một thời gian.”

Vừa nghe lời này Thòi Phái hăng hái, nàng không phản đối! Vì thế chàng vèo một cái ngồi dậy “Ta chỉ nghĩ muốn ôm nàng, không có làm cái gì khác. Hần còn nhỏ như vậy nghe không hiểu gì đâu. Hay là chúng ta một giường cho hần một giường nàng thấy sao?”

Thời điểm chàng nói lời này không chú ý đột nhiên đôi mày tiểu Đầu nhất nhảy lên một cái.

Đầu nhất còn nhỏ thích ngủ, vừa muốn ngủ liền nghe được đoạn đối thoại này của cha mẹ, tinh thần lập tức bị dọa. Trong lòng chàng điên cuồng rít gào, bọn họ nghĩ chàng đã ngủ tính làm cái gì á?

Tuyệt đối không được! Bọn họ xem chàng là tiểu hài tử, chỉ có chính chàng biết mình đã là đại tiểu hòa tử rồi!

Giang Nhã Phù xem chàng chẳng khác nào chú chó lớn đáng thương có chút mềm lòng, cảm vận chàng gần một năm rồi, cũng không nên khô cứng quá “Vậy chàng đem con ôm vào bên trong đi, cẩn thận một chút đó.”

“Được rồi!”

Thời Phái ôm con chẳng khác nào ôm một đóa mây, cẩn thận lại cẩn thận, nâng tiểu Đầu nhất lên, trong lòng cầu nguyện ngàn vạn lần con đừng tỉnh.

Nhưng cố tình sợ cái gì tới cái đó, chàng vừa nâng con lên, Đầu nhất đột nhiên bộc phát một trận tiếng khóc muốn đâm thủng màng tai, đến thật thương tâm

Giang Nhã Phù thấy vậy nào còn nữa điểm kiều điểm nhi tình nữa? Lập tức ôm hài tử trong tay Thời Phái vào ngực mình vỗ về “Ngoan ngoan, không khóc, không khóc, được rồi, chúng ta không đi đâu nữa, ngủ chỗ này thôi.”

Thấy nhi tử khóc mặt đều đỏ, Giang Nhã Phù tức giận hướng Thời Phái đang cụp đuôi ủ rũ “Chàng đứng đó làm gì, còn không đem sữa bò lại đây?”

Về mặt Thời Phái như đưa đám “Nhã Phù ~”

Giang Nhã Phù đá một chân vào đùi chàng “Còn dong dài cái gì nữa? Sao không mau đi đi?”

Đầu nhất nằm lòng ngực Giang Nhã Phù dần dần không khóc nữa, một đôi mắt to ngập nước sáng ngời, nhìn vào liền thích, ngày thường Thời Phái cũng thích, tuyệt đối không bao gồm hiện tại!

Để hài tử không bị sặc, Giang Nhã Phù bảo Thời Phái ôm hài tử, nàng cảm thìa mớm miệng nhỏ của con, uống một ngụm lại bị chảy ra, tuy có dùng khăn lau nhưng không tránh được chút cá lột lười bắn trên người Thời Phái.

Thời Phái trừng mắt bé con trong lòng ngực “Nàng nói xem có phải tiểu gia hỏa này cố ý hay không? Ta thấy hần chính là cố ý ghen chết lão cha hần đây.”

“Khụ!” Tiểu Đầu nhất sặc, nhẹ nhàng khụ hai tiếng.

Giang Nhã Phù phát hỏa “Chàng cẩn thận một chút, làm nhi tử bị sặc ta không để chàng yên đâu!”

Thời Phái hừ lạnh một tiếng, trên tay càng mềm nhẹ hơn.

Lòng không an phận, tâm ngứa làm cho miệng ngứa, không nói ra thật sự khó chịu hơn “Nàng xem hần sao ăn nhiều như thế? Đến cả nửa chén, không phải bà vú vừa mới cho bú sao?”

Giang Nhã Phù không để ý tới chàng, như cũ cẩn thận dứt hài tử ăn sữa.

“Không được, ngày mai không cho hần ngủ ở đây. Tên tiểu tử thói này, nàng nghĩ hần là đứa trầm ổn nhất trong ba đứa sao, kỳ thật tính tình hần là khó bảo nhất. Không phải lớn lên vừa lòng tiểu cô nương Triệu gia kia sao? Kỳ thật ta không có thích lắm, cố tình tiểu tử này lại coi trọng, không cưới là không được, nha đầu Triệu gia kia có cái gì tốt? Yêu đuôi mong manh, quan hệ trong nhà còn loạn như vậy...”

Thời Phái giống như một kẻ oán phụ, đang kể lể đột nhiên cảm thấy trên đùi nóng lên, những lời đang nói ghen ở cổ họng.

Thấy chàng chút dị thường, Giang Nhã Phù giương mắt hỏi “Như thế nào không nói tiếp?”

Sắc mặt Thời Phái đen nhánh, đem tiểu Đầu nhất lên, tay run nhẹ nhẹ giao cho Giang Nhã Phù “Mau ôm hần đi! Hần ị cả lên người ta rồi!”

A? Giang Nhã Phù kinh ngạc, tiếp nhận tiểu Đầu nhất, vừa thấy không biết tã khi nào tụt ra, mặt trên dính xù vị vật thể màu vàng nhạt ướt nhẹp, nhìn vào bên trong càng thâm hơn, ị thật chuẩn a, hơn phân nửa đều ị trên người cha nó.

“A ha ha ha ha!” Giang Nhã Phù không phúc hậu cười ra tiếng, hung hăng hôn một cái lên mặt tiểu Đầu nhất.

Làm chuyện xấu, tiểu Đầu nhất cùng nàng ha ha ha cười, phụ thân đại nhân kính yêu ơi, ai bảo ông nói bậy sau lưng tức phụ tương lai của con chứ? Rõ ràng không lâu trước đây còn cùng nương nháo hòa li, hiện tại như vậy lại hảo sao? Hiện tại ông có tức phụ bên người, con vì ban đêm nghĩ chuyện các người mà xuyên đến đây, vậy ai bồi tức phụ cho con đây?

Dù sao hiện tại là tiểu hài tử, người cũng không biết là con trùng sinh, có thù oán có oán phải tranh thủ lúc này báo.

Thời Phái rất giận dữ, đổi xong quần áo sạch, sau đó ôm tiểu Đầu nhất vào trong tay, cho hần một cái liếc xéo “Tên tiểu tử thói này! Chờ người trưởng thành xem ta thu thập người như thế nào.”

Vì đêm nay chàng đợi biết bao lâu? Chuẩn bị không ít thứ? Vì nương tử vui lòng mà xử lý giúp tình địch phiền hà, làm chàng ngồi bẽ ngón tay không biết mấy ngày. Kiếp trước tuyệt đối không có khả năng làm hành động ghê tởm như vậy chỉ vì kéo gần khoảng cách cùng nàng.

Hôm nay! Chàng bỏ bớt không ít chuyện công vụ hồi phủ sớm, trên đường về còn mua điểm tâm làm quà cho nàng, còn tắm trong hồ nước ngâm cánh

hoa nữa, đem bản thân tắm rửa sạch sẽ thơm tho, nói không khoa trương chút, chàng tẩy rửa sạch sẽ đến tận lòng bàn da lông chân luôn! Chỉ vì thứ tốt đẹp nhất trong ban đêm kiếp này.

Nhưng bởi tên tiểu tử thú vị này, hiện tại hoàn toàn ngâm nước nóng... Chàng thật rất muốn đánh người mà!

Mộc Lưu Phi ở bên ngoài nghe được động tĩnh, hỏi có phải xảy ra chuyện gì hay không.

Giang Nhã Phù cười thờ hồn hèn, đáp không ra lời.

Thời Phái hướng bên ngoài hô “Lập tức đưa nước ấm lại đây!”

Mộc Lưu Phi đáp ứng một tiếng rồi, mặt hơi hơi đỏ, thiếu gia cùng Thiếu phu nhân làm chuyện khuê phòng thật không giống người thường, lại có thể cười lớn tiếng như vậy, khi Thiếu phu nhân thắng tiền cũng không thấy như vậy cao hứng.

Nàng vừa muốn rời đi, Thời Phái đoán được khả năng nàng hiểu lầm, nói thêm một câu “Đưa một thùng nước ấm lớn, cả ba chúng ta muốn tắm rửa!”

Mộc Lưu Phi nhận lệnh đi xuống, trong lòng lại buồn bực, mới vừa rồi không phải thiếu gia giống trống khua chiêng muốn tắm? Còn đem nửa hộp cánh hoa khô của Thiếu phu nhân dùng... .

Nước ấm vừa đến, Thời Phái gấp không chờ nổi đi vào tắm, nâng cằm hỏi Giang Nhã Phù “Nàng không tắm à? Tiểu tử kia ị thật thú vị. Thau tắm này lớn, nàng vào cùng tắm với ta đi.”

Giang Nhã Phù phun chàng một ngụm “Nháo đến như vậy còn không biết xấu hổ, mình chàng tắm đi, ta không bị dính phân trên người.”

Nói xong lại cười một trận, vui sướng đem tiểu Đầu nhất vào chậu nhỏ tắm rửa cho nó.

Bên kia hai mẫu tử hoà thuận vui vẻ, Thời Phái nhức mắt “À! Cùng là nam nhân, cùng là họ Thời, sao lại chênh lệch lớn như vậy chứ? Nương tử, hán còn nhỏ tắm rửa vậy sạch rồi, nàng lại đây chà lưng cho ta đi, sau lưng ta ngứa quá.”

Giang Nhã Phù tiếp tục tắm rửa tinh tế cho tiểu Đầu nhất, đầu cũng không quay lại, cười nói “Ta xem chàng là da ngứa thì có?”

Chàng thâm như vậy mà nàng còn cười được? Vì thế không khách khí reo lên “Ta chỗ nào ngứa nàng không biết sao?”

Vừa nghe lão cha sắp bắt đầu, tiểu Đầu nhất lại mở miệng rộng miệng khóc lớn... .

Điều này làm Giang Nhã Phù có chút giật mình, đứa nhỏ này...Giống như đối nghịch cùng Thời Phái, chẳng lẽ đời này trời sinh phụ tử bọn họ không hợp?

Không có nữ nhân hầu hạ tắm gội, Thời Phái thật mất mặt, tắm xong liền ra. Thần kinh tiểu Đầu nhất căng chặt hồi lâu được buông lỏng, biếng nhác thực mau lẹ vào giấc ngủ.

Như cũ chiếm cứ vị trí giữa giường, tứ chi mở rộng, giống như là thiên hoàng lão tử trên giường, đừng ai nghĩ qua qua mặt ta.

Thời Phái nhìn chằm chằm dung nhan con ngủ hồi lâu, bỗng phán một câu “Đem hán tặng đi, không phải nàng thích Giang Nhạc Nhạc sao? Nói đại ca cùng đại tẩu chúng ta đổi đường.”

Giang Nhã Phù cười như không cười “Chàng nói thật? Ta không có ý kiến, bắt quá trước tiên chàng phải qua cửa ải cha mẹ đã.”

Trong lúc ngủ như là mơ hồ nghe được chuyện gì đó không tốt, nhưng lần này chàng chỉ mếu máo, không có tỉnh lại.

Đêm đã khuya, vạn vật đất trời đều an tĩnh, chỉ có tà tâm Thời Phái còn xao động, chàng lặng lẽ vươn một cánh tay, lướt qua tiểu Đầu nhất, dừng trên tay Giang Nhã Phù.

Ngón tay Giang Nhã Phù khẽ nhúc nhích nhưng không có đẩy ra.

Sau đó, người nào đó lại tiến thêm thước, du hướng dẫn dắt nàng hướng về mình, cũng cuối cùng dừng bởi đồng lù lù trước mặt.

“A ~” tuy là cách quần áo, nhưng mới vừa một chạm được Thời Phái hơi kích động, không khống chế được mình.

“A! Đau!” Giây tiếp theo, Giang Nhã Phù liền giúp chàng khống chế tâm tình, không lưu tình néo chàng một phen “Lại đem nhi tử đánh thức, ta liền đem chàng đổi đến Giang gia đó!”

Thời Phái hậm hực buông lỏng nàng ra, thôi bỏ đi, đem chàng đổi đến Giang gia, sau đó đem Chu Hi đổi lại đây? Nằm mơ cũng đừng nghĩ!

Đối với phụ thân mặt lạnh, tiểu Đầu nhất thực không dễ bụng, chỉ là tâm trạng có chút phức tạp, đối với phụ thân tôn kính thì nhiều nhưng có không ít oán hận, còn đối với mẫu thân lại có cảm tình rất sâu.

Biết phụ thân sẽ không làm gì mình, huống chi là chàng cố ý quấy rối. Đường đường hảo nam nhi mười chín tuổi lại bị nhốt trong thân thể trẻ con, chàng

thật ghen khuất! Không biết tới năm nào tháng nào mới có thể gặp lại cô nương chàng yêu, càng làm tâm tro tàn thêm lạnh lẽo.

Cho nên nhìn kiếp trước người gọi là phụ thân không ai bì nổi, kiếp này lại biến thành hảo nam nhân vây quanh mẫu thân, trong lòng càng khó chịu, dựa vào cái gì? Nghĩ muốn thay đổi liền thay đổi, muốn hòa li liền hòa li, muốn tốt liền tốt. Làm hại chàng cũng theo lại, phải chia li cùng vị hôn thê, còn phải ăn sữa và chảy nước miếng thêm một lần nữa.

Chàng từng nghĩ, mẫu thân vất vả sinh chàng một lần, dựa vào chàng, hòa li cũng tốt, ít nhất mẫu thân lại không cần sinh dục nguy hiểm, đáng tiếc sẽ không có đệ đệ hay muội muội nữa. Nhưng trong khoảng thời gian này chàng nghĩ không thấu, trùng sinh xuyên qua, trên đời thật nhiều việc có thể phát sinh. Cũng không phân rõ kiếp trước cùng kiếp này cái nào mới là hư ảo, không bằng xem trước một chút, chịu chút vất vả mới biết được đó là thật sự.

Liên tiếp mấy đêm, tâm tư nhỏ của Thôi Phái đều bị tiểu Đầu nhất quấy rối không thực hiện được, Giang Nhã Phù cũng nhìn ra, không biết vì sao đứa nhỏ này rất là bái xích phụ thân nó.

Lại tiếp một đêm vượt qua như vậy, sáng sớm hôm sau, khi Giang Nhã Phù còn ngủ, tiểu Đầu nhất đã tỉnh, một mình nằm thổi nước miếng chơi.

Thôi Phái nghiêm túc nhìn chằm chằm đôi mắt con, tiểu Đầu nhất không chơi nữa, đồng dạng nghiêm túc nhìn chằm chằm chàng.

Giang Nhã Phù ừm một tiếng tỉnh lại, sau đó nhìn hình ảnh hai phụ tử mắt to trừng mắt nhỏ “Chàng làm gì đó?”

Thôi Phái thu hồi tầm mắt “Không làm gì, nhìn xem tiểu tử này lớn lên giống ai. Nàng ngủ tiếp một lát đi. Ta đem hán qua cho bà vú bên đó.”

“Được, bao con kín một chút, đừng để bị dính gió.”

“Đã biết.” Thôi Phái vội vàng ứng một câu, ôm tiểu Đầu nhất bao chân nhỏ tốt đi nhanh ra ngoài.

Lòng Thôi Phái đầy lo sợ và nghi hoặc, khẳng định đứa nhỏ này trùng sinh rồi? Mà nhất định là không phải! Một người đã là vạn nhất, nhà bọn họ sao có thể có ba người được?

Chàng từ khí phách trầm ổn đột nhiên biến thành bộ dáng tiểu tử, tính tình liền cũng thay đổi, Giang Nhã Phù cũng vậy, bọn họ cùng che giấu cho nhau, không sợ bị đối phương chê cười, dù sao bọn họ cũng là phu thê ở bên nhau thưở niên thiếu.

Nhưng mà, đứa nhi tử này không giống vậy.

Chàng là cái dạng gì đều có thể lộ trước mặt cha mẹ, Giang Nhã nhưng con cái là không được! Đây là tôn nghiêm lão phụ thân hán không thể dao động!

Tác giả có lời muốn nói: Kiếp này cùng kiếp trước đại gia trở thành là song song thế giới, thế giới kia nam nữ chủ ý thức tới rồi chính mình cảm tình cũng sẽ giống tốt phương hướng phát triển.

Tàu chương khai cái đi hướng nhà trẻ xe con xe ha ha ha, chân chính xe sẽ không phát sinh ở nhà, cần thiết ở tiểu mừng một không ở địa phương ha ha ha

Đáng thương nam chủ a ~

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mai Liền Hòa Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Thì ra chàng là cái kẻ cắp chuyên nghiệp

Tại thư phòng, Thôi Phái đặt Đầu nhất trên bình án thư, cúi nhìn chăm chú, thanh âm nghiêm túc trầm thấp “Thôi Công Khóa, con cũng trở lại đây sao?”

Tiểu Đầu nhất ngốc ngốc nhìn chàng, sau đó... Phụt một cái, nước miếng phun tùm lum, trực tiếp dính lên mặt Thôi Phái. Tựa hồ cảm thấy thú vị, chàng mở miệng nhỏ nghịch ngợm cười.

Mặt Thôi Phái vô biểu tình, lau mặt xong tiếp tục nhìn con trai, tiểu Đầu nhất cười không nổi nữa, hình như phụ thân hoài nghi mình rồi? Không lẽ biểu hiện mình rõ ràng như vậy sao? Làm sao bây giờ? Bị ông biết không phải tiểu hài tử, đãi ngộ tiểu hài tử liền không chiếm được.

Vì thế, chàng tiếp tục giả ngu.

Rốt cuộc Thôi Phái ra chiêu tàn nhẫn “Ha ha, tiểu tử thú, làm chuyện xấu không dám thừa nhận đúng không? Được, nếu không phải con trùng sinh, ta sẽ dạy dỗ theo kiểu của ta. Ngừa tương lai con lại cùng nha đầu họ Triệu kia, tốt nhất nghĩ cách trừ bỏ sớm nàng.”

Dưới mí mắt chàng, biểu hiện tiểu Đầu nhất ngây ngẩn cả người, sau đó ánh mắt mang theo khăn cầu, miệng nhỏ nghẹn lại muốn khóc.

Tâm Thời Phái chợt lạnh, xong rồi, đích xác mười mười đại nhi tử cũng được trùng sinh.

Nghĩ đến mấy đêm qua chàng động tay động chân với Nhã Phù, còn nói những lời buồn nôn kia nữa, đều bị tiểu tử này nghe thấy hết, hận không thể lập tức đem tặng cho người!

Nhưng chỉ là một ý niệm mà thôi, nổi xấu hổ, buồn bực cùng áy náy đan xen trong lòng Thời Phái. Ba đứa con, chàng thẹn nhất chính là đứa này, dường như bỏ lỡ toàn bộ thời ấu thơ của nó, chờ có thời gian cùng tính lực, muốn cùng nó xây dựng tình phụ tử thì đã trưởng thành rồi.

Lúc này hắn cũng theo tới, không phải cơ hội để chàng bù đắp sao?

Tiểu Đầu nhất nín thở chờ, xem tốt cùng cha sẽ nói cái gì nữa.

Nhưng Thời Phái cũng chưa nói cái gì, cũng không dặn dò là không được phá hư kế hoạch truy thê của ông, cũng chưa nói là người trưởng thành rồi thì phải hiểu chuyện gì gì đó. Mà chỉ lại bế chàng rời khỏi thư phòng ra ngoài.

“Tối giờ con ăn sữa rồi. Yên tâm đi, cha không động đến tiểu tức phụ kia đâu. Chờ nàng sinh ra, ta tận lực trợ giúp cô nhi quả phụ các nàng, không đến mức nàng phải ăn nhờ ở đậu nhà thân thích.”

Tiểu Đầu nhất nghe xong choáng váng, không phải chàng đang nằm mơ đi? Lời này thật do phụ thân Đại tướng quân nói ra sao?

Phương thức biểu đạt cảm xúc của em bé cực kỳ đơn giản, không khóc là cười, một tư vị ẽ ảm thoảng chốc tập kích trong lòng tiểu Đầu nhất, nước mắt lớn nhỏ thi nhau lăn xuống.

Lúc này con trai lại không oa oa khóc lớn, càng làm Thời Phái thêm xác định nó cũng trùng sinh.

Thời Phái sợ dọa đến Giang Nhã Phù, quyết định tạm thời không nói chuyện này với nàng, chàng có thể phát hiện, tin tưởng không bao lâu nàng cũng phát hiện ra thôi. Giao tiểu Đầu nhất cho bà vú, tiểu Đầu nhất ăn no, một nhà ba người ngồi xe ngựa hồi Giang gia.

Khoảng cách lần trước trở về đã lâu, Giang Nhã Phù còn nhớ lần đó về là nhắc nhở Chu Hi đừng cưới Diệp Tri Tri, khi ấy Thời Phái tỏ thái độ khác thường với nàng, một tác cũng không rồi. Thời gian trôi thật mau, nhোáng cái tiểu Đầu nhất đã tròn ba tháng.

Tại thời điểm nàng sinh xong hài tử, không lâu sau Chu Hi được thánh thượng khâm điểm tân khoa Trạng Nguyên, chàng cũng rời Giang gia, về làm gia chủ Chu gia. Quý đạo cùng kiếp trước đều giống nhau, may mắn theo tin tức từ Trần Như Vân, xác thật chàng không còn qua lại với Diệp Tri Tri nữa.

Tới Giang gia rồi, tiểu Đầu nhất bị một nhà Giang gia luân phiên ôm, mà Giang Nhã Phù ôm Giang Nhạc Nhạc không buông tay, Thời Phái cũng lâu lâu chọc chọc cái má phúng phính của nàng, cho nàng ngắm đồ chơi.

Một nhà nữ nhi trở về, lòng Giang Sóng Thiên thoải mái vô cùng, từ lúc nương tử sinh nữ nhi xong buông tay nhân gian, ông một mình nuôi hai con, một trai một gái, bỏ ra không biết tâm huyết, hiện giờ cuộc sống sinh hoạt các con đều mỹ mãn, thực không gì so sánh bằng. Nếu sau này Chu Hi cũng có thể thuận lợi, kiếp này ông thật sự không còn cầu bất cứ gì nữa.

Lão phụ thân uống quá nhiều liền nhớ tới nương tử qua đời, lôi kéo Thời Phái dong dài một hồi, Giang Phóng cũng chỉ có thể ngồi tiếp khách “Con rể à, nhà ta Tiểu Bảo là nữ hài tử tốt nhất trên đời, ngươi phải hảo hảo đối tốt với nó đó...”

Giang Nhã Phù nghe xong trong lòng khó chịu, liền ôm hài tử cùng Lưu Nguyệt Thiên trở về phòng.

Đem tiểu Đầu nhất cùng Giang Nhạc Nhạc đặt trên giường, để hai bé ẽ ẽ a một mình tự chơi. Giang Nhạc Nhạc so với tiểu Đầu nhất lớn hơn một chút, đã có thể xoay người, bé trắng trẻo mập mạp, lớn hơn tiểu Đầu nhất một vòng. Bé ghé vào chàng bên cạnh, tò mò nhìn chằm chằm, xem như món đồ chơi mới của mình, vươn tay nhỏ đập một cái “bang” lên mặt.

Bỗng nhiên bị đánh một cái, mặt tiểu Đầu nhất thực khó coi, dùng sức hướng qua chỗ khách vãn tránh không khỏi công kích của đại biểu tỷ, mắt thấy nước miếng nàng sắp bắn lên mặt mình, chỉ có thể trợn trắng mắt ghét bỏ.

Lưu Nguyệt Thiên thấy chàng ghét bỏ con gái, lạnh tay lẹ mắt ôm Giang Nhạc Nhạc lên lau nước miếng cho con.

“Tiểu Đầu nhất chẳng khác nào đã lớn, còn biết thể hiện biểu tình ghét bỏ khuê nữ ta nữa.”

Giang Nhã Phù cười nói “Nhà nó ghét nhất là Thời Phái, tỷ chưa thấy cảnh hai người bọn họ mắt to trừng mắt nhỏ đâu.”

“Phải không? Vậy mà đã có ý tứ rồi.”

Trong chốc lát hai người nói việc nhà, đề tài bất tri bất giác chuyển tới trên người Chu Hi.

Lưu Nguyệt Thiên tức giận nói “Muội còn không biết đúng không? Chu nhị gia kia không phải là người đảng hoàng, một bên không thể không bám vào Chu Hi sợ sau này bị tính sổ, sau lưng lại ngầm ngăn cản Chu Hi. Muốn Chu Hi kế thừa địa vị gia chủ là ý tứ Chu lão gia, lão ta cũng không sống được bao ngày nữa. Nhìn đi, chờ lão quy thiên, Chu Hi cùng Chu nhị gia lại nội đấu một phen, sinh ở một gia đình như vậy, thật là kiếp trước tạo nghiệt mà.”

Giang Nhã Phù bình tĩnh trả lời “Huynh ấy trở về khẳng định trước đó đã đoán được thế này, muội lại không lo lắng về chuyện này, gần đây có ai làm mai cho huynh ấy không?” Kỳ thật nàng muốn hỏi một chút sự tình, có đi Diệp gia cầu hôn hay không, nhưng chuyện Chu Hi và Diệp Tri Tri khẳng định người trong nhà chưa biết, không muốn họ lo lắng nên không nhắc đến.

“Tất nhiên là có! Một trạng Nguyên tài giỏi, tuổi tứ như vậy, nếu không phải gia thế hơi kém, sợ người đến cầu hôn đem cửa Chu gia san bằng rồi. Bất quá trước đó hai ngày Chu Hi có lại đây thăm cha, nói là chưa đặc biệt vừa ý nhà ai, nghĩ ổn định con đường làm quan trước rồi mới suy xét việc thành thân sau.”

“Như vậy cũng tốt.” Tự đáy lòng Giang Nhã Phù gật đầu. Hiện tại Chu Hi còn quá trẻ, mới một chân bước vào con đường danh lợi, không biết bên trong sâu cạn thế nào, trước kia là do huynh ấy quá vội vàng. Nếu nghe theo Thời Phái khuyên bảo, cùng Diệp Tri Tri lui tới chặt đứt, hướng đến con đường hiện tại còn nhiều hắc ám chưa vạch trần, xem như dẫn đường trước cho huynh ấy rồi.

Lưu Nguyệt Thiên sớm xem Chu Hi là huynh đệ nhà mình cảm khái thay chàng “Chu Hi thật quá đáng thương, hy vọng tương lai có cô nương tốt đối xử tử tế với đệ ấy. Ta nghe cha nói, năm đó ông đem Chu Hi về, là thời điểm vừa mai táng nương đệ ấy ở vùng ngoại ô xong, quần áo rách rưới, trên người thứ gì cũng không có, chỉ có một khối ngọc bội, nghe nói là tổ mẫu truyền lại cho mẹ đệ ấy, là của Chu gia truyền cho trưởng tửc phụ...”

Cái gì? Trong lòng Giang Nhã Phù nhói đau, khối ngọc bội kia... Thế nhưng là truyền cho con dâu... Sao huynh ấy lại không nói gì với mình thế này? Hai đời, đây là lần đầu tiên nàng nghe nói đến!

Năm ấy, Chu Hi ở nhà được ba năm, từ bộ dáng khát cái đáng thương biến thành một thiếu niên nho nhã tuấn lãng, trừ bỏ cùng phụ thân đọc sách ở ngoài, thời gian còn lại phần lớn bồi bên nàng. Tính tình ca ca hoang dã, vừa tan học liền tìm hải tử khác ra cửa đầu có được như vậy bồi nàng chơi.

Vào ngày hội Trung thu, có một họ hàng xa mang theo hải tử tới cửa tổng tiền, tiểu nam hải kia chưa thấy qua thứ tốt nào, thấy cây đèn lưu li của nàng đẹp liền đến đoạt lấy, vì đó là thứ nàng thích nhất chết cũng không cho. Sau đó hần mắng nàng là hải tử không có đường dục. Nàng cùng nam hải kia lao vào đánh nhau, đèn lưu li cũng bị quăng rơi nát.

Cả hai đánh nhau được một lúc, Chu Hi nhìn thấy, không nói hai lời liền đem nam hải kia đánh cho chảy máu mũi. Thời điểm Phụ thân chất vấn bọn họ, nàng trước một bước ngăn cản Chu Hi, đem trách nhiệm đổ hết trên người mình. Nàng biết, trong lòng huynh ấy vất vả dung hòa cùng gia đình này, mỗi một chuyện đều muốn phụ thân vừa lòng, nửa điểm cũng không nghĩ làm ông thất vọng.

Một nhà thân thích đi rồi, lần đầu tiên phụ thân động thủ đánh mông nàng, nói nàng thiếu quản giáo, không có khí độ dòng dõi thư hương.

Lúc này ngồi xổm dưới bồn hoa khóc đỏ mặt lại thành nàng.

Hần sờ sờ đỉnh đầu nàng, móc từ trên người một khối ngọc bội đẹp ra “Tiểu Bảo thích đồ vật sáng lấp lánh? Đừng đau lòng vì cái đèn kia, cái này tặng cho muội.”

Chuyện cũ thoáng hiện về, đột nhiên Giang Nhã Phù rất muốn khóc lớn, hai đời, ngoài ý muốn nàng mới biết được chân tướng, trong lòng người Chu Hi chính là mình.

Nhưng có ích lợi gì đâu, bọn họ không phải bạn đường, có trùng sinh đến một trăm lần, hơn một ngàn lần, cũng sẽ không đi cùng với nhau.

Khi còn là thiếu nữ, nàng lo được lo mất không mở miệng hướng huynh ấy thổ lộ. Mà chính huynh ấy cũng sẽ làm bộ không biết gì.

Niên thiếu vô tri, tuổi nhô vô tư, chung quy chỉ là một ít tốt đẹp quá khứ mà thôi.

Lưu Nguyệt Thiên cảm giác nàng không thích hợp, đẩy đẩy nàng “Nhã Phù, muội làm sao vậy? Không thoải mái sao?”

“Không có, không sao cả, không biết bọn họ ăn uống sao rồi? Sắc trời không còn sớm nữa, bọn muội phải về sớm một chút.”

Chạy nhanh trở về tìm ngọc bội để trả Chu Hi, nó nên trao về tay chủ nhân chân chính mới đúng.

Đối với chuyện nàng muốn về sớm như vậy Thời Phái cảm thấy thực kinh ngạc, còn tưởng nàng muốn ở lại chơi hai ngày nữa.

Giang Sóng Thiên uống quá nhiều, được Giang Phóng đỡ về phòng.

Tiền nhà Nhã Phù chỉ có Nguyệt Thiên, nàng lặng lẽ nói với Thời Phái “Ta thấy tâm tình Nhã Phù không được tốt, ngại nhường nàng nhiều nhiều chút.”

Trên đường Giang Nhã Phù không có tâm tình nói chuyện, luôn dựa vào vách thùng xe, cảnh sắc bên ngoài lộ qua tấm màn che cũng không muốn nhìn.

Thời Phái nhớ lời Lưu Nguyệt Thiên nói, lựa chọn không chủ động chọc nàng.

Ôm tiểu Đầu nhất, dùng ánh mắt dò hỏi con trai.

Trong lòng tiểu Đầu nhất cấp nhảy, điên cuồng hò hét, sao con biết lại thế này chứ! Chính là khối ngọc bội đáng ghét kia, hai người nháo muốn hòa li! Không phải là cha ghen lung tung, thì ra năm đó trong lòng Chu Cửu Cửu thật sự có nương a!

Đáng tiếc, cái gì con trai cũng không nói. Thời Phái đành kiên nhẫn, một đường suy nghĩ miên man.

Xe ngựa dừng ở cửa phủ, Giang Nhã Phù lập tức xuống xe, đi thẳng về viện mình, Thời Phái ôm hài tử đi theo sát sau.

Nàng vào cửa trực tiếp đem một tầng trang sức dưới hộp rút ra, tìm kiếm bên trong.

Không có?

Như thế nào không thấy chứ? Rõ ràng vẫn luôn đặt ở nơi này mà!

Nàng đem cả hộp trang sức đồ ra, bên trong đích xác không có, nàng lại đem mặt khác tiếp tục đồ ra.

Cuối cùng Thời Phái nhìn ra nàng đang tìm cái gì rồi? Cả mặt đều âm u.

Chàng tự hỏi, sao về nhà mẹ đẻ nhanh chóng trở lại thế? Nguyên lai là Chu Hi! Vĩnh viễn đều là Chu Hi!

Đầu tiên chàng đem tiểu Đầu nhất cho bà vú ôm đi rồi mới hỏi “Nàng tìm ngọc bội?”

“Đúng vậy, khối ngọc bội kia đâu không thấy.” Giang Nhã Phù thuận miệng đáp, thời điểm nói lời này nàng như cũ không ngừng động tác tay.

“Tìm nó làm gì?” Thời Phái đến gần nàng.

“Đưa cho Chu Hi.”

“À, vẫn tốt.” Thời Phái an tâm, ngồi xuống một bên uống trà.

Giang Nhã Phù gấp lửa sém lông mày, kêu bọn nha hoàn giúp nàng cùng tìm, có thể vào phòng nàng chỉ có vài người này, đều đi theo nàng hai đời, nàng không hoài nghi phẩm hạnh các nàng.

Vài người cùng nhau tìm như cũ không thấy gì, Giang Nhã Phù tạm thời cho các nàng lui trước. Quay đầu phát hiện Thời Phái ngồi ở chỗ kia xem nào nhiệt dường như thật cao hứng.

Nàng đến trước mặt chàng duỗi tay “Trả lại cho ta.”

Thời Phái sừng sốt, cau mày “Còn thứ gì đưa cho nàng?” Nàng đây là tính toán trực tiếp trên đầu chàng sao?

“Khối ngọc bội kia! Cầu chàng trả lại cho ta, ta phải trả cho Chu Hi.”

“Cầu?” Thời Phái cười khở, trào phúng nhìn nàng “Nàng vì không tìm ra ngọc bội cầu ta? Dựa vào cái gì nói là ta cầm của nàng? Gia nếu lượm được đã sớm đưa trước mặt nàng đập vỡ nó, hà tất phải đi trộm?”

Lúc này lòng Giang Nhã Phù nóng như lửa đốt, cũng nghe không ra giọng điệu như vậy của chàng “Ta phải tìm cho ra, khối ngọc bội kia là nương Chu Hi để lại, hôm nay mới biết được. Vậy đi, chàng không cần đem ngọc bội trả cho ta, trực tiếp cho người đưa Chu Hi được không? Về sau sự việc ngọc bội đến đây dừng lại, chúng ta không bao giờ đề ra nữa được chưa?”

Thời Phái cũng phát hỏa, trong lòng chàng chuyện này đã sớm cho qua, chàng để ý chính là bộ dạng của nàng vô cớ chỉ trích chàng!

Chàng đứng dậy, nhìn xuống “Ta nói, Giang Nhã Phù, Dựa vào cái gì một mực chắc chắn là ta lấy? Nàng có thể lấy ra chứng cứ là do ta sao?”

“Còn muốn chứng cứ rõ ràng gì? Trong khoảng thời gian này chàng trộm đồ của ta không ít lần sao? Ta thêu khăn phụ thân, mượn thư từ nhà mẹ đẻ, những chuyện đó đều không phải chàng làm sao?”

Thời Phái giận đến bật cười, thì ra trong lòng nàng, chàng là một kẻ cấp chuyên nghiệp “Ha ha! Ha ha! Thì ra nàng đem hai việc kia cùng chuyện ngọc bội nhập làm một? Nàng vậy mà cũng nói được! Vậy được rồi, một khi đã như vậy ta thừa nhận được chưa? Đồ vật là ta lấy, nàng đi tìm đi, tìm ra ta liền không phải họ Thời!”

Thời Phái phát tay áo, không cẩn thận chạm vào chén trà rơi xuống mặt đất ‘quang lang’ một tiếng, vỡ tan nát.

Giang Nhã Phù không nghĩ tới, mình cùng chàng ôn tồn thương lượng đều không được, cư nhiên còn đập nát cái ly! Hóa khí cũng lập tức vọt tới đỉnh điểm, đuổi sát bước chân chàng.

Đuổi luôn tới thư phòng.

Thời Phái duỗi hai tay ra “Nhà lớn như vậy cứ tùy tiện tìm đi. Ta nói cho nàng biết, tìm được đồ vật kia cũng không thể đeo, sớm bị ta đập thành mảnh nhỏ.”

“Chàng, chàng đập vỡ rồi? Thật sự đập?”

Thời Phái nhắc cầm, nhẹ nhàng trả lời “Đập, đập dập nát, nàng nghĩ muốn làm gì ta?”

Giang Nhã Phù giận đến hai tay ôm đầu, tức sùi bọt mép, đôi mắt đẹp như phun trào ngọn lửa, tựa hồ muốn thiêu đốt Thời Phái. Thời Phái nghĩ kỹ mấy biện pháp phòng ngự rồi, nếu nàng đánh chàng, chàng có thể áp dụng vài phương án.

Nhưng nàng không giống cộp mẹ xông lên đánh mà bỗng quẹo hướng trái, tới chỗ cất tranh chữ quý báu, mặt sau tấm tranh có cái động nhỏ, bên trong có cái tráp gỗ, đồ vật quan trọng của Thời Phái để đó.

Nàng giờ hộp gỗ lên cao...

“Ấy! Nhã Phù! Chúng ta có gì từ từ nói chuyện!”

Nhưng đã chậm, Giang Nhã Phù không tạm dừng mà đem hộp gỗ đập xuống nền, tráp chạm đất vỡ ra, đồ vật bên trong rơi đầy đất. Mấy con dấu, còn có mấy thứ vật nhỏ, lời nói ngọt ngào mà chàng cùng Hứa Triền Nhan liền hệ thư từ!

Giang Nhã Phù tốc độ cực nhanh, thừa lúc chàng chưa phản ứng liền đem thư gom lại, ra sức xé từng cái một! Lại xé! Lại xé!

Thời điểm Thời Phái xông tới ngồi xổm nhặt đồ vật, những cánh giấy rơi là tả xuống...

Chàng đánh nát mộng nàng, nàng cũng xé nát của chàng. Nói là huề nhau nhưng xem ra tiện nghi là nàng.

Thời Phái ngồi xổm giữa một đồng lớn trang giấy, Giang Nhã Phù đứng đó, thời gian như đình trệ lại, hai người đều không ai nói chuyện.

Lúc này, Mộc Lư Phi vội vàng chạy tới, vừa chạy vừa kêu “Thiếu phu nhân, nô tỳ nghĩ ra rồi! Năm trước người nói mấy đồ vật quý trọng không dùng bảo nô tỳ đem đến nhà kho cất, trong đó có khối ngọc bội kia, có quá nhiều chuyện năm trước nô tỳ nhất thời không nhớ ra.”

Mộc Lư Phi vào thư phòng, nhìn đến cảnh tượng trước mắt, trực tiếp trợn tròn mắt.

- - - - -

Tác giả có lời muốn nói: Tấu chương lại danh bản khắc ấn tượng + nam chủ miệng tiện chọc họa ha ha ta yêu ghét thú vị, ta liền thích xem hai người cãi nhau rùng mình, bất quá yên tâm thực mau sẽ hòa hảo tích...

Viết đến nữ chủ biết ngọc bội chân tướng thời điểm ta cư nhiên rớt nước mắt, thật là tuổi lớn ai

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mai Liền Hòa Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Ta không muốn nói chuyện cùng nàng

Trên mặt đất hỗn độn mảnh giấy vụn, Mộc Lư Phi thức thời chạy nhanh tìm Tôn mụ mụ cầu cứu.

Giang Nhã Phù nhớ lại, đúng rồi, năm trước có thu thập một số đồ vật đem kho cất, vừa rồi quá sốt ruột nhất thời nàng không nhớ ra, lại thêm lời Thời Phái như đổ dầu vào lửa, làm mình càng tin tưởng chính là chàng.

Thời Phái ngồi xổm giữa đồng hỗn độn, một tay cầm hộp gỗ, một tay hướng Giang Nhã Phù nhặt con dấu bị quăng hư, còn có một số ít vật dụng lúc nhỏ chàng yêu thích như con gấu rối, lúc ấy chỉ thiếu một cái tay, nay chân tay đều gãy chỉ còn lại cái đầu cùng nửa người trên...

Giang Nhã Phù phản ứng lại, cuống quýt ngồi xổm bên cạnh đưa tay muốn nhặt giúp chàng “Thời Phái ta... Ta không nghĩ tới, ta đã quên...”

Thời Phái tránh tay nàng, cũng không thèm nhìn nàng, vội vàng đem đồ vật ôm lên đi ra khỏi thư phòng, lưu lại mình Giang Nhã Phù cùng đồng giấy đầy dưới nền.

Tâm Thời Phái lúc này nóng nảy cực điểm, không muốn dọa đến nàng liền rời nhà đi ra ngoài, đợi tâm tình ổn lại mới về.

Giang Nhã Phù bảo sai vật đi tìm chàng, đến những chỗ chàng hay đi cũng không tìm thấy, nhà cũng không, quán doanh cũng không, hỏi mấy người quen đều nói là không gặp, không phải bỏ nhà đi rồi chứ?

Giang Nhã Phù đứng ngồi không yên, thật đã chọc tới lông mao ai đó rồi, nhớ tới tiểu Viên thạch, quả thực tính tình giống nhau như đúc. Năm ấy tiểu Viên thạch mới tám tuổi, bởi nó luôn thích gây sự và nghịch ngợm, nàng cũng vì một chuyện nhỏ mà oan uổng nó, kết quả tiểu gia hỏa kia tức giận chạy ra khỏi nhà, làm hại cả Quốc công phủ nhốn nháo cả lên, tìm ba ngày mới thấy, lúc ấy nó đang cùng bọn tiểu khát cái học đi xin cơm ăn.

Trước kia nàng còn buồn bực tiểu Viên thạch không biết giống ai, cuối cùng cũng tìm được ngọn nguồn rồi.

Thời Phái chắc chắn rất giận nên không muốn cùng nàng nói chuyện. Là nàng quá xúc động quên mất, xem thường nhân cách chàng. Sắc trời đã trễ, chàng ở bên ngoài sẽ không xảy ra chuyện gì chứ.

Tiểu Đầu nhất thấy nàng mặt ủ mày chau, miệng lẩm nhẩm lẩm nhẩm liên sâu kín thở dài. Thật là, giờ lo lắng cho đại nam nhân kia làm gì? Ông ta có xảy ra chuyện gì sao? Ai, hại mình trùng sinh, mấy phong thư kia mới bị xé sạch sẽ, tốt nhất đem khối ngọc bội kia đập luôn mới tốt!

Giang Nhã Phù suy nghĩ nửa ngày cuối cùng có chủ ý “Xuân Nguyệt, giọng người âm vang, người đi chuồng ngựa bên kia nói một tiếng, nói giờ ngo chuẩn bị xe ngựa sẵn sàng cho ta, ta muốn đi gặp Chu công tử.”

Xuân Nguyệt sùng sốt “Thiếu phu nhân, ý tứ người là nô tỳ ra ngoài ồn ào như vậy?”

“Người không nghe lầm, mau đi đi.”

Xuân Nguyệt thực mau liền hoàn thành nhiệm vụ trở lại, thời điểm nàng đi truyền lời, bên kia chuồng ngựa mấy tên sai vặt đều có mặt. Chân trước nàng vừa ly khai, sau lưng một gã ngày thường cùng Trương Bình quan hệ tốt liền chạy ra khỏi phủ.

Không quá một canh giờ, Thời Phái liền trở lại.

Giang Nhã Phù không thấy được chàng về phòng, lại thấy Trương Bình tới “Thiếu phu nhân, thiếu gia nói nô tài lại lấy áo trong cho người, người muốn ngủ phòng dành cho khách.”

Giang Nhã Phù cắn cắn môi, tâm xoắn lại “Người cứ làm người ngốc đi, ta đi tìm chàng đã.” Nói nàng bé tiểu Đầu nhất đi thư phòng tìm chàng.

Thời Phái đang ngồi viết sách, nghe tiếng mở cửa tưởng Trương Bình trở lại, vừa thấy nàng tâm liền trùng xuống tiếp tục cúi đầu viết viết, thật ra chàng muốn nghe nàng đến định nói gì.

Giang Nhã Phù đứng yên bên cạnh, gian nan mở miệng “Hôm nay là ta sai rồi, không nên oan uổng chàng, ngày mai ta liền đem cái ngọc bội kia trả Chu Hi, không có ngọc bội cũng không có thư từ, chúng ta coi như là huê nhau. Ta biết trong lòng chàng còn chưa quên được Hứa Triền Nhan...”

“Nha!” Tiểu Đầu nhất không kiềm chế được đột nhiên phát ra một tiếng hét kinh hãi, quá là kinh ngạc, thì ra phụ thân cùng nữ nhân kia từng có một đoạn liên quan, chính là ngày đó...

Lúc này Thời Phái mới chú ý trong phòng còn có một kẻ không nên tồn tại! Hào tiểu tử, đến đây xem trộm chuyện cười của cha mẹ nó đây.

Chàng trừng mắt nghiêm khắc nhìn Đầu nhất một cái, Đầu nhất còn là trẻ con, cũng không sợ chàng, hứng thú mở to mắt chờ mong, xem xem có thể nghe được chút tin tức lớn nào nữa.

Có con trai ở đây, Thời Phái nghĩ thầm muốn mềm hoá cũng không được.

Đáng thương cho Giang Nhã Phù chưa biết chuyện tiểu Đầu nhất trùng sinh, tiếp tục phân tích “Hôm nay ta cũng mới biết ý nghĩa khối ngọc bội kia từ đại tẩu, ngày mai liền đem trả Chu Hi, phu quân, chàng đừng sinh...”

Thời Phái điên cuồng đưa mắt ra hiệu cho nàng, ý bảo nàng đừng nói chuyện, rốt cuộc Giang Nhã Phù ngừng lại, hồ nghi hỏi “Đôi mắt chàng làm sao vậy?”

Một chút tâm linh tương thông đều không có.

Thời Phái nghĩ tới biện pháp khác, rút một tờ giấy ra, viết lên đó “Hiện tại ta không nghĩ muốn nói chuyện, cũng không muốn nghe nàng nói chuyện. Ngọc bội đưa ta, ta đi đưa họ Chu.”

Giang Nhã Phù cau mày xem xong mấy chữ này, nguyên bản còn nghĩ hướng chàng xin lỗi, lúc này không cần, đem giấy xoa thành một cục ném tới trước mặt Thời Phái.

“Khi ta nói chuyện sao? Ta nói cho chàng biết, ta cũng thực khó chịu, cũng không muốn đề ý tới chàng nữa.”

Thời Phái như cũ cúi đầu viết, chữ chưa viết xong.

Giang Nhã Phù nổi nóng dậm chân, ôm hài tử đi ra ngoài “Chàng có năng lực liền vĩnh viễn đừng nói chuyện cùng ta đây.”

Tiểu Đầu nhất tiếc nuối bĩu môi, đáng tiếc quá, chàng không ra tiếng thì tốt rồi, còn có thể xem diễn nhiều. Chàng cá rằng, nếu mình không ở đó, ý chí lão cha có căng cũng chỉ quá một nén nhang, vẫn phải hướng nương mình đầu hàng.

Thực mau, không chỉ có áo trong, chăn đệm, phàm là những đồ vật có quan hệ với chàng đều được người ôm tới trong phòng khách.

Trương Bình ngăn Xuân Nguyệt lại “Xuân nguyệt, Thiếu phu nhân đây là...”

“Thiếu phu nhân nói buổi tối muốn ngủ cùng tiểu thiếu gia, ba người một giường quá nhỏ, nên không thể không ủy khuất thiếu gia được.”

Thời Phái vốn dĩ tính toán đêm nay ngủ phòng cho khách, ý tứ muốn lạnh lùng với Giang Nhã Phù, cho nàng biết mình đang giận. Hiện tại đồng dạng là ngủ phòng khách, tính chất sự tình lại hoàn toàn khác nhau, chẳng bị đuổi ra khỏi phòng ngủ!

Thật làm người ta khó chịu mà.

Đêm lạnh như nước, chàng nằm chốc lát lại không ngủ được, liền đứng dậy đến sân viện hít thở không khí. Ánh trăng trong veo, nhìn ánh trăng trên đầu nghĩ đến hai mẫu từ giờ chắc đã ngủ rồi.

Ông trời thật là, vì sao cũng cho Đầu nhất trùng sinh chứ? Mà Giang Nhã Phù mọi thời điểm đều na theo nó, hại chàng không thể nói chút lời mềm mỏng, chậm trễ chuyện phải nói rõ ràng.

Cảm thấy có chút lạnh, bồng trên vai ấm áp, một cái thăm mông đắp lên vai mình.

Thời Phái đang nửa chết nửa sống, tâm lập tức sống lại, lời nghẹn trong lòng bật thốt ra “Ta không nên làm bộ làm tịch, kỳ thật ta giận nàng không phải vì mấy phong thư kia, mà bởi vì nàng không tín nhiệm ta. Trước kia lấy trộm cái khăn cùng thư là bởi nàng vì nam nhân khác dụng tâm, lòng ta không thoải mái. Khối ngọc bội kia tuy trong lòng ta không thoải mái cũng sẽ không lấy trộm nó, đối với ta nàng một chút tín nhiệm đều không có? Ta nghĩ trước kia là ta không tốt, nàng mới có thể như vậy. Nàng quăng đồ của ta thật quá đáng, những bảo bối khi còn nhỏ để trong đó đều bị nàng phá hư...”

Lúc này, người phía sau đột nhiên chần chờ, xấu hổ đánh gãy lời chàng “Thiếu gia... Là ta.”

Thời Phái cứng người một lát, đột nhiên xoay người, bắt chập tấm thảm trên vai rút xuống, như thế nào là Tôn mụ mụ? Hơn nửa đêm bà không ngủ đứng sau lưng mình làm gì? Còn nghe qua những lời này của chàng nữa!

Nhưng Tôn mụ mụ không giống những hạ nhân khác, chàng không thể vì chuyện này phát hỏa với bà.

Bóng đêm che dấu tốt gương mặt ửng hồng của chàng “Tôn mụ mụ, như thế nào là bà?”

Tôn mụ mụ nghẹn cười, vừa rồi bà vốn định làm sáng tỏ, ai ngờ ngài lại nói mau như vậy, cũng không chịu quay đầu làm bà không thể chen vào, lại nói một phần cũng muốn biết lời nói trong lòng của ngài nữa.

“Người già rồi không ngủ được, Thiếu phu nhân bảo nô tỳ đem khối ngọc bội này giao cho ngài, ngày mai có rảnh ngài đem trả Chu công tử. Thấy ngài đứng trong sân ngắm trăng, liền đưa đến cho ngài luôn.”

Thời Phái đỡ trán, trời ơi, chẳng lẽ vận số năm nay chàng không may mắn sao? “Vừa rồi những lời kia bà xem như cũng chưa nghe cái gì đi.”

“Thiếu gia yên tâm, vốn dĩ lỗi tai nô tỳ không tốt, vừa rồi cái gì cũng không nghe thấy. Nô tỳ theo Thiếu phu nhân từ nhỏ đến lớn, nên rất hiểu nàng, hiện tại trong lòng ai cũng không bằng ngài đâu, ngài yêu quý nàng chút, cuộc sống trôi qua liền như ý thôi.”

“Ta đã biết, sáng mai ta đi đưa ngọc bội, bà nghỉ ngơi sớm đi, đừng nhọc lòng chuyện chúng ta, sẽ không có việc gì.”

Tôn mụ mụ đã nói sẽ giữ lời, đã đáp ứng Thời Phái sẽ không nói cho người khác nhưng chàng lại không biết.

Trước khi ngủ Xuân Hạnh uống hơi nhiều nước, xuống giường mang giày vào, vừa mở cửa muốn đi tiểu lại phát hiện trong viện có người, hình như là thiếu gia? Ngài ấy không ngủ đứng đó làm gì?

Ai? Sao tôn mụ mụ cũng đi ra?

Nàng lặng lẽ hé cửa lớn một chút, ghé lỗ tai nghe trộm, vừa kịp nghe hết đối thoại hai người, Xuân Hạnh che miệng cười trộm, cái ót bỗng nhiên bị ăn cốc.

Thì ra là Xuân Nguyệt, nàng bị Xuân Hạnh đánh thức, vừa mở mắt phát hiện nàng lén lút ghé tai vào cửa, nên cũng lặng lẽ lại đây nhìn xem.

Xuân Hạnh đóng cửa lại, hai tỳ muội trong phòng cười một hồi lâu, chờ thiếu gia không có trong sân viện, mới cùng nhau ra ngoài đi tiểu.

Tối qua Giang Nhã Phù ngủ cùng tiểu Đầu nhất, trên giường thiếu một người, lần đầu cảm thấy thật trống rỗng. Đại tướng quân thật muốn cương cùng mình sao? Nàng xem chàng có thể kiên trì đến bao lâu? Nếu vẫn luôn không trở lại nàng mới phục chàng.

Nàng tự dối tã cho tiểu Đầu nhất, Xuân Hạnh cùng Xuân Nguyệt đi vào, xuân Nguyệt tiếp nhận việc đổi tã, Xuân Hạnh hầu Giang Nhã Phù rửa mặt, lại kể một lượt chuyện đêm trăng tối qua cho nàng nghe.

Giang Nhã Phù rửa mặt bật cười, thiếu chút nữa đem nước sặc trong lỗ mũi.

“Thiếu phu nhân, ngài không tin? Chính là nô tỳ cùng Xuân Nguyệt nghe được, thiếu gia còn dặn Tôn mụ mụ ngàn vạn lần đừng nói cùng người khác, nên người cũng không thể đem nô tỳ cùng Xuân Nguyệt ra bán đứng đó.”

“Ha ha, ta tin ta tin, nếu chàng không muốn người khác biết, trừ bỏ ta và các người, liền không cần nói với kẻ khác biết chưa.”

Giang Nhã Phù lau mặt cười tủm tỉm, tâm tình lập tức rất tốt, hừ, tên kia tính tình như thế nào như vậy? Còn thua cả cái bánh quai chèo. Nhớ chỗ phụ thân có cất mấy khối ngọc trên quý, chờ bữa nào về xin một khối đền bù tổn thất cho chàng đi?

Xuân Nguyệt ngạc nhiên nói “Thiếu phu nhân ngài mau đến xem, tiểu Đầu nhất thật vui vẻ, người cười ngài ấy cũng cười theo, như là nghe hiểu vậy đó.”

Tiểu Đầu nhất được đổi quần áo và tã mới, thoải mái vùng chân, đôi mắt cười rạng rỡ. Chuyện tốt như vậy chàng không thể không vui sao? Thậm chí hoài nghi việc các nàng nói, người kia có phải chính là cha mình không, ông vậy mà có thể làm ra chuyện xuân như vậy! Minh nhất định nhớ kỹ, tương lai còn kể lại cho đệ đệ và muội muội nghe nữa.

Giữa trưa, Trương Bình trở lại một chuyến “Thiếu phu nhân, đây là tin thiếu gia đưa cho người.”

Giang Nhã Phù bắt đầu dĩ nhận, chàng viết thư nghiệm rồi sao? Có cái gì không thể mở miệng nói chứ?

“Thiếu gia có nói cái gì không?”

“Không có, thiếu gia bảo tiểu nhân đừng nói chuyện lung tung, lỡ nói ra không đúng.”

Thật là chủ nào tớ này, Giang Nhã Phù ôm tiểu Đầu nhất vào nội thất xem tin.

“Ngọc bội đã đưa, Chu ca ca nàng thương tâm muốn chết. Còn nữa, ngày hai mươi rằm, thánh thượng muốn mang theo phi tần cùng vương công đại thần đi Tây Sơn săn thú, nàng cùng ta đi nhé.”

Xem xong tin, Giang Nhã Phù tâm huyết dâng trào, nghĩ viết cho chàng một phong thư, nhưng mà phải viết cái gì đây?

Nhìn tiểu Đầu nhất trong ngực tò mò, nàng có một chủ ý.

Tìm đại một chỗ giấy trắng, đem mực nước đỏ vào lòng bàn chân con trai, cầm ấn ấn lên đó mấy chục cái chân nhỏ thành một cái ‘hào’ tự.

Trương Bình thấy nàng ra tới, hỏi “Thiếu phu nhân, người có chuyện gì cho thiếu gia không?”

“Không có. Cầm cái này đi đi, lời ta muốn nói đều thể hiện trên đó hết.”

“... Vâng.”

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mai Liền Hòa Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Thật là đại ngốc

Thời Phái nhìn phong thư hồi âm sắc mặt đen lại chẳng khác màu dấu chân nhò kia là mấy, nàng lại ôm tiểu tử đó? Thực quá tốt, mình viết ‘Chu ca ca thương tâm muốn chết’ bị tên nó nhìn thấy rồi!

Đồ tiểu tử thú, rõ ràng đã mười chín tuổi còn bắt nương mình ôm theo mỗi ngày, muốn rình xem sinh hoạt của phu thê họ sao, thật khó nhẫn quá mà.

Cho nó đặc ý một hai năm đi, chờ có thể nói, mở miệng gọi mẹ cha lập tức tìm sự phụ giới bắt đầu học võ lòng cho nó, tuy rằng những thứ cần biết đã học qua, nhưng không phải tất cả đều thông suốt hết, còn cần học hỏi nhiều.

Vốn dĩ Thời Phái theo tùy giá săn thú không gì hứng thú, nhưng hiện tại thay đổi hoàn toàn, hận không thể lập tức mang Giang Nhã Phù rời nhà đi, bởi trong mắt nàng lúc này chỉ có nhi tử mà thôi.

Quyết định chủ ý vẫn là nàng, chàng có nên chủ động cầu hòa không?

Tận đáy lòng Giang Nhã Phù, nàng không thích tham gia kiểu thế này, nhưng đương kim thánh thượng thích kiểu tiêu khiển thế này, ai có thể dám cãi chứ. Kiểu này phải mất ba bốn ngày, nơi có nhiều người sẽ có nhiều chuyện, còn có mấy vị nương nương trong cung, nghĩ tới liền mệt mỏi, không bằng ở nhà chơi cùng nhi tử.

Nhưng đây là thánh chỉ, trừ khi bệnh đến sắp chết, nếu không đều phải đi.

Thời Phái lúc này rất biết điều, không chủ động mở miệng quyết định chủ ý với Giang Nhã Phù. Đương nhiên, nếu nàng chủ động mở miệng nói, chàng không cần làm giá nữa, cũng vui vẻ nói chuyện cùng nàng, coi như cũng chưa phát sinh chuyện gì.

Nhưng chàng nghĩ sai rồi, Giang Nhã Phù so với chàng còn kiên cường, từ lúc ở thư phòng xin lỗi chàng không chịu nghe, sau lại cũng không nói chuyện cùng chàng nữa. Mấy ngày này chàng đều ngủ phòng dành cho khách, cũng không ai thỉnh chàng trở về.

Mỗi ngày đi qua chính phòng chàng đều nghe thấy tiếng cười ha ha ha bên trong của tiểu Đầu nhất, hai mẩu từ dường như quá thân thiết, tiểu tử thú vị chiếm cứ giường cùng nữ nhân chàng, so với tiềm tàng tình địch Chu Hi còn đáng giận hơn!

Nội tâm ghen ghét liền lên men, chỉ cần chàng không phát tác Giang Nhã Phù sẽ không biết.

Trùng sinh tới nay, cùng chàng giao phong nàng minh bạch, Thòi Phái nếu cho cái cột liền bò lên, cho sắc mặt liền làm chức chủ nhuộm phùng. Lúc này muốn nàng cùng chàng hảo hảo là không thể, dù sao ai nghen khó chịu tự biết. Ban đêm nàng có tiểu Đầu nhất làm bạn, chàng có ai chứ?

Thời Phái tro mắt chờ tới ngày hội họp đi săn, trời còn tối chàng đến chính phòng gõ cửa, nhắc nhở nàng rời giường thu thập đi sớm.

Vừa vặn Giang Nhã Phù tỉnh ngủ, biết bên ngoài là chàng còn có ý hỏi “Ai ở bên ngoài đó?”

Không ai trả lời.

“Mộc Lưu Phi hả? Giờ còn sớm, ta muốn ngủ tiếp một lát.”

Lòng Thời Phái muốn nói, đại gia muốn cùng nàng đến cửa cung chờ ngự giá, hiện tại không còn sớm nữa.

Giang Nhã Phù thấy bên ngoài không động tĩnh, cho rằng chàng đi rồi liền mặc quần áo vào, trong chốc lát cửa lại vang lên, chẳng qua không phải gõ nữa mà là trực tiếp đẩy đi vào.

Thời Phái đã mặc chỉnh tề, tùy thời điểm có thể xuất phát.

Giang Nhã Phù đi cong khoe miệng chờ chàng mở miệng, nàng không tin hôm nay chàng có thể bảo trì không nói lời nào. Nữ nhân tuổi trẻ mới tỉnh ngủ có chút lười biếng, vài cọng tóc rơi xuống cằm tăng vẻ đẹp đầy gợi cảm mà ai đó không biết.

Thời Phái lặng lẽ nuốt lời muốn nói xuống, đưa tờ giấy trong tay giơ trước mắt Giang Nhã Phù.

Trong đó viết ‘động tác nhanh chút, hôm nay không thể đến trễ. Nhi tử có mẫu thân cùng Tôn mụ mụ trông, không cần phải lo lắng.’

Giang Nhã Phù muốn cười nhưng cổ chịu đựng, tiếp tục giả vờ cùng chàng.

Thời Phái đến mép giường, ôm tiểu Đầu nhất đã tỉnh bé ra cửa giao cho Tôn mụ mụ.

Vừa ra khỏi cửa, chàng như người chết đuối gặp được không khí mới mẻ, nhẹ nhàng vỗ mông tiểu Đầu nhất “Tiểu tử thú, ở nhà hảo hảo ngồi. Có người cùng đi, chuyện gì của lão tử đều cũng không thành.

Tiểu Đầu nhất nhếch môi muốn khóc, nghĩ gọi nương ra bị Thời Phái bít lại cái miệng nhỏ, hung tợn nhìn chăm chăm “Người không muốn lớn lên sao? Không sợ sau này ta tính sổ hả? Không muốn tiểu tức phụ kia nữa đúng không?”

Lúc này tiểu Đầu nhất không khóc, cặp mày chau lại phẫn nộ, hừ, lần này ông không dỗ tốt nương, sau này con trai đứng bên đồ thêm dầu cho biết thế nào là thâm hiểm.

Dàn xếp xong tiểu Đầu nhất, bên này Giang Nhã Phù cũng chuẩn bị xong, ngoài xa phu bọn họ không thể mang theo người khác, đến nơi, bọn xa phu ở phòng Tây Sơn dành cho hạ nhân, bọn họ có cung nữ và thái giám hầu hạ.

Hai người lên xe ngựa như cũ cũng không nói chuyện, rất nhiều lần Thời Phái muốn nói lại thôi, Giang Nhã Phù cũng vậy.

Rất nhanh đến cửa cung, ở đó đã có không ít người tới chờ rồi.

Giang Nhã Phù gặp không ít người quen, Trương Nhị cùng Trần Như Vân đều tới, rất xa còn thấy xe ngựa Diệp gia, có phải hay không Diệp Tri Tri cũng tới. Nàng còn thấy Chu Hi, hai người cũng không nói gì, chỉ gật đầu xem như cùng chào hỏi.

Giang Nhã Phù đang cùng hai tỷ muội nói chuyện, Tần La Y từ xa đi tới “Giang muội muội tới thật vừa vặn.”

Lời này tuy không quá khách khí, nhưng hợp giọng điệu của nàng, thực cũng không biết phải nói thế nào hay hơn.

“Bơi trong nhà hải tử khóc náo loạn một chút. Sao hôm nay quận chúa đi một mình vậy?”

Tần La Y ừ nhẹ trong mũi “Không phải còn các người sao? Sao chỉ mình ta được chứ?” Từ lần trước hành hung Diệp Tri Tri, nàng ta không bao giờ dám bước chân vào cửa vương phủ nữa.

Rốt cuộc mẫu phi từ miệng nha hoàn biết đã xảy ra chuyện gì, nàng cho rằng bà sẽ nóng giận, không nghĩ tới bà chỉ nói nàng hành sự quá lỗ mãng, cũng không trách phạt gì. Kêu nàng sau này cùng bọn Trần tiểu thư lui tới nhiều hơn, không thân thiết cùng Diệp Tri Tri nữa.

Trần Như Vân không khách khí “Nhưng người còn những người khác thân hơn cơ mà, ngoài Diệp Tri Tri, còn có Cửu công chúa cùng những người khác nữa?”

Lời này không biết chọc trúng chỗ nào của Tần La Y, nàng lập tức dựng lông “Vậy thì thế nào? Không chào đón bốn quận chúa sao? Ta mang theo điểm tâm độc môn của mẫu phi, lát sẽ chia cho các người nếm một ít.”

“Phốc, người nghĩ ta vì một ít điểm tâm đó hả?” Mắt Trần Như Vân tròn trắng.

Giang Nhã Phù hoà giải “Được rồi, đến lúc đó chúng ta cùng nhau chơi là được. Như Vân, nơi này có quá nhiều quý nhân, muội ít nói vài câu chút đi.”

Tần La Y đắc ý “Chính là, tiểu tâm đắc tội với ai, chết như thế nào cũng không biết.”

Bên này đấu vô miệng, cửa cung bỗng âm âm mở ra, Hoàng Thượng ngự giá tới, quan viên cùng gia quyến đồng thời quỳ bái thiên tử.

“Bình thân!”

Giang Nhã Phù đứng dậy, lơ đãng liếc mắt liền thấy Hứa Triễn Nhan đi phía sau xa xa cùng Hoàng Thượng. Nghĩ sao không thấy nàng ta, thì ra là cùng Hứa Quý Phi đi ra.

Mặt nàng đã hoàn toàn khôi phục, còn sáng đẹp hơn trước.

Vừa lúc Hứa Triễn Nhan cũng nhìn về phía nàng, ánh mắt hai người không tiếng động giao phong trong không khí. Xác thật lúc ấy đôi giải được Giang Nhã Phù cảm thấy áy náy, nhưng nàng cũng không thua thiệt gì Hứa Triễn Nhan. Cho nên nàng ta đối với nàng thế nào, nàng liền sẽ trả lại như vậy.

Ngoài Hoàng Thượng, những nhà tham gia cuộc đi săn lần này bối cảnh đều rắc rối phức tạp, đừng ai nghĩ giẫm đạp ai, như nàng ta có cô cô Quý Phi chống sau lưng ấy.

Bất quá mình thương dễ tránh ám tiễn khó phòng, mấy ngày nay đề ý, thủ cho bản thân một chút sẽ ổn thôi.

Đoàn người nối đuôi nhau xuất phát, không bao lâu liền đến Tây Sơn, dàn xếp xong cũng là giữa trưa. Hoàng Thượng muốn săn thú gấp không chờ nổi, mang theo đám nam nhân thượng võ cưỡi ngựa vào núi săn thú, nói muốn buổi tối ăn thịt nướng.

Lần này địa vị tối cao trong hậu cung Hứa Quý Phi tới và Cửu công chúa, nàng không phải con đẻ của Hứa Quý Phi, nhưng lại có quan hệ tốt cùng bà. Hứa Triễn Nhan cùng nàng quan hệ không tồi, càng thêm ương ngạnh kiêu ngạo, so phiên bản Tần La Y trước đây chỉ có hơn chứ không kém.

Nữ nhân ăn cơm trưa do Hứa Quý Phi chủ trì, các phu nhân, tiểu thư cùng nhau vào ngồi, mỗi người một vẻ đầy náo nhiệt.

Triều đình Đại Hạ dân phong tương đối thoáng, trải qua mấy thế hệ hoàng gia ảnh hưởng không ít, cơm trưa ăn được phân nửa, Hứa Quý Phi đem đề tài từ săn bắn, trang sức chuyển tới thế hệ thanh niên tài tuấn trẻ.

“Năm nay đậu tam giáp, trong đó có hai vị vẫn chưa thành thân. Trong đó trạng Nguyên Chu Hi là nhân tài nhất đẳng, nếu không phải thập nhị công chúa của bốn cung còn nhỏ, thật đúng muốn hắt hủi con rể rồi.” Hứa Quý Phi cười cười, dùng khăn lụa lau khóe miệng.

Nữ nhân ngồi ở đây đều là nhân tinh, lời này nghe ra có chút không tầm thường, nương nương làm trò như vậy, đến tột cùng là Chu đại nhân muốn làm gì? Mọi người khẳng định đây chỉ mới nói một nửa, vẫn còn chưa xong đâu.

Quả nhiên liền nghe bà nói tiếp “Nghe nói Thôi Thiếu phu nhân là sư muội Chu đại nhân? Nghe nói các người là cùng nhau lớn lên, xem như trai tài gái sắc, thật làm lòng người thổn thức.” Cũng không nói rõ rốt cuộc là thổn thức cái gì.

Giang Nhã Phù tươi cười, dưới da mặt lại cương muốn rớt ra, thì ra chiều sớm ở chỗ này. Vì thế diện chuyện giải được Hứa Triễn Nhan lúc trước giờ công kích nàng.

“Hỏi Quý Phi nương nương, Chu Hi là sư huynh Nhã Phù, chẳng khác nào ca ca của thần nữ.”

Hứa Quý Phi lắc đầu, ý vị thâm lường nói “Là như vậy sao? Hoàng Thượng gần đây thích nhất xem loại sách phong cảnh địa lý, sai người đi khắp nơi thu thập, nghe nói có một quyển tựa là 《Cửu Châu vật lời nói》nhưng tìm hoài không ra. Thực vừa khéo, hôm qua được nghe nói là bị Chu đại nhân mua, đặc biệt đưa cho Thôi Thiếu phu nhân, các người thật đúng là sư huynh muội tốt, làm người người hâm mộ a ~”

Hay cho hai từ đặc biệt, hảo cho người người hâm mộ. Giang Nhã Phù gian nan duy trì tươi cười, chỉ có một người biết quyển sách kia ở trong tay nàng, đó là Diệp Tri Tri! Còn tưởng nàng dừng lại, thì ra còn làm việc mờ ám này sau lưng nàng.

Tần La Y nhìn về phía Diệp Tri Tri, hận không thể liếc nàng thêm vài cái, nàng sao có thể xấu như vậy? Chuyện quyển sách kia ở trong tay Giang Nhã Phù, bản thân mình giữ kín như bưng, chỉ có thể là Diệp Tri Tri nói cho Hứa Triễn Nhan, Hứa Triễn Nhan lại nói cho Hứa Quý Phi.

Phi! Nàng thật hối hận không sớm thấy rõ gương mặt thật bỉu muội này. Tần La Y tự nhận mình không phải người tốt, có làm xấu cũng quang minh lỗi lạc, cũng không làm hại người như vậy. Lúc này đem chuyện đó nói ra, chẳng khác nào đặt Giang Nhã Phù nướng trên lửa! Chu Hi chương mắt nàng liền đỏ giận lên Giang Nhã Phù sẽ tốt sao? Tại sao muốn lấy người khác làm mình hả giận như thế chứ?

Trần Như Vân tới gần thấp giọng nói với nàng “Khẳng định việc này do Diệp Tri Tri làm? Xem ra vẫn là ta thu thập nàng ta còn nhẹ. Lúc này chúng ta phải cẩn thận, ta có dự cảm nàng ta sẽ không muốn yên. Thật là đáng giận, chúng ta cùng liên thủ thấy thế nào?”

Tần La Y không chút do dự, hai người lặng lẽ nắm ống tay áo “Được, cùng lên thủ.”

Nhiều năm kinh nghiệm mệnh phụ, Giang Nhã Phù lắm nguy không sợ, không giống tiểu tước phụ tuổi trẻ tự loạn trận tuyến đầu trước mặt nhiều người.

“Tin tức Quý Phi nương nương thật linh thông, chuyện trong nhà thần tử có mấy quyển sách đều biết, thần phụ thực sự sợ hãi.”

Nói là sợ hãi, nhưng trên mặt Giang Nhã Phù nào có nửa điểm sợ hãi chứ? Chỉ một công chúa vị thành niên, một Quý Phi so với trấn thủ sa trường quốc công gia cần sao.

Quả nhiên, Hứa Quý Phi nghe xong lời này gương mặt cứng đờ, mắt lộ hàn quang. Hoàng Thượng bảo thủ, ghét nhất nữ nhân hậu cung duỗi tay quá dài, lời này nếu truyền tới tai Hoàng Thượng khẳng định ngài nghĩ ngợi nhiều. Thật vất vả cướp được cơ hội xuất cung cùng, tuyệt không thể để nhân vật nhỏ miệng lưỡi này làm Hoàng Thượng không vui.

Cặp mày Hứa Triền Nhan hơi chau lại, nàng không biết miệng lưỡi Giang Nhã Phù từ khi nào sắc bén như vậy, chỉ một câu liền đem toàn bộ lửa đốt trả lại cho Quý Phi.

Nhưng Giang Nhã Phù còn nói chưa xong, thậm chí không cho Hứa Quý Phi thời gian hoà giải, “Quyển 《 Cửu Châu vật lời nói 》 kỳ thật không còn ở chỗ thần phụ nữa rồi, đã sớm trả lại phụ thân ở Giang gia. Để thần phụ bảo người về truyền lời, nói phụ thân đặc biệt đem sách đến Tây Sơn tặng cho Hoàng Thượng.”

Nửa câu nàng cũng không nhắc đến Chu Hi, mà là phụ thân Giang Sóng Thiên, là phu tử của Hoàng Thượng được mười năm, cùng tiên hoàng nữa là thầy nữa là thần tử. Vậy Hứa Quý Phi có mấy gương mặt dám trước Hoàng Thượng làm bạn bè, lại bảo hoàng đế gọi thầy tự mình đưa sách đến sao? Không nói Hoàng Thượng phản ứng thế nào, miệng lưỡi người đời đủ dìm chết bà ta.

Nàng này còn tính không chừa lối thoát cho Hứa Quý Phi, nếu tìm Hoàng Thượng xác minh một chút, rốt cuộc có phải hay không thật sự muốn xem quyển sách kia, khả năng bà ta chẳng có trái ngon để ăn!

Hứa Quý Phi tuy không có hoàng tử, nhưng ý vào dung mạo kiều mị được lòng thánh tâm, đến vài mẫu phi sinh được hoàng tử còn phải cho nàng vài phần thể diện, không nghĩ tới hôm nay sửa trị người không thành, đụng phải một cái đinh ương ngạch.

Ngực phập phồng vài cái, bà bật cười “Bốn cung cũng thật là, không lo ăn cơm còn nói mấy chuyện sách vở linh tinh? Yêu thích nhất của hoàng Thượng là săn thú, không bằng chờ về kinh thành, bốn cung lại phải mấy cung nữ đi Giang gia mượn hay hơn.”

Lúc này Quý Phi nương nương nói chuyện khách khí hơn nhiều. Giang Nhã Phù thu lại tâm tình trịnh trọng hành lễ “Quý Phi nương nương chiếu cố thân phụ tuổi già, thần phụ tạ ơn.”

Trận này phong ba giờ cao, lại gặt gao bị đè xuống, lúc này không ai dám nháo gì nữa, an tĩnh dùng cơm, ai có tâm tư cũng chỉ để trong bụng, chờ về phòng lại nói sau.

Hứa Triền Nhan không có tươi cười, không biết trong lòng suy nghĩ gì, Cửu công chúa thấy vậy nói “Gấp cái gì? Cơ hội còn nhiều lắm, nghĩ mấy biện pháp làm nàng ta khó chịu còn không đơn giản sao?”

Diệp Tri Tri chỉ ăn cơm một ít, thấy Hứa Quý Phi đứng dậy rời đi, nàng cũng theo mẫu thân hạ bàn.

Dọc đường đi nàng đều thất thần, đúng vậy, Giang Nhã Phù có công công cùng phụ thân chống lưng, có phu quân được nhiều người hâm mộ, còn có Chu Hi ái mộ. Hứa Triền Nhan có Quý Phi yêu thương, có rất nhiều người theo đuổi, có thanh danh tài nữ mỹ nữ. Ngay cả Tần La Y ngu xuẩn kia còn dám đánh nàng nữa...

Dựa vào cái gì? Mọi người đều là thiên kim quý nữ, dựa vào cái gì các nàng so với mình tốt hơn? Dựa vào cái gì các nàng muốn là có thể? Mà mình muốn, hao tổn tâm cơ mà không được?

Tâm tư Giang Nhã Phù đậm nhiên, cái gì cũng không cầu, vận may đều chủ động tìm tới nàng. Hứa Triền Nhan mộng tưởng rộng lớn, có lẽ người khác nhìn không ra nhưng nàng minh bạch, Hứa Triền Nhan ý ở trong cung, nàng nhìn trúng chính là hậu vị, vì cái mộng tưởng này, có vô số trợ lực giúp nàng.

Mà Diệp Tri Tri thì ở đâu? Nàng chỉ muốn một Chu Hi mà thôi, mặc dù chàng không phải Trạng Nguyên, mặc dù vĩnh viễn là một thư sinh chẳng làm nên trò trống gì, nàng cũng nguyện ý! Nguyện vọng đơn giản hèn mọn như vậy lại không cách nào thực hiện được...

Hoàng Thượng cùng tướng sỹ vào núi săn thú, mãi đến buổi chiều mới trở về, lần này ngoài Hoàng Thượng, người trẻ tuổi rút thăm đầu tiên là Tam hoàng tử, Hoàng Thượng cao hứng thưởng ngài ấy ngàn lượng hoàng kim.

Mà Thời Phái chỉ được tầm trung.

Các cung nhân xử lý phân loại thịt, chuẩn bị lửa trại, sao cho vừa tới đến khai yến, nướng thịt ngoài trời.

Thoạt nhìn yến hội hoà thuận vui vẻ, ít nhất mặt ngoài là vậy, Hoàng Thượng hứng thú giờ cao ly, cùng các nam nhân uống không ít rượu.

Mấy ngày nay bởi vì trong lòng Thời Phái buồn bức, say rất lợi hại, được hai thái giám đỡ trở về.

Vừa vào cửa liền ngã xuống giường, trong miệng lẩm bẩm cái gì Giang Nhã Phù nhất thời nghe không rõ.

Tự mình hầu hạ con ma men, cởi giày vớ cho chàng, lại vắt một cái khăn ướt ngồi bên cạnh lau mặt chàng nữa.

Khăn đụng tới mặt, tựa hồ bị cái gì ẩm áp làm cho trán kinh, chàng nắm cổ tay nàng mà mắt vẫn nhắm tịt, trong miệng gọi từng tiếng rõ ràng “Tiểu Bảo ~ Tiểu Bảo ~ Tiểu Bảo ~ ta không tức giận, nàng nói chuyện cùng ta đi Tiểu Bảo ~”

Giang Nhã Phù lặng người sững sờ, lúc sau mỉm cười, dùng sức lau mặt cho chàng, bên tai thầm thì “Đồ ngốc, thế nào lúc này nói chuyện cùng ta?”

Thời Phái mở to mắt, như là xác nhận người nói chuyện cùng mình thật là nàng, sau đó mới yên tâm lần thứ hai nhắm mắt lại, như là đã ngủ.

Bỗng chàng hét lớn một tiếng “Tiểu Bảo! Họ Chu khôn khiếp, hấn dám gọi nàng như vậy sao? Lão tử muốn đập vỡ ngọc bội của hấn!”

Giang Nhã Phù vô ngữ, gian nan đem áo ngoài cởi ra, dùng sức đẩy chàng vào giường, đắp chăn, chuẩn bị nước ấm để ban đêm khát chàng có nước uống, nằm bên cạnh nhìn chàng một hồi lâu.

Tức giận từ đáy lòng bay biến, tâm chợt mềm mại, vươn một ngón tay bịt mũi chàng, trong lúc ngủ mơ Thời Phái hô hấp khó khăn, đành giương miệng thờ dốc chẳng khác nào con cá.

“Thật là đại ngốc.”

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mai Liền Hòa Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Chàng không chút do dự lựa chọn

Cả ngày hôm qua Hoàng Thượng quá nhiệt tình, hôm nay quyết định nghỉ một ngày, ở trong phòng nghị sự cùng các lão thần, những người trẻ tuổi được tự do vui chơi.

Các nữ nhân chia ra tốp năm tốp ba uống trà, nói chuyện phiếm hoặc đi ra ngoài hái hoa.

Trần Như Vân và Tàn La Y đều là kiểu người không thích ngồi yên, lôi kéo Giang Nhã Phù cùng Trương Nhị lên núi chơi, khó có được chuyến đi xa một lần, cả ngày ở trong phòng thật quá cuồng chân và mệt mỏi.

Bất đắc dĩ Giang Nhã Phù gật đầu đồng ý, chỉ là vừa ra cửa cả người liền ngây ngẩn, Hứa Triền Nhan đứng bên ngoài cười ẩm áp nhìn nàng.

“Thiếu phu nhân, ta muốn cùng ngươi tâm sự một chút, có thể vui lòng bồi cùng ta không?”

Theo bản năng Trần Như Vân kéo Giang Nhã Phù “Biểu tâu đừng đi, các nàng có lời gì hay mà nói chứ?”

Giang Nhã Phù vỗ vỗ tay nàng, muốn nàng an tâm “Yên tâm đi, ở nơi này nàng ta cũng chẳng có được lợi ích gì.”

“Mọi người đi chơi trước, nói chuyện xong ta đi sẽ tìm cùng hội họp.”

Nàng có thể đối với Hứa Triền Nhan xem như không thấy, không cần thiết phải cho lý do, nhưng thâm tâm đối với loại người này nàng có chút tò mò. Nàng chưa bao giờ chân chính đem tình địch này để vào mắt, nhưng đối phương càng lúc càng khiến nàng phải lưu tâm.

“Nếu Hứa đại tiểu thư đã mời, ta đành cùng phụng bồi thôi.”

Hứa Triền Nhan cười tươi sáng “Thiếu phu nhân chịu cho ta vài phần thể diện thật vinh hạnh, ta sợ ngươi không chịu đấy, ngày hôm qua cô mẫu vì ta đối với ngươi có chút thất lễ, ta hướng ngươi xin lỗi.”

Hai người cùng đi đến một sơn đạo, Giang Nhã Phù trả lời “Chuyện ngày hôm qua ta quên rồi, lại nói thân phận Quý Phi nương nương cao quý, nói vậy cũng không có thất lễ gì.”

“Thiếu phu nhân độ lượng rộng rãi khiến ta càng hổ thẹn, nghe nói cách đây không lâu vừa sinh cho Thời phủ quý tử, ta chưa có cơ hội chúc mừng muội muội đâu.”

“Hiện tại không phải Hứa tiểu thư đã nói chúc mừng rồi sao?”

Hứa Triền Nhan cùng nàng nói chuyện nhà, Giang Nhã Phù cũng không nóng nảy, sớm muộn gì nàng ta cũng chuyển đề tài cần nói mà thôi.

Hai người bình thân bước đi về trước, chỉ là đường núi uốn lượn, qua một ngã quẹo liền không thấy cảnh trí nào phía sau.

Nắng sớm dịu dàng, gió núi mát mẻ sảng thật khoái lòng người. Hai người đi trong chốc lát, nói chút chuyện linh tinh, đến khi Hứa Triễn Nhan muốn đứng yên mới nói đến vấn đề chính “Ta đơn độc cùng người nói chuyện kỳ thật có một chuyện muốn nói, hy vọng người nghe xong không nghĩ nhiều.”

Phàm ai nghe xong lời này, cơ bản đều sẽ nhiều suy nghĩ, Giang Nhã Phù muốn xem, đến tột cùng nàng sẽ làm gì khiến mình khó chịu.

“Hứa tiểu thư cứ nói đừng ngại.”

Hứa Triễn Nhan nhìn về phía núi xa mê mang, như là hồi ức về cái gì đó “Người có biết người trong lòng Thôi Phái là ai không?”

Giang Nhã Phù âm thầm cười nhạo “Thỉnh Hứa tiểu thư giúp ta giải thích nghi hoặc.”

“Người cảm giác không sai, bên ngoài đồn đãi cũng không sai, Thôi Phái là thích ta, có lẽ hiện tại vẫn chưa quên được ta, nên mới vất vả tìm thuốc giải cho ta. Nhưng chung quy ta cùng chàng là không có khả năng, là ta cô phụ một mảnh thiết tình của chàng.”

Giang Nhã Phù hừ khẽ một tiếng “Hứa tiểu thư, lời này không nên nói với ta nhỉ?”

Hứa Triễn Nhan cười tự giễu, nhìn về phía nàng “Ta nói chuyện này cho người không phải muốn người khó chịu mà là ta có chuyện cầu. Thôi Phái đã thành thân sinh con, mà ta còn là khuê nữ, ta không muốn vì chuyện quá khứ ảnh hưởng đến tương lai mình, không hy vọng vì chuyện cũ này tạo ra bất cứ phong ba gì. Ta không sợ người chê cười, ta và Thôi Phái có vài lần qua lại thư từ, thảo luận chút thơ ca từ phú, những thư từ đó còn lưu chỗ chàng. Thỉnh cầu người giúp ta nói với chàng, đem những thứ đó hủy hết đi.”

Nếu là buổi sáng mấy ngày trước nghe đến lời này, Giang Nhã Phù không dám bảo đảm mình sẽ không tức giận, nhưng giờ phút này xem nàng làm bộ làm tịch mà thương, cảm thấy vừa buồn cười lại có chút đáng thương, rõ ràng bản thân đủ ưu tú, lại còn muốn sự hâm mộ từ một nam nhân khác.

“À, người nói mấy phong thư từ kia sao? Đã sớm xé rồi.”

“Xé... Xé?” Hứa Triễn Nhan kinh ngạc, nghĩ chuyện này sẽ bị che giấu, sao Giang Nhã Phù biết mấy phong thư kia? Chẳng lẽ Thôi Phái chủ động nói cho nàng biết? Rốt cuộc là ai xé nàng mới tin?

“Đúng vậy, ngay trước mặt ta Thôi Phái tự xé đi. Chàng nói, giờ xem lại những thứ đó cảm thấy hốt hoảng nên xé, ta ngăn không kịp, xé xong chàng ném hết vào sọt rác rồi. Hứa tiểu thư yên tâm, không cần lại đem việc này để trong lòng. Có nhiều chuyện, có lẽ một người cảm thấy đó là chuyện lớn lao mà một người khác, xoay người liền quên hết, huống chi là mấy mảnh giấy mong manh kia.”

Hứa Triễn Nhan ngốc lăng nhìn nàng, cảm xúc thay đổi liên tục, chàng vậy mà đem tất cả thứ ấy xé đi sao? Chàng thích mình, chính mình thấy rõ, vậy mà có thể đem toàn bộ xé hết? Là vì lấy lòng Giang Nhã Phù sao?

Nàng hít một hơi thật sâu “Giang Nhã Phù, người có thích Thôi Phái không?”

“Hắn là phu quân của ta, phụ thân hài tử ta, đương nhiên ta thích rồi. Còn người, Hứa Triễn Nhan? Người đối với chàng thế nào? Ta đoán có lẽ là có, chỉ sợ không bằng chút ngón út thôi nhỉ?”

Tây Sơn là khu vực săn bắn của hoàng gia được xây dựng rất nhiều năm, đồ dùng phương tiện đều đầy đủ, ngay cả sơn đạo cũng được tu bổ qua, rộng hẹp, phương hướng không đồng nhất.

Không có mấy lão già bên cạnh, người trẻ tuổi thoải mái tự do, thế tử Tĩnh Bắc Hầu phát động đua ngựa, mọi người tích cực hưởng ứng.

Mỗi lần nói đến đua ngựa, mọi người luôn đến một nơi thi đấu. Lần này Tam hoàng tử bên cạnh Cửu công chúa lại đưa ra ý kiến khác.

“Vẫn cứ chạy theo con đường cũ không thấy chán sao? Hay là lần này đổi chạy con đường khác mọi người thấy thế nào? Chạy con đường phía bắc kia thì sao? Con đường kia xem như bằng phẳng chỉ là hơi hẹp một chút, một bên là núi, một bên dốc thoải sẽ không nhiều nguy hiểm.”

Mọi người cho rằng đề nghị này đầy mới mẻ, Nhị hoàng tử cùng Tam hoàng tử sau khi suy nghĩ cũng đồng ý.

Mọi chuyện Thôi Phái có thể làm bộ không am hiểu, nhưng thuật cưỡi ngựa lại không thể nguy trang, từ mấy năm trước chàng bắt đầu đua ngựa liền thắng mấy lần, xứng đáng tầm chức cao thủ.

Chàng cũng không có ý kiến gì, kỳ thật lỗi tại này nghe bọn họ nói chuyện, trong đầu lại nghĩ đến tối hôm qua. Hôm qua chỉ là bị say, không phải là chết, bởi vậy những chuyện mình làm sau khi tỉnh vẫn mơ hồ chút ấn tượng.

Giống như có hồ ngôn loạn ngữ với nàng, giống như gọi nàng...

May mắn không có tiểu Đầu nhất bên cạnh, bằng không chàng chẳng còn mặt mũi nào? Cho nên sáng sớm thừa dịp Giang Nhã Phù còn ngủ, nhẹ nhàng nhanh chân chạy đi, nếu gặp bị nhắc tới liền cứ giả hồ đồ, làm bộ cái gì mình cũng không nhớ rõ là được chứ gì?

Theo hiệu lệnh Cửu công chúa phát động, Thôi Phái nhảy lên lưng ngựa, một khi bắt đầu thi đấu, chàng tự động đem mọi suy nghĩ phức tạp bỏ sau đầu, ý thức dường như cùng ngựa yêu hợp thành nhất thể, dừng hướng vô đích, trong mắt trong lòng chỉ có mục tiêu phía trước.

Một câu Giang Nhã Phù vạch trần lời nói dối trá của Hứa Triễn Nhan, người hỏi nương tử người ta có thích hay không thích phu quân mình, người có tư cách gì hỏi? Người thích chàng sao? Người thiết tình đối với chàng sao?

Rốt cuộc không được như ý, sắc mặt Hứa Triễn Nhan khó coi dị thường.

Giang Nhã Phù không nghĩ cho nàng mặt mũi “Người có thiết tình hay không ta không quan tâm, Thời Phái là nam nhân của ta, là người của ta, có lẽ trước kia trong lòng chàng có hình bóng người, từ khi có ta vị trí ấy không còn nữa. Nồi nào xúng bếp ấy, đã là một đôi rồi, dù bên cạnh là cái bếp đẹp nhất trong thiên hạ cũng không có khả năng!”

Giang Nhã Phù thường thức bộ dáng đáng thương, trong sạch đan xen run nhè nhẹ của nàng, đáy lòng dâng lên một cỗ tức giận, tất cả đều sẽ tính trên đầu Thời Phái hết.

Chờ xem, người làm thế nào cho ta khó coi? Thật là có mắt như mù, cô nương tốt như vậy lại không thích, cỗ tình coi trọng kẻ đứng núi này trông núi nọ, ghê tởm chính mình lại ghê tởm nữ nhân người khác!

“Người... Người như thế nào có thể... Như thế nào có thể nói ta như vậy? Ta thật sự không có ý gì khác! Ta chỉ là quan tâm chàng, chỉ là muốn hỏi một chút chuyện mà thôi, ta không có ý gì khác!”

“Điều người muốn nói đã xong rồi đúng không? Không có việc gì ta đi về trước, nơi này gió lớn...”

Giang Nhã Phù vừa dứt lời, chợt nghe tiếng tuấn mã từ xa hí tới, không kịp buồn bực liền thấy một con tuấn mã chạy như bay lại, cười trên đó là một vị đẹp tựa tiên nhân, nhưng mà tất cả không quan trọng, quan trọng chính là vó ngựa kia lập tức giẫm nát các nàng!

Theo bản năng nàng muốn trốn, như là Hứa Triễn Nhan cố tình dẫn nàng đến chỗ này, một bên là núi, một bên là sườn núi, thêm tiếng gió rít gào và con đường quá hẹp, vừa đủ đôi ngựa cùng song hành mà thôi. Với tốc độ phi xé gió như vậy, chỉ có thể lập tức lăn xuống triền núi mới tránh được thôi.

“Tránh ra!” Giang Nhã Phù lập tức kinh sợ cùng Thời Phái hô to, nhưng Hứa Triễn Nhan như là điên cuồng, nháy mắt chặn đường đi, không cho nàng lăn xuống triền núi.

Vừa nói chuyện cùng Giang Nhã Phù, bị những lời nói của nàng như kim đâm vào lòng, một chữ nàng cũng không tin! Thời Phái sẽ không quên mình, nàng là nữ nhân chàng thích nhất, không chiếm được người trân quý nhất, sao chàng có thể dễ dàng quên được chứ?

Không bằng ở đây cho chàng lựa chọn chuyện ngoài ý muốn, ban đầu vẫn còn do dự nên hay không nên, hiện tại đầu đang bị nóng, nàng liền muốn thực hiện ý nghĩ này thôi.

Thời Phái dẫn đầu, bỏ lại mọi người ở phía sau, chuyên tâm dọc theo đường núi phía trước chạy, nhưng đến chỗ kia dọa chàng hồn phi phách tán, nàng không háo hảo ngốc ở địa doanh chạy tới nơi này làm gì?

“Mau tránh ra!”

Nói thì chậm mà chuyện xảy ra thì nhanh, hết thấy phát sinh chỉ trong nháy mắt, mặc dù trình độ thuần mã chàng cao siêu, thật khó với khoảng cách gần như vậy không chế được con ngựa, không đá thương người là may mắn rồi.

Giang Nhã Phù tro mắt nhìn người quen thuộc kia cười ngựa lao tới, nàng cùng Hứa Triễn Nhan chỉ có một người tồn mạng, nếu hôm nay nàng chết như vậy dưới vó ngựa Thời Phái, ông trời thật là quá oan uổng! Nàng có biến thành quỷ cũng không bỏ qua cho họ Hứa!

Trong lúc nàng kinh sợ, Thời Phái cười tuấn mã nhanh chớp hướng đến chỗ nàng, trong một cái chớp mắt đột nhiên cúi xuống, cơ hồ cả người cùng ngựa song song, cực kỳ mạo hiểm!

Giữa chút khe hở nhỏ, chàng vươn cánh tay dài ôm eo Giang Nhã Phù, dùng lực đem người cuốn vào trong ngực mình, không hề tạm dừng, con ngựa như cũ chạy băng băng lướt gió, thậm chí đuôi ngựa phất trùng trên người Hứa Triễn Nhan.

Sau đó từ xa lại đây mấy người, cầm đầu là Tam hoàng tử, thấy Hứa Triễn Nhan đứng ở ven đường, hoảng sợ quát to một tiếng “Tránh ra!” liền đuổi sát sau Thời Phái.

Hứa Triễn Nhan theo bản năng đi sang trạm bên, vài con khoái mã trước mắt gào thét chạy qua, lập tức đều chỉ kinh ngạc vì sao trên đường nhìn thấy Hứa đại tiểu thư có chút thất hồn lạc phách, nhưng không mấy người đem khúc nhạc đệm này để trong lòng.

Chờ nhóm người ấy đi qua, tiếp đến là hai công tử thế gia hơi thấp, không nhanh không chậm thấy mỹ nhân ngày thường cao cao tự đại lúc này thực tội, cùng xuống ngựa lại ân cần hỏi “Hứa tiểu thư, cô nương sao ở chỗ này? Có phải bị thương ở chân không? Chúng ta đưa cô nương đi? Nơi này quá nguy hiểm.”

Hứa Triễn Nhan nhìn bụi mù mịt phía xa, đưa hai tay che mặt, quay người khóc lên.

Một chuyến vừa rồi quá sức dọa tâm Giang Nhã Phù, sau được Thời Phái bế lên, đặt ngồi trên lưng ngựa, thành thật ở trong lòng ngực, gấu gao ôm eo chàng. Lúc này cảm thấy chỉ có trong lòng ngực chàng mới là nơi chốn mưa che gió cho mình.

Mặc kệ chàng thúc ngựa đi nơi nào, nàng sẽ không buông tay, chàng không buông bỏ mình, cũng không vì người khác từ bỏ mình, càng không để nàng tùy ý rơi xuống dưới chân núi. . .

Thời Phái cảm thấy nàng sau lưng vẫn còn sợ, chàng cũng thế có kém gì nàng? Vừa rồi gặp cái tình huống ấy, nếu không phải trình độ chàng đủ tốt, khả năng đem nàng cùng Hứa Triền Nhan đều đã thương, thậm chí đụng ngã xuống triền núi.

Ngựa phi trong chốc lát dần dần chậm lại tốc độ, Thời Phái cũng không còn tâm tư thi đấu, vừa rồi thiếu chút nữa dọa tận trái tim mình, ai yêu ai sẽ biết ngay thôi.

Chàng mang theo Giang Nhã Phù rẽ vào đường nhỏ khác, đến nơi không có người ngoài mới đem nàng ôm xuống.

Đứng xuống đất lần nữa cảm giác có chút không chân thật, ngực Giang Nhã Phù phập phồng, tóc mai bị gió thổi tán loạn.

Rốt cuộc Thời Phái ức chế không được lửa giận trong lòng, mắng to “Nàng có điên rồi phải không? Không có việc gì đứng giữa đường làm gì? Nếu không phải ta là người đi đầu, nàng đã bị ngựa đá chết có biết hay không?”

Chàng dường như xem nhẹ tồn tại Hứa Triền Nhan hoàn toàn, hiện tại chỉ nghĩ mắng chửi người, vừa rồi trong nháy mắt kia làm chàng ý thức được, có chút thứ có được không dễ dàng, mà mất đi chỉ trong nháy mắt.

Rống xong Thời Phái phát hiện ngoài ý muốn, Giang Nhã Phù như thế nào không ra tiếng? Không phải mồm miệng dẻo nhất sao?

“Này! Bị dọa choáng váng rồi sao?”

Chàng thử hỏi, đột nhiên ngực bị một cổ mạnh mẽ đánh tới, Giang Nhã Phù ôm eo, đem mặt chôn ở vạt áo chàng, nước mắt cứ thế rơi xuống, một chữ cũng nói không nên lời.

Nàng không cần nghĩ gì, chỉ muốn ôm chàng, nàng không thể xảy ra chuyện, nàng mới sinh tiểu Đầu nhất không lâu, vừa rồi đúng là cơ hội nghìn cân treo sợi tóc làm nàng sợ hãi.

Cứ nghĩ Hứa Triền Nhan chỉ muốn nàng khó chịu một chút, nghĩ sẽ tìm chàng tính sổ, hiện tại cái gì đều không muốn truy cứu, toàn bộ biến mất vô tung vô ảnh.

Vì một khắc kia nàng thấy rõ, trong mắt chàng chỉ có chính mình, không có Hứa Triền Nhan, lúc đó mình lo lắng hoàn toàn là dư thừa.

Thời Phái bị nàng đột nhiên ôm lấy, cả người cứng đờ, cả người tiện đà thả lỏng, vòng tay sau lưng ôm nàng. Cảm giác trước ngực bị ướt bắt đầu dần dần, chàng ôn nhu nói “Biết sợ rồi? Xem nàng về sau còn dám hay không dám?”

Chàng lấy khăn ra lau nước mắt, nước mũi cho nàng.

Nàng vẫn luôn ôm chàng như vậy qua một thời gian rất lâu mới bình tĩnh lại.

Thời Phái cảm giác cả người nàng mềm oặt, đỡ bả vai nhìn bộ dáng nàng, lúc này Giang Nhã Phù trong mắt chàng, hốc mắt, chóp mũi, cái miệng đều ửng đỏ, tựa quả đào lớn mới hái xuống.

Chàng mắng yêu “Ngu ngốc, không khóc nữa, tiểu Đầu nhất mà thấy bộ dạng này của nàng khẳng định là cười chết mất.”

Giang Nhã Phù lẩm bẩm thanh âm, câu đầu tiên nói sau khi bị dọa sợ “Nó còn nhỏ như vậy sao mà cười ta được?”

Rốt cuộc Thời Phái lộ ra ý cười, không cùng nàng tiếp tục thảo luận chuyện này, hiện tại chàng có chủ ý muốn làm lúc này.

Bỗng kéo tay nàng, hướng dọc đường nhỏ đi lên, là con đường thợ săn thú núi thường đi “Vừa lúc ta mang nàng đi tới địa phương này.”

“Đi chỗ nào?”

“Tới rồi nàng liền biết đến, khẳng định nàng sẽ thích nơi đó.”

“Vậy ngựa của chàng làm sao bây giờ?”

“Yên tâm đi, ném cũng không được, trong núi này không có mãnh thú.”

“Chàng chịu cùng ta nói chuyện rồi sao?”

“Là do nàng không chịu cùng ta nói chuyện.”

“Rõ ràng là do chàng không chịu cùng ta nói chuyện trước!”

“... ”

Tác giả có lời muốn nói: Muội muội tới trong nhà, riu rít riu rít riu rít, a ta đầu!

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mai Liền Hòa Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Bối nàng là nương của hài tử chàng

Giang Nhã Phù theo Thời Phái đi con đường nhỏ đầy quanh co hướng lên trên đỉnh núi, đi được hồi lâu, nàng cho rằng đỉnh núi không có điểm dừng thì cảnh tượng rộng mở ra trước mắt.

Ngõ trên đỉnh núi chỉ là rừng cây xanh thoi, không ngờ cảnh đẹp đầy mộng ảo thế này, trên đỉnh núi lại có một bờ ao xanh biếc xung quanh tĩnh lặng thích hợp để nghỉ dưỡng, lúc này thời tiết rất tốt, nước ao trong veo có thể thấy rõ tận dưới đáy và đàn cá bơi lội trong đó.

Thời Phái kiêu ngạo “Đẹp không? Chỗ này trước kia ta ngẫu nhiên phát hiện. Rất ít người biết nơi này, cách đây không xa có một hồ Thiên Trì so với cái này còn lớn hơn nhiều. Hành cung của Hoàng Thượng cùng các phi tần bên kia đến nghỉ dưỡng, nếu muốn thanh tĩnh thì không đâu bằng nơi này.”

Núi non mộng ảo, vừa yên tĩnh vừa có thể nghe tiếng côn trùng kêu vang, buồn bực cùng sợ hãi trong lòng lúc này đã vơi đi phân nửa. Nàng cười khanh khách nhìn chàng “Đẹp! Thật là đẹp! Vì đến được nơi này, đi một chuyến cũng đáng.”

Thời Phái kéo tay nàng đến bên cạnh ao, chọn một phiến đá cùng ngồi xuống, xem tâm tình nàng khá hơn nhiều rồi, liền hỏi “Vừa rồi rốt cuộc chuyện là thế nào? Sao nàng và Hứa Triển Nhan cùng đứng ở giữa đường vậy?”

Nhắc tới chuyện này thần sắc Giang Nhã Phù ảm xuống, phồng má lên hỏi chàng “Nếu ta nói là ta cố ý thiết kế, muốn nhìn xem thời khắc nguy cấp rốt cuộc chàng cứu ai, chàng có tin không?”

Thời Phái bất đắc dĩ lắc đầu “Ta không tin.”

“Vì sao không tin?”

“Bởi vì nàng sợ chết.”

Giang Nhã Phù giả vờ tức giận, đấm một quyền vào ngực chàng “Thà chàng không nói thì hơn, vẫn là người viết mấy tờ giấy kia đáng yêu hơn.”

Thời Phái cầm bàn tay nhỏ của nàng cau mày “Xem ra vừa rồi là nàng nói mát, nàng ta sao lại làm như vậy? Ai, kiếp trước ta cho rằng nàng bị vận mệnh trêu đùa mới biến thành bộ dáng ấy, xem ra là ta nghĩ sai rồi, thật ra sự điên cuồng ấy đã ăn sâu trong xương tủy.”

Giang Nhã Phù hừ lạnh một tiếng “Vây là chàng đã nhìn thấu rồi, sao trước kia lại không nhìn ra được nhỉ? Vừa rồi chàng không thấy bộ dạng thương tâm muốn chết của Hứa đại mỹ nhân khi chàng cứu ta đâu, sợ bấy giờ người ta rất là hận chàng đó.”

“Ha hã ~” Thời Phái xoa xoa tay nhỏ nàng “Nàng ta thích cũng được, hận cũng không sao, đối với ta không có quan hệ gì. Nàng ta đem nàng đến nơi nguy hiểm đó, ta không rút dao xử lý nàng ta là khai ân lắm rồi.”

Trong lòng Giang Nhã Phù bủn rủn, cứ nghĩ nghe được câu gì hay ho “Cái gì vì ta?”

Thời Phái ngốc lảng, chưa bao giờ nghĩ tới một loại khác lựa chọn, cứu nàng là chuyện đương nhiên rồi.

“Bởi vì nàng là nương của tiểu Đầu nhất.”

Giang Nhã Phù đen mặt rút tay về, xoay lưng về phía chàng xoa ngón tay “Bởi vì điều này sao? Nhiều nữ nhân có thể sinh hài tử cho chàng mà! Ta được xem là người thế nào?”

Nàng đang ăn dấm cái gì a? Chẳng lẽ nàng không phải là nương của Đầu nhất sao? Không lẽ không cứu nương hài tử mình mà đi cứu nữ nhân không liên quan sao? Đạo lý này bình thường mà.

Xem bóng dáng nhu mì ngượng ngùng của nàng, bỗng kỳ kinh bát mạch của chàng dường như được đả thông, rốt cuộc thông minh đoán được lòng dạ nữ nhân. Ôm nàng vào ngực “Không đơn thuần là vậy... Bởi vì nàng là Giang Nhã Phù, bởi ta đi qua hai mươi năm, còn thêm mấy cái hai mươi năm nữa, là độc nhất vô nhị.”

Hai đời đại khái lần này Giang Nhã Phù nghe được lời yêu thương êm tai nhất, tuy bề ngoài chàng và nàng còn trẻ, nhưng tâm là phu thê già rồi, nàng vốn không trông cậy chàng nói được lời âu yếm, đối với nàng mà nói, sự khẳng định của chàng còn tốt hơn những câu từ mỹ miều khác.

Giang Nhã Phù xoay người lại, ngẩng đầu nhìn chăm chú ánh mắt chàng “Lời này là chính chàng nói, ta sẽ ghi nhớ trong lòng. Vậy chàng cũng nghe cho rõ, bởi vì chàng là Thời Phái, người mà kiếp trước là kẻ hỗn đản, không quan tâm gia đình...”

Nói tới đây lời nói nàng đầy nghẹn ngào, không nói được nữa, tuy rằng trong lòng đối với chàng từng có rất nhiều oán giận, nhưng chưa bao giờ nghĩ sẽ tách ra, bởi chàng là Thời Phái.

Tuy lời chưa hoàn toàn nói hết nhưng Thời Phái đã lĩnh hội toàn bộ tâm ý nàng, niềm vui sướng cùng áy náy bao phủ lấy chàng, ôm eo nàng gắt gao, hôn thật sâu xuống.

Không phải nửa đêm trộm ngọc trộm hương, cũng không phải dụ dỗ lừa gạt mà là quang minh chính đại, trải qua hai đời, đây là lần thứ hai chàng hôn thê tử mình.

Nụ hôn này kéo thực lâu dài, tựa như Thời Phái gom hết niệm tưởng bao ngày tháng qua đời hết một lần.

Chân Giang Nhã Phù không vững, chàng ôm ngồi vào trong lòng mình, tiếp tục gia tăng nụ hôn nồng cháy, tay cũng không thành thật dần dần tiến vào trong quần áo nàng, vân vê viên ngọc mềm mại của riêng nàng, hơi thở ngày càng nặng nề, ánh mắt đầy khao khát, mê ly.

“Nhã Phù ~ Nhã Phù ~”

Giang Nhã Phù mềm nhũn như muốn tan chảy dù vậy vẫn còn chút lý trí, bắt cái tay không thành thật kia “Mau dừng lại, chúng ta mà thành chắc là điên rồi? Chàng dám bảo đảm nơi này không ai biết chứ? Vạn nhất bị người thấy, hai chúng ta chỉ có mà cùng nhau tự sát thôi.”

Thời Phái ăn được mật ngọt, cuối cùng không tình nguyện phải thu hồi tay, giúp nàng sửa sang lại vạt áo, nhìn nàng ánh mắt chớp động phát tia quang tặc “Nương tử, không còn sớm nữa, chúng ta nhanh trở về đi.”

Giang Nhã Phù đỏ mặt, ừ một tiếng.

Trần Như Vân, Tần La Y cùng Trương Nhị, cả ba đi dạo không đến nửa ngày Trương Nhị liền chịu không nổi, thật là không có thiên lý, mình xuất thân y dược thế gia, thân thể từ nhỏ được bảo dưỡng tốt vậy mà thể lực so với hai vị thiên kim tiểu thư kia lại kém xa như vậy.

Sau lại thấy các nàng còn tinh lực đi dạo khắp nơi, nàng chịu không nổi liền chủ động xin tha, bốn tiểu thư phải về phòng nằm nghỉ đây.

Vì thế chỉ còn lại Trần Như Vân cùng Tần La Y, không bị Trương Nhị thể lực liên lụy, các nàng chơi càng như cá gặp nước, Tần La Y không biết từ nơi nào cầm tới cái cung tiễn, cả hai quần khắp núi tìm gà rừng thả hoang bắt.

Tần La Y bắn ra một mũi tên, thỏ con chạy trốn thoát, hai người rượt đuổi theo đến trong rừng rậm.

Qua tiếng gió truyền đến âm thanh nói chuyện của nữ nhân, nghe có điểm quen tai, hình như là Diệp Tri Tri.

Nơi này hẻo lánh như vậy, đường lại khó đi, sao nàng ta ở chỗ này nhỉ? Hơn nữa lắng nghe còn có thanh âm của nam nhân.

Hai người nhìn nhau, trong mắt thấy được ba chữ, có, biến, đây!

Vì thế con thỏ cũng không đuổi theo, hai người lặng lẽ tiến gần nơi Diệp Tri Tri đứng, trốn sau cây đại thụ nghe lén, xem nàng ta cùng tên thợ săn kia nói gì.

“Cô này thật sự hữu dụng sao?”

“Tiểu thư yên tâm, Lưu lão Thát ta thu chỗ tốt của tiểu thư, tuyệt không dám lừa gạt tiểu thư, tiên thảo cùng ngải thảo đốt lên xua muỗi, không phát ra bất cứ mùi gì. Nếu tiểu thư không yên tâm, cứ tìm người thử trước xem.”

Diệp Tri Tri đem bao giấy nhỏ thu vào ống tay áo “Việc đó không cần, người cũng không có lá gan kia. Biết về sau phải làm thế nào rồi chứ, đừng quên đệ đệ người mới bắt đầu làm việc ở cửa hàng Diệp gia ta.”

“Tiểu nhân minh bạch, tiểu nhân nhất định phong kín mồm miệng, cả nương ta tuyệt đối cũng không nói.”

Thực mau, Diệp Tri Tri cùng thợ săn kia tách ra, đi mất như chưa từng xuất hiện cùng nhau.

Tần La Y cùng Trần Như Vân lúc này mới hiện thân ra, cả hai nhúm mi nhìn chăm chăm phương hướng Diệp Tri Tri đi mất.

Tần La Y hỏi “La tiên thảo là thứ gì? Người có nghe qua chưa?”

“Không có, nhưng liên quan đến Diệp Tri Tri nhất định chuyện không tốt đẹp gì.” Trần Như Vân nhanh chóng quyết định “Đi! Chúng ta liền trở về hỏi Trương Nhị, khẳng định nàng sẽ biết lai lịch dược thảo này. Nói không chừng chúng ta còn có thể cứu người, còn không xem như tham gia chút nào nhiệt vậy.”

“Tốt!” Tần La Y đồng ý.

Hai người ăn nhip với nhau, không sẵn thú nữa, đi phá hư chuyện tốt của Diệp Tri Tri so với bất thò thú vị hơn nhiều.

Tác giả có lời muốn nói: Hôm nay cứ như vậy, càng ngày càng cảm thấy quận chúa cùng Trần Như Vân CP cảm tràn đầy... Ngạch ~

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mai Liền Hòa Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Chó con, Chó con, Chó con (1)

Trương Nhị trở về, mới nghỉ ngơi trong chốc lát liền thấy Tần La Y cùng Trần Như Vân lại tìm mình, nhìn vẻ mặt gian manh của hai người họ, trong lòng thật khó, không biết lại nghĩ ra chuyện gì nữa đây.

“Trương Nhị, chân người thế nào rồi?” Trần Như Vân đi đến hỏi.

Trương Nhị liếc nàng một cái “Còn nói nữa, nổi lên hai cái mụn nước thật lớn. Hai người sao lại không có bị gì ha? Chơi thật thống khoái, Nhã Phù bị Hứa Triển Nhan gọi đi, người cũng không lo lắng gì sao?”

Trần Như Vân ngược ngừng gãi gãi đầu “Hắc hắc, biểu ca ta cũng ở bãi săn, biểu tẩu sẽ không có việc gì. Bất quá hiện tại khả năng có người muốn làm ra chuyện lớn, Trương Nhị, người kiên thức rộng rãi, có biết La tiên thảo là gì không?”

“Người nói La tiên thảo hả?” Trương Nhị sững sốt, sau đó gương mặt nghiêm túc “Người hỏi cái này để làm gì? Cái đó chúng ta không nên biết đến.”

Trần Như Vân không thuận theo “Ai nha, còn chờ người mở cái nút ra, người không chịu nói liền sao cứu được mạng người đây.”

Trương Nhị nói thầm “Không gây chết người được...”

Vẫn luôn im lặng, Tần La Y thấy Trần Như Vân còn ngốc ngếch muốn hỏi, nhìn không được “Trương Nhị, cứ nói với chúng ta, có gì mà người phải xấu hổ chứ? Người cứ việc nói thẳng, có phải đây là dơ được không?” Thân là quận chúa, so với nữ hài gia đình bình thường biết không ít bí vấn cung đình, thấy nàng như vậy lập tức nghĩ tới.

Trương Nhị nhỏ giọng giải thích “Kỳ thật cũng đừng nói khó nghe như vậy, La tiên thảo là được trợ hứng dùng cho phòng the nam nữ, nghe nói hiệu quả không tồi.”

Trần Như Vân cuối cùng minh bạch “Phi! Liền biết tâm tư nàng ta bất chính mà!”

Lúc này Tần La Y như là thông minh lên, bỗng nhớ tới cái gì “Không tốt! Khẳng định là nàng dùng trên người Chu Hi. Trương Nhị, nơi này người có giải được không? Người mau nói cho chúng ta một chút có đó dùng như thế nào vậy? Nghe người ta nói là muốn cái gì cùng ngải thảo trộn với nhau ấy?”

“Các người đừng nóng vội. La tiên thảo sinh trưởng ở vách đá phía dưới huyền nhai, hiệu quả trợ hứng dùng cho ngày cưới, khí vị ôn hòa, giống cỏ xanh không vị, người nọ nói đem nó trộn cùng Ngải thảo, khẳng định là không muốn người khác phát hiện ra. Bất quá được này dễ giải, ta có cái túi thơm này, các người cầm đi, lấy nó ngửi trong chốc lát thần trí liền thanh tỉnh.”

Tần La Y tiếp nhận túi thơm “Cái này thật tốt, bằng không cả đời người nọ liền nằm trong tay biểu muội ta.”

Chân Trương Nhị bị đau, lá gan lại không lớn, liền lưu trong phòng dưỡng thương, trợ mắt nhìn hai người kia hấp tấp chạy tới, lại hấp tấp chạy đi.

Từ lần trước chứng kiến một tràng hỗn loạn khô hài tại tửu quán kia, lần này tức trực sẵn đón, Diệp Tri Tri mới lại nhìn thấy Chu Hi. Chàng thật quá nhẫn tâm, nàng một lòng say mê mà chàng làm như không thấy, một khi quyết định chặt đứt, vài câu đôi câu cũng không chịu bỏ thí cho nàng.

Tuy chàng đối với mình tàn nhẫn như vậy, nàng lại không dứt bỏ được, khi chàng đứng giữa mọi người, trong mắt nàng chỉ có duy nhất là chàng, mọi người còn lại chỉ là làm nền. Nàng cảm thấy mình thật sự bệnh si nặng rồi, không có được Chu Hi càng điên cuồng lên.

Nàng không có biện pháp nào tốt cả, chỉ có thể đánh cược một phen, dùng danh dự của mình đổi một phu quân như ý, sau này chàng hận mình cũng đáng.

Trong núi gió thực lạnh, đặc biệt khi mặt trời lặn, Hoàng Thượng mang theo Hứa Quý Phi đi đại Thiên Trì tắm suối nước nóng, Chu Hi cùng mấy đại nhân quen biết uống nhiều hơn mọi ngày, ngồi nhìn ra đường có chút lo lắng cho Giang Nhã Phù. Tình tình nàng thành thật, ôn hòa như vậy, ở đây toàn là quý nhân, mong sẽ không xảy ra chuyện gì, bị nói hành nói xấu nàng có thể tránh thoát, không thấy được bấy rập cũng có thể tránh đi hoàn mỹ.

Thôi, chàng là gì mà có thể nhọc lòng vì nàng? Đã có người bên cạnh bảo hộ cho nàng rồi, hiện tại Thời Phái đối với nàng chẳng khác nào bảo bối, hẳn sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.

Chàng xoa nhẹ ấn đường nhú chặt, mi vừa nhấc lên liền thấy trước mắt cách đó không xa một bóng hình xinh đẹp.

Là nàng.

Nàng xuất hiện ở chỗ này rõ ràng là đặc biệt chờ mình, trong lòng Chu Hi ám hối, tự trách bản thân tự chọc nọ tình.

“Diệp tiểu thư, ban đêm gió lớn, sao lại đến chỗ này?”

Diệp Tri Tri thấy lời nói chàng vẫn như trước “Thì ra chàng còn để ý ta một chút, ta nghĩ chàng không bao giờ chịu nói lời nào cùng ta nữa.”

Trong lòng Chu Hi hiện lên một tia không đành lòng, tuy nàng tâm cơ nặng, nhưng đối với mình là nặng tình, mà ngọn nguồn việc này đều cũng do chàng. Nếu ngay từ đầu đừng cho nàng hy vọng, cũng không đến mức như vậy.

“Diệp tiểu thư...”

“Chàng có thể gọi ta một tiếng Tri Tri không? Một lần cũng được.”

Nước mắt mỹ nhân tan nát cõi lòng làm người ta đau lòng, Chu Hi thở dài “Tri Tri, lần trước gặp mặt ta đã nói rõ ràng. Ý ta đã quyết, hai chúng ta không có khả năng, người có thể toàn tâm toàn ý chờ cho nàng, người đó không phải là ta.”

Diệp Tri Tri nghe xong lời này im lặng không nói, gió thổi vào thân mình mảnh khảnh của nàng, thổi tóc lau những giọt nước mắt trên mặt, chẳng khác nào một bức họa thể mỹ tốt đẹp mà yếu ớt.

Thật lâu sau, nàng dường như khẩn cầu nhìn chàng nói “Công tử, hai chúng ta quen biết tại tửu quán nhỏ kia, lần trước là chàng cùng Tri Tri nói cáo biệt, nhưng đối với Tri Tri mà nói, lại là hồi ức khuấy nhọc bất kham của ta. Câu cửa miệng thường nói, khi hợp khi tan, thỉnh công tử rũ lòng thương, cho Tri Tri một lần nói cáo biệt, xem như một chút hồi ức được không?”

Vốn là Chu Hi hổ thẹn với nàng, lời này, cảnh này vô pháp nhẫn tâm mở miệng cự tuyệt. Chàng không giống Thôi Phái cùng Giang Nhã Phù biết hết thảy chuyện đời trước, trong mắt chàng, Diệp Tri Tri lúc này chỉ là một cô nương ái mộ mình, lại bị chính mình thương tổn thôi.

“Được, nhưng nơi này không có tửu quán.”

“Không sao, lúc này thay trà hẩn được, chúng ta qua bên kia đi, ít người thấy rõ, lời nói cũng... Nghe rõ ràng. Coi như là lần cuối ta cầu chàng, về sau đối diện xem như không quen biết.”

“... Vậy như ý tiểu thư đi.”

Chu Hi có nhiều khía cạnh đều là xuất sắc, thậm chí còn vượt hơn Thôi Phái, nhưng ở phương diện đối mặt với nữ nhân thì không bằng Thôi Phái. Đặc biệt đối mặt với nữ nhân như Diệp Tri Tri, chàng không giống Thôi Phái có thể thẳng thắn làm mặt lạnh được.

Hai người thực mau đi tới gian trà thất, lúc này bên trong không có người, buổi tối các nữ nhân, phụ thân cùng phu quân đều trở về phòng hội họp, không tới nơi này dùng trà tán gẫu, chỉ có ban ngày nơi này mới là địa phương mọi người yêu thích thôi.

Chỉ có một cung nữ thủ tại chỗ này, cung nữ được huấn luyện cực tốt, thấy một nam một nữ đi vào không hiện kinh ngạc, hành lễ xong, yên lặng pha trà, lại đến chỗ đặt lư hương bậc lửa đốt ngải thảo dùng để đuổi muỗi, sau liền yên lặng lui ra ngoài.

Trà thất bố trí lịch sự tao nhã, ngồi trên mặt đất, hương trà lượn lờ, làm người ta quên cả việc đề phòng xung quanh.

“Chu công tử, Tri Tri có một chuyện khó hiểu, mong rằng công tử nói thật. Ngay từ đầu công tử đối với ta thái độ không phải như thế, ta nghĩ rõ ràng rồi, rốt cuộc vì sao thái độ của công tử đối với ta lập tức biến đổi như vậy?”

Ánh mắt nàng quá nóng, có lẽ trong phòng quá nhiệt, Chu Hi bỗng cảm thấy miệng khô lưỡi khô, trong lòng hốt hoảng, máu trong người dường như gia tăng, xuất hiện một cổ quái dị trong người, toàn thân tràn ngập hơi ngứa.

Chàng không có nghĩ nhiều, cực lực duy trì trấn định thông dong “Việc này đích xác là do tại hạ, là tại hạ quá mức tùy tiện, chuyện đau buồn xưa không thể tự thoát ra, đúng lúc tiểu thư xuất hiện giải chỗ ngứa làm tại hạ có chút không đúng mực. Sau buông chuyện cũ, lần thứ hai gặp lại tiểu thư, cảm thấy hành động dĩ vãng của mình quá mức can rở, đã làm tiểu thư hiểu lầm, Chu mỗ nơi này bồi tội cùng tiểu thư.”

Nóng! Như thế nào càng ngày càng nóng thế này? Cảm giác mặt mình như cũng nóng lên.

Diệp Tri Tri thấy dưới tác dụng của dược vật chàng nổi lên biến hóa rất là vừa lòng. Chờ một chút nữa, chờ chàng hoàn toàn đánh mất lý trí, nàng liền có ý... sau đó lại hô to người ngoài tiến vào làm chứng, hết thảy liền thành.

Nàng không tiếc hy sinh danh dự, hy sinh thể diện Diệp gia, cũng muốn một lần bắt được Chu Hi, không thành công liền xả thân.

Đúng lúc này, một tiểu thái giám vội vàng chạy tới trà thất, hỏi cung nữ bên ngoài “Diệp tiểu thư có ở bên này không? Người Diệp gia đang tìm nàng khắp nơi.”

“Xảy ra chuyện gì?”

“Nghe nói bệnh điên Diệp phu nhân lại tái phát, bọn nha hoàn không dám động thủ, Diệp đại nhân bảo tìm Diệp tiểu thư về nhanh!”

Diệp Tri Tri ở bên trong nghe rõ ràng, trong lòng ngấm bức, bệnh mầu thân hơn một năm rồi không phát tác, như thế nào cổ tình lúc này lại phát tác? Nàng thấy sắc mặt Chu Hi càng thêm ửng hồng, rốt cuộc là mẹ con tình thâm, nàng cân nhắc một chút nói với Chu Hi “Chu công tử ngồi đây, ta đi một chút sẽ lại. Trước khi ta trở lại chàng ngàn vạn lần đừng rời khỏi nơi này, bằng không cái ngày cáo biệt lại không đếm được, ta sau này vẫn không thể quên được chàng.”

Chu Hi thực khó chịu, nghĩ nàng có thể nhanh lên đi ra ngoài, mình cũng sẽ tự tốt lên một chút “Được, nàng mau đi nhanh chút, ta ở chỗ này chờ nàng.”

Diệp Tri Tri ở cửa cùng cung nữ giao đãi một tiếng, liền vội vàng rời đi.

Chân trước nàng vừa đi, sau lưng Trần Như Vân cùng Tần La Y ăn mặc nam trang liền xuất hiện, cung nữ tự nhiên nhận ra đây là hai vị tiểu thư, càng nhận được trong đó có một vị là quận chúa.

Nàng lộ vẻ khó xử “Quận chúa, trời chiều rồi, vẫn là ngày mai ngài lại đến uống trà đi? Bên trong có nam nhân cũng không tiện.”

Tần La Y tròn mắt “Không tiện? Ta không tiện vào trong đó? Trừ phi bên trong là Hoàng Thượng cùng Quý Phi nương nương, bằng không ta còn không biết mình muốn tránh đi là người nào nha, tránh đường cho bốn quận chúa vào!”

“Vâng.” Cung nữ không có biện pháp, đành phải nhường đường.

Trần Như Vân đi theo Tần La Y vào trong trà thất, thực mau liền thấy mặt ai đó có dị sắc, cơ hồ Chu Hi không thể ngồi yên, chính là đang liều mạng rót nước trà vào bụng, đáng tiếc là không có gì ăn.

Ánh mắt chàng như mơ hồ dần, chỉ thấy hình bóng người vào trong phòng, lại không nhìn rõ được là ai.

Hai người nhìn nhau, Trần Như Vân cười nói “Ngốc, nhìn ta làm gì? Kia không phải là người trong lòng người sao? Còn không nhanh cho hấn người túi thơm?”

Tần La Y nhăn mày “Ta? Ta tự mình đưa cho chàng...?”

“Chứ còn ai nữa? Nhanh lên đi! Nắm chặt thời gian.” Trần Như Vân đẩy nàng đến phía trước.

Tần La Y móc túi thơm ra, vừa rồi nàng cùng Trần Như Vân trước đã ngửi qua, các nàng sẽ không có việc gì. Tâm tình nàng phức tạp, nắm chặt vạt áo đi đến chỗ Chu Hi, tâm tình như hốt hoảng, lại không có ý niệm lo lắng khác.

Đến gần Chu Hi rồi, rốt cuộc Chu Hi thấy rõ ràng mặt nàng “Nàng là...”

Bang một cái, Tần La Y khăn trương đem túi thơm ấn tới miệng mũi chàng, Chu Hi chưa kịp phản kháng liền đem hương khí gay mũi hít vào, tức khắc tinh thần chấn động, thần trí dần dần thức tỉnh.

Lúc này rốt cuộc thấy rõ hai người trước mắt, đến đây chàng đã minh bạch mình gặp chuyện gì. Không nghĩ tới Diệp Tri Tri lại làm ra một việc như vậy, nhất thời hổ thẹn, hướng hai người hành một đại lễ “Đa tạ nhị vị tiểu thư tương trợ...”

Trần Như Vân đánh gãy lời vô nghĩa của chàng “Đừng dong dài, chuyện còn chưa xong đâu, chờ Diệp Tri Tri phát hiện mình bị lừa liền sẽ mau trở lại tìm người, nếu cảm tạ ta, hết thấy liền nghe theo chúng ta.”

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mai Liền Hòa Ly* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Chó con, chó con, chó con (2)

Lúc này Chu Hi không nghĩ nói giúp Diệp Tri Tri gì nữa, hôm nay nếu nàng thực hiện được việc này, không những hủy hoại thanh danh nàng, còn cả thanh danh của mình, vô luận ngày sau vị trí mình cao đến đâu, vết nhơ này mãi đeo bám theo không tha cùng những lời nói đầy khó nghe.

“Ý tứ Trần tiểu thư là?”

Trần Như Vân nhéo cằm, ánh mắt nhìn trên hai người một chút nói “Hai người, cởi quần áo ra!”

“Cái gì?” Chu Hi cùng Tần La Y đồng loạt kinh hô.

Nàng điên rồi sao?

Diệp Tri Tri vội vàng trở về, vừa thấy mẫu thân cùng một vị phu nhân quen biết đang cùng ngồi nói chuyện, lập tức ý thức được mình bị lừa, vội vàng rẽ chạy về trà thất, lòng bàn chân như là đạp gió mà chạy.

Cung nữ giữ cửa chẳng biết đã đi đâu, ánh đèn bên trong còn sáng, không biết Chu Hi đã rời đi chưa? Chàng hít nhiều La tiên thảo như vậy, nếu cứ vậy chạy ra ngoài không biết sẽ thế nào.

Diệp Tri Tri ngấm bực người sau lưng mình, xem ra kế hoạch hôm nay là thất bại rồi.

Còn ôm vài phần chờ mong nàng đẩy cửa vào, chỉ thấy Chu Hi cách mình rất xa, nằm úp trên mặt đất, trong lòng thở nhẹ nhõm, chỉ cần chàng còn ở hết thấy sẽ thành công, nếu chàng bị người khác mang đi xem như nàng toi công rồi.

Bên ngoài trời ngày càng tối, ánh đèn không được sáng, hơn nữa do nóng vội, nàng không nghĩ nhiều liền ngồi quỳ bên cạnh Chu Hi, ôn nhu lôi kéo xiêm y chàng.

“Chu công tử? Có phải chàng đang rất khó chịu đúng không? Để Tri Tri giúp chàng...”

Trong lúc nàng đang tình nồng mật ý, đột nhiên! Một người từ gian bên cạnh chạy tới, hét lớn một tiếng “Bắt gian!”

Một tiếng la hét đó dọa Diệp Tri Tri ngơ ngẩn “Trần Như Vân? Người người người như thế nào ở đây?”

Mà lúc này, Chu Hi đang nằm sấp dưới nền bông ngồi bật dậy, quay lại nhìn nàng, khinh miệt cười nói “Như thế nào? Bước tiếp theo muốn thoát xiêm y ta nhưng không thành sao? Biểu muội nhận ra xiêm y lại không nhận ra người à?”

Diệp Tri Tri bị hai lần liên tiếp kinh hách, cả gương mặt biến đổi khó cảm được bình tĩnh “Các người, các người! Vì sao mãi đuổi theo ta không bỏ?”

Hai mắt Tần La Y bốc hỏa, cao cao tại thượng nhìn nàng “Người khác không biết người còn không biết sao? Ta bị người chơi thâm dữ dội!”

Thần sắc Diệp Tri Tri biến đổi, đúng vậy, Tần La Y vẫn luôn thích Chu Hi, nàng sao có thể trơ mắt nhìn Chu Hi bị mình...

“Tỷ tỷ, ta sai rồi! Cầu tỷ không cần đem việc này làm lớn chuyện, ta cũng không dám nữa, xem như tình tỷ muội nhiều năm của chúng ta được không tỷ tỷ!”

Nhìn mặt Diệp Tri Tri đầy nước mắt, Tần La Y bực bội vung tay lên “Còn không mau đi đi? Tâm tư nhỏ của người ta sẽ nói tất cả cho cô cô biết, cô cô không bệnh cũng bị người làm cho bệnh.”

“Vâng, đa tạ tỷ tỷ, đa tạ Trần tiểu thư.”

Diệp Tri Tri dường như trốn khỏi trà thất rồi đi. Tần La Y búng búng đầu ngón tay, cau mày.

Trần Như Vân dò đầu qua cười “Như thế nào? Vì biểu muội mà phiền lòng sao? Hay là đang đau lòng Chu công tử của người?”

Tần La Y lắc đầu “Không phải, ta đang suy nghĩ, khi còn Tri Tri nhỏ không như thế, tại sao nàng lại biến thành cái dạng này chứ? Nhớ trước kia cả hai cùng bên nhau chơi đùa, trong lòng giờ có chút khổ sở.”

“Không nghĩ người còn đa sầu đa cảm như vậy.” Trần Như Vân nói xong liếc quần áo trên người nàng “Đừng quên đem quần áo trả lại Chu công tử.”

Nói xong liền tiêu sái đi ra ngoài.

Tần La Y sững sốt một chút đuổi theo từ phía sau “Này, vừa rồi sao người không cùng chàng đổi quần áo hả?”

Trần Như Vân cười xấu xa “Vóc dáng người so với ta cao hơn, lại nói không phải là người thích hấn sao? Ta tự cấp cơ hội cho người a!”

Tần La Y hơi ngạc nhiên, lẩm bẩm nói “Nhưng chàng không thích ta...”

Hai người cãi qua cãi lại rồi đi, một lát sau, gian bên cạnh vị cung nữ giữ cửa nằm trên nền đất mới từ từ tỉnh. Trong nhà lúc này trừ bỏ nhàn nhạt mùi ngải thảo không xảy ra chuyện gì cả.

Ban ngày Giang Nhã Phù bị nhiễm gió núi, thêm chuyện bị kinh hách liền có dấu hiệu sốt.

Thời Phái nghĩ chuyện ở trên đỉnh núi chưa làm xong về phòng sẽ tiếp tục hoàn thành, Giang Nhã Phù cũng không phản đối. Nhưng khi quan tâm ai liền rất nhạy bén sự thay đổi của người đó, cảm thấy nàng có vẻ không khỏe, đưa tay sờ trán lập tức giật mình, nàng bị sốt rồi.

Gọi người tìm thái y tới xem bệnh, kê khai thuốc, nấu thuốc bưng cho nàng uống.

Đầu Giang Nhã Phù âm i nóng, cả người vô lực, ngồi dựa lưng trên thành giường, muốn tiếp nhận chén thuốc trong tay Thời Phái lại bị chàng giành lại.

Vụng về mức từng muỗng thuốc bón cho nàng “Để ta đút cho nàng.”

Giang Nhã Phù bật cười gian nan “Ta chỉ bị trúng chút gió sốt thôi, chân tay vẫn động được, chàng mau đưa cho ta đi.”

“Tiểu Bảo nghe lời.”

Đầu quả tim nàng run lên, không tiếp tục cự tuyệt sự săn sóc này, mở miệng uống vào từng muỗng thuốc.

“Đáng quá, đây là thuốc gì vậy?”

Lại một muỗng đưa tới “Thuốc đáng dã tật, không đáng trị không hết bệnh.”

“Ngụy biện.” Nàng lại cau mày uống một ngụm, đáng đến run người, hẳn là thái y có thù với nàng đi?

Thời Phái thấy dáng vẻ này của nàng lo lắng hỏi “Thật sự quá đáng sao?”

“Đúng vậy, ta xin chàng, đưa chén thuốc cho ta đi, để uống cho nhanh, không phải chịu cái đáng hành hạ nữa.”

Lúc này Thời Phái mới đưa chén thuốc cho nàng, xem mặt nàng nhăn nhó một đồng, sau đem chén thuốc uống một hơi cạn sạch.

Quá đáng, Giang Nhã Phù muốn phun ra, ăn mật sông phòng chừng cũng đáng như thế này.

Thời Phái lại hỏi một lần “Thật sự đáng lắm sao?”

Giang Nhã Phù bị chàng vì chuyện này làm phiền, liền dối nói “Đáng chết, bằng không chàng cũng ném thử xem!”

Thời Phái nghiêm túc gật đầu “Được, vậy để ta ném thử.” Sau đó liền đứng dậy, cúi xuống hôn lên môi nàng, nuốt luôn tiếng nức nở của nàng, đem vị đắng vị ngọt nhâm nhi hết.

Thật lâu sau, biết không thể tiếp tục nữa, Thời Phái cưỡng bách chính mình lưu luyến rời khỏi môi nàng, cũng không biết mình bò lên giường từ khi nào, ôm cả người nàng vào trong ngực.

“Ừ, thuốc này quả thật là đáng, ngày mai bảo thái y đổi thuốc khác cho nàng.”

Dược hiệu phát tác, Giang Nhã Phù bắt đầu buồn ngủ, gối lên cánh tay chàng lẩm bầm “Thật là hồ nháo, xem ngày mai chàng nhiễm bệnh, làm thế nào mà ra cửa đây?”

Nghe xong lời này đột nhiên linh quang Thời Phái chợt lóe, một ý kiến hay.

Thái y kê thuốc mạnh, buổi tối Giang Nhã Phù toát mồ hôi, sáng hôm sau cả người cảm thấy nhẹ nhàng, nghĩ giờ này chắc Thời Phái đi ra ngoài rồi.

Mới vừa nghĩ như vậy liền thấy chàng đi vào “Đã khá hơn chưa?”

“Khá hơn nhiều rồi, sao chàng không cùng mọi người đi ra ngoài?”

Thời Phái cười giao hoát “Ta xin nghỉ, nói hai chúng ta đều nhiễm phong hàn sợ lây bệnh cho người khác, hôm nay không phải đi. Ta ở lại bồi nàng ngốc cả ngày, ngày mai cùng nhau về nhà có chịu không?”

Thấy chàng một bộ dáng chờ khen, Giang Nhã Phù bật cười “Được được, không đi liền không đi, ở trong phòng thành thật ngốc, hơn là ra gặp mặt kẻ điên Hứa Triển Nhan kia.”

Thời Phái sợ nàng sinh khí, nhanh dõng đề tài “Nàng khỏe rồi, ăn sáng xong ta giúp nàng tắm gội nhé?”

Nhìn tâm địa gian xảo của chàng, Giang Nhã Phù nói “Không cần.”

“Ta bảo đảm quy củ còn không được sao? Nàng xem bọn Mộc Lưu Phi không có ở đây, mà nàng không thích sai xử những cung nữ đó, để ta ủy khuất một chút vậy...”

“Không cần.”

“Tiểu Bảo ~”

Cả người Giang Nhã Phù giật mình, dối nói “Chàng lại gọi ta như vậy ta sẽ không để ý tới chàng nữa! Buồn nôn muốn chết.”

Thời Phái mặc kệ, Chu Hi gọi sao nàng không cảm thấy buồn nôn chứ? Chàng cứ gọi thế, lúc không có người ngoài liền cứ như vậy gọi, cho nàng buồn nôn chết thôi.

“Tiểu Bảo Tiểu Bảo Tiểu Bảo ~”

Giang Nhã Phù che lại lỗ tai, tỏ vẻ chính mình nghe không thấy.

Nàng như vậy, chàng càng thêm bám riết không tha, nhắc mãi hai chữ Tiểu Bảo nhiều lần, cuối cùng Giang Nhã Phù bị chàng làm phiền.

Nàng không bịt tai nữa, đối mặt chàng gọi lại “Chó con, chó con, chó con!”

Thời Phái sùng sốt “Chó con là ai?”

Giang Nhã Phù cười trộm “Ta mới vừa đặt nhũ danh cho chàng, ai bảo chàng gọi nhũ danh của ta, ta liền như vậy gọi lại chàng”

“...”

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mai Liên Hòa Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.